

LANET ÜÇLEMESİ I

TUTSAK ÇALIKUŞU

"Bazen, akla sığmayanı yapmak zorunda kalırsın."

DANIELLE L. JENSEN

aspendos

Gözlerimiz buluştu.
Üzüntü ve utanç, içimde
yükselip kendi korkumu
bana kısmen unutturdu.
"Kes şunu!" diye çılgık
atarken sesim nehrin
gürültüsünü bastırıyordu.
"Çık zihninden!"

Tristan arkasını döndü.

"İşe yaradı mı?" Birkaç trol
ışığı daha gördüm, Kral
yanımdaydı. Kalın
parmakları bileklerime
sarılmıştı. Üstünde gümüş
renkli bir dantel deseni
belirmiş olan elimi inceledi,
ardından kolumu bırakıp
gülümsemeye başladı. Bir
farenin yılanı izlediği gibi
onu izleyen Tristan'a
döndü. "Kaderlerinizi
bağladın mı?"

LANET ÜÇLEMESİ I

TUTSAK ÇALIKUŞU

"Bazen,
akla sığmayanı
yapmak zorunda
kalırsın."

DANIELLE L. JENSEN

aspendos

TUTSAK ÇALI KUŞU

LANET ÜÇLEMESİ I

aspendos

Eser Adı: Lanet Üçlemesi I – Tutsak Çalı Kuşu
Orijinal Adı: The Malediction Trilogy – Stolen Songbird

Yazar: Danielle L. Jensen
Çevirmen: Egemen İPEK
Editör: Görkem MERCAN
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ
Kapak Tasarım: İlkur MUŞTU

Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayımlı Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

© 2016, Danielle L. Jensen

1 Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-9641-12-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:
Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

TUTSAK ÇALI KUŞU

LANET ÜÇLEMESİ I

Danielle L. Jensen

Çeviri
Egemen İpek

aspendos

- I -

Cécile

Bir oktav yükselen sesim, kuzuların melemesini ve yolun aşağısındaki demirciden gelen çekiç sesini boğarak Goshawk Oyuğu çarşısında yankılandı. Onlarca tanıdık yüz işini gücünü bırakıp gelmişti; geçen ay boyunca kâbusum olmuş notayı beklerken gerginlikleri yüzlerinden okunuyordu. O, başarısız olacaksam herkesin önünde olayım isterdi.

Avuçlarımdan ter damlarken bütün vücudum bir anda ürperdi. Madam Delacourte'un bakışları sırtıma saplanan ateşli oklar gibiydi, ancak benden beklentisinin düşük olması kararlılığımı yalnızca artırıyordu. Ne sesim titreyecekti, ne ben titreyecektim işte!

Ellerimi sıkıp yumruk yapma dürtümü bastırarak son nefesimle parçanın kreşendosuna¹ çıktım. Şarkının o kısmı yaklaşıyordu. Birkaç kişi öne çıktı; dudak hareketlerinden yüreklendirici sözler söylediklerini anlıyordum ama

1 Bir müzik terimi. Şarkının giderek daha yüksek sesle söylenmeye başlanması durumunu ifade eder. (e.n.)

sözleri, şarkımın şaşasında boğuldu. Bu notada sesim hep çatlardı. Her seferinde...

Ama bu sefer çatlamadı.

Şarkımı sonlandırırken, çarşı tezahürat ile dolup taşı. Biri, “Bravo, Cécile,” diye bağırınca hafifçe reverans yaptım; yanaklarım hem utançtan hem sevinçten al al oldu.

Şarkımın yankısı, baharın gelişiyle yeşile boyanmış çayırlar ile vadilere akarken herkes işine geri döndü.

“Hemen öyle havalara girme,” diye ensemde soludu Madam Delacourte. “Bir avuç köylüyü etkilemek öyle büyük bir marifet değil.”

Sırtım kaskatı kesildi; arkamı döndüğümde, gözlerim sert bakan, çevresi kırış kırış olmuş gözleriyle buluştu.

“İyisin,” dedi. Dudaklarını öyle çok sıkıyordu ki neredeyse görünmüyorlardı. “Ama onun kadar iyi değil.”

O... Annem...

Çocukluğumu onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeden geçirdim. Babam ondan öylesine derin bir saygıyla söz ederdi ki onu kraliçe sanırdım. Sadece, babamın gençliğinde Trianon’a kaçtığını, âşık olduğunu ve Genevieve adında genç bir soprano ile evlendiğini biliyordum. Büyük babam öldüğünde çiftlik babama kalmış ama annem babamla dönmek istememiş.

“Köy yaşamını kaldıramayan bir şehirli kızı,” derdi hep büyükannem, ona annemi sorunca. “Ama ne tür bir kadın kocasını ve üç çocuğunu terk eder, ona aklım ermiyor.”

Gerçi, terk ettiğini söylemek, abartmak olurdu. Nadi-ren de olsa ziyaret ederdi. Uzun süre bizi sevmediği için ihmal ettiğini düşündüm; ama şimdi annemin yaptığı seçimi anlıyordum. Bir çiftçinin karısı sabahtan akşama kadar işten kafasını kaldıramazdı. Hayvanlara bakmak, tereyağı ve yemek yapmak, çamaşır yıkamak, evi temizlemek, çocukları büyütmek... Liste uzar da gider. Goshawk

Oyuğu'nda, evli kadınların hepsi olduklarından yaşlı görünürlerdi. Çatlamış eller, yıpranmış yüzler ve sürekli çatık kaşlar... Annem ise hep genç ve güzel kaldı: sahnelerin yıldızı... Annem değil, sanki ablammış gibi görünürdü.

“Şarkıyı bir kez daha söylememi ister misiniz, Madam? Yoksa bugünlük bu kadar yeter mi?” Şeker gibi ses tonumun, sert yüz ifadem ile güçlü bir karşıtlık oluşturduğunu biliyordum. Madam Delacourte neredeyse dört yıldır başımın belası olmuş, hayatta en çok sevdiğim şeyi korkunç bir angaryaya çevirmek için elinden geleni yapmıştı; ama başarısız oldu.

“Haftaya bugün, eve dönebilmek için yalvarıyor olacaksın.” Topuğunun üzerinde dönüp verandayı hızla terk etti, hana girerken siyah eteği bacakları etrafında dalgalanıyordu. Eğer bir aksilik çıkmazsa, bu haftaki ders, şan eğitmenimi son görüşüm olacaktı. Haftaya, Işık Adası'nda yaşayan en iyi opera sanatçısından ders almaya başlayacaktım.

Birdenbire annemin hayali geldi gözümün önüne, bu hayalle beraber de bir anı... Tam tamına dört yıl önce kaderimi belirlediği günün anısı... “Bir şarkı seç,” demişti itiraza yer bırakmayan ses tonuyla. Ben de ahır danslarında popüler olan bir şarkı seçmiştim, bildiğim tek şarkıyı... Kaşlarını çatınca öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşadım ki kalbim paramparça olacak sandım.

“Bu parçayı yeteneksiz bir zavallı bile söyleyebilir,” dedi. Tıpatıp birbirine benzeyen gözlerimiz gökyüzü mavisiydi ancak onunkiler kış göğü gibi soğuktu. “Beni dinle ve tekrar et.” Bir operanın ilk satırlarını seslendirdi, sesi öyle güzeldi ki gözlerim yaşardı. “Şimdi sıra sende.”

Tereddüt ederek onu taklit etmeye başladım. Sonra, özgüvenim yerine geldi. O söylerdi; ben tekrar ederdim. Ötücü bir kuşun, flütten çıkan ezgiyi taklit etmesi gibi...

Bana gülümsemişti. “Aferin, Cécile. Bravo!” Bizi köşeden izleyen babama döndü ve “On yedi yaşına bastığında onunla kendim ilgileneceğim,” dedi. Babam itiraz etmeye çalıştı ama annem elini kaldırıp onu susturdu. “Güçlü ve zeki... Ergenliği atlattığında, yeterince iyi bir şarkıcı olacak. Sesi muazzam.” Annemin gözleri parlıyordu. “Yetenek kapılarını çalsa bile fark etmeyecek bu taşra insanları arasında harcanıyor. Eğitim alması için Goshawk Oyuğu’na öğretmen getireceğim. Bana geldiğinde, ahır hayvanı gibi kaba olmasına tahammül edemem.”

Annem bana döndü; boynundaki kolyenin altından yapılmış ucunu çıkarıp benimkine bağladı. “Güzellik yaratılabilir, bilgi ise öğrenilebilir. Ancak, yetenek ne satın alınabilir ne öğretilir. Sahneye çıkıp şarkı söylediğin zaman bütün dünya sana bayılacak.”

Madamın çıkarken kapattığı kapıya gözlerimi dikip annemin bana verdiği kolye ucunu avcumda sıktım.

Bütün dünya bana bayılacak.

Birinin ismini söylediğini duydum. Ahşap merdivenleri hızlıca inip yoldaki su birikintilerinden sakınarak en iyi arkadaşım Sabine’in yanına gittim. Sırtını çitlere yaslamış, düğüm olmuş saçlarıyla uğraşıyordu. Sırtıp elindeki yumurta sepetini bana uzattı. “İnanılmazdın!”

“Yüzüncü denemede oluyor.” Kolundan tutup onu ahıra doğru döndürdüm. “Hemen çiftliğe dönmem lazım. Yumurtaları büyükanne vereceğim, akşamki veda partim için kek yapacak.”

Sabine’in yüzü düştü.

“Sen de davetlisin,” diye hatırlattım ona. “İstersen, dönüşte seni eve bırakabiliriz. Fayton yarın sabahтан Trianon’a gitmek için yola çıktığında, kasabadan zaten geçmek zorunda kalacağız; seni de bırakırız.” Bunu rutin bir şeyden bahseder gibi söylemişim, sanki her gün kiralık bir faytonla geziyormuşum gibi...

“Biliyorum,” derken başını eğdi. “Ama annem at arabasıyla Renard Çiftliği’ne gitti ve sabaha kadar gelmeyeceğini söyledi.”

Üzüntüyle yüzümü ekşittim, midillisine binip benimle beraber gelmesini teklif etmedim bile. Sabine atlardan çok korkardı. Lanet olsun, neden Fleur’ü yük arabasına koşup gelmeyi düşünememiştim ki? Ayrıca ağabeyim nerede kalmıştı? Frédéric’in, Trianon’dan saatler önce gelmiş olması gerekirdi. Sabine *onun* arkasında ata binmeye ikna olabilirdi çünkü zamanın başlangıcından beri ondan hoşlanıyordu.

“Sanırım bu, birbirimizi son görüşümüz,” dedi Sabine düşüncelerimi bölerek. “Trianon’a, annenin yanına yerleşip şarkılar söylemeye, bütün o partilere katılmaya başlınca Oyuk’u tamamen unutursun. Beni de öyle.”

“Saçmalama,” dedim. “O kadar sık ziyarete geleceğim ki benden bıkacaksın. Biliyorsun, Frédéric’in izin günlerinde hep buraya geliyor.”

“Noel’den beri hiç gelmedi.”

Söylediği doğrudu. Yedek teğmenliğe terfi ettiğinden beri ziyarete gelmeye pek fırsatı olmamıştı. “Ben de, kendim sürerim öyleyse.”

“Ah, Cécile,” dedi Sabine, başını yana sallayarak. “Artık böyle davranışlar sergileyemezsin, bir hanıma yakışmaz. Herkes ne der?”

“Ama bu senin lehine olacak,” diye hatırlattım ona. Ahırda çalışan çocuk Fleur’u bize doğru getiriyordu, ancak henüz gitmek istemediğini fark ettim. Sabine çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım; onu her gün görmeyeceğim düşüncesi içime oturmıştı.

“Eve gidip büyükanneme yumurtaları vereceğim, sonra Fleur’ü yük arabasına koşup seni almaya geleceğim,” diye o anda verdiğim kararı söyleyiverdim. “Git, mavi elbiseni giy. Hemen dönerim.”

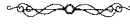
Saçlarının uçlarını ağzında geveledi. “Bilmem ki...”

Gözlerimi ona dikip uzunca bir süre baktım. “Benimle birlikte arabaya binip partime katılıyorsun,” dedim sertçe.

Sabine’in gözleri daldı ve bir anlığına tüm duyularım keskinleşti. Çarşıdan gelen sesler netleşti, ayağımın altındaki toprağı hissettim. Bir esinti geldi ve Sabine’in saçlarını dalgalandırarak geçti. Sabine gülümsedi ve “Tabii ki katılıyorum, hayatta kaçırmam,” dedi.

Azıcık irade ile başırlamayacak hiçbir şey yoktur.

Üstündeki eyere tırmanıp dizginlerini çekistirerek huysuzlanan atımı sakinleştirdim. “Bir saate dönerim, bekle beni!” Bir elimde sepet dolusu yumurta, diğeri elimde dizginler... Topuklarımı atın karnına vurup kasabadan dörtnele ayrıldım.

Çiftliğimiz, Oyuk’a, ‘kasabalı’ sayılmamıza yetecek kadar yakın, burnu taşra hayatına alışmamış olanların domuz kokusundan rahatsız olmasına yer bırakmayacak kadar uzaktı. Bütün yolu dörtnele gelebilirdim; yine de yolun yarısında durup Fleur’un soluklanmasına izin verdim. Birlikte yoldan aşağı yürürüken toynakları aheste aheste nemli toprağı vuruyordu. Havada yoğun bir çam kokusu vardı ve kızıl saçlarım dağlardan gelen soğuk bir esintiyle dalgalandı. Gözlerim hızla hareket eden bir şeyi yakalayınca durdum; yolun iki tarafını da kaplayan ormanı gözlerimle taradım. Buralarda bir ayı ya da yaban kedisiyle karşılaşmak beklenmedik şey değildi ama atım yırtıcı bir hayvanın kokusunu almış olsa çoktan kontrolden çıkardı. Rüzgâr, ağaçların arasında eserken ayaklar altında ezilen çalı sesi duyduğumu sandım ama emin değildim. Kalp atışlarım hızlandı, omurgamdan aşağı inen bir korku dal-

gası tüylerimi diken diken etti. Duyduğum haydutların sesi olabilir miydi? Okyanus Yolu'nun bu kadar kuzeyinde pek soygun olmazdı ama bu yine de olasıydı.

"Hey!" diye seslendim, dizginleri sıkıca tutarak. "Kim var orada?"

Cevap gelmedi. Zaten biri beni soymaya çalışıyor olsa cevap vermezdi. Endişem arttı. Bu yolu yağmurlu, karlı, güneşli havalarda kat etmiştim ama bunların hiçbirinde bir an bile korkmadım. Endişemi sezen Fleur'ün gerginliğini hissedebiliyordum.

Rüzgâr iyice hızlandı; artık saçlarımda gezen hafif esintiye değil kızgın birinin saçlarını çektiğini hissediyordum. Güneş bir bulutun arkasına saklanınca hava iyice soğudu. Gözlerim uzakta yükselen Terk Edilmiş Dağ'a takıldı istemsizce. Ev ile kasaba arasındaki yolun tam ortasındaydım ama Jérôme Girard'ın çiftliği yakındı. Oraya gidip oğlu Christophe'tan bana yolun geri kalanı boyunca eşlik etmesini isteyebilirdim.

Peki ya, büyük olasılıkla yerdeki çalı çırpı üzerinde gezinen bir sincap ya da yılanın çıkardığı sestten korktuğum için bana gülerse? Hayatım boyunca aksini kanıtlamış olmama rağmen herkes bir şehir kızı olduğumu düşünüyordu. Yardım istemek bu düşüncelerini kanıtlardı. Atımı çevirip gözlerimi geldiğim yola diktim. Geri sürebilir ve ağabeyimi bekleyebilirdim ama ya bir nedenden Trianon'da kalması gerekiyorsa ve gelemeyecekse?

Dört nala eve süreceğim, diye karar verdim. *Ormanda saklanan her kimse beni yakalamayı denesin bakalım*. Fleur'u çevirip ve dizginlere asıldım. Sepet elimden kayıp yere düşünce yumurta sarıları yerdeki çamura karıştı.

Kapüşonlu bir atlı yolu kapatmıştı.

Yüreğim ağzıma geldi. Fleur kendi çevresinde dönünce dizginleri sonuna kadar çektim. Ben, "Hah!" diye bağırınca bir ok gibi ileri fırladı.

“Cécile! Cécile, bekle! Benim ben!”

Tanıdık bir ses... Bu kez, dizginleri yavaşça çekip omzumun üstünden arkama baktım “Luc, sen misin?”

“Evet, benim, Cécile.” Atını hızlıca yanıma sürdü. Yüzünü görebileyim diye kapüşonunu çıkardı.

“Böyle sinsi sinsi yaklaşarak ne yaptığını sanıyorsun?” dedim. “Ödümü patlattın.”

Umursamazca omuz silki. “Başta, gördüğümün sen olduğundan emin olamadım. Yumurtalar için üzgünüm.”

Çalılar arasında sinsice gezmesini açıklamayan bir özür...

“Seni uzun zamandır görmüyordum. Nerelerdeydin?” diye sordum cevabını bildiğim hâlde. Babası, çiftliğe yakın bir konakta av alanı bekçisi olarak çalışıyordu. Luc ise, birkaç ay önce Trianon’a taşınmıştı. Ağabeyim ve kasaba halkı Luc’un at yarışında ve kumarda şansının yaver gittiğini, artık kazandıklarıyla zenginlik içinde yaşadığını duymuştu.

“Orada burada,” dedi, atıyla etrafımda bir çember çizerek. “Dedikodulara göre annenle yaşamak için Trianon’a taşınıyormuşsun.”

“At arabası yarın beni almaya geliyor.”

“Şarkı söyleyeceksin yani, öyle mi? Sahnede mi olacaksın?”

“Evet.”

Gülümsedi. “Sesin hep bir meleğinki gibi güzeldi zaten.”

“Eve gitmem gerekiyor,” dedim. “Büyükannem ve babam beni bekliyor.” Duraksadım ve aşağı doğru giden yola baktım. “İstersen bana eşlik edebilirsin.” Teklifimi kabul etmemesini tercih ederdim ama birlikte at sürmek burada baş başa dikilip durmaktan daha iyiydi.

“Bugün doğum günün değil mi?” Atı, benimkinin yanına sokuldu.

Kaşlarımı çattım. “Evet.”

“On yedi yaşına geldin. Bir kadın oldun artık.” Sanki alınıp satılabilir bir şeymişim gibi beni süzdü. Pazarda satışa çıkarılmış bir at ya da daha kötüsü... Düşük sesle kırdadı, ben ise yüzümü ekşittim.

“Komik olan nedir?” Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. İçgüdülerim bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. *Lütfen karşınızdaki birileri gelsin.*

“Ben de şansın, nasıl olup da bizi hiç beklenmedik anlarda bulduğunu düşünüyordum,” dedi. Ben tepki vermeden Fleur’un dizginlerini yakaladı. “Benimle gelmen gerekiyor. Seninle tanışmaktan çok memnun olacak kişiler var.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Luc,” dedim düz bir sesle konuşmaya çalışarak. Korktuğumu bilsin istemiyordum. “Ağabeyim canımı sıktığını öğrenirse pek kibar davranmayacaktır.”

Luc etrafa baktı. “Tuhaf, Frédéric’i çevrede göremiyorum. Görünüşe göre burada sadece sen ve ben varız.”

Bu konuda haklıydı. Ama savaştan teslim olacağımı düşünüyorsa yanılıyordu.

Mahmuzlarımı karnına vurunca, Fleur şahlandı. Ön bacakları Luc’un dizginleri elinden kaçırmasına neden oldu. “Hah!” diye çığlık atıp Fleur’u dörtlüye sürmeye başladım. Korkumu hissedince, at şimdiye kadar görmediğim bir hızla koşmaya başladı, kulaklarını geri yatırmıştı. Ama Luc’un aygırı daha büyüktü; yoldan gitsem beni kolayca yakalardı. İlerde bir patika göründü. Hemen oraya saptım.

Atım düşmüş ağaçların üstünden sıçrar, çalılıkların içinden geçerken, çevredeki ağaçların dalları saçlarıma ve eteğime takılıyordu. Fleur’ü kontrol etmeye çalışmayı bırakıp eyerde kalmaya ve dallara çarpmamaya odaklandım. Peşimdeki kocaman atın gök gürültüsü gibi gelen nal ses-

lerini ve Luc'un tehditleri ile küfürlerini duyuyordum. Girard çiftliğine yaklaşıyorduk. İlerde ormanın seyreltiği alan ve hemen ötesinde çiftliğe ait tarlalar görünüyordu. "Chris!" diye cıglık atarken beni duyamayacakları kadar uzakta olduğumun farkındaydım. "Jérôme!"

Arkama göz atınca Luc'un beni hızla takip ettiğini gördüm; yüzünden öfkesini okuyabileceğim kadar yakındı. Bana yetişmesine izin veremezdim, vermeyecektim! O anda bir dal göğsüme çarptı ve beni geriye fırlattı. Fleur altımdan kayıp gitti, düşüyordum. Gözlerim ağaç yaprakları arasından süzülen güneşe takıldı.

Sonrası, karanlık...

- 2 -

Cécile

Gözlerimi açtığımda, tek görebildiğim gri tüylü bir ön bacadı. Bedenim, atın adımlarıyla beraber bir yukarı bir aşağı sallanıyordu. Eyerin topuzu karnıma batıyordu ve yüzlerce dev, ellerinde balyozlarla başımı yarıp dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Neredeydim ben?

Kıpırdamaya çalıştım ancak pek başarılı olamadım. Ellerim ve bacaklarım ata bağlanmıştı ve ağzıma bir şey tıkmıştı.

Luc...

Kırık bir çatıdan içeri su nasıl akarsa, korku da benim vücuduma öyle aktı. Kıvrandım, debelendim; serbest kalmak için elimden geleni yapıyordum. At huysuzlanıp yana doğru adım attı ve o an ağaçlarla sıkıca kaplı bir ormanlık alanda olduğumuzu görebildim.

“Ben olsam yapmazdım.” Luc’un sesi sakin ve candandı, sanki parkta yürüyüşe çıkmışız gibi konuşuyordu. “Korktuğu zaman, geri geri gitmek gibi bir alışkanlığı var ve bu senin için pek de iyi sonuçlanmayabilir.”

Donup kaldım.

“Büyük ihtimalle, seni nereye götürdüğümü merak ediyorsun. Söylemeyi çok isterdim ama ne yazık ki iş arkadaşlarım bana bazı yasaklar koydu.”

Onu görebilmek için başımı kaldırmaya çalışırken boy-numu zorladım ve çaresizlikten akan gözyaşlarım alnımdan süzüldü. “İçten içe Trianon’a gitmek istemiyordun zaten, değil mi? Sahneye çıkan kızlarının hepsi aslında pahalı birer fahişe, sen ise gözüme onlardan biri gibi görünmedin asla. Büyük şehre kıyasla Oyuk sana çok daha uygun.”

Başım düştü, yanağımı atın omzuna dayadım. Midem ağzıma geldi ve kusmamak için kendimi tuttum. Ağzıma bir şey tıkılmış hâldeyken kusarsam kendi kusmuğumda boğulabilirdim. *Düşün Cécile! Düşün!*

“İşte geldik.”

Atından indi ve beni ata bağlayan halatı çözmesini izledim. Bacaklarımı çözdüğü an bütün gücümle yüzüne bir tekme attım.

“Lanet olsun sana!” diye uludu.

Atın üstünden kayıp yere indim. Çok geçmeden, Luc göğsüme bir tekme attı; havada dönüp yere yığıldım. Bağdırmaya çalıştım, gözlerimi Luc’un şimdi kan içinde kalmış yüzünden ayırmıyordum. Ellerim ve ayaklarım hâlâ bağlıydı, o yüzden tek yapabildiğim oturur pozisyona geçmektir.

“Bu işi ister kolaylaştırır ister zorlaştırırsın,” diye tısladı burnunu kirli bir mendile silerken. “Ancak, her iki şekilde de benimle geliyorsun.”

“Nereye?” Ağzıma bir şey tıkılmış olmasına rağmen sesimi duyurabilmişim.

Kanla kaplı çenesiyle ileriye işaret etti ve omzumun üstünden, gösterdiği yere baktım. Terk Edilmiş Dağ, tüm

heybetiyle bize bakıyordu. Parıldayan güney yamacı bıçakla kesilmiş gibi pürüzsüzdü. İkiye ayrılmış dağın kaya parçalarından oluşan diye yanı ise okyanusa uzanıyordu. Gözlerimin kocaman açıldığını hissettim. İhtiyarlar, düşen kayaların altında kalmış sahipsiz bir hazine olduğundan söz ederdi hep ama dağın lanetli olduğunu da söylerlerdi. Kayaları araştıran hazine avcıları, her seferinde, ortadan kaybolurlardı ve kaybolan her adam için, onu kimin kaçırdığına dair on farklı söylenti çıkardı.

Ben dağa bakarken, Luc etrafı tahta çitlerle çevrilmiş bir padoka yürüttü atını. Ayak bileklerimdeki halatı çözmeye çalıştım ama çok sıkı bağlamıştı ve parmaklarım uyuşuktu. Luc, atın eyerini çözmekle meşgul olduğu için bana dikkat etmiyordu. Diz ve dirseklerimin üstünde emeklemeye çalıştım ama çok geçmeden bunun bir zaman kaybı olduğunu anladım. Hem yeterince hızlı hareket edemezdim hem de yerde iz bırakmış olurdum. Dizlerimin üstüne çömelip ellerimle ağızımdaki bağı çözmeyi başardım. Derin bir nefes alıp avazım çıktığı kadar bağırdım. At, dağın yamacından gök gürültüsü gibi yankılanan sesimden öyle korktu ki kişneyip Luc'tan uzağa, padokun diğer ucuna doğru koşmaya başladı. Yakınlarda beni duyacak birilerinin olması için dua ederek yeniden çığlık attım.

Luc bana doğru hızla koştu, yanağıma yumruk atmasından önce bir kez daha bağırmayı başardım. Geriye doğru devrildim, elbisemden tutup beni yerden kaldırdı ve bir yumruk daha attı. Yüzüm zonkluyordu, görüşüm bulanıklaştı.

“Sende de amma ciğer varmış ha!”

Emeklemeye çalıştım ama o, bacaklarımdaki halatı çekip beni yokuş aşağı sürükledi, eteğim belime toplanmıştı. Çıplak bacaklarımın üstüne oturup ayak bileklerimi çözdü, halatı bir bileğimin çevresine dolayıp tekrar düğüm

attı. Ardından beni çevirdi ve ellerimi çözüp serbest bıraktı.

“Yüzebilmen lazım. Dağın altından geçmenin tek yolu bu.” Ona, karşı koyma çabalarımı savuşturarak, bir eliyle elbisemin üst kısmını tutup yırttı. “Merak etme, Cécile. Namusuna dokunmamam konusunda çok kesin konuştular.”

“Kimler?” diye sordum. “Kimden söz ediyorsun? Beni nereye götürüyorsun? Bunu neden yapıyorsun?”

Başını yana salladı. “Yakında öğreneceksin.” Ayak bileğime bağlı halatı tutarak beni kayaların temelinde göllenmiş buz gibi suyun içine attı. Ya yüzmem ya da boğulma riskini göze almam gerekiyordu. Suyu batıp çıkarken hıçkırarak ağlamaya başladım, havayı ancak kesik kesik ciğerlerime çekebiliyordum. Korkum öylesine büyüdü ki kendimi boğsam da Luc’u uğraştırmasam diye düşündüm. O da bunu fark etmiş olmalı ki yüzüp yanıma geldi ve kolumu kavradı.

“Toparlan, Cécile! Seni tüm bu yol boyunca ağlayıp kendini öldüresin diye yanımda sürüklemedim. Bu kayanın arkasında bir mağara var. Oraya gidebilmek için suya dalıp kayanın altından yüzmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?”

“Delilik bu,” dedim boğuk bir sesle.

Luc, suya daldı. Ayak bileğime bağladığı ip beni suyun altına çekene kadar derin bir nefes almayı ancak becerebildim. Kaya yosunluydu, sonu gelmeyecek gibiydi ve ellerim üstünden kayıyordu. Hızla yüzdüm; halat gevşediğinden, bacaklarımı artık kullanabiliyordum Luc neredeydi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, ben kayanın ilerisindeki açıklığı bulana ya da boğulana kadar halatı bırakmayacağıydı.

Baloncuklar, dudaklarımdan çıkıp suyun yüzeyine doğru yükseliyordu. Ciğerlerim yanıyordu, nefes almak

istiyordum. Kalp atışlarım gittikçe hızlandı. Suyun basıncından kulaklarım tıkanmıştı ama dalmaya devam ettim. Ardından kayanın bitiği yere ulaştık ve artık kayayı tutamadığımdan nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum.

Kayanın öbür kenarına varmıştım. Altındaki açıklıktan geçemeye çalışırken bir anlığına su, tutkal gibi yoğunlaştı; birkaç saniye boyunca olduğum yerde sabit kaldım. Temnim, fırtınanın ortasında, her tarafa yıldırımlar düşerken bir dağın tepesinde dikeliyormuşum gibi karıncalandı. Titremeye başlayıp yoğun sıvının içinde zorla ilerledim ve kendimi yukarı doğru ittim.

Ayak bileğime bağlı olan halatın sertçe çekildiğini hissettim, baş aşağı dönmüştüm. İki el bileklerimden tutup beni yüzeye çıkardı ve tatlı, hayat veren havayı içime çektim. Her yer kapkaranlıktı. Etrafta bir şey var mı diye ellerimle sağı solu yoklamaya başladım. Sudan çıkıntı yapan bir kaya parçasının kaygan kenarına tutundum, bırakmaya korkuyordum.

Vücudumda buz gibi suyu, avuçlarımda sert kaya parçasını hissettim ve bayat, rutubetli havayı içime çekerken Luc'un bana doğru yüzmesiyle çıkan sesi duydum.

"İyi misin?" diyerek sessizliğini bozdu Luc.

"Hayır."

Aramızdaki gerginlik hissedilir boyutlardaydı ve ben bu noktaya gelmeme neden olan tüm kararlarıma lanet ediyordum. Keşke hiç ara vermeden, dörtnala eve sürseydim, daha çok mücadele etseydim ya da en azından kaçarken nereye gittiğime baksaydım. O zaman, belki burada olmazdım.

Ama buradaydım işte ve iflah olmaz şekilde meraklı olan yanımdan neden burada olduğumu öğrenmek istiyordu. "Bana bir açıklama borçlusun," dedim.

"Evet, galiba öyle," dedi. "Ama önce, ortalığı biraz aydınlatalım."

Sudan çıkışını ve karanlıkta beceriksizce ilerleyişini dinledim. Sonra bir çakmaktaşının sesini duydum ve bana fırtınalı sularda boğulmak üzere olan bir denizciye uzatılan yardım eli gibi gelen ateşi gördüm. Gölden dikkatlice çıkıp ateşe doğru yürüdüm. Luc, yanan çırayı bir gemici fenerine tuttu. Fitol alev alınca gazı iyice açtı ve alev, mağaranın tamamını aydınlattı.

Bir tür küçük mağaradaydık, kayalar etrafımızı çevreliyordu. Geldiğimiz yön hariç tek yol, sudan uzağa doğru giden karanlık tüneldi. Görünürde, ne altına ne de hazineye benzer bir şey vardı. Hatta Luc'un, buraya daha önceki gelişlerinde getirdiğini anladığım fener ve malzemelerden başka hiçbir şey yoktu.

"Ee?" deyip kollarımı buz kesmiş bedenime doladım. Üstümde yalnızca bir iç gömleği ve ayağında botlar vardı; ıslanmış giysiler vücudumun beni rahatsız edecek kadar azını örtüyordu. Cevap vermesini beklememiştim ama Luc oldu olası kibirli birisi olduğundan cevap vermesine şaşırılmamalıydım.

"Evet, tabii." Bana doğru yaklaştı; lambanın ışığında, yüzünde gölgeler geziniyordu. "Akla hayale gelmeyecek bir şey... Kendim görmemiş olsam hayatta inanmazdım."

"Sadede gel, Luc!"

Dediğim şey çok komikmiş gibi güldü. "Oldun olası iyi bir hikâyenin değerini bilemedin. Peki öyleyse, doğrudan konuya geliyorum. Kayıp şehir Trollus'u buldum."

Uzunca bir süre mağaraya sessizlik hâkim oldu. Mito-lojik bir şehre olan ilgisinden söz etmesini beklemiyordum. "Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun, yoksa aklını yitirdiğini mi düşünmeliyim?" Son sözüm mağarada yankılandı. *Yim... Yim... Yim... Yim...* İkimiz de korkuyla çekilip tedirgin bir şekilde etrafımıza bakındık.

"Şehir zaten kayıp değildi Luc. Trollus, bir dağın yarısı edecek kadar taşla yerin altına gömüldü."

“Evet,” dedi gözlerini kısarak. “Gömüldü ama yerle bir olmadı. En azından büyük bir kısmı...”

“İmkânsız... Dünyada hiçbir şey o ağırlıkta bir yükü kaldıracak kadar dayanıklı olamaz.”

“En iyi kısmı da bu,” deyip bana doğru eğildi “Hikâyelerdeki gibi, yıllardır burada, dağın altında yaşıyorlarmış!”

“Kimler?” diye sordum. Korkmuştum ama bir yandan da cevabını çok merak ediyordum.

Alevden gelen turuncu ışık, Luc’un gözlerinden yansıyor. Dudaklarını ıslattı, anın tadını iyice çıkarıyordu. “Troller, Cécile. Buradalar!”

“Peri masalları,” dedim fısıldarcasına. “Yaramaz çocukları korkutmak için anlatılan hikâyeler...”

Luc güldü. “Merak etme, son derece gerçekler ve alabildiğine korkunçlar. Bizim, onların hayali varlıklar olduklarını düşünmemizden de oldukça memnunar. Bu, insanların onları rahatsız etmelerini ve gelip hazinelerini çalmaya çalışmalarını engelliyormuş.”

“Hazine...”

“Evet. Odalar dolusu altın ve mücevher.”

“Madem insanlardan hoşlanmıyorlar, neden hazinelerini görmene izin verdiler ki?” diye sordum, gizlice etrafı kolaçan ederken. Göl hemen arkamdaydı. Eğer Luc’un beklemediği bir anda hamle yapıp suya atlarsam kaçmak için bir şansım olurdu. Hava kararınca kadar ormanda saklanır, sonra da çiftliğin yolunu bulurdum. Babam beni çiftliğe varmadan önce bulmazsa tabii...

“Majesteleri hazineyi bana şey sırasında gösterdi. Pazarlıklarımız...”

“Majesteleri mi?” deyip çılgınca bir kahkaha attım. Arkaya doğru eğilip avuçlarımla yerden destek aldım, taş zemin eğimliydi ve kendimi bıraksam suya doğru yuvarlanabilirdim. “Troller arasında soyluların da olduğunu bilmiyordum.”

“Var, var,” dedi. “Seni satın alan onlar...”

Nefesim kesildi. “Ne için?”

“Altınla,” dedi, sorumu tam anlamadığından.

“Benden ne istiyorlar?” dedim.

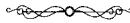
Luc omuz silkti. “Ödeyecekleri miktarı düşününce, seni bir kazana atıp pişirseler bile umurumda olmaz.”

Çünkü troller, peri masallarında öyle yaparlardı. İnsanı canlı canlı, kaynar kazana atıp pişirirler ve geriye sadece bembeyaz kemikleri kalana dek yerlerdi.

Yere tırnaklarımla tutunarak suya doğru ilerledim, tırnaklarım taşların üstünde parçalanıyordu. Düşünebildiğim tek şey, korkunç bir ölüme doğru götürüldüğümdü. Luc’un bana yapabileceği hiçbir şey troller tarafından yenmekten daha kötü olamazdı. Aklımda tek bir amaçla, suya doğru ilerlemeye çabaladım ama Luc ayağıma bağlı olan halatı tuttu; gücüm onu sürüklemeye yetmiyordu. “Yardım edin!” Sesim suda ve mağaranın kayalık duvarlarında yankılandı. Sanki her yankı çılgılığımın anlamsızlığını vuruyordu yüzüme.

Luc beni sertçe tokatladı. “Kes sesini, yoksa ağzına yemiden bir şey tıkarım.” Parmağıyla feneri işaret etti, “Şunu alıp yürümeye başla,” dedi.

Tenimi geçip içime işleyen soğuktan uyuşmuş ellerimle, Luc ne diyorsa onu yaptım.

Yol, düşündüğüm gibi, dümdüz mağaranın derinliklerine inmiyordu. Labirentlerle, kayalar üzerindeki çatlaklardan girilen geçitlerle ve çıkmazlarla doluydu bu taştan dağ. Zemin, dikkatli yürümezse insanın bileğini kırabileceği, hatta içine düşebileceği yarıklarla dolu, taşlardan ve kayalardan yapılmış eğri büğrü bir hah gibiydi. Her adıımı-

mı dikkatlice attım. Arkamda beni kaçıran Luc, her köşe başında boynumun kırılma tehlikesi... İç gömleğim vücuduma yapışmıştı; karanlık ve rutubetli mağarada kurumayı reddediyor ve beni ısıtmak adına hiçbir yarar sağlamıyordu. Gemici fenerinden gelen ışık da benim gibi titriyor ve duvarlara tuhaf gölgeler düşürüyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yerinden fırlayıp çıkacağına ikna olmak üzereydim.

Her yol ayrımında, duvarlara tebeşirle yazılmış ya da kazınmış onlarca sembol vardı. Bir kısmı açıkça yol işaretleri ya da uyarılardı. Geri kalan kısmı ise anlamsızdı. Mantık korkumun içine sızdı; eğer buradan kaçmak konusunda bir şansım olursa yolumu bulabilmem gerekeceğini fark ettim.

“Bunları kim çizdi?” diye sordum; uzun süren sessizliğin ardından yüksek sesle konuşuyormuşum gibi geldi. Sesimi alçak tutmaya çalıştım, onu sorguladığımı fark etmesini istemiyordum. Luc hiçbir neden olmasa bile çabuk sinirlenirdi ve onu konuşturmaya devam etmem gerekiyordu.

“Hazine avcıları.” Luc bıçağıyla duvardaki sembollerden birine vurdu. “Her kâşif, en hızlı olduğunu düşündüğü yolu gösteren bir sembol çiziyor. Aslında, en güvenlisi olduğunu,” diye sözlerini düzeltti.

Bir sembolün yanına kazınmış ok işareti sağ tarafı, dar, benim bile eğilip bükülmemi gerektirecek bir yarığı işaret ediyordu. Geri kalan beş, altı sembolün yanındaki ok işaretleri ise sol taraftaki geçidi gösteriyordu; diğerine göre çok daha geniş ve davetkâr olan tüneli. “Neden diğer yol değil de bu?”

Luc başını yana salladı ve sembollerin altındaki, dalga şeklindeki çizimleri gösterdi. “Bu ileride bir sluagin görüldüğünü ifade ediyor. Ya da en azından arkalarında bıraktıkları şeylerden birinin...”

“Sluag da ne?”

Luc’un yüzüne yayılan tedirginlik sesimdeki titremeyi körükledi. “Büyük, kaçınılması gereken bir şey,” dedi. “Trollere sordum. Eğer birini görebilecek kadar yaklaşırsam, geri dönüp bu hikâyeyi anlatabilecek kadar hayatta kalamayacağımı söylediler. Sluaglardan onlar bile korkuyor.” Sağ tarafı işaret etti. “Dar yerler daha güvenli.”

Işığı sol taraftaki geçide doğru tuttum ama birkaç metrelik görüş alanım, ilerde bir sluag ya da daha kötüsü olmadığı konusunda içimi rahatlatmadı. Sırtımı duvara yasladım, eğilip bükülerek sağ taraftaki çatlaktan içeri girdim gönülsüzce.

Mağara duvarındaki çatlaktan girdiğimiz geçit, uzun bir yol boyunca dar devam etti, ilerlemek zor ve yorucuydu. Geçit, geniş bir alana açılınca rahatlayıp sırtımı nemli duvara yasladım ve aşağı doğru kayıp oturdum. Luc bana hemen yetişti, yüzü yorgun ve kirliydi. Büyük ihtimalle, benimki de öyle...

Luc, “Yola devam etmeliyiz,” deyip deri matarasından bir yudum aldı ve matarayı bana uzattı. “Troller gün batımında yanlarına varmamızı bekliyorlar.”

Dediği şeyin hevesimi artırdığı söylenemezdi. “Bu tünellerden sana kim söz etti ki? Yoksa bir gün, durup dururken, dünyanın merkezine inip öbür ucundan çıkabiliyor musun, görmek istediğini mi düşünmeliyim?”

Luc bana bakıp sırtıttı. “Kimse bu yerden başkasına söz edemez, troller bunu garantiye alıyor. Trollus’a ulaşabilirsen ve troller bir işlerine yarayacağını düşünüp seni oracıkta öldürmekten vazgeçerlerse, sırlarını tutmanı sağlayan büyülü yeminler ettiriyorlar. Bu yüzden kayaların altına girene kadar sana hiçbir şey söyleyemedim. Troller, yeminlere çok düşkünler. Sözlerinden dönenlere pek kibar davranmazlar; bu yüzden en iyisi yola hemen devam edelim.”

Hareket etmeyi reddederek, kök salmış gibi yerimde durdum.

Luc bıkkınlıkla kollarını yukarı kaldırdı. “Tamam, tamam... İhtiyar Henri’nin, hiç çalışmamasına rağmen kasabada içki içmeye harcayabileceği sınırsız parası olduğunu fark ettim. Gizli saklı bir yere paralarını zulalıyordur diye onu takip ettim. Meğer yıllardır trollerle ticaret yapıyormuş, kimse de farkına varmamış.”

“Ne satıyormuş?”

“Kitap... İnanabiliyor musun?”

“Ya sen? Sen onlara ne satıyorsun?”

Luc omuz silkti. “İvır zıvır... Tehlikeli bir yolculuk ama iyi para veriyorlar. Sana benzeyen bir kız aradıklarını duyunca turnayı gözünden vurduğumu anlamıştım, haklı da çıktım. Fiyatını sen koy dediler.”

Kızgınlığım, başıma gelebileceklerin korkusuna galip geldi. Beni satmıştı, hayatımı satmıştı ve bunu sadece düzgün bir işte çalışıp para kazanamayacak kadar ağgözlü biri olduğu için yapmıştı. Bütün gücümle dizine bir tekme attım, kayalığın kenarından aşağı yuvarlanıp görüş alanımdan çıktı. Ne yazık ki halatı elinden kaçırmamıştı; kayalığın kenarına varıp bacağıma aşağı sarkana kadar sürüklendim.

“Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?” Luc, bir buçuk metre kadar aşağıda, yapışkan, iğrenç bir sıvıyla dolu bir havuzun içinde oturuyordu. Berbat bir koku, burun deliklerime doldu. Luc yalnız değildi.

“Görünüşe göre bir arkadaşın var,” deyiverdim, ona yerde yatan iskeleti göstererek. “Aynı kaderi paylaşmamış olmanız ne kötü.”

Luc iskelete bakıp yüzünü ekşitti. Ardından merakına yenik düşüp iskeleti incelemeye koyuldu. “Feneri bu tarafa doğru tut, Cécile. Onu daha önce fark etmediğime inanamıyorum.”

Söylediğini yapmak zorunda kaldım. Başka hiçbir seçeneğim yoktu, eğer onu dinlemezsem beni aşağı çekebilirdi. Kemiklerin çıplaklığından, adamın bir süredir ölü olduğu belli oluyordu. Tüylerim yeniden diken diken oldu. “O sümük gibi şey de ne?”

“Bilmiyorum, daha önce hiç görmemiştim.” Sesi endişeli geliyordu; kaygısı, bir hastalık gibi bana da bulaştı.

“Daha önce kaz kez bu yoldan geldin?” diye sordum. Kaybolduğumuzdan, daha kötüsü onun kaybolduğumuzu henüz fark etmediğinden korkuyordum.

Cevap vermesine fırsat kalmadan, mağara tuhaf, insana gök gürültüsü gibi gelen bir kükremeyle inledi. *BARUU-UM!* Sesin yankıları dindi ve bize yaklaşan bir sürünme sesi kaldı geriye. Büyük bir şeyin sürünme sesi...

Luc’un korkuyla açılmış gözleri benimkilerle buluştu. Fısıldıyordu, “Kaç!”

- B -

Cécile

Kaçarken, korkudan kanatlarımız çıkmış olabilirdi ama Terk Edilmiş Dağ'ın labirentleri ancak sürünmeye izin veriyordu. Mağara duvarlarının arasından sıyrılmaya çalışırken botlarımız gevşek kayalar üzerinde kayıyordu. Kulaklarımız, peşimizdeki sluag bizi yakalasa neler olabileceğini düşündüren sürtünme sesindeydi. Bizi yakalayabilecek kadar hızlanabiliyor mu, bilmiyordum. Eğer öyleyse bunu yapmamayı seçiyordu. Ne zaman bir köşeden dönüp kaçmayı başardığımızı düşünsek, Sluagın hışırtısı kulaklarımızı tekrar dolduruyordu; geldiğimiz yoldan geri dönüyorduk. Sanki bizimle oyun oynuyordu. Duvarlardaki semboller olmasaydı, yolumuzu çoktan kaybetmiştik. Yorgunluk bastırıyordu ve üstümüze çöktüğünde sluag da aynını yapacaktı.

Nefesimizi toplamaya çalışırken, Luc duvardaki sembollerini inceledi. Bir üç yol ayrımında duruyorduk. Luc “Buradan,” diye fısıldadı. “Az kaldı. Birazdan dar bir oyuğa varacağız. Yere yatıp emeklemen gerekecek ama orayı

geçtik mi Trollus’a vardık demektir. Sluag orada bizi takip edemez.”

BARUUUM!

Gösterdiği tünele yönelmiştim ki Luc beni kenara itip önden kendi girdi. Tünel iyice daralınca yüzükoyun yere yatıp sürünerek devam etti. Küçük heybesi kayalardan birinin kenarına takınca geri sürünüp çantayı çıkardı ve önde tutarak elinde taşıdı.

Hıştırtılar... **BARUUUM!** Yaklaştıkça yaratığın gök gü-rültüsü gibi gelen sesinden zafer okunmaya başlamıştı.

“Çabuk ol! Çabuk!” diye fısıldayıp geldiğimiz yöne bakmak için başımı çevirdim.

Hıştırtılar...

Luc, tünele neredeyse tümüyle girmişti; yalnızca ayak-ları dışardaydı. Dizlerimin üstüne çöktüm ve Luc’tan yer açılır açılmaz tünele girmeye hazırlandım.

Hıştırtılar...

Artık, Luc’un ayakları da tünelin içindeydi. Son bir defa arkama baktım, fenerden çıkan ışık köşeyi dönen yaratığın üstüne düştü. Sluag biraz geriledi, beyaz ve parlak derisiyle devasa bir sülük gibi görünüyordu. Ağzını açıp uzun, kırbaç gibi dilini hızla bana doğru uzattı. Fener elimden düşüp ayaklarımın dibinde paramparça oldu. Bir çığlık atıp hemen tünele girdim.

Hiçbir şey göremiyordum. Duyabildiklerim ise önüm-de Luc’un küfürleri, arkamda sluagın hıştırtısından ibaretti. Tünelde ne kadar ilerlediğimi ve ayak bileklerimin, sluagın beni yakalamasına imkân verecek şekilde dışarda kalıp kalmadığını bilmeden hızla sürünmeye devam ettim.

BARUUUM!

Bir şey botumun topuğuna vurunca çığlık attım. Bir güç, beni Luc’un bacaklarına doğru ittiriyordu. “Acele et! Yaklaşıyor!”

BARUUUM!

Sürünmeye devam ediyorduk. Yaratık tünelin kaya duvarlarına çarpınca bütün tünel sallandı. Çığlık attım, Luc'un ayaklarını itip tünelden çıkmaya çalışıyordum, yüzüm gözyaşları ve sümükle kaplanmıştı. Luc tünelden çıkıp beni dışarı çektikten sonra bile uzun süre panik hâlindeydim; düşünebilecek kadar sakinleşmem uzun zaman aldı. Güvende değildim. Kaçırılmışım; üstelik beni satacağı kişilere sağ salım götürmeyi beceremeyecek kadar aptal biri tarafından... Tüm bunlar bir hiç içindi. Bir hiç uğruna ölecektim.

“Senden nefret ediyorum,” diye bağırdım. Zorla yutkunup söylediğim şeyi tekrar ettim. “Senden nefret ediyorum.” Hâlâ tatmin olmamıştım; o yüzden avazım çıktığı kadar bağırdım. “Nefret ediyorum senden, Luc!”

“Fener nerede?” Sesinde herhangi bir duygudan iz yoktu. Bileğime hâlâ bağlı olan halatı eline aldığını hissettim.

“Tünelin diğer ucunda, sluagin yanında... Git, al.” Gerçi yaratığın Luc'u yediğini düşünmek, içimi pek de rahatlatmadı. Yolumu nasıl bulacağımı bilmeden, karanlıkta yapayalnız kalırdım. Çıkışı bulabilmem imkânsızdı. Burada açlık ve susuzluktan ölürdüm ve kimsenin ruhu bile duymazdı.

Luc, “Aptal! Şimdi ne yapacağız, ha?” diye sızlandı.

Luc'un çantasını karıştırdığını ve çevreye bakındığını duyabiliyordum. Zifirî karanlıkta çevreye bakabilmek mümkünse tabii...

Gerçi, hava sandığım kadar karanlık değildi.

Uzaktan gelen, gümüş renkli bir parıltı bizi selamladı. Bu tek bir anlama gelebilirdi: Gördüğümüz ay ışığı idi. Bu da, kaçabileceğim anlamına geliyordu.

“Halatı bırak,” diye fısıldadım. Dualarım sesimin tınısına karışıyordu; umut korkunun veremediği gücü veriyordu.

“Ne?”

“Halatı bırak dedim.”

Bir yerden su damlaması sesi geliyordu. Luc’un soluk sesleri düzenli bir hâl aldı. Az önce halatın bağlı olduğu yere havanın değdiğini hissettim; bileğimdeki halat gevşemişti.

Ama ben kaçma fırsatını yakalayamadan üstümüze bir ışık tutuldu. Tünelde biri daha vardı.

“Ne olu...” Luc, cümlesini yarım bırakıp hırıldayarak bana doğru koşmaya başladı. Beni arkamdan kavrayıp yere düşürdü.

“Yardım edin!” diye bağırmaya çalıştım ama cüssesi altında nefes almak çok zordu. Dirseğimden güç alıp kendimi kaldırıncı derin bir nefes aldım ve “İmdat,” diye çığlık attım. Luc başımın arkasına bir yumruk attı, yüzüm yerdeki kayalara sürtündü; sesim mağarada yankılanıyordu. *İmdat... İmdat... İmdat...*

Dönüp karşı koymaya çalıştım ama Luc başımı yumruklamaya devam ediyordu. Bir sersemlik dalgası vücudumdan geçti. Bir ışık gözümü aldı ve üstümdeki ağırlığı aniden yok oldu. Boğuk sesle uflayıp ve inleyen Luc, yere, tam yanıma düştü. Her yanıma ağrıyordu ama vücudumda kırık olduğunu sanmıyordum. Hâlâ koşabilirdim.

“Hatırladığım kadarıyla sözleşmemizde böyle bir şey yoktu, Mösyö Luc.”

Dizlerimin üstüne kalkıp önümüzdeki adama doğru baktım, ay ışığında sadece silueti görünüyordu. “Yardım edin bana,” diye yalvardım adamın ipek pelerinine asılarak. “Lütfen bana yardım edin! Beni kaçırdı ve trollere satmak istiyor.”

“Öyle mi?” Sesinde soylu birinin şiirsel tınıları vardı. Bir soylunun hazine avcılığına tenezzül etmesine şaşır-

muştım ama kimseyi yargılayabilecek durumda değildim. Bulabildiğim her yardımı almaya hazırdım. Emekleyerek Luc'tan uzaklaşıp adamın arkasına geçtim. Kim olursa olsun Luc'tan iyiydi.

Gözüm, adamın arkasında parlayan lambanın dans eden ışığına takıldı. Hayır, bir lamba değildi bu. Havada kendi kendine süzülüyormuş gibi görünen bir küreydi. Işık, bir yay çizerek yüzüme yaklaştı. Gözümü almıştı ama çok az sıcaklık veriyordu.

“Yaralandınız mı, Matmazel Troyes?”

Işığa dokunmak için uzandım ama korkup elimi geri çektim. Adamın bana ismimle seslendiğini tam da bu anda fark ettim. Gözlerine baktım. Daha doğrusu tek gözüne... Tuhaf bir pozisyonda duruyordu; yüzünü yana çevirmişti, onu yalnızca profilden görebiliyordum. Aşağı yukarı ağabeyimin yaşlarında gibi görünüyordu ve göze çarpacak kadar yakışıklıydı. Kürenin ışığı, gümüş gri gözünden öyle bir yansıyor ki parlayan sanki küre değil gözüydü. Hayatım boyunca böyle gözleri olan biriyle tanışmamıştım.

“Korkarım benden bir adım öndesiniz mösyö, siz benim ismimi biliyorsunuz ama ben sizinkini bilmiyorum.” Kalp atışlarım hızlandı. Yanlış giden bir şeyler vardı. Adamı baştan aşağı süzerken, endişeden tüylerim diken diken oldu. Kimdi bu adam? Terk Edilmiş Dağ'ın enkazı içinde ne arıyordu?

“Kendimi tanıtmadığımı için sizden özür dilerim, matmazel. Ben Marc de Biron, Courville Kontu.” Luc'a döndü. “Onu buraya incitmeden getirmen gerekiyordu.”

“Kızın hâlâ hayatta olduğuna sevinmelisin. Neredeyse bir sluag yiyecekti bizi.” diye sertçe cevap verdi Luc.

“Seçtiğiniz yolda peşinize bir düzinesi takılmadığı için şükretmelisiniz. Trollus'takiler kavganızı kelimesi kelimesine duymadırlarsa şaşarım, öyle çok gürültü yaptınız ki!”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hayır, hayır, hayır.” İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu ama nereye? Her taraf karanlıktı ve geldiğim yolu bir sluag kapatıyordu. Soylu adam ise ileriden gelmişti ve o... Ayağa kalkıp duvara doğru sindim korkudan. “Sen bir... O bir...”

“Evet, Cécile,” dedi Luc, inlediğimi nihayet fark edince. “O bir trol.”

“Ama sen onların korkunç canavarlar olduğunu söyle...” Trol aniden dönüp yüzünü bana çevirdi ve sözlerim yarıda kesilip bir çığlığa dönüştü. Luc doğruyu söylüyordu.

- A -

Cécile

Trolün yüzünün iki yarısı kendi başlarına incelendiğinde kusursuzdu ama bir araya geldiklerinde çarpık bir biçimde birleştirilmiş kırık bir heykel gibi görünüyordular. Yüzünün simetrik olmayışı insanı yalnızca huzursuz etmekle kalmıyordu; şok edici, hatta dehşet vericiydi. Bir göz diğerinden yukarda, bir kulak diğerinden aşağıda... Ağzının çarpıklığı, karşısındakini sürekli küçümsüyormuş gibi görünmesine yol açıyordu. Geriye, Luc'a doğru atıldım. O da kirli eliyle hemen ağzımı kapatıp çılgınlığını bastırdı.

"Bu pek akıllıca bir fikir değil," diye fısıldadı kulağıma, elini ağzımdan çekerken.

"Özür dilerim," deyip sözlerimi bir kez de tekrar ettim çünkü aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. "Özür dilerim."

Uzun bir sessizlik oldu. Başımı kaldırdığımda ışık yeniden trolün arkasına geçmişti, yüzü yeniden gölgeler arasına gizlenmişti.

“Gel,” dedi. “Seni bekliyorlar.”

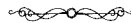
Birden bire arkasını döndü, tünelden aşağıya yürürken parlayan pelerinini izledim. Sonra duraksadı ve dirseğini kaldırdı. Tam korktuğum gibi, koluna girmemi istiyordu. “Matmazel.”

Koluna girmek istemiyordum çünkü bu onunla gitmek istediğim anlamına gelirdi. Geldiğimiz yöne, yeryüzüne, babamın ve komşularımızın beni çılgın gibi aradığı yere doğru baktım. Luc’un, beni buraya kaçırdığı, kimsenin aklına gelmezdi. Buradan kurtulmayı kendi başıma becermem gerekiyordu ama şu an, doğru zaman değildi. Hazırlıklıydılar, zaten kaçmaya çalışmamı bekliyorlardı.

“Söz veriyorum, matmazel. Size hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim.”

Ses tonundaki bir şey ona inanmamı sağladı. Derin bir nefes aldım, trole doğru yürüyüp koluna girdim. Brokar-dan yapılma paltosu sıcaktı ve soğuk parmaklarımın ucunda lüks bir his yaratıyordu. Güçlüydü de... Babamın beni götürdüğü sirkte gördüğüm, kafese kapatılmış kaplanın gibi güçlü... Ama beni ürperten bu değildi. Tüm vücudumdan bir güç gelip geçmişti. Bir kum fırtınasının tanelerini teninde hissetmek ya da gök gürültülü fırtına sırasında havadaki elektrik yükünü hissetmek gibi... Mümkün olduğunu hiç düşünmesem de karanlığı aydınlatan, bir insanı kaldırıp fırlatan büyüler gerçekte burada. Gördüklerimi büyüye yormam belki naiflikti ama trollerin büyü yapabildiğinden içten içe emindim.

Dilimi kurumuş dudaklarımda gezdirdim. Şimdilik uyumlu davranacaktım. “Öyleyse, bekletmeyelim onları.”

Trol, bizi labirent tünellerinden geçirdi. Hangi yöne dönmesi gerektiğinden, her seferinde, emindi. Tünellerin

hepsi benim gözüme aynı görünüyordu: İnsanı içine çekip çıkmasına olanak tanımayan bir labirent... Bütün çabalarına rağmen ürpermekten kendimi alamadım.

Trol bana doğru baktı. Tek bir söz söylemeden kolumdan çıktı, pelerinini çözüp omuzlarıma örtünce ısınmış hissettim. “Teşekkür ederim,” dedim, ipeksi kumaşa sarılırken. Gümüş rengi gözlerinden biriyle bana baktı, onu yalnızca yandan görebileyim diye başını eğiyordu. Merak ettim; hep böyle mi davranıyordu, yoksa biçimsiz yüzü beni rahatsız etmesin diye mi böyle yapıyordu. “Bir şey değil,” dedi. “Size en iyi şekilde davranmam yönünde talimat aldım.”

Luc, arkamızda kısık sesle homurdandı. Onu duymazdan gelip trolün koluna girdim yeniden.

Zemin, gittikçe düzgünleşti. Sanki bu yol yıllardır kullanılıyormuş, üstünden geçen sayısız ayağın altında düzleşmiş gibiydi. Kaya zemin, gri, siyah ve beyaz renkli mozaiklerle döşenmiş bir yola açıldı. Tünelin duvarlarındaki yatay bir çizgi, dağ ile insan işi, belki de trol işi yapıların enkazını birbirinden ayırıyordu. Yürüdükçe çizgi daha da yükseldi. Biz yürürken, görünmez bir güç, dağı daha, daha yükseğe kaldırıyormuş gibiydi. Molozların üstünde yükselen bir şehir... Önümdeki boşluğa parmaklarımı uzattım ama hızla geri çektim.

Sıcaktı.

Çekinerek, elimi yeniden kaldırdım ve parmaklarımı boşlukta gezdirdim. Tenimi ‘sıvı sıcaklık’ olarak tarif edebileceğim bir şey sardı. Somut bir şey gibiydi ama sanki tam da değildi. Sıvının bir kısmını avcuma almaya çalıştım ama büyü, avcumdan kayıp ait olduğu yere geri döndü. Şehri molozlardan ayıran sınır erişemeyeceğim bir yere yükseldi.

“Büyü, dağı yukarıda tutuyor,” diye mırıldandım kendi kendime, arasından geçtiğimiz duvarlardaki taş işçiliğini inceleyerek.

“Evet, öyle,” dedi trol. “O, ağacın bir parçası.”

Ağaç mı?

Başımı kaldırınca beni izlediğini fark ettim. Bakışları düşünceliydi, sanki bir şeye değer biçiyordu. Ama içimdeki korkuyu yeniden alevlendiren şey gözündeki acımaydı. Neden buradaydım ben? Luc, trollerle nasıl bir anlaşma yapmıştı ve ben bu anlaşmada nasıl bir rol oynuyordum?

Bir dönemeci alıp büyük, metal kapıların önüne çıktık. Kapıların arkasında daha önceden ay ışığı sandım gümüş renkli parıltıdan vardı. Hafif bir esinti, getirdiği çiğle yanaklarımı ıslattı. Yüksekten dökülen suyun sesini duyuyordum. İçimde merak ile korku mücadele ediyordu sanki. Trolün kolundan çıktım, kapıdan geçip ilerisindeki çıkıntının üzerinde durdum. Mağara devasaydı ve aşağıdaki vadide neyin uzanıp gittiğini gördüğümde dizlerimin bağı çözüldü.

Kayıp şehir Trollus.

“Yerler gökler adına,” diye fısıldadım.

“Burada yer var sadece,” dedi Luc arkamızdan. Trol sinirli bir biçimde elini sıkıp yumruk yaptı ama Luc doğruyu söylüyordu. Mağara, karanlıktan bir örtü içindeydi, kocaman kayalar Trollus’un tavanını oluşturuyordu. Ne ayın ne de yıldızların ışığı vuruyordu içeriye.

“Bu taraftan, matmazel.” Trol, kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Üçümüz birlikte, gümüş rengi ışık yayan kristal lambalarla aydınlatılmış bir granit merdivenden inmeye başladık. Vadinin iki yanı katman katmandı ve her kademedede taş binalar yükseliyordu. En etkileyici şey ise karanlıktan çağlayıp dökülen şelalenin aşağıda köpüren nehre dökülmesiydi. Nehrin gürlemesi, mağarada sürekli bir yankı oluşturuyordu. Bu, birini delirtmeye yetecek bir ses-ti ve trollerin bu çınlamaya nasıl dayandığını merak ettim.

O anda ayırdına vardım. “Burası, Şeytanın Kazanı!”

“Biz ise Cennetin Kapıları diyoruz,” diye mırıldandı trol, sesindeki ironiyi kaçırmadım. Kazan efsanesini daha önceden duymuştum. Brûlé nehrinin, Terk Edilmiş Dağ ile güney komşusu arasından aktığı ama dağın temelindeki yıkıntıya varınca yerdeki bir delikten akıp kaybolduğu söylenirdi. Eski dükün, tahta bir fiçı içinde bu deliğe inmesi için bir dilenciye para verdiği, dilencinin delikten geçip kaybolduktan on yıl sonra Trianon’a sapasağlam geri döndüğü ama geçirdiği on yıl hakkında hiçbir şey hatırlamadığı anlatılırdı.

“İyi akşamlar, Lord Marc.”

Yaklaşan ses beni ürküttü ve korkuyla yerimden sıçradım. Ardından sesin geldiği yöne, karanlığın içine baktım. Parlayan bir küre bize doğru geliyordu ve zar zor görünen, tuhaf yürüyen bir siluet de ona eşlik ediyordu. Trol, ışığa doğru geldi ve vücudundan sarkan, artık bir işlevi kalmamış, küçülüp büzüşmüş uzuvları görünce şaşkınlığımı belli etmemek için dudagımı ısırarak zorunda kaldım. Ağırlığını sakat bacağının üstüne verip kristal lambalardan birine dokundu ve ortalığı iyice aydınlattı.

“İyi akşamlar, Clarence,” dedi Kont sakince beni ilerideki merdivenlere doğru götürürken.

“Bu seçilmiş kız mı?”

“Yakında anlayacağız,” diye cevapladı Marc. Ses tonundan başka bir soruyu hoş karşılamayacağı anlaşılıyordu.

Clarence denen yaratık parlak, gümüş rengi gözleriyle beni süzdü, sanki yemeğe değer bir şey olup olmadığını ölçmeye çalışıyordu. Ona bakacak cesareti topladığımda trol, sakat bacağı üstünde yuvarlanmaya devam etti.

“Ne için seçilmiş kız mıyım?” diye sordum ona sert bir bakış atarak ama Kont cevap vermedi. Bütün olasılıkları düşünmeye çalıştım ancak beni buraya getirmek için harcanan çabaya değer bir neden bulamadım.

Vadinin bir yanından tertemiz, parke taşlı bir sokak uzanıyordu ama Kont bizi önümüzde uzayıp giden taş merdivenlerden aşağı, nehre doğru götürdü. Böyle bir taş işçiliğini daha önce hiç görmemiştim, şehir duvarlarının süslenmeden bırakılan hiçbir kısmı yoktu. Bu asırlar alacak bir işti ve sanırım asırlar boyu zamanları da olmuştu. Süs havuzları ve heykeller her yanı süslüyordu. Yeşilliğin olması gereken yerlerde ise candan yapılmış ağaç, çalı ve çiçek heykelleri vardı. Bu hassas sergi, yeryüzü şartlarına bir aydan fazla dayanmazdı ama sanırım Trollus'ta fırtınalı dolu gibi sıkıntılar yoktu.

Ama tüm bu güzelliklere yaşam belirtileri eşlik etmiyordu. Üçümüz ve Clarence dışında ortalıkta kimseyi görmemiştim. “Herkes nerede?” diye sordum alçak sesle.

“Bir saatten sonra sokağa çıkma yasağı başlıyor,” diye cevapladı Kont. “Şu an herkes evinde.” Bir binayı gösterdi. O yönce bakınca bir çift parlak gözün üstüme dikildiğini, ardından da aceleyle perdelerin kapatıldığını gördüm.

“Yeni kararlar,” diye mırıldandı Luc. Sokaklar boyu uzanan karanlık pencerelere bakmaya başladım huzursuzca. Artık orada olduklarını bildiğimden, bütün gözleri üstümde hissediyordum. Kont, deriyle sardığı elini kılıcının kabzasına attı, gözleriyle etrafı tararken silüetini endişeden yapılma bir pelerin sarmış gibiydi. “Oyalanmamalıyız,” dedi Uzun adımlarla ilerlemeye başlayınca, ona yetişmek için koşar adım yürümek zorunda kaldım.

Kont, ancak sisli derenin yanında yükselen saraya ulaştığımızda rahatladı. Karanlık yüzünden tamamını göremesem de tahminim sarayın devasa olduğu yönündeydi. Zırhlı troller tarafından korunan altın varaklı kapılardan girip iki yanı cam işleri ve mermer heykellerle donatılmış uzun bir yoldan geçtik. Sarayın girişi tüm heybetiyle karşımızdaydı, Kont'un ışık küresi yaklaştıkça beyaz ve altın

renklerinde parlıyordu. Trianon'daki, Vekil Sarayı'ndan bile daha gösterişli bir saraydı bu ama beni en çok etkileyen şey çevrenin sessizliğiydi. Ne atların nal sesleri, ne bir köpek havlaması, ne de bir konuşma... Sadece akan suyun sesi ile trol ışıklarının hiç sönmeyen gümüş parıltısı vardı burada.

"Bu taraftan, lütfen," dedi, Kont bizi saraya muhafızların korumadığı bir girişten sokarken.

İçerisi, dışarıdan çok daha karanlıktı. Buradaki tek ışık kaynağı trolün adımlarını takip eden ışık küresiydi. "Hepinizde bu ışık kürelerinden mi var?" diye sordum. "Nasıl çalışıyorlar?"

Trol, bakışlarını küreye çevirdi. Küre önce büyüdü, sonra üç küçük parçaya ayrılıp tekrar birleşerek eski hâline döndü. "Büyü," diye cevapladı Trol, "Açıklanabilen bir şey değildir."

O kürelerden bir tanesini de kendim için istemeye fırsat bulamadan tek bir trolün koruduğu bir kapıya geldik. Yoksa... İki mi? Yanından geçerken trole bakmamaya çalıştım ancak daha önce iki başlı bir yaratık görmemiştim hiç. Muhafız, Kont'a iki başıyla selam verip "Lordum," dediğinde gördüğümünden emin oldum.

"Sadece seninle konuşulduğu zaman konuşmanı öneririm," diye mırıldandı Kont, biz uzun salondan geçerken. Omzunun üstünden Luc'a baktı ve ekledi, "Sana da."

Çizimelerimizin yerdeki döşemeler üzerinde çıkardığı boğuk ses, bir mağaraya benzeyen odanın duvarlarında yankılanıyordu. Korku dolu yüzümün görüntüsü duvarlardaki aynalardan bana geri yansıtıyordu. Tavanı tutan sütunlardan her birinin yanına altından yapılma, gözlerinde trol ışığı parlayan fantastik yaratıklara benzer yer lambaları yerleştirilmişti, Tavanın tamamı fresk sanatıyla süslenmişti ama karanlıkta resimlerin neye benzedikleri anlaşılmıyordu.

Gözlerim, ilerideki platformun üstündeki iki trole takılıp kaldı, daha önce gördüklerimden öyle farklılardı ki. Erkek trol tahtta oturuyordu. Buna daha çok tünemek denirdi çünkü ipek giysisinin altındaki devasa göbeğinin katları tahtın iki kolu arasına sığmıyordu. Bana dikkatlice baktı, parlayan gözlerinden kurnazlık akıyordu. Yanında, uzun siyah saçının lüleleri, mücevherlerle işlenmiş kadiife elbisesine dökülen beklenmedik derecede güzel bir trol oturuyordu. Bakışları boştu, görmüyor gibiydi; hülyalı bir gülümseme dudaklarına oturunca ürperdim.

Kont durdu ve yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. Ben de beceriksizce eğilerek selam verdim.

“Majesteleri, karşınızda Matmazel Cécile de Troyes.”

Aşırı şişman Kral, eliyle Kont’a başımdaki kapüşonu çıkarmasını işaret etti. Kont, pelerinin başlığı aceleyle geri çekti.

“Hımm,” dedi kral suratını ekşiterek. “Anlaşmayı yaparken bunu hesaba katmamıştık, çocuk. Biz kızın çekici olmasını bekliyorduk.”

Bu kadar korkmuş olmasaydım, aşağılanmış hissederdim.

Kont yardıma yetişti. “Eziyet görmüş, Majesteleri. Yolda bir sluağ ile karşılaşmışlar ve kaçırın kişi ona çok kötü davranmış. Yıkıp düzgün bir biçimde giydirilince oldukça güzel görüneceğinden hiç şüphem yok efendim.”

Trollerin beni çekici bulup bulmaması umurumda değildi ama yine de Marc’a beni savunduğu için minnettardım. Ses tonundan, bana yapılanlardan hoşlanmadığımı anlamıştım. Ayrıca, beni asla incitmeyeceğine dair söz vermişti. Diğer seçeneklerin Luc ve Kral olduğu bu yerde, benim tarafımda olanın yalnızca Marc olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Hımm.” Kral beni baştan aşağı süzerken gümüş renkli

gözleri kısıldı. “Belki de tüm bu pisliğin altında bir güzellik yatıyordu.”

Tiz ve yüksek bir ses, “Göreyim bir şunu,” deyince etrafa bakıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Konuşan her kimse, “Arkanı dön!” diye emretti; ben de dediğini yaptım.

“Sen değil, kızım” dedi Kral.

Önümü dönüp yeniden tahtı görünce başım dönme-ye başladı. “Tanrım,” dedim. “Tanrım, Tanrım...” Emir verilen kişi Kraliçe idi ve sırtından uzanan oyuncak bebek büyüklüğünde bir kadın, eliyle bana yaklaşmamı işaret ediyordu.

“Buraya gel, kızım.”

Yerimde donakaldım, kalbim öyle hızlı artıyordu ki sesi şelâlenin sesiyle yarıştı. Kraliçe, beceriksiz bir şekilde geri geri yürümeye başladı, etekleri ayaklarına dolanıp ikisini birden yere düşürecekti neredeyse. Marc bir faciayı önlemek için koşup kolunu kavradı, ben ise yerime çakılıp kalmıştım.

Küçük trol kaşlarını çatı. “Bunca yıldır geri geri yürümeyi öğrenemedin, Matilde!”

“Teşekkürler, Marc,” dedi Kraliçe tiz sesiyle, ikizini duymazdan geliyordu. Vücudundan uzanan ikizi benimle yüz yüze gelinceye kadar geri geri yürümeye devam etti. “Ben Sylvie Guadin, Feltre Düşesi.” Bir çocuğunki büyüklüğünde olan ellerini yanaklarıma koydu. Ellerini tokatlayıp yüzümden uzaklaştırma dürtümü bastırmaya çalışırken ciyakladım. Gümüş rengi gözleri üstüme dikildi, ruhumun derinliklerini görmeye çalıştığına yemin edebildim. “Bu, seçilmiş kız.”

“Emin misin?” diye sordu Kral tünediği yerden. “Kötü kokuyor.”

“Kehanetteki kriterlere uyuyor. Şarkı söylüyorsun, değil mi?” diye sordu trol kadın.

“Evet,” dedim boğuk sesle, bunun ne önemi olduğunu düşünüyordum. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Sevgili Tristan ile kaderinizi bağlamayı tabii ki,” dedi trol bana gülümseyerek. “Trollus’un prensesi ve onun çocuklarının annesi olacaksın; böylece hepimizi özgür bırakacaksın.”

Tüm dünyam dönmeye başladı ve hemen çekilip ellerinden kurtardım kendimi. Bir grup trol sessizce arkada toplandı ve merdivenlerde tökezleyip onlara doğru yürümemi izlediler. Hepsi biçimsiz değildi ama yine de hepsi birer canavardı ve aralarından biriyle evlenmemi bekliyorlardı. Onunla yatağa girmemi, çocuğunu doğurmamı... Tüm bunlar olmamalıydı. Şu an, dünyada istediğim her şeyi elde etmeye, Trianon’a gidiyor olmalıydım. Ama ailemi, arkadaşlarımı, hayallerimi, her şeyi kaybetmekle kalmamış, bir de geri kalan hayatımın bitmeyen bir kâbusa dönüşeceğini öğrenmiştim.

Arkamda birinin hareket ettiğini duydum, Luc bana bir mendil uzatıyordu. “En azından zengin olacaksın,” diye fısıldadı kulağıma. “Gözlerini kapat ve altınları düşün.”

Yüzüne tükürdüm, kusmuğa benzeyen tükürüğüm yanağından aktı. Beni tokatlamak için elini kaldırdı ama kolu havada donup kaldı.

“Bir daha görmeyeyim, Mösyö Luc,” dedi küçük trol, soğuk ve ifadesiz bir yüzle.

“Beni buna zorlayamazsınız” dedim doğrularak. “Eve gitmek istiyorum.”

Düşesin alnı kırıştı ama sinirden mi acımadan mı, anlayamadım. “Artık evin burası, Cécile.”

“Hayır!” Başımı hızlıca yana salladım. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. “Ölmeyi tercih ederim.”

Başını eğdi. “Böyle şeyler söylemenin sana bir yararı yok kızım. Bu yalnızca, kendine zarar vermeyeceğinden

emin olmak için seni sabah akşam gözetim altında tutmamıza neden olur.”

Merdivenlerden yıldırım gibi inmeye başladım ama daha yarısına gelemeden sıcak, büyüden ipler beni belimden yakalayıp havaya kaldırdı. Çığlık attım ama büyüden bir top dişlerimin arasında yerleşince yarıda kesildi. Görünmez ipler beni havada taşıırken nefes almaya çalışıyordum. İpler, beni Kraliçe’nin yapışık ikizinin önüne getirdi.

“Tüm bu yaptıkların, işleri kendin için zorlaştırmaktan başka işe yaramaz.”

Ellerim ve ağzım bağlı hâlde havada süzülürken trole karşı koymak zordu ama bakışlarımla zehir saçıyordum. Küçük trol kıkırdadı. “Asi bir ruhun var, hakkını vereyim.”

Kral aniden tahtından kalktı. “Onu, öncelikle, Tristan’a göstermeliyiz. Belki de kız onun zevkine hitap etmeyecek.”

“Nasıl edebilir ki zaten,” diye çınladı duygusuz bir ses arkamda. “O bir insan.”

Başımı çevirdim ve konuşan trole baktım. Siyah saçları griye çalmaya başlamış, diğerlerinden yaşlı bir troldü bu. Diğer trollerin görünüşünde olan çarpıklığı onda da aradım fakat bulamadım. Bir insan gibi düzgün biçimliydi ama trol olduğuna şüphe yoktu, farklı havası yüzünden okunuyordu. Metal gibi keskin bakışları gözlerimi kaçırmama neden oldu.

“Seçilmiş kızın bir insan olacağı kesin zaten” diye patladı Kral. “Ayrıca, fikrini almak isteseydim sana sorardım, Angoulême.” Kral, küçük trol kadına geri döndü. “Bunun işe yarayacağından emin misin?”

Kadın, “Eğer kehaneti doğru yorumladıysak, evet,” dedi.

“Bu kehanete yalnızca Tristan ve senin tanık olmanız ironik bir durum, değil mi?” dedi Angoulême isimli trol. “Tabii, Sylvie detayları hatırlamıyorsa...”

Düşes başını olumsuz anlamda salladı.

“Ben oradaydım,” diye araya girdi Kraliçe çınlayan sesiyle. “Tabii, hafızam eskisi gibi değil ama...”

Benim dışımda kimse Kraliçe’yi dinlemiyordu. Beni buraya neden getirdikleri konusunda daha çok bilgi edinmeyi çok istiyordum. Kehanet ne anlatıyordu ve bunun benimle ne ilgisi vardı? Beni kaçırmalarının nedeni yalnızca İnsan ırkından münasip bir kız olmam mıydı, yoksa daha fazlası var mıydı? İnsanlardan bu kadar nefret ediyorlarsa neden beni prensleriyle evlendirmek istiyorlardı? Gerçi evlendirmek dememişti, “kaderinizi bağlamak istiyoruz,” demişti. Ne anlama geliyordu ki bu?

“Tristan’ı bizzat ben sorguladım,” diye çıktı Kral. “Bütün kusurlarına rağmen, ayrıntıları hatırlamaktaki yeteneği tartışılmaz. Yanılmıyordu.”

“Ben yanıldığını söylemedim,” dedi Angoulême. “Daha çok, bilerek bizi yanıltmış olabileceğinden endişe ediyordum.”

“Yeter!” Kral kapıyı işaret etti. “Tristan kızı görsün. Memnun kalırsa süreci başlatırız.”

“Memnun kalacak.” Düşesin sesi o kadar alçaktı ki onu sadece ben duyabildim. “Dediklerimi bir kenara yazın. Bu kız, Trollus’u temelden sarsacak.”

Bir sıra hâlinde, koridorlardan geçtik. Daha doğrusu, onlar önden yürüdü ben ise peşlerinde havada süzüldüm. Uçmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmiş olsam da istemediğim bir kadere doğru uçtuğumu bilmek, bu deneyimin tadını berbat ediyordu. Kraliçe benim önümde yürüyordu, yolculuk boyunca minik kız kardeşini izlemek zorundaydım. Beni bekleyen ihtimaller zihnimde dönüp duruyordu ve her biri diğerinden daha korkunçtu. Tris-

tan, Kraliçe gibi ahmak mıydı? Marc gibi biçimsiz miydi? Yoksa Kral gibi şişman mıydı? Hepsinin toplamından, hayal edebileceğim her şeyden daha korkunç bir yaratık da olabilirdi.

Koridorlar arasında yürürken nereden geçtiğimize çok da dikkat etmedim. Zaten neyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ki. Küçük kafilemizdeki trollerin her birinin önünde bir ışık küresi süzülüyordu ama karanlık olsa da rahatsız olacakmış gibi görünmüyorlardı. Metalik gözleri karanlığı deliyordu, bana baktıklarında bunu görebiliyordum ama ne düşündüklerini anlamak imkânsızdı. Soğuk kalplerinde bana acımaya yer var mıydı? Kadınlar, bu zorunlu birlikteliğe uçarak götürülen onlar değil de ben olduğum için seviniyorlar mıydı? Yanaklarımdaki kesikler, gözlerimden yeniden süzölmeye başlayan, taze yaşlarla yandı. Onları silmek istedim ama silemezdim tabii. Vücudum, baştan aşağı halatla bağlanmışım gibi yerine sabitlenmişti.

Bir kızın çınlamaya benzer gülüşünü, ardından da bir kapının çarpılma sesini duydum yolun ilerisinde bir yerlerden.

“Majesteleri, Kralımız!” diye gelenleri duyurdu iki kafalı trol.

Korkudan gözlerimi yumdum. Açabilecek cesareti topladığımda duvar kâğıtlarıyla kaplanıp uzun tüylü halılarla döşenmiş, zengince donatılmış bir odada olduğumu gördüm. Odanın ortasında bir masa ve yüksek sırtlı iki sandalye vardı. Masanın üzerinde beş, altı tane oyun tahtası ile üzerlerindeki ufak figürler havada süzölüyordu. Sandalyelerden birinin yanında duran genç kadın önce başını eğdi, ardından dizlerini kırıp yerlere kadar eğilerek selam verdi. Diğer sandalyede oturanı pek göremiyordum çünkü arkası bize dönüktü. Tek görebildiğim, giysisinin dirsek

kısmına denk gelen siyah renkli kumaş ile sandalyenin kolunda duran solgun eliydi.

Başım döndü ve nefes almak için istemsizce ağzım açıldı. Farkında olmadan nefesimi tutuyormuşum. Kız selamını bitirip başını kaldırdı ve gözleri bana kilitlendi. Bir an için güzel bir kız olduğunu düşündüm ama sonra, yüzü öfkeyle çarpıldı. Oyun tahtaları takırdayarak masaya düştü. Gözlerimi kızdan kaçırıp yere dökülen küçük figürleri izlemeye koyuldum.

“Şaka yapıyor olmalısınız,” diye tısladı. “Bu mu? Bu şey mi?”

Düşes, “Odadan çık, Anaïs,” dedi.

Kız, hareket etmedi.

“Hemen, Anaïs. Bu konu seni ilgilendirmiyor.”

Kız yerinden oynamadı. Sinirle dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Kral, sakince, “Anaïs,” dedi ama kız, adının söylenmesine tokat yemiş gibi geriye sendeleyerek tepki verdi. Kırımızı bir el izinin, Anaïs’in yüzünde belirip yok olmasını hayretle izledim. Trol kızın gözleri dehşetle dolmuştu, korkudan geri çekildi.

“Dışarı çık. Hemen.”

“Majesteleri. Kraliçem,” diye fısıldayarak hızla odadan çıktı kız. Halılar, topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesi boğmuş olsa da, Anaïs kapıyı çarpınca çıkan sesi gizlemediler.

Kral boğazını temizledi. “Tristan, insan kızı bulduk.”

Prens başta hiçbir şey söylemedi. Oyun tahtaları tekrardan yükseldi, görünmez parmaklar haliya düşmüş olan oyun figürlerini toplayıp tahtaların üstüne dizmeye başladı. “Üç aydır buna uğraşıyoruz ama hiçbir sonuç elde edemedik.”

Sesi sakindi, bütün troller gibi hafif bir aksanla konuşuyordu ve babasının biraz önce tokatladığı kadın umurunda

değil gibiydi. Ürperdim, aynı anda hem arkasını dönmesini diliyor hem de dönmemesini umuyordum.

“Eminim ki Anaïs oyunu yarıda bıraktığına üzülmüştür,” dedi Kral.

Prens hafifçe güldü ama sesi bana hiç de eğlenmiş gibi gelmiyordu. “Pek sanmıyorum, kaybediyordu. Kaybetmekten nefret eder.”

Kral somurttu. “Tristan, kızı görmek isteyeceğini düşündük, biz...” Bana doğru baktı, “sürece son hâlini vermeden.”

Prens’in eli kasıldı, parmaklarını oturduğu sandalyenin kollarındaki döşemeye bastırdı. Gözlerim uzun süredir Prens’in eline kilitlenmiş olmasa, tenini görebildiğim küçük kısımdan Prens’in cüssesine dair başarısız tahminler yürütmeye çalışıyor olmasam, bunu fark etmezdim.

“Neden?” Sesindeki öfke bütün odaya yayıldı. “Denemeleriniz hakkındaki görüşlerimin şu ana kadar hiçbir önemi olmadı.”

“Şimdi ise önemi var,” diye patladı Kral. “Ona bir bak ve kararını ver.”

Prens hareket etmedi. “Peki ya, hayır dersem?”

“O zaman başkasını buluruz.”

“Ya onu da sevmezsem,” diye sordu Prens, “O zaman da bir başkasını mı getireceksiniz? Kriterlere uyan insan kızlar arasında benim katlanabileceğim bir tanesini bulabilmek için bütün hazineyi harcayacak mısınız? Nehir benim reddettiğim kızların kanıyla mı boyanacak?” Bir cevap beklemeden, “Bu kız da herhangi biri kadar uygun,” dedi.

Bir anda koltuğundan kalktı, ben nefes almaya fırsat bulamadan yüzünü bana döndü. Kendimi boşuna hazırlamıştım; çünkü nefesimin kesildiği, ağzımı tıkayan büyüyc rağmen, dışarıdan duyulabiliyordu.

Prens’in görünüşü beklentilerimden çok farklıydı.

Cécile

Prens Tristan, uzun boylu, ince yapılı biriydi ve gümüş renkli trol gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Troller insanlarla aynı şekilde yaşlanıyorsa, benden çok yaşlı olamazdı. Giyi-nişi kusursuzdu; siyah, uzun bir frak palto içine tek parça yelek ile kaliteli ketenden bir gömlek giymişti. Siyah bini-ci pantolonu, siyah binici çizmelerinin içine sokulmuştu ama onlarla at sürmüşe hiç benzemiyordu.

Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en zarif erkek yüzü onundu. Kuzgun karası saçları, âdeta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen çenesi, elmacık kemikleri ve tek eksiği tebessüm etmemesi olan dolgun dudakları... Peri masallarındaki Beyaz Atlı Prens'ten tek bir farkı vardı: Beyaz Atlı Prens bir insandı ama önümdeki çocuk kesinlikle değildi. Beyaz teni aşırı pürüzsüzdü, hareketleri ise aşırı düzgün, aşırı kontrollüydü. Bir yanıyla, insana yanlış geliyordu.

Kollarını göğsünde çaprazladı. “Biliyorsun, gözlerini dikip bakmak, büyük kabalıktır.”

İrkilip, ayaklarımın altındaki halıyı incelemeye başladım. Sanırım, kibar olmaması yönüyle de Beyaz Atlı Prens'ten ayrılıyordu.

“Kibar ol, Tristan,” dedi Düşes.

Tristan burun kıvrıdı. “Kaba olan o, Teyze. Önce bana dik dik baktı, şimdi ise bakışlarını kaçırıyor. Dişlerimin arasında yeşillik ya da daha kötü bir şey kaldığını düşünmeye başlayacağım.”

Dişlerine bakmak için gözlerimi ona çevirdim. Bakışımı yakalayınca sırttı. “Dişlerimin sivri olmasını mı bekliyordun?”

Yüzüm utançtan yanıyordu, gözlerimi yeniden halıya çevirip bir daha ona bakmamaya karar verdim.

“Sivri dişler vahşi bir görünüm kazandırır, doğru,” dedi düzgün beyaz dişlerinden birine vurarak. “Sivri dişli yaratıkların, arada sırada birilerini ısırması da âdettendir ama ben az pişmiş et bile yiyemem.”

“Bir keresinde Vincent'i ısırmıştın,” dedi Marc arkamdan. “Isırmaya tamamen karşı olduğun söylenemez.”

Tristan, Marc'a delici bir bakış attı. “Bu kadar rezil anılardan bahsettiğin için lânet olsun sana Marc, hem de bir kızın yanında... Kendimi savunmama izin verin bayan: Yalnızca üç yaşındaydım ve Vincent kafamın üstüne oturmuştu. Kızının yanakları arasında boğulacağımı, sonumun geleceğini sandım. Kim olsa aynını yapardı. Değil mi matmazel? İsminizin ne olduğunu söylemiştiniz?”

Ağzıma büyüden bir top tıklmış olmasaydı da konuşmaya cesaret edemezdim.

Tristan, beni tuhaf bir böcekmişim gibi inceledi. “O konuşabiliyor, değil mi? Dilsiz olsa çok kötü olurdu.” Tanıdık olmayan gözleri bana odaklanmış hâlde, sandalyeye yaslandı. “Düşününce, belki de bu o kadar kötü olmazdı. Hayatımda, bana ne yapacağımı söyleyen bir kadına daha

ihtiyacım yok. İstedğim kadar konuşurdum, o da dinlerdi.”

“Belki de sana sağır birini bulmalıydık,” dedi Marc. “Ayrıca, adı Cécile de Troyes, bunu gayet iyi biliyorsun. Bilmiyormuş gibi yapmayı bırak.”

“Teşekkürler, kuzen. Tam dilimin ucundaydı. Şimdi, Matmazel Troyes, sizi dinliyoruz. İnce zekânız ile bizi hayretler içinde bırakın.”

“Mmm hmm,” diye mırıldanabildim ağzımı dolduran büyü topunun arkasından.

Tristan, bana yaklaşarak, “Sözlerinizi tekrar edebilir misiniz?” dedi. “Önemli kısmını, ne yazık ki kaçırdım.” İnce, uzun parmağıyla çenemin altından tutup yüzümü kendine doğru kaldırdı. “Onu serbest bırak, Teyze.”

“Kaçmaya çalıştı.”

Ağzından bir bıkkınlık nidası çıktı. “Nereye kaçacak? Gidebileceği, saklanabileceği hiçbir yer yok. Onu bağlamak için hiçbir neden göremiyorum.”

Küstahlığı göğsüme oturdu. Ona göre kaçma ihtimalim o kadar düşüktü ki bu bir alay konusuydu.

Büyülü bağların tenimden çekildiğini hissettim ve hissiz bacaklarımın üstüne yığıldım. Marc kolumdan tutmasaydı herkesin önünde, sere serpe haliye düşecektim.

“Şimdi, konuşma engelin kalktığına göre belki bir şeyler söylemek istersin. Komik bir şey söylesen harika olur. İyi bir şakaya bayılırım.”

“Korkunç derecede kabasın,” dedim ona.

İç geçirdi. “Bu hiç komik değil ki.”

“Bir beyefendi falan olduğun da yok.”

“Bunlar acı gerçekler, Matmazel. Ama söyleyin bana, aksini mi bekliyordunuz?” Gözlerindeki parıltının neşeden kaynaklanmadığı belli oluyordu.

“Beklentimin düşük olduğunu itiraf etmeliyim,” diye yapıştırdım cevabı.

“Beklentileri düşük tutmaya ben de inanırım,” dedi neşeli bir şekilde. “Hayatta yaşadığımız hayal kırıklıklarını azaltır. Örneğin, ben senin tümüyle giyinik olarak gelmeni bekliyordum ama bir zamanlar bir iç gömleği olduğunu tahmin ettiğim bu kumaş parçasıyla karşımdasın.” Gözlerini vücudumda gezdirmeye başlayınca, Marc’ın bana verdiği pelerini kenarlarından çekip örtünmeye çalıştım.

“Kullandığın dile dikkat et, Tristan,” diye çıkıştı, Düşes.

“Saçma bir laf,” dedi Tristan. “Bir aynanın önüne geçmediğim sürece nasıl kendi dilime dikkat edebilirim ki? Ayrıca bu kibirli bir hareket olur. Şimdi, söyle bakalım Cécile... Sana isminle hitap edebilirim, değil mi? Bir köpek ile pireleri kadar yakın olacağımızı düşünürsek, uygun olanı bu, öyle değil mi?”

Ona dik dik baktım.

“Harika! Az önce de sormuştum, Cécile, kıyafetlerine ne oldu? Yoksa adada son moda bu mu? Ben mi geride kaldım?”

Kaşlarımı çatarak, “Kıyafetlerim benden alındı,” dedim.

“Gerçekten mi?” Bir kaşı yukarı kalktı. “Bu kulağa çok müstehcen geliyor. Belki de bu konunun detaylarını daha sonra anlatmak istersin.”

“Belki de istemem,” dedim kollarımı kavuşturarak. Utancımı gizlemeye çalışıyordum.

“Çok yazık,” dedi Tristan ve abartılı bir şekilde iç geçirdi. “İlk defa ilginç bir şey söylemiş olurdun.”

“Konuşmanız bitiyor mu, Tristan?” diye sordu Kral. Tüm bu olanlardan sıkıldığı sesinden anlaşılıyordu. “Zamanımız azalıyor.”

Tristan, “Neredeyse bitti,” dedi. “Sadece bir sorum var.”

“Nedir?”

“Ona kim zarar verdi? İnsanlarla çok zaman geçirmediğim doğru; ama bildiğim kadarıyla durduk yere bir yerleri kanamaya başlamaz. Bana sağlam ve sağlıklı bir insan getireceğini sanıyordum.”

Göz kenarıyla, Marc’ın Luc’u işaret ettiğini gördüm. Tristan’ın bakışları beni kaçıran adama döndü. Düşes’in yaptığı büyü hâlâ etkisini kaybetmemişti; Luc’un kolu havada asılı duruyordu. Prens, Luc’un çenesini tutup sıkma-ya başlayınca odadaki sıcaklık arttı ve üşümüş parmakları-
mın uçları ısındı.

“Tristan,” dedi Kral arkamdan. Ses tonu, onu uyarır gibiydi. “O, anlaşmanın üstüne düşen kısmını yerine getirdi. Biz de getireceğiz.”

Trol prens elini kendi yüzünde gezdirdi, ilgisi umursamazlığa dönüştü.

“Tabii ki getireceğiz. Ağırlığı kadar altın verecektik değil mi?”

Nefesim kesildi. Miktarı duyunca hem şaşkınlığa düşmüş, hem de dehşete kapılmıştım.

“Evet, Ekselansları,” diye cevap verdi Luc.

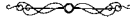
“Gördüğünüz gibi, Matmazel Troyes, beklentimi düşük tutmanın bana yarar sağladığı başka bir an bu. Arkadaşınız Luc ile yaptığımız anlaşmayı düşününce, daha fazla ödeme almak için bana ağırca bir kız getirmesini bekledim. Sizin gibi küçücük bir kızı getirdiğini görmek benim için çok hoş bir sürpriz oldu.”

Kral, “Tristan,” diye açıkça ihtar etti prensi.

Tristan dudak büktü. “Peki, öyleyse, altınına ve size labirentteki gezinizde iyi şanslar Mösyö Luc.” Luc’un omzuna arkadaşça vurdu ve havada donup kalmış olan elini serbest bıraktı.

Luc ona karanlık bir bakış atıp omzunu ovuşturdu. “Teşekkürler, lordum. Evlilik töreninde size şans dilerim.”

Tristan buna cevap vermedi. Uzun adımlarla odayı terk etti. Yüzümü ekşittim: Ben bu trolle evlenmeyi ne kadar istemiyorsam, o da benimle evlenmeyi o kadar istemiyordu.

Anlaşma gerçekten de ağırlığım kadar altın üzerinden yapılmıştı. Kafitemiz koridorları geçip hazine yığınlarıyla dolu kocaman odalara varınca durdu. Sandıklar dolusu gümüş ve altın, masalardan dökülen, paha biçilmez mücevherleri süsleyen opal ve ametist taşları... Masaların üstüne ve zemine istiflenmiş değerli tabaklar ile cam işleri... Odanın tam ortasında ise dev gibi, bakır bir terazi vardı ve sıcak bir büyü dalgası beni sarmalayıp terazinin bir kefesine bıraktı. Luc, yüzüne sabitlenmiş gibi görünen bir sırtıyla odada gezinerek, uygun gördüğü parçaları seçip tartının diğer tarafını doldurmaya başladı. Altın paralar, tabaklar, mücevherler hatta altından küçük bir ördek heykeli... Ancak Luc, mücevher işlemeli bir kolyeyi tartıya atınca, Kral parmaklarını şaklatıp onu durdurdu.

“Yalnızca altından yapılma parçalar seçilecek, çocuk!”

Marc, anlaşmaya uymayan mücevherleri tartıdan aldı ve hazine yığınına geri attı.

Sıra ince hesaplara gelmişti. Bir sikke buraya, bir sikke oraya... Bütün çaba benim ağırlığıma tam olarak denk gelen altını belirlemek içindi. Sürekli titriyordum, bu da işlerini kolaylaştırmadı. Beni tartmak için pelerinimi ve çizmelerimi de çıkarmışlardı; üstümde sadece iç gömleğim ve annemin bana hediye ettiği kolye vardı. Hatta Kraliçe ile kız kardeşi araya girmiş olmasaydı Kral beni tümüyle çıplak bırakırdı. Üşüyordum, açtım ve tuvalete gitmem gerekiyordu. Ağırlığımı az da olsa azaltacağından, istesem Kral'ın beni tuvalete göndereceğinden şüphem yoktu ama sıkıştığımдан bahsedecek değildim.

Ağlamayı da bırakmıştım artık, çünkü gözyaşları beni tüketmekten başka bir işe yaramıyordu. Buradan kaçacaksam, aklımı başıma almam gerekiyordu. Belki bugün ya da yarın değil ama er ya da geç, güneşi yeniden göreceğime yemin ettim.

Bana yaptıklarının cezasını, Luc'a nasıl ödeteceğimi düşündükçe kaşlarım daha da çatıldı. Beklenmedik bir anda yerimden kaldırılıp Marc'ın yanına konuncaya kadar tartma işleminin bittiğini fark etmedim bile. Pelerinini omuzlarıma örttü ve kapüşonu başıma geçirip yüzümü gizledi.

"Birini öldürmeyi planlıyormuş gibi bakıyorsun," dedi alçak sesle, bana yıpranmış çizmelerimi uzatırken.

"Bir kişiden fazlasını," diye cevaplayıp uyuşmuş parmaklarımla çizmenin bağcıklarını bağlamaya çalıştım.

Marc beni şok eden bir şey yaptı; diz üstü çöküp bağcıklarını o bağladı. Önüne dökülen siyah saçları, yüzünü benden gizliyordu. "Neden böyle hissettiğini anlıyorum, Cécile," dedi. "Ama kendi iyiliğin için, lütfen hislerini kendine sakla. Tristan benim kuzenim ve en yakın arkadaşım. Seni temin ederim ki sana bir zarar gelmesine izin vermeyecektir. Bu hayatı kendin seçmedin ama belki, zamanla buradaki yaşamın sana o kadar kötü gelmeyebilir." Ayağa kalktı.

Gözlerine baktım. "Hedeflediğiniz 'o kadar da kötü olmayan' bir yaşam sürmek mi, lordum?" Yalnızca kibarlık etmeye çalıştığının farkındaydım ama öfkesini kontrol etmeyi becerebilen biri olmamıştım hiçbir zaman. "Ben ise daha fazlasını hedefliyordum. Örneğin, mutluluğu."

Marc, "Benim amacım ise hayatta kalmak," diye cevapladı gölgeler arasına geri çekilerek. "Sizinki de öyle olmalı."

Kral konuşmaya başlayınca sustuk. "Bütün ödemeyi bir seferde götürmene gerek yok, çocuk. Birkaç kez gidip gelmek, şüphesiz ki işini kolaylaştırır."

Luc, kahkahayı patlattı. “Altınlarımın geri kalanını bırakacak kadar güvendiğimi mi sanıyorsunuz size? Yerler gökler adına, aptal mıyım ben?” Luc, hazineyi çantasına doldurmaya devam etti.

Duyduğunun, Kral’ı öfkeliendireceğinden emindim; ancak Kral eğlenmiş görünüyordu. “Nasıl istersen öyle olsun.” Eliyle bizi gösterdi. “Kız yıkansın ve giyinsin, Marc. Ay, birkaç saate gökteki en yüksek noktaya ulaşacak.”

“O zaman ne olacak?” diye sordum. Ellerimin daha da üşüdüğünü hissediyordum.

Marc koluna girmemi işaret edip odanın kapısına yöneldi. “Kaderleriniz bağlanacak.”

- 6 -

Cécile

Marc'ın beni götürdüğü odalar, gri hizmetçi elbisele-
rinden siyah ve beyaz renkte kuşaklar sarkan iki güzel trol
kadının ılık küreleriyle aydınlatılmıştı. Biz içeri girince
yerlere kadar eğilip selam verdiler. Oda zengince döşen-
mişti; duvarlara tablolar ve kilimler asılmış, yere ise ayak
seslerimi boğan, kalın halılar serilmişti. Odanın ortasında
kocaman, bakırdan yapılma, içi su dolu bir küvet vardı,
yanındaki masanın üzerinde de kraliçelere layık bir sofrası...
Sofra, bana, kaçırmakta olduğum yemeği hatırlattı: büyü-
kannemin veda partim için hazırladığı yemek. Babam şişe
geçirilmiş bütün bir domuzu açık ateşin üstünde çevirirdi.
Yüzlerinde acıklı bir ifadeyle yemek artığı dilenen köpek-
leri görür gibiydim. Büyükkannem patates püresini, tere-
yağına batırdığı son mahsul havuç ve pancarlar ile servis
ederdi. Tabii bir de büyükkannemin meşhur elmalı, tarçınlı
keki... Yumurtasız yapamayacağı o kek. Yumurta sarıların-
ın çamura karışmasını hatırlayıp gözlerimi sıkıca yum-
dum. Onlardan ayrılmıştım ama ne kek, ne yemek ne de

parti yapılabilmişti. Tek yapabildikleri, bastıran karanlıkta beni, boşuna aramak olmalıydı.

“Duygusallığı bırak, salak,” diye mırıldandım kendi kendime. “Sadece yemek işte.” Trollerin kuşku dolu bakışlarına hafifçe gülümseyerek karşılık verdim. “Ne kadar da güzel bir sofradır.”

“Dilediğin kadar ye,” dedi Marc. “Eğer istediğin özel bir şey varsa kızlara söyle, hemen hazırlarlar.” Hizmetçilere döndü. “Üç saatiniz var.”

“Peki, lordum,” dedi kızlar hep bir ağızdan. O, odadan çıkarken yeniden reverans yaptılar.

“Acıkmış olmalısınız, leydim,” dedi kızlardan biri.

“Daha önemlisi, tuvalete girmem gerekiyor.”

Kızlar kıkırdayıp bana yan kapıyı işaret ettiler. “Tuvalet orada, leydim.”

Birkaç altın sikke kadar hafifledikten sonra odaya geri döndüm ve seçeneklerimi gözden geçirdim: Önce banyo mu, yemek mi? Seçimi ben değil, guruldayan midem yaptı. Koyu kıvamlı yahninin başına geçip tüm gün hiçbir şey yememişim gibi –ki zaten yememiştım– mideme indirmeye başladım. Sonra avuçlar dolusu elma ve böğürtleni yuttum. Meyvelerin suyu çenemden akar, zaten berbat olmuş iç gömleğime damlarken, kızlar fal taşı gibi açılmış gözlerle beni izliyorlardı. “İsimleriniz ne?” diye sordum, iki lokmanın arasında.

Kalkıp onlara bir tokat atmışım gibi şaşırdı ikisi de. Ağzımdakileri çiğnemeye ara verip birbirlerine anlamlı bakışlar atmalarını izledim. Biri, diğerine, “Buna inanabiliyor musun?” diye fısıldadı.

“Ben Élise,” dedi yaşça büyük olan, rahatsız edici bir sessizliğin ardından. “Onun adı da Zoé.”

“Ben Cecilé,” dedim, ağızımdaki ekmeğe rağmen sesi mi duyurmaya çalışarak. Durumun tuhaflığını görmezden

gelmeye çalışıyordum. Görgü kurallarının varlığından bile haberdar değilmişim gibi yemek yediğimin farkındaydım ama yerler gökler adına, karnım gerçekten çok açtı.

“Biliyoruz, leydim. Bir süredir gelmenizi bekliyorduk.”

Ekmek boğazıma takılınca somunun geri kalanını masaya bıraktım. Açlığım geçmişti. “Ben kimsenin leydisi falan değilim. Ben sadece Cécile'im.”

“Siz Prens Tristan ile nişanlısınız leydim. Bu gecenin sonunda, Trollus'un prensesi olacaksınız,” dedi Zoé. Parlayan gözleri daha da açıldı. “Çok şanslısınız, leydim. Majesteleri çok yakışıklı.”

“Ve cesur,” diye devam etti Élise. Kızlar, birbirlerinin kollarından tutup bayılıyormuş gibi yaptılar.

“Ve acayip kaba biri,” diye söylendim ayağa kalkıp küvete doğru yürürken. Daha önce, büyükanmem ve kız kardeşim dışında kimsenin önünde banyo yapmamıştım ama soyluların böyle yaptığını biliyordum. Dışarı çıkmalarını istemem dikkatleri soylu olmayışıma çekerd. Gururum zırhımdı, onların bunu benden almalarına izin vermeyecektim. Üstümdeki iki parça kıyafeti çıkarıp hızla küvetin içine girdiğimde yol boyunca aldığım yaralar yanmaya başladı.

“Su yeterince sıcak mı, leydim?” diye sordu Elise, bana banyo süngerini uzatırken.

“Aslında,” derken gözlerim duvardaki yanmayan şöminedeydi. Izgaranın uzun süredir ateş görmediği belliydi. Bir süre düşününce, Luc'un gaz lambası kırıldığından beri gerçek bir ateş görmediğimi fark ettim. “Biraz daha sıcak olabilirdi,” dedim suyu ısıtmayı nasıl becereceğini merak ederek.

Trol küvetin içinde serptiği banyo tuzunu bir kenara bırakıp parmak uçlarıyla suya dokundu. Su etrafımda bir gırdap oluşturdu, belli belirsiz gümüş renginde ışıklar saç-

tı ve bir anda ısındı. Trol elini sudan çekince buhar yükselen su duruldu. “Böyle iyi mi?”

Banyoda en az bir saat kaldım. Trol kızlar beni dinlemiyor, vücudumu daha önce hiç maruz kalmadığı bir şiddetle ovalamaya, fırçalamaya ve yıkamaya devam ediyorlardı.

Kir vücudumdan temizlenince, solgun cildimin üstündeki kırmızı ve mor yaralar göze çarpar hâle geldi. Élise, Zoé’yi buz getirmeye gönderince buzu büyüyle yaratamadıklarını öğrendim. Banyoda geri kalan vaktimi, şişmiş gözüme, ipek mendile sarılmış buz tutarken sıcak şarap içerek geçirdim.

Élise ve Zoé oldukça güzellerdi ama sahip oldukları, soylu trollerin tuhaf güzelliği değildi. Örneğin, saçları simsiyah değil koyu kahverengiydi ve diğer trollerin aksine hafif bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyordu. “Siz kardeş misiniz?” diye sordum.

“Evet, leydim,” diye cevap verdi ayak ucumda oturan Zoé. Gözleri, bir şey arar gibi yüzümde gezindi. “Bizim annemiz insandı, sizin gibi...”

Öyleyse efsaneler doğruydı. Troller bir süredir genç kızları kaçıırıyor, belki de satın alıyordu. “O da burada, Trollus’ta mı?” diye sordum. Belki de görevlerini yerine getiren kadınları serbest bırakıyorlardı.

“Hayır, leydim.” Yüzü kederle doldu. “Biz çok küçükken hayatını kaybetti.”

“Üzgünüm,” dedim kadının nasıl öldüğünü sorabilmiş olmayı dileyerek. Bir yanım hâlâ kazanda kaynatılıp akşam yemeği olacağıma inanıyordu.

Élise, düşüncelerimi bölerek, “Ne güzel renk,” dedi. “Kızıl saçlarınız olduğunu söylediklerinde onlara hiç inanmamıştım. Bu renk güneşin tepede parladığı yerlerde yaygın mıdır?”

“Pek değildir,” diye cevap verdim.

“Öyleyse, ona çok iyi bakın.”

Kız kardeşimin sarı saçları ya da abimin süpürgeye benzer, düz, kahverengi saçlarına sahip olmayı kaç kez dilediğimi düşündüm. “Kızıl saç hiç de değerli değil. İnsanlar benimle sürekli alay ediyor ve yazları yüzümde bir sürü çil çıkıyor. Annem, bana, güneşe çıkmamam gerektiğini söyler sürekli ama bir çiftlikte yaşıyorsanız bu neredeyse imkânsız.”

“İnsan güneşe çıkmamayı nasıl tercih eder?”

Güneşin troller için hassas bir konu olduğunu fark edince dudağımı ısırp sustum. Sorularına cevap olarak omuz silkip şarap bardağını bir kenara koydum. “Annem konuşur durur işte. Ayrıca,” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak, “Siz troller gibi siyah saçlarım olmasını isterdim.” İltifattan zarar gelmezdi.

Élise, başını olumsuz anlamda salladı. “Herkeste olan bir şeyin hiç değeri yoktur, leydim. Denizde kum, Trolus’ta siyah saç. Gelin,” deyip eliyle onu takip etmemi işaret etti. “Şimdi giyinme zamanı.”

Gergin bir şekilde, giyinmem için kurulmuş olan paravana doğru yürüdüm. Bir askıya asılmış, koyu yeşil ipekten, parmaklarıma canlıymış gibi sıcak gelen bir elbise üzerinde gezdirdim elimi. Elbisenin manşetlerini akik boncuklar süslüyordu ve simsiyah düğmeler elbisenin arkasından, dantelden yapılma yüksek yakasına kadar çıkıyordu.

Gelinliğim...

“Neden beyaz değil?” Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Oyuk’ta, her gelinliğin bir parçası, daha önce bir aile üyesi ya da arkadaşın giydiği gelinlikten dikilirdi. Yalnızca bir dantel parçası ya da sık düğmelerin yeni gelinliğe eklendiği de olurdu; ama genelde yeni gelinlikler her şeyiyle geçmiş düğünlerden kalma gelinliklerden dikilirdi.

Büyükannem bu geleneğin, yeni çifte aşk ve şans getirdiğini söylerdi. Kendimi hep onun büyük babamla evlenirken giydiği, el yapımı dantel gelinliğin içinde hayal etmiştim. Bu hiç giyilmemiş, hiç sevilmemiş şeyin içinde değil.

Ellerim terlemeye başladı ve üstümdeki kalın bornoza rağmen üşüdüğümü hissettim. Gözlerim karardı. Bacaklarım titredi ve durduğum yerde sallanmaya başladım. “Galiba kusacağım.” Önümde bir leğen belirdi ve biraz önce yediğim her şeyi kusmaya başladım. Bunu yapamazdım, benden istediklerini yerine getiremezdim. Burada kalmanın bedeli bekâretim olacaktı ve bu geri kazanabileceğim bir şey değildi. Rıza göstermemiş olmamı kimse önemsemeyecekti. İtibarım yerle bir olacaktı. Derhal buradan kaçmam gerekiyordu.

Kızların endişe dolu bakışlarını görmezden gelerek, iyi olduğumu göstermek için bir elimi kaldırdım. “Biraz yalnız kalmam gerekiyor.” Gözlerim, banyoya bitişik olan yatak odasına takıldı. “Biraz uzanacağım.” Diğer odaya gidip kapıyı arkamdan sıkıca kapattım ve sessiz adımlarla koridora açılan kapıya doğru koştum. Kapı kilitliydi.

Tokalarımın birini çıkarıp kapının kilidini açmaya çalışırken, bana nasıl kilit açılacağını öğrettiği için ağabeyime bir kez daha minnettar oldum. Kilit açıldı, kapının kolunu çevirdim ve arkamda bıraktığım odaya son bir bakış atarak koridora çıktım. Adımımı atmam ile bir şeye çarpmam bir oldu.

“Seni burada görmek ne kadar güzel, Cécile.”

Heyecanım gerginliğe dönüştü. “Sen...”

“Ta kendisi,” dedi cana yakın bir şekilde. Bir yandan da, paltosunun çarptığım kısmını silkiyordu. “Tek ve eşsiz prensimiz derler.”

“Kimmiş bunu diyenler?” diye sordum.

“Bilirsin canım, onlar işte,” elini sallayıp soruyu savuş-

turdu. Ardında kaşlarını çatıp “Sen biraz önce kustun mu? Ne kadar iğrenç. Şarabı fazla kaçırmadın değil mi? Kendi sarhoşluğuma müsamaha gösteriyorum ama bir kadının sarhoş olmasına katlanamıyorum. Hanımlara hiç yakışmayan bir davranış.”

Gururlu bir tavırla, elbisemi üstümde tutan bağcığı sıkılaştırdım. “Bilmeni isterim ki hayatım boyunca hiç sarhoş olmadım.”

Sırıttı. “Bundan büyük bir başarıymış gibi bahsetmene gerek yok. Ana karanın böyleleriyle dolu olduğunu duymuştum; onlara ‘sakınanlar’ diyorlardı. Anladığım kadarıyla, en heyecanlı partileri bile sıkıcı hâle getirebiliyorlarmış, bir anda.

“Ana karayla ilgili herhangi bir şey biliyormuşsun gibi davranma,” diye çıkıştım. “Sanki hiç gittin de...”

Onu gafil avlamıştım, bir an sessiz kaldı. “Sen gittin mi?”

“Hayır,” dedim. “Ama sen beni kaçırmıydın gidecektim.”

“Seni ben kaçırmadım,” dedi Tristan, bu suçlamadan rahatsız olduğunu sesinden anlaşıyordu. “Arkadaşın Luc kaçırdı.”

“Sen öyle istemeseydin, kaçırmazdı. Ayrıca o benim arkadaşım falan değil.”

“Dediğin doğru olabilir ama seni kaçırmıyaydı, yine de buna eşdeğer adilikte bir şey yapacağından şüphem yok.” Parmağını kaldırıp bana uzattı. “Dediklerimi bir kenara yaz, alçak bir adam o.”

“Benziyorsunuz, öyleyse.” diye patladım.

Tristan, “Ha, ha,” deyip gülermiş gibi yaptı. “Ne kadar da zekice bir cevap. Ayrıca, zekâ demişken, kaçış planın bu muydu?” Kıyafetimi süzdü. “Geceliğe benzer bir elbisenin içinde, çıplak ayakla mı kaçacaktın? Söyle lütfen, ben de

pijamalarımı ve terliklerimi giyip gelirsem birlikte kaçabilir miyiz? Yoksa bu tek kişilik bir macera mı?”

Gözlerim sulandı. “Bütün bunların çok komik olduğunu düşünüyorsun değil mi? Sana göre bir şakayım ben.”

Kaşlarını çattı. “Eğer bir şakaysan pek de komik olduğun söylenemez.”

Sinirle kollarımı kaldırdım. “Şu ana kadar gördüğüm en katlanılmaz şey sensin.”

Eğilip selam verdi. “Teşekkür ederim, Cécile. Başarılarımın fark edilmesinden her zaman memnuniyet duyuyorum.”

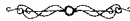
“Sen, evlenmeyi düşüneceğim son insansın,” dedim, dişlerimin arasından.

“Ben de seninle evlenme fikrine bayılmıyorum,” dedi Tristan, “ama bazen imkânsız görünen şeyleri yapmalıyız.”

“Nedenmiş o?”

Tristan hafice başını eğdi ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Çünkü başka bir seçeneğin yok,” dedi sonunda. “Benim başka bir seçeneğimin olmayışı gibi. Trollus’tan kaçman mümkün değil, Cécile ve eğer kaçırmaya çalışırken yakalanırsan...”. Gözlerini yumdu, siyah kirpikleri yanaklarına değiyordu. “Babamın öfkesinden sakınmalısın, onu kızdırdığın için zarar görmeni istemem.”

Gözlerini açtı. “Şimdi seni hizmetçilerin yanına geri götürelim. Benimle böyle zevksiz bir kıyafetin içinde evlenemezsin.”

Élise, makyaj malzemeleriyle bir mucize yarattı. Gözlerim şişmişti ve açıkken bile kapalı gibi görünüyordu ama en azından ten rengim normale dönmüştü. Elbise, yara-

larımın büyük kısmını kapatıyor, dantelden yapılma dar kolları vücudumdaki çizikleri ve omuzlarımdaki morlukları kapatıyordu. Korse, bedenime çizilmiş olsa daha sıkı olamazdı. Kumaş, gövdeyi sıkıca sarıyor, kalçamda bollaşıyor ve yeşil ipekten bir nehre dökülen bir şelale gibi arkamda uzanıyordu. Kapı çaldı, yeşil ve altın işlemeli topuklularım üstünde arkama dönerken sendeledim. Marc, koluna rastgele geçirilmiş, ıslıl ıslıl parlayan bir düzine taç ve altın kaplamalı bir kutuyla içeri girdi. Kutuyu pat diye yere koyup içinden çıkardığı mücevherleri, değersiz ıvrı zıvırlarmış gibi masaya yığdı. “İstediyini seç.”

Kara elmas ve zümrütle süslenmiş, altından yapılma bir şaheseri elime aldım. Sadece bu taç bile küçük bir servet ederdi. Zoé’nin karıştırdığı kutunun içindeki takılar bütün bir kasabayı satın almaya yeterdi. Buna rağmen takılara, ayakkabılarıma gösterdiği özeni bile göstermiyordu.

“O fazla gösterişli, basit görünüyor” dedi tacı elimden alarak. “Bu daha iyi, yanında da şunlar...” Bana, altından yapılma, akikle süslenmiş küçük bir taç ve onlara uyan bir çift küpe uzattı. Kolyemi göstererek, “Onu çıkarman gerekiyor,” dedi

Bir elimle kolyeme dokundum. “Bunu boynumdan hiç çıkarmam, bana annemin hediyesi.”

Hizmetçi kız, “Artık bir çiftlikte yaşamıyorsun, Cécile,” dedi, yumuşakça. “Görünüşüne dikkat etmen, beklentileri karşılamam gerekiyor.”

Gözlerimi kapatıp kolyemi tuttum, ondan ayrılmak istemiyordum. Kolyem üzerimde bana ait olan tek şeydi. Eğer bunu verirsem kişiliğime dair son şey de benden alınmış olacaktı.

“Tören biter bitmez sana geri veririm,” dedi Zoé. Bana acıdığını gözlerinden anlayabiliyordum ama uzattığı elini geri çekmedi. Bu konuda bir seçim hakkım yoktu ve yap-

masını istediğim son şey kolyemi boynumdan çekip koparmasıydı.

İç çekerek kolyemi boynumdan çıkardım ve ona verdim. “Onu güvenli bir yere koy.”

Başıyla onaylayıp kolyeyi aldı ve cebinde koydu. Ardından yeni mücevherlerimi takıp takıştırmaya başladı. Takılarla işi bittikten sonra boy aynasında kendimi görebilmem için beni köşedeki boy aynasına doğru döndürdü. Tuhaf yansımamı zorla tanıyabildim. Daha yaşlı ve yaralarımı saymazsak güzel görünüyordum.

Marc, “Cesur ol,” dedi. Yarısını görebildiğim yüzü şefkat doluydu. “Majestelerinin istediklerini yerine getir; her şey hızla akıp geçecek.”

Marc’ın koluna girip sarayın koridorlarından geçtim. Nehrin hiç dinmeyen sesi dışında duyulan yalnızca topuklularımın yere vuruşu ve gelinliğimin hışırtısıydı. Marc, hiçbir şey söylemiyordu. Neler olacağını bilmeyi çok istememe rağmen ben de sessizliğimi koruyordum. Koridorun duvarlarını kaplayan sanat eserlerini incelemekle yetindim. Süslenmeden bırakılan tek bir yer yoktu. Duvarlardaki ve koridor girintilerindeki heykeller öyle detaylı işlenmişti ki insan hayal bulmalarını bekliyordu. Tablolar öyle gerçekçi resmedilmişti ki bir pencereden dışarı baktığımı hissettim. Hayatımda bu kadar güzel şeyleri bir arada hiç görmemişim, sonsuza kadar gölgede kalmaya mahkûm olmaları üzücüydü.

Marc düşüncelerimi okuyormuşçasına, ışık küresi daha parlak bir hâl aldı. “Bazen halkımızın sanata olan yeteneğini yeterince takdir etmediğimizi düşünüyorum,” diye mırıldandı.

Bir kapının önüne gelince durdu. Kapıyı açınca, duvarları boyunca aynaların dizili olduğu odayı hemen tanıdım. Burası, Kral’la tanışmam için getirildim yerd. Marc’ın

ışık küresi tavana doğru uçarak önceden kısa bir süre göz atabildiğim resimleri aydınlattı. “Atalarımızdan biri olan Charlotte Le Brun’un eseri.”

“Çok güzel,” dedim o anki kaygılarımı unutarak. Çiçeklerin arasında uçuşan periler, gökyüzü boyunca uzanan kanatlı yılanlar, gökkuşağının her tonuna boyanmış saçları yüzlerinin çevresinde uçuşurken, mücevher gibi parlak gözleriyle bize doğru bakan erkek ve kadınlar...

Bir çan sesi koridorlarda yankılandı. Marc, “Sokağa çıkma yasağı kalktı,” diye sesi açıkladı ama bana dikkat etmiyordu. Sabit durup bir şeyler duymaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe kaldırdı. Benim duyabildiğim tek şey, kalp atışlarımın gittikçe artan sesiydi. Marc, ancak uzun bir süre geçince rahatladı.

“Trollus o kadar da kötü bir yer değil,” dedi beni koridora doğru çekerken. Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından tam emin olamadım.

Sokağa çıkma yasağının kalkmasına karşın yolda kimseyle karşılaşmadık. Kemerli girişe varmamıza dek, sarayda tek bir yaşam belirtisiyle karşılaşmadık. Kral ve Kraliçe bizi ayakta bekliyorlardı, çevreleri gri giysilerine siyah ve beyaz kuşaklar bağlanmış hizmetçilerle doluydu. Tristan onların yanındaki bir kanepede oturuyordu, başını elleri arasına almıştı. Topuklu ayakkabılarımın sesini duyunca sıçrayarak ayağa kalktı ama bana bakmıyordu. Onun yerine Kral ve Kraliçe’nin yanına gidip eğilerek selam verdim.

“Majesteleri.” Tristan’a dönüp yere doğru bakarak ekledim, “Ekselansları.”

“Ben de bakayım!”

Düşesi tamamen unutmuştum.

Kraliçe, kendisine söyleneni yapıp arkasını döndü ve zümrütlerle süslenmiş giysisi içinde, kardeşi bana baktı. Trol ışığı o kadar yakında parlıyordu ki gözlerim sulan-

dı. “Gördün mü, Thibault. Temizlenince güzel olacağını söylemiştim sana.”

Kral, “Hımm,” dedi; babam açık arttırmadaki ineklere nasıl bakıyorsa o da bana öyle bakıyordu. “Daha iyi kokuyor en azından.” Ellerini Kraliçe’nin yönüne doğru çırpı. “Haydi, şu işi bir an önce bitirelim. Bunun işe yarayıp yaramayacağını anlamak için dolunayın yeniden yükselmesini bir ay boyunca beklemek istemiyorum.” Kral ve Kraliçe ön kapıdan hızla çıkarken hizmetçiler telaşla peşlerine takıldılar. Ben reverans yaparken, Marc da ortadan kayboldu. Girişin önünde sadece ben ve Tristan kalmıştık. Bir insana ait olmadığı her hâlden belli olan gözleriyle bana baktı; yüzünde tatsız bir ifade vardı, hatta sıkılmış görünüyordu.

“Son derece... Renkli görünüyorsun.”

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. “Elbiseyi ben seçmedim, lordum,” diye cevapladım sertçe.

“Elbiseden söz etmiyordum. Bu renkteki insan saçını yalnızca tablolarla görmüştüm ve ressamların hayal güçlerini kullandıklarından emindim. Temizlenince daha da göze çarpar olmuş.” Duraksadı. Ağırlığını bir bacağından diğerine vererek, “Bir de burası daha aydınlık. Lambaları görüyor musun?” Gülmeye başladı. “Tabii ki görüyorsun. Şey demek istedim... Saçların baya kırmızı.”

Utanmıştım. Cildim öylesine yanıyordu ki akıp gidecek ve benden geriye yalnızca kemiklerim kalacak sandım. Terli avuçlarımı, elbiseme silme isteğime karşı koyup mı rıldandım, “Saçımın rengini de ben seçmiş değilim.”

Kaş yaparken göz çıkarıyordu. Sözlerine yenisini eklemek için ağzını açmıştı ki ona karanlık bir bakış attım. Akıllı davranıp sustu.

Genç bir trol içeri girdi. “Ekselansları.” Üstünde parlayan, mavi bir sıvıyla dolu iki kristal bardak duran bir tepsiyi uzattı. Tristan bardakları incelerken hizmetçiye “Sence

bunu viskiyle karıştırıp diksem uygunsuz mu olur?” diye sordu.

Hizmetçi, tepsi ellerinde titrerken korku dolu bir ifadeyle ona baktı. Tristan, adam henüz hiçbir şey söyleyemedi, “Sanırım haklısın,” dedi, somurtarak. İki bardağı da tepside alıp birini bana uzattı. “Şerefel!”

Bardağın içindeki sıvıyı, şüpheyle incelemeye başladım. “Nedir bu? Umarım bir tür zehir değildir.”

“Ben buna Sıvı Pranga diyorum. Başka bir ismi var ama kendi bulduğum isimleri kullanmayı tercih ederim. Ne olduğuna gelince, eh...” Umursamazsa omuz silkti. “Zararlı olmadığını söyleyemem ama seni öldürecek bir şey değil. Yani, öldürmeyecektir. Gerçi, daha önce bir insana içirdiğimiz hiç olmadı.”

“Neden ona Sıvı Pranga diyorsun?” diye sordum dudaklarımı büzerek. Bu isim kulağıma hiç hoş gelmemişti.

“Çünkü bu zekice üretilmiş bir metafor,” diye cevapladı içindekileri daha yakından incelemek bardağı havada tutarak. Açıklamasını bekledim ama ayrıntıya girmeye niyetli görünmüyordu.

“Peki ya, içmeyi reddedersem ne olur?” diye sordum.

Bir kaşını kaldırıp bana soğuk bir bakış attı.

“Sanırım bana zorla içirirsin,” diye mırıldandım.

“Kesinlikle yanılıyorsun,” dedi bardağı aşağı indirerek. “Böyle çirkin şeyler için birini görevlendirmek her zaman daha iyidir. Biliyorsun ki itibarımı korumam gerekiyor.”

Kaşlarımı çattım. Mutsuz hâlim, yalnızca sırtımasına neden oldu. “Benim de içmek zorunda olduğumu unutma.”

“Tadı nasıl?” diye sordum.

“Daha önce kaderim kimseyle bağlanmadığına göre, hiçbir fikrim yok. Ama tadının bayağı berbat olmasını bekliyorum.” Kadehini benimkine vurdu. “Şerefel!” Sıvıyı bir dikişte içip bitirdi.

Kaderime boyun eğip bardaktan bir yudum aldım. Tadı bala benziyordu ama daha tatlıydı. Rahatsız edici olmayan bir sıcaklık yavaşça boğazımdan mideme indi ve oradan vücuduma yayıldı. Küçük bir yudum daha aldım, sonra bir yudum daha... Bardak boşalınca kadar... “Tadı güzelmış, gerçekten,” diye mırıldandım. Oda gözüme daha parlak göründü. Duymadığım bir ritme ayak uydurur gibi bir sağa bir sola sallanmaya başladım. Bütün yaralarımın acısı dindi, sakın ve mutlu hissediyordum. “Bunun içinde alkol olmadığından emin misin?” diye sordum hülyalı bir ses tonuyla.

“Oldukça eminim.” Tristan’ın göz bebekleri öyle büyüymüştü etraflarındaki gümüş rengi kısım incecik kalmıştı. “Ama görünüşe göre seni çıkarır keyif etmiş.”

“Seni hiç etkilemedi mi?”

“Senden daha dayanıklı bir bünyeye sahip olduğumu düşünüyorum.”

Kalp atışından boynundaki atar damarın zonklayışı görünüyor, dediklerini yalanlıyordu. Gördüğüm şeyin gerçek mi aklımın bana oynadığı bir oyun mu olduğunu anlamak için ona dokunma isteğiyle dolup taşтым. Hareket ettiğimi hatırlamıyorum ama bir anda kendimi tam da o noktayı okşarken buldum. Teni sıcacıktı. Dokunuşumla titredi, gözleri yavaşça kapandı. Bir anda elini hızlıca kaldırdı ve bileğimi yakalayıp kibarca elimi kendinden uzaklaştırdı. “Bana kalırsa, Matmazel Troyes,” dedi düzensizce nefes alırken, “şu an kendinizde değilsiniz.” Bileğimi serbest bıraktı. Cildim onun dokunuşuyla âdeta yanıyordu.

“Tüm bu olanlar şu an bir rüya gibi geliyor. Ancak her rüyanın sonunda olduğu gibi, bundan da uyanacaksınız.” Yüzüme düşen bir tutam saç, eliyle, dikkatlice düzeltti, tenime dokunmaktan kaçınıyordu.

“Lordum?”

Kapıdan gelen sesle ikimiz de yerimizden sıçradık. Dönüp girişte duran hizmetçiye baktık.

“Ay yükseliyor.”

Tristan iç geçirdi. “Hiç kimseyi beklemez, beni bile.” Kolunu uzattı, ben de girdim; ceketinin altında pazılarının kasıldığını hissediyordum. Mermer merdivenlerden aşağıya inip cam ağaçlar ve heykellerle süslenmiş boş avluya vardık. Büyük kapının ardından gelen parıltı dikkatimi çekti. Demir kale kapısından geçip şehre görünce nefesim kesildi. Dans eden ışık küreleriyle binlerce trol, nehre inen yolun kenarlarına dizilmişti.

İki yanımıza toplanmış kalabalığa bakarken, eteğimin kenarına basıp dengemi kaybettim, düşmemek için Tristan’ın kolunu kavrayıp destek aldım. Gördüğüm trollerin bazıları genç bazıları yaşlı; kimi biçimsiz kimi de koluna girdiğim trol kadar güzeldi. Kalabalığın geneli gri tonlarında giyinmişti. Canlı renkler giyinmiş olanlar ise kalabalığın içinde, kül yığını arasındaki mücevherlere benziyorlardı. Hepsinin ortak bir noktası vardı: gözlerindeki umut. Onlarcası dizlerinin üstüne çöküp parmaklarını elbisemin eteğinde gezdirdi. Bunun çok rahatsız edici olmasını beklerdim ama hiç rahatsız olmadım. Tek bir söz söylemiyorlardı. Yalnızca güröldeyen suyun sesi duyuluyordu: Su birikintisine bir gök gürültüsü çıkararak çarpan ve az önce içtiğim tuhaf içeceğin zihnimin üstüne örttüğü perdeyi delen şelalenin sesi... Kendime gelebilmek için başımı iki yana salladım ama hiçbir yararı olmadı. Panik vücuduma yayıldıkça irkildim, içgüdülerim kaçmamı söylüyordu.

Kral ve Kraliçe, diğer soylu trolleri ile birlikte suyun kenarında bekliyordu. Gözleri bize değil nehrin ortasında yükselen mermer düzlemdeydi. Mermerin ortasındaki, camdan yapılma sunak tuhaf trol ışığıyla değil gözlerime çok daha tanıdık gelen bir ışıkla aydınlanmıştı: ay ışığı.

“Ay,” diye fısıldayıp gözlerimi kaya tavandaki ufak delikten görünen ışığa diktim.

“Evet, Ay,” diye onayladı Tristan. “Atalarım bu deliği düşüştten elli yıl sonra açabildi ve bu elli yıl boyunca kimsenin kaderi kurallara uygun şekilde bağlanamadı. Şanslı piçler.”

“Ne kadar üzücü,” diye mırıldandım. Işık huzmesi güçlendikçe içimdeki panik azalıyordu. Kanatlarımın olmasını diledim. O zaman, uçarak delikten dışarıya çıkabilirdim. Kalbim göğsümde çırpınıyordu, her şey gözüme gerçek dışı görünüyordu; sanki bir rüyada yürüyormuşum gibi... “Uçabiliyor musunuz, Lordum?” diye sordum, sesim kulaklarımda uzaktan geliyormuş gibi yankılanırken. “Büyünüz sizi gökyüzüne çıkarabilir mi?”

“Hayır,” derken sesindeki üzüntüyü duyduğuma yemin edebilirdim. “Büyümüz birçok şeye kadir ama uçmaya değil.”

İki yanımızdaki trol sıralarının arasından geçtiğimiz belli belirsiz farkındaydım. Trollerin, büyü gücüyle yükselttikleri köprüye adımımı atınca, ayağımın altında sıcaklığını hissettim. Köprü saydamdı ve hafifçe parlıyordu. Köprünün bizim ağırlığımızı taşıyabileceğini hiç sanmıyordum ama Tristan hiç tereddüt etmeden köprüye doğru yürüdü. Topuklu ayakkabılarım camdan bir yüzeyde yürüyormuşum gibi ses çıkarıyordu. Gözlerimi, mağara tavanındaki açıklıktan ayıramıyordum. Sonra, birden bire, ayın kenarı göründü. Soluğum kesildi ama çıkardığım ses nehrin kenarlarına dizilmiş binlerce trolün kısık sesli konuşması içinde boğuldu.

Tristan sunağın diğer tarafına geçti. “Cecilé,” dedi, ona bakabilmek gözlerimi delikten gittikçe daha büyük bir kısmı görünen Ay’dan çektim. “Bana elini ver.”

Hiç tereddüt etmeden, cam yüzeyin üzerinden eli-

mi uzattım ve parmakları benimkilere kenetlendi. Bir şey hissedip hissetmediğini yüzünden anlayamıyordum. *Acaba troller de insanların hissettiklerine benzer şeyler hissediyor mu?* diye merak ettim. *Bir trol üzüntü, kızgınlık ya da mutluluğun ne olduğunu bilir mi? Peki ya bir trol diğer bir trolü sevebilir mi? Yoksa onlar, altına gömüldükleri taşlar gibi soğuk ve katı mı?* Tuhaf içkinin verdiği hayalî mutluluk etkisini yitirmeye başlamıştı, bakışlarımı trol ışıklarının dans ettiği gökyüzüne çevirdim. Dolunay Trollus'un üstünde yükselirken, yüzlerce Trol onu seyrediyordu. Ay zirvedeki yerine vardığında, nemli bir boya fırçası parmaklarımda geziniyormuş gibi karıncalandı eklemelerim. Gözlerimi aşağıya çevirmeye cesaret edemedim, gözlerimi ayırırsam ayın sonsuza dek ortadan kaybolacağından koruyordum. Nehirden yükselen sis tenimi okşuyordu, saçlarım sönüp yanaklarıma yapıştılar ama hiçbir üşümüyordum.

Ne kadar zamanın geçtiğini bilmiyordum ama ay geriye sadece gümüş ışığı kalana, ardından da hiç görünmeyene dek yavaş yavaş geçip gitti açıklıktan.

Trollus'a karanlık çöktü ve içinde olduğum rüya simsiyah bir cammış gibi binlerce parçaya ayrıldı. Bana ait olmadığını hissettiğim duygular içime dolunca dizlerimin bağı çözüldü. Olduğum yere yığıldım, alnımın nemli olduğunu hissedebiliyordum.

Zihnimin içinde başka birinin varlığını hissedebiliyordum.

- 7 -

Cécile

Bir ışığın parıldadığını gördüm ve omzumun üstünden arkama baktım. Tristan, dizleri üstüne çökmüştü destek almak için sunağın kenarına tutunuyordu. “Ne yaptın bana?” diye sordum boğulur gibi. Zihnimi işgal eden bir şey vardı. Tristan kafamın içindeydi, duyguları sanki kendi duygularımdan daha parlak ve yakıcı bir biçimde yer ediyordu zihnime.

Gözlerimiz buluştu. Üzüntü ve utanç içimde yükselip bana, kendi korkumu kısmen unutturdu. “Kes şunu!” diye çığlık atarken sesim nehrin gürültüsünü bastırdı. “Çık zihnimden!”

Tristan arkasını döndü.

“İşe yaradı mı?” Birkaç trol ışığı daha gördüm, Kral yanımdaydı. Kalın parmakları bileklerime sarılmıştı. Üstünde gümüş renkli bir dantel deseni belirmiş olan elimi inceledi, ardından kolumu bırakıp gülümsemeye başladı. Bir farenin yılanı izlediği gibi onu izleyen Tristan’a döndü. “Kaderlerinizi bağladın mı?”

“Evet.” Sesi düz ve duygusuzdu.

Kral’ın yüzüne, zafer kazandığını gösteren bir ifade yayıldı. “Nehir Yolu’nu kontrol edin!” diye gürledi, görünmez köprüden hızla geçerken; oğlu çoktan aklından çıkmıştı.

“Ne yaptın bana?” diye sorumu tekrarladım. “Baban kaderimizin bağlandığını söylerken neyi kastediyordu?”

Tristan başını sunağa yasladı. “Senin bana yaptığından farklı bir şey yapmadım.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordum ağzımdan zehir saçarak.

Tristan bakışlarını bana çevirdi, hafifçe gülümsüyordu. “Bu eski bir büyü, yıllardır kullanıyor olsak da ne trollere ne de insanlara ait olduğu söylenir. Kaderlerimizi bağladı. Zihinlerimiz arasında bir köprü kurdu da denebilir.

“Bu köprünün yıkılmasını istiyorum.” dedim dişlerimin arasından. “Ya da, daha iyisi, hiç yapılmamış olması...”

“Bu konudaki düşüncelerimiz son derece uyumlu, değerli karım. Ancak, bununla yaşamayı öğrenmek zorundayız.”

“Bu ne kadar sürecekt?”

Yüzünü ekşitip ayağa kalktı. “İçimizden biri son nefesini verene, kalbi atmayı bırakana, bedeni toprağa karışana dek... Şiirsel olmayan bir şekilde söylersek, çok uzun sürecekt.” Ben ayağa kalkmaya çalışırken hiç orali olmadan vadinin diğer ucuna giden birkaç kalabalık trol grubuna odaklandı. “Ama tabii, eğer işe yaramazsa,” dedi sessizce, kendi kendine. “O zaman uzun süre beklememize hiç gerek kalmaz.”

“Ne işe yaramazsa?” diye bağırdım koluna yapışarak. “Lafı çevirmeyi bırak da neler döndüğünü ve benimle ne ilgisi olduğunu açık açık anlat.”

Tristan gözlerini vadinin diğer yakasına dikmişti, hem sözlerimi hem de giysisini çekiştirmemi göz ardı etti. Bekleyiş ve korku... Endişem büyürken, dikkatimi şehrin ucundaki taş duvarın önünde dikilen trol grubuna verdim.

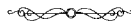
Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledik. Sonra, aniden trollerin hayal kırıklığına uğradığını belirten sesleri yükseldi. Tristan onlara katılmadı. Yüzü ifade-sizdi ama rahatladığını ve sevindiğini hissettim.

“İşe yaradı mı?” diye sordum. İçtenlikle, birinin neler olduğu açıklamasını diliyordum.

“Hayır,” dedi Tristan. “Yaramadı.” Gözlerini trol topluluğundan ayırıp elimden tuttu. “Seni saklasak iyi olur, babam bu işe hiç sevinmeyecek.” Zayıf ışığın altında, kalabalığın arasında kavga çıktığını görebiliyordum ancak troller yumruk yerine büyüden, görünmez darbeler gönderiyorlardı birbirlerine. Mağarada çığlıklar yankılanıyordu ve hava yakıcı derecede ısınmıştı

“Gerçi ilk önce seni öldürürlerse bunun bir önemi kalmaz” diye hırladı Tristan, sesini gürültünün içinde duyurmaya çalışarak. “Sokağa çıkma yasağı koyun,” diye bağırdı etrafımızı saran muhafızlara. “Melezleri kontrol altına alın!”

“Buradan çıkmamız lazım.” Tristan, bir yıldırım gibi geçti görünmez köprüden. Ben de, hızla arkasından gitmeye çalıştım ama ayaklarım elbisemin nemli kumaşına takılıp beni yavaşlattı. Yürümeye devam edeceğini, beni öfkeli kalabalığın insafına bırakacağını sanıyordum ama hemen geri döndü. Elbisemin kuyruğu tutup bir kâğıt parçasıymış gibi kolayca yırtıp nehre fırlattı. Sonra bileğimi yakalayıp sıkıca tuttu. “Koş!”

Saray’a girip güvende hissedince koşmayı bıraktık.

Tristan, kolumu bırakıp bir adım önüme geçti. Sarayın labirente benzer koridorlarında onu takip etmek zordu. Elbisem, kuyruğu olmadan da oldukça ağırdı ve ayaklarıma takılmasından korkuyordum. Gururumdan Tristan’a yavaşlamasını söyleyemiyordum, Tristan’ın gerisinde kalmaktan korktuğum için kendim yavaşlayamıyordum da. Tristan’ın duyduğu endişesi zihnimde hissetmek işleri daha da zorlaştırıyordu. O bile korktuysa, ben ne hissetmeliydim?

Ben bitkin düşmek üzereyken, Tristan karşımıza çıkan bir kapıyı açıp beni odanın içine çekti. Bu, birbirimizi ilk kez gördüğümüz odaydı. Hemen duvarda içkilerin dizili olduğu bölüme yöneldi ve şarap şişesini es geçip kendine bir bardak su doldurdu. Bardağı dikip hızlıca içtikten sonra bir bardak daha doldurdu. Bana dönüp, “Şarap ister misin?” diye sordu.

“Bir açıklama duymayı tercih ederim.”

Bana tuhaf bir bakış attı. “Sana anlatmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum.”

Başımı yana salladım.

Yorgun bir hâlde, elini yüzünde gezdirip başını olumlu anlamda salladı. “Peki. Bizler lanetliyiz. Bizler derken trollerden söz ediyorum, sen ve benden değil. Gerçi, sen de kendini lanetlenmiş sayıyorsun, sanırım. Yaklaşık olarak beş bin yıl önce İnsan ırkından bir cadı, dağı ortadan ikiye ayırıp Trollus’un kayaların altına gömülmesine neden oldu. Büyü kullanarak Trollus’u yerle bir olmaktan kurtardık ve çıkış yolunu kazarak bulmak çok uzun zaman aldı. Bunu becerdiğimizde ise cadının bizi Trollus sınırlarından çıkamamakla lanetlediğini öğrendik. Lanet, cadı nefes aldığı sürece devam edecekti.

“Ataların, senin yarın kadar sinir bozucuysa, sizi neden lanetlediğini anlayabiliyorum.”

Tristan ters ters baktı. “Bu gülünecek bir konu değil, Cécile.”

“Neden olmasın?” dedim. “Diğer tüm konulara gülebileceğini düşünüyorsun.”

“Tanışalı daha üç saat oldu ve beni tanıdığını zannediyorsun,” diye söylendi Tristan. “Hikâyecnin geri kalanını duymak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Anlat lütfen.”

“Dediğim gibi, atalarımız ve sonraki nesiller, siz insanlar yeryüzünde gülüp eğlenmeye devam ederken, beş yüz yıldır bu şehrin duvarları içinde hapis kaldı. Üç hafta önce, teyzem... Belki hatırlarsın, ‘annemin ayrılmaz bir parçası’ olan küçük kadın... O, geleceği görme yeteneğine sahip. Gece prensinin kaderi Güneş’in kızıyla bağlandığında, lanetin kırılacağı şeklinde bir kehanette bulundu.”

“Ben güneşin kızıyım, bu durumda,” dedim, hızla düşünerek.

“Göründüğünden çok daha zekisin.” Tristan başını kapıdan uzattı, koridorun iki tarafına da bakıp kapıyı çarparak kapattı.

“Ama büyü işe yaramadı. Kaderlerimiz bağlandı ancak lanetin etkisi geçmedi.”

“Yine, doğru söyledin. Sessiz sinema oynarsak seni takımına almamı hatırlat bana. Yetenekli insanların bulunduğu takımda olmaktan hoşlanırım.”

“Peki, bu lanet nasıl işliyor?” Trollerin, karanlıktan güneşe çıkınca taşla dönüştüğünü bir süre sonra tozlaşıp top-
rağa karıştığını hayal ettim.

Tristan, odadaki bir çekmeceyi açtı, içinden bir şey alıp bana uzattı. Camdan bir küreydi bu ve içinde Trollus’un çok detaylı bir minyatürü vardı. “Kırılmaz, delinemez bir cam küre içine hapsedilmek gibi,” dedi. “İçinden insanların, hayvanların, suyun geçebildiği ama bizim geçemedi-

ğimiz bir küre... Bütün dağı üstümüze yıkması yetmemiş, herhâlde..." diye mırıldandı.

Koridordan, bize yaklaşan çizme seslerinin geldiğini duyduk.

"Buraya saklan." Tristan, beni küçük bir dolaba doğru ittirdi. "Sessiz ol, hayatın buna bağlı olabilir." Dolabı kilitlediğini duydum. Dizlerimin üstüne çöküp anahtar deliğinden odayı izlemeye koyuldum.

Çok fazla beklemedim. Kapı çarpılarak açıldı. Kral'ın cüssesi, içeri girerken bütün kapı eşiğini dolduruyordu. Tristan'ın son derece endişeli olduğunu hissedebiliyordum ama hakkını vermeliyim, bunu dışarıya hiç yansıtmıyordu. Aramızdaki bağın Tristan'ın aklını okumamı da sağlamasını diliyordum ama bütün çabalarım rağmen yalnızca duygularını hissedebiliyordum. Bu hâlde bile, hissettiğim duyguların ona mı bana mı ait olduğunu kestirmek çok zordu.

"Kız nerede?"

"Onu boşver," dedi Tristan. "Güvenli bir yere sakladım."

"Güzel, güzel," diye cevap verdi babası, ellerini ovuşturarak. Derin nefesler alıyordu, kocaman ter damlaları şişman gıdısında boncuk olup aşağı akıyordu. Nefes alıp verişine bakılırsa, kalbi patlayıp göğsünden dışarı çıkmak üzereydi ve bunu dilediğim için hiç kötü hissetmiyordum.

Tristan babasına bir bardak şarap doldurdu. "Anladığım kadarıyla işler plana uygun gitmedi."

Bu, durumu anlatmakta yetersiz kalan bir cümleydi.

Kral kırmızı sıvıdan büyük bir yudum aldı. "Evet, gitmedi."

Tristan başını eğdi. "Hayal kırıklığına uğradın, sanırım."

"Sen uğramadın mı?"

“Bugün yaşadığım şeylere rağmen lanet hâlâ devam ediyor. Sence nasıl hissediyorum?” diye cevap verdi Tristan, tereddüt etmeden.

Kral, oğlunu eleştirel bir merak içinde süzdü, söylediklerini düşünüyordu. Bardaktaki şarabı bitirdi, Tristan’a bir bardak daha koymasını işaret etti eliyle. “Önerin nedir?”

“Önerim şu,” dedi Tristan, bardağı ağzına kadar doldururken. “Gördüklerini kimseye anlatmayacağına dair büyüklük gizlilik yeminleri ettirelim, ardından da kendi yoluna gitsin.”

“Ya da kafasını kesip, işi hemen bitirebiliriz. Ölüler konuşmaz derler.”

Kanım dondu, çılgılık atmamak için ellerimle ağzımı kapattım. Tristan’ın endişesi arttı ama yalnızca omuz silkti, endişeni babasına hissettirmedi. “Kesebiliriz ama az önce onunla kaderlerimiz bağlandığı için bu bana da çokça acı verir.”

“Küçük şeye hemen bağlanmış gibisin,” dedi Kral sırıtırarak. Oturduğu sandalye, ağırlığı altında acı çeker gibi gıcırıyordu.

“Buraya bir amaca hizmet etmesi için getirildi,” diye alay etti Tristan. “Benim bağlı olduğum şey kendi hayatım. Riskleri biliyorsun.”

Babası kahkahalarla gülmeye başladı, Tristan da ona katıldı. Aksini söylemesini beklesem de Tristan’ın sözleri beni çok incitti. Trollus’a laneti kaldırmak için getirilmiştim ve başarısız olmuşum. Bana, bu saatten sonra neler yapılacağını neden umursayacaktı ki? Ölümümün neden onun hayatını da tehlikeye attığını merak ettim.

“Görünüşe göre,” dedi Kral, gülmeyi aniden kesip, “kız, ne buradan gidecek ne de ölecek.”

Tristan donup kaldı ve bu sefer yüzündeki şaşkınlık hissettiğine eşti. “Affedersiniz?”

“Teyzen, kızın kehanetteki kız olmadığına hükmetmek için henüz erken olduğunu söylüyor. Onu bir süre daha buralarda tutmamızı önerdi. Bu süre boyunca ona, bir erkek eşine nasıl davranıyorsa öyle davranmalıymışsın. Halkımıza biraz umut vermeliyiz. Yoksa ne tür bir sorun çıkaracaklarını kim bilebilir ki?”

Tristan’ın yüzü bembeyaz oldu. “Ciddi olamazsın.”

Kral kaşını kaldırdı.

“O bir insan.”

“Farkındayım.” Kral şarabından kocaman bir yudum daha aldı, dudaklarının üstünde kırmızı bir leke kaldı.

“Benim şey yapmamı mı?”

“Evet. Onunla kaderleriniz bağlandı, şimdi de onunla yatmalısın. Bakımevimizde bir avuç melez çocuğun konuşmasından hoşlanacağımı söyleyemem ama açıkçası, cadının kahrolası lanetini kıracağını bilsem seni bir kuzuyla bile çiftleştirirdim. On yedi yaşındasın, bir erkek gibi davranmanın vakti geldi.”

“Koyun eti sevmem.” Tristan kollarını göğsünde çaprazladı. “Sert oluyor.”

“O zaman sevgili Cécile bir koyun olmadığı için şükretmelisin,” dedi Kral, ayağa kalkarken. “Onun etini çok daha yumuşak bulacağına eminim.”

Sırtımı dolaba yasladım, midem ağzıma geldi. Benden bir et parçası kadar değersiz bir şeymişim gibi söz ediyorlardı ve... Zihnim, konuştukları şeyi daha fazla irdelemeyi reddetti.

“Şu an, bir karar almaya çalışmıyoruz, Tristan. Sana emir veriyorum, anladın mı?”

“Evet, efendim,” diye cevap verdi Tristan. Elinde başka bir bahane kalmadığı anlaşıyordu.

Babası, Tristan’ın omzuna vurdu. “Dışarıda, güneşin altında dururken yaşadıklarının ödediğin bedele değdiğini

düşüneceksin. Gözlerinin alamayacağı kadar büyük toprak parçalarını yönettiğini düşünsene.”

“Bunu kim istemez ki?”

Kral cevaptan tatmin olmuştu, başını olumlu anlamda salladı. “Aferin oğlum.”

O odadan çıkınca derin bir nefes verdim, nefesimi tuttuğumun farkına bile varmamıştım. “Tristan,” diye fısıldadım. “Çıkar beni buradan.”

Tristan koltuğun koluna oturmuştu. Kıpırdamadı bile. “Tristan!”

Bakışlarını kaldırdı. Trol ışığı yüzüne korkutucu gölgeler düşürüyordu. “Seni çıkaracak birini gönderirim,” dedi. “Şey yapmam gerekiyor.” Ayağa kalktı ve yalvarışlarımı duymazdan gelerek odadan ayrıldı.

Ancak, zihnimde düğümlenmiş duyguları onunla beraber odayı terk etmedi. Başımı dolabın kapısına yasladım, kendi hislerimi bir kenara koyup onunkilere odaklanmaya çalıştım ama bu boşuna bir uğraştı... Mutsuzdu, burası kesindi ama kaynayan bir duygu kazanının içinden diğer duyguları kesin olarak tutup çıkarmak çok zordu. Zaten bunları bilmenin ne yararı olurdu ki? Nasıl hissettiğini bilmek bana ne kazandırır? Böyle bir bağ bana ne kazandırabilirdi?

Bitkin ve korkmuş bir hâlde dolabın zeminine oturdum. Üstüne oturabileyim diye düzeltirken elbisemin etekleri hışırdadı. Kilidi, büyük ihtimalle, açabilirdim ama bunu yapmanın bir yararı yokmuş gibi görünüyordu. Dolap, en karanlık gecedен bile daha karanlıktı, oda da bundan farklı sayılmazdı. Işık olmadan kaçamazdım ve ışık buralarda bulunması zor bir şeydi.

Kaçmam gerekiyordu. Trollerin beni salması konusundaki umudum biraz önce duyduğum konuşma sırasında yerle bir olmuştu. Kral’ın, beni Trollus’ta ne kadar tutma-

yı düşündüğünü bilmiyordum ve burada neler yapacağım konusunda bazı beklentileri vardı. En iyi ihtimalle laneti bozmak için bir araç olarak kullanılacaktım. En kötü ihtimal ise melez doğuran bir damızlık olarak kullanılmamdı. Bunun düşüncesi bile ürpermeme yetti. Bana itici gelen Tristan değildi; o bir insan olmamasına rağmen yakışıklıydı ve dürüst olmam gerekirse, içtiğim tuhaf sıvı ne kadar istemesem de ona karşı içimde bir istek uyandırmıştı. Şüphesiz aynı etkiyi onda yaratmamıştı ve ona göre bir koyundan yalnızca bir daha iyi bir seçenektim. Hayatımı benden öğrenen biri ile geçirecek olma düşüncesiyle yüzüm ekşittim. Çünkü bunu hissettiğini bilecektim, şehrin diğer ucunda bile olsam aramızdaki bağdan kaçamazdım.

Başımı raflara dayadım, yorgunluk vücudumu ele geçiriyordu. Uykuya dalmak üzereyken aklıma şu geldi: Eğer troller beş yüz yıldır bu laneti bozmaya çalışıyorsa, Tristan başarısızlığa uğramalarına neden bu kadar sevinmişti?

- 8 -

Tristan

“Lanet olası yerler ve gökler adına, Marc, nerede kaldın?” diye bağırdım, o kapıdan girerken. Duvardaki saate baktım. “Bir saattir seni bekliyorum.”

“Çok üzgünüm, kuzen.” Pelerinini köşeye atıp kendine bir içki doldurdu. “İki elim kanda olsa gelirim ama sokağa çıkma yasağını yeniden uygulamak biraz zaman aldı.”

Kitabımı kenara doğru itip dirseklerimi masaya koydum. Marc’ın giysinin siyah manşetlerindeki kan lekelelerini yeni fark edebilmişim. “Zayıf nedir?”

“On iki ölü, yol yapımında bir işçi dışında hepsi maddenci. O da büyük ihtimalle çapraz ateşe maruz kaldı.”

Yüzümü ekşittim. “Suçluları bulabildiniz mi?”

Marc omuz silkti. “Kanıtlaması zor ama kargaşayı lonca üyeleri başlatmışa benziyor. Aralarından yaralanan olmamış.”

“Vermezler zaten.” Başımın arkasında, kesinlikle bana ait olmadığını bildiğim duygulardan oluşan düğümü aklımdan çıkarmak için şakaklarımı ovuşturdum. Duyguların sahibi o kızdı. Cécile.

“İşleri kimin kızıştırdığını biliyor muyuz?” diye sordum.

Marc’ın yüz ifadesi ümitsizdi, bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Kollarımı uzatıp başımı pürüzsüz masa yüzeyine yasladım. Sonra da aklım yerine gelsin diye başımı iki kez masaya vurdum. “Düşünemiyorum,” dedim. “Ben zaman bulana kadar bununla sen ilgilenir misin?”

“İlgilenebilirim, sanırım.”

Marc, karşıma sandalye çekip oturdu ve başka şey söylemedi. Bu da dikkatimi yeniden kıza çevirmeme neden oldu. Hisleri yavaş yavaş gücünü kaybediyordu. Aniden dimdik oturdum. “Geçiyor! Bağımız gücünü yitiriyor.” Yüzümde beliren muzaffer sırıtiş Marc’ın başını olumsuz anlamda salladığını görünce kayboldu.

“Uyuyor. Uyuduğu zamanlarda, rüya görmedikçe, onu daha az hissedersin. Rüya görürse işler ilginç bir hâl alabilir.”

Elimle bardağımı doldurmasını işaret ettim. “Hiç de ilginç değil,” dedim. “Bu bir sorun. O kız, çözülmesi gereken bir sorun bana göre.”

Marc’ın yüzü ciddi bir hâl aldı. “*Cecilé*,” dedi üstüne basa basa, “bir sorun değil. O rızası olmadan tüm bunların içine sürüklenmiş masum bir kız. Baban onu vahşi bir şekilde kaçırttı, labirentten geçirdi ve eminim varlığından haberi bile olmayan bir büyüü kullanarak bir *trol* ile kaderlerinin bağlanmasını sağladı. O *bizim* sorunumuz değil, biz onun sorunuyuz.”

Sandalyemin arkasına yaslanıp üstümüzde dönen ışıık küremini seyrettim. “Doğru söylüyorsun.”

“Zavallı kız korkudan ölüyor olmalı,” diye ekledi Marc. “Nasıl korkmasın ki?”

“Pek de korkmuş değil,” dedim. “Son derece meraklı demek daha uygun düşer. Korkuyu tercih ederdim. Korku düşünmez, sadece tepki verir.”

Marc bir kahkaha patlattı. “Tristan, aranızdaki bağ durumu tümüyle değiştiriyor,” dedi. “Onu sevsen de sevmesen de güvenliğini sağlamak senin en büyük önceliğin olacak. En son istediğin şey korkması olmalı, özellikle de senden.” Yüz ifademi incelerken şarabından bir yudum aldı. “Hayatlarınızın sonuna kadar her an birbirinizin duygularını hissedeceksiniz. Bazen rüyanızda bile bileceksiniz birbirinizin neler hissettiğini.”

Göğsüme bir ağırlık oturdu, ellerimle gözlerimi kapattım. Korkan bendim.

“Kız nerede?” diye sordu Marc. “Güvende mi?”

“Yeterince güvende,” dedim, bir an tereddüt edip ekledim. “Oturma odamdaki dolaba kilitledim.”

Marc’ın yüzü çarpıldı, bu ifadenin onun yüzüne yayılması duyduklarından bayağı etkilenmiş olduğu anlamına geliyordu. “Sen ciddi misin?”

“Onu saklayabileceğim tek yer orasıydı.” Hızlıca babamla yaptığım konuşmayı anlattım.

“Ve onu dolapta mı bıraktın? O konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra mı?”

Başımı evet anlamında salladım, yaptığım şeyden utanç duymaya başlamıştım.

Marc ayağa kalktı, odadan çıktı ve biraz sonra geri geldi. “Élise’e bir mesaj gönderdim. Hemen onunla ilgilenir.”

Elimdeki seçenekleri gözden geçirirken dudağımı ısır-dım, seçeneklerden hiçbiri iyi değildi. “Zihnimde bu kadar fazla yer mi işgal edecek hep?” diye sordum sonunda, halkım arasında bu kadar yaygın bilinen bir şey hakkında ne kadar az bilgiye sahip olduğumu fark ederek. Tecrübe kazanmış olanların sır gibi sakladığı bir gizem... “Anlat bana.”

Marc iç geçirdi. “Zamanla alışırsın, ama senin durumunda bu çok da iyi olmayabilir. Birkaç güne sadece aşırı

yoğun duyguları hissetmeye başlarsın. Korku, mutluluk, öfke ve acı...”

“Peki ya, fiziksel uzaklık hissi?” Buraya gelirken uzaklığı hissedebildiğimi fark etmiştim, sanki aramızdaki bay uzuyormuş gibi gelmişti.

“Sadece önemli ölçüde değişirse hissedersin. Ya da bağa odaklanırsan...” Gülümsedi. “Onu her koşulda bulabileceksin.”

“Ve o da beni bulabilecek, öyleyse.” Bardağı bitirdim. “Ve sorunun düğüm noktası da bu.” Elimi kaldırıp sözümü kesmesini engelledim. “Sorun, onun ne hissettiğini bilmem değil, onun benim ne hissettiğini bilmesi. Ne zaman yalan söylediğimi, kendi çıkarıma göre hareket ettiğimi bilecek. *Trolüm ben...* Bu bilgileri bir an bile açığa vurursa, bu benim felaketim olur.”

Marc ağzını açtı, sonra kapatıp başını evet anlamında salladı.

Büyüm, sinirimin artmasına cevap veriyordu; odadaki basıncın arttığını, her geçen dakika ortamın daha da ısındığını hissedebiliyordum. “Yani demek istediğin şey şu,” diye bağırdım, laflarım kuzenimden çok kendimeydi. “Bütün söylediklerime, bütün ilişkilerime, her hareketime dikkat etmenin yanı sıra bir de ne *hissettiğime* mi dikkat etmem gerekiyor?” Yumruğumu masaya vurunca ahşap masa inledi.

“Hayır, Tristan,” dedi Marc kızgınlığımı görmezden gelerek. “Hayatındaki her şeyi kontrol edebileceğini düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Bunu kontrol edemezsin. Başka bir yol bulman gerekiyor.”

“Nasıl bir yol?” diye sordum.

“Onun gönlünü kazan,” dedi. “Onunla aynı takımda olun. Sizin kaderiniz bağlandı, bu bağın gerektirdiği gibi davranın.”

Bütün dünyam etrafımda döndü, düşmemek için masanın kenarından destek aldım. Teyzemin kehanetinin beni engellenemez, kaçmılamaz bir sona doğru götürdüğünü hissediyordum. “Hayır,” dedim nefes verirken. “Her şeyi yaparım ama onu asla, bedeli çok ağır.”

- 9 -

Cécile

Élise ve Zoé, beni dolapta bulduklarına şaşırmışlarsa da bundan hiç söz etmediler. İki yanıma geçtiler, ellerimden tutup beni yandaki odaya götürdüler. Gözlerim, anında odanın büyük bir bölümünü kaplayan yatağa takıldı. Başka şartlar altında, üstündeki kalın battaniyeler ve yastık tepcikleriyle bu yatak davetkâr gelebilirdi ama bu gece bir işkence aleti gibi görünüyordu.

Hizmetçiler elbisemi ve takılarımı üstümden çıkardı, isteğim üzerine annemin kolyesini boynuma geri taktılar. Bana dantel bir gecelik giydirdiler ve kalın kadifeden sarınabileceğim bir kumaş verdiler üzerime. Élise, “Yarın sabah kahvaltınızı getireceğiz,” dedi ve sonra kız kardeşine gitme zamanlarının geldiğini işaret etti. Trol ışıkları peşlerinde odadan çıkarlarken ortalık şimdiden loştu.

“Bekleyin,” diye seslendim. “Burada ışık yok.”

Zoé aceleyle yanıma geldi. “Annem de hayattayken bu sorunu yaşırdı,” dedi, “Babamın onun için evde ışık küreleri bıraktığını hatırlıyorum.”

“Baban,” diye sordum çekingence, “Baban anneni sever miydi?”

Gözleri büyüdü. “Tabii ki de severdi, leydim. Hem de çok. Onların kaderleri bağlanmamıştı, gerçi. Bu yasaktı.” Bakışları elimdeki gümüş renkli desene kaydı. “Belki de bu yasak kalkar artık.”

İkinci bir ışık küresi yanımda belirdi. “Bunu size bırakıyorum, leydim. Ama ne kadar dayanacağını bilmiyorum,” dedi. Yanakları hafifçe kızarmıştı. “Benim büyüümün başıboş dolaşmak gibi bir alışkanlığı vardır. Eminim ki Ekselansları daha iyi bir çözüm bulacaktır. Bu konulara çözüm bulmak konusunda oldukça yeteneklidir.”

Yalnız başıma, yanımda sadece Zoé’nin azalmakta olan ışığıyla, Tristan’ın eşyalarla dolu odasına girdim. Oda duvarlarının hiçbir yeri boş bırakılmamıştı. Az önce evlendiğim yaratığın nasıl biri olduğunu anlamak için duvar kâğıtlarını, tabloları ve haritaları inceledim. Tablolar genelde kara, deniz ve şehir manzaralarıydı, şehirlerden birini hemen tanıdım: Trianon. At üstünde tilkilerin, yaban domuzlarının ve geyiklerin peşinden dörtnala koşan adamların olduğu birçok tablo asılmıştı duvara. Diğer odaların aksine buradaki tabloların genel bir teması yoktu. Yalnızca, Trollus’un dışındaki dünyadan rastgele kareler biriktirmişti. Normal, büyüsz, Işığın Adası...

Bir şömine rafı duvar boyunca uzanıyordu. Şömine-nin olması gereken yere yanan kütüklerin resmini astığını görünce güldüm. Şöminenin etrafında küçük bir oturma alanı vardı, bir için kendi evimi hatırladım. Ama bu kısa sürdü; şu an içinde bulunduğum oda yabancı, soğuk ve bomboştu, çiftlik evi asla böyle olmazdı. Boş koltuklardan birine geçip üşüyen ayaklarımı altımda topladım, masanın üstündeki kitapları incelemeye başladım. Kitapların hepsi romandı: açık denizlerdeki korsanların maceraları,

ejderhaları öldüren şövalyelerin hikâyeleri, yeryüzündeki şehirlerin altından, yeraltı dünyasından gelen gizemler...

Kapı açıldı ve hemen ayağa fırladım.

“Odaya hemen alıştığımı görüyorum,” dedi Tristan şapkasını masaya atarak.

“Sizin sayenizde değil, efendim,” diye cevap verdim kollarımı sıkıca vücuduma sararak. “Beni bir dolapta kilitli bıraktınız.”

“Ve sana hiçbir zarar gelmedi. Bu da dolabın seni gelecekte yeniden saklamak için iyi bir yer olduğunu düşünüdürüyor bana.”

“Cüret edemezsiniz,” dedim şaşkınlıkla.

“Beklentiler konusunda seni uyarmıştım, Cécile,” dedi ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asarken. “Yok ol!” Zoé’nin sönmekte olan küresini elini tersiyle ittirdi ve küre anında yok oldu.

“Konuştuğunuz her şeyi duydum! Benimle ilgili planlarınızı biliyorum.” Odanın diğer ucundan bana doğru geldiğini gördüm; geri gittiğimi ancak omuzlarımı duvara vurunca fark edebildim. Aramızda santimetreler kalana kadar yaklaştı. Benden çok daha uzundu, başım ancak göğsüne kadar geliyordu ve kaslarının hatları gömleğinden belli oluyordu.

“İyi,” dedi. “Beni, senden ne beklendiğini açıklama zahmetinden kurtarır bu.”

Dehşetle doldum. Çığlık atsam bile kimse yardımına gelmezdi. Bana her istediğini yapabiliirdi ve bunun için onu kimse sorgulamazdı. İçgüdülerim dizlerine kapanıp merhamet dilememi söylüyordu ama dizlerim bükülmedi. Gözlerimi delici, metalik bakışlarıyla buluşsunlar diye kaldırdım, gerçi meydan okuyan bir bakışın, o duygularımı kafasının içinde hissedebilirken hiçbir etkisi olmadığını da biliyordum.

Yüzü iğrenme hissiyle ekşidi, başımın arkasında zonklayan yumruda hissettiğim de tam olarak buydu. “Yatak senin olsun,” dedi, bana arkasını dönüp. “Bunu yapmak istemiyorum.”

Odanın diğer tarafına geçip kendini divana attı ve çizimlerini çıkardı. Kitaplara bakıp birini seçerken sessizlik içinde oturdum. İlk sayfayı okuması için gereken süreden çok daha uzun bir süre boyunca gözlerini kitaptan ayırmadı. Sonra, iç geçirip kitabı diğerlerinin yanına attı ve bana hiç bakmadan “İyi geceler,” dedi. Trol ışığı söndü ve beni zifiri karanlıkta bıraktı.

Bir elimi duvara dayayıp, yatağa gidebilmek için gözlerimin karanlığa alışmasını beklemeye başladım ama gözlerim karanlığa hiç alışmıyordu. Zorla yutkunup soğukla birlikte gözyaşlarımı da uzak tutmak için ellerimle kollarımı ovmaya başladım. *Ağlarsan seni duyar*. Ne hissettiğimi bilmesi yeterince kötüydü, bunun üzerine bir de duygularıma yenildiğimi fark edip bundan tatmin duymasını istemiyordum ama ağlamamak çok zordu. Tristan’ın melankolisi benimkini artırdı ve bu yükün ağırlığı altında yorgun, ağrıyan omuzlarım düştü.

Evliliğimin böyle olmaması gerekiyordu. Buraya kaçırılmasam neler olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoymak için dudağımı ısırdım, bir kan damlacığını dudağımda hissedebiliyordum. Büyük annemin gelinliği üstümde, bir yaz günü ben, ailem ve arkadaşlarım çiftlikte ziyafet çekiyoruz. İyi bir aileden gelen bir genç adam beni güneşin ayı aydınlatması gibi şevkle seviyor. Dügün gecem... Kocaman bir gözyaşı aktı yanaklarımdan, ben silmeye fırsat bulamadan. Oyuk’taki büyük kızlar, evlenen iki kişinin arasında neler geçtiğinin sıkça dedikodusunu yaparlardı ve ben de öyle şeyler yaşamak isterdim. Ama bu akşam şansımın yaver gittiğinin de farkındaydım.

Yatağa doğru ürkekçe birkaç adım attıktan sonra rahatlayıp karanlıkta yürümeye alıştığımı düşündüm ama çok geçmeden bir masaya çarptım. Masa da ben de yere düştük, kırılan camın seni geldi.

“Yerler gökler adına!” diye patladı, Tristan. “Her şeyi zorlaştırmamışsın gibi bir de eşyalarımı mı parçalıyorsun?”

“Göremiyorum,” diye cevap verdim bağırarak. Ayağa kalkmaya çalışırken başımı başka bir masaya vurdum. “Ah!”

Başımdaki şişliği ovalarken üstümde bir ışık küresi belirdi. Devirdiğim şeyleri görebiliyordum artık.

“İyi misin?”

“İyiyim,” diye çıktım ayağa kalkarken.

“Camlara dikkat...”

Topuğumda keskin bir acı hissedince ayağımı hemen geri çektim.

“Et,” diye cümlesini bitirdi Tristan. Başımın arkasındaki yumruda bana acıdığını hissettim.

Tek ayak üstünde zıplayarak yatağa doğru ilerlemeye başladım. Yolun yarısına varmıştım ki sıcak, büyültü ipler beni kaldırıp yatağa bıraktı. “Yardıma ihtiyacım yoktu,” diye söylendim karanlıkta ümitsizce ayağımın ne hâle geldiğini görmeye çalışarak.

“Affedersin.” Bana doğru yaklaştı. “Senin ışığın olmadığını unutmuşum.”

Kalbim ya da beynim gibi temel bir organımın olmadığını düşündüğünü hissettim, konuşma şeklini duyunca.

“Al.” Bir şarap kadehini bana uzattı. Sapına dokununca, kadeh parlak, gümüş renkli bir ışıkla yanmaya başladı. “Sen dokununca parlamaya başlayacak.” Bardağı elimden aldı. “Bıraktığın zaman da sönecek.”

Benim için çok değerli olan kadehi, açgözlü bir çocuk gibi aldım elinden.

“Rica ederim,” dedi. Ettiğim kabalığı fark edince utançtan yanaklarım kızardı. “Ayağına bir bakayım.”

Bir eliyle ayak bileğimden tuttu, topuğuma batmış cam parçasını incelerken kaşları çatıldı. Parlayan şarap bardağıma sarılıp nefesimi tuttum.

“Hazır mısın?” Bakışları benimkilerle buluştu.

Hızlıca, başımı evet anlamında sallarken ayağımın kötü kokmadığını umuyordum.

Keskin bir acıyla beraber pembe renkli cam havada süzülerek yatağın yanındaki sehpaaya düştü.

“Ellerinle bir şey yapmaz mısın sen?” diye sordum. “Yani, büyü kullanmadan bir şey yapmaz mısın demek istedim.”

Gülümser gibi oldu, cebinden bir mendil çıkardı ve ayağıma sardı. “Bazen yaparım.”

Bileğimi tutan ellerinin sıcaklığını fark edince bacağıma çektim. Bakışlarından kaçınarak üstümü örttüm ve kademi dikkatlice sehpaaya bırakıp ışığın sönmesini izledim. O da ışığını yakmadı, oda yeniden karanlığa bürünmüştü.

“Cécile?”

“Evet?”

Tereddüt ediyordu, sessizlikte yutkunma sesini duyabildim. “Sabah olunca, şeyi soracaklar. Şeyi öğrenmek isterler...”

Nefes alışını dinledim ve bekledim.

“İkna edici yalanlar söylemeni istiyorum, yoksa korkarım ki bunun ikimiz içinde belli sonuçları olur.”

“Madem yalan söyleme kabiliyetimden şüphe ediyorsun, neden kendin söylemiyorsun?” diye çıkıştım.

Öfkesinin yükselişini hissettim. “Çünkü söyleyemem.”

“Ne demek söyleyemezsin?” Onu görebileyim diye kademi tekrardan elime aldım.

“Çünkü yalan söyleyemem. Hiçbir trol söyleyemez.” Yastığı gösterdi. “Bu yastığın kırmızıdan başka bir renk olduğunu iddia edemem örneğin.”

Kaşlarım çatıldı. “Sana inanmıyorum.”

“Bugün gördüğün onca şeyden sonra buna mı inanmamayı seçiyorsun?” Elini yorgunca yüzünde gezdirdi. “Bana inanıp inanmaman önemli değil. Yalan söyle yeter. Eğer söylemezsen ve babam ona itaat etmediğimi öğrenirse sonuçlarına ikimiz de katlanmak zorunda kalırız.”

“Babandan korkuyorsun yani?” diye sordum.

“Hayır,” diye başladı ama devam etmedi. Sağır edici bir sessizlik içinde birkaç dakika bekledik. “Bunu yapacağıma onun vereceği cezayı memnuniyetle kabul ederim, bundan emin olabilirsiniz.”

Kadehimi tekrardan sehpa koyup ışığı söndürdüm. Yanaklarım yanıyordu, yorganı üstüme daha da çok çektim karanlıkta görememesini umarak. Benimle zorla birlikte olmayı istemediğini bilmek beni rahatlatıyordu ama bir yanımdan sözlerinden alınmıştı. Festivallerde, erkeklerin dans etmek için birbiriyle yarıştığı bir kız olmamıştım hiç; o kız altın sarısı saçları ve neşeli tavrıyla kız kardeşimdi. Ama şimdiye kadar, standartlarına uymadığımı söyleyecek kadar açık sözlü biri de çıkmamıştı karşıma. “İyi,” diye mırıldandım sonunda.

Odada yürüyüp divana yığılmasını, rahat edene kadar sağa sola dönmesini dinledim. Hissettiğim duyguları, en az benimkiler kadar karmaşıktı. Kendi öfke duygumu aradım ama ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni bırakıp gitmişti. Dizlerimi karnıma çekip kadehin durduğu yerdeki karanlığa baktım. Benim değerli ışık kaynağım...

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım ve onun rahatladığını, uykuya daldığını sezdim. Bırakayım bana bir ışık kaynağı verdiği, rahat bıraktığı ya da ayağımı bandajladığı için ona minnettar olduğumu sansın diye düşündüm. Ne isterse düşünebilirdi, kalbimdeki umut ışığının sebebini ise bir tek ben biliyordum. Karanlıkta gülümsedim.

Bana, kaçmam için gereken en önemli şeyi vermişti.

Cécile

“Kıyafetlerim nerede?”

Dirseğimi yatağın başlığına vurunca, aninden uyan-
dım. Olan biten her şeyin bir rüya olma olasılığı Tristan’ı
görmemle ortadan kayboldu. Kollarında ipekten yapılmış
renkli giysilerle, odada dönüp duruyordu. İki hizmetçim
ve gri giysili bir erkek hizmetçi yan yana sıralanmış, başla-
rı öne eğik bekliyorlardı. Üstümdeki yorgan omuzlarıma
kadar çekilmiş hâlde, Tristan’ın dolaba dalıp bir kucak do-
lusu elbiseyle dönüşünü izledim. Elindeki elbiseleri, yere
fırlattı. “Neden dolabım kadın giysileri ile dolu?”

“Onlar benim mi?” diye sordum merakla.

Gümüş renkli gözlerini bana çevirdi. “Eh, benim olma-
dıkları kesin. Canım istedikçe kadın gibi giyinip sarayda
hoplaya zıplaya gezdiğimi düşünüyorsan, o başka tabii.”

Élise kıkırdamaya başladı ama hemen eliyle ağzını ka-
patarak durdu.

“Bunun gülünecek bir şey olduğunu mu düşünüyor-
sun?” Tristan, kıza öfkeli gözlerle baktı.

“Affedersiniz, lordum,” dedi, Élise. “Sizin kıyafetleriniz diğer dolapta.”

“Neden?”

“Kraliçe, büyük dolabın, hanımefendinin elbiseleri için daha uygun olduğunu söyledi.”

“Öyle mi dedi? Demıştır.” Hızla dolaba tekrar gidip bir kucak dolusu elbise daha getirdi. “Bunlar sonuncularıydı.”

“Elbiselerimi kırıstırıyorsun,” dedim. “Zoé ve Élise bütün gün onları ütölememekle uğraşmak zorunda kalacaklar.”

“Sonra da onları başka bir yere asarlar,” diye patladı.

“Bir sürü gereksiz iş çıkarıyorsun.”

“Aristokrasinin işi budur zaten,” dedi yerdeki elbise yığınının tekmeleyerek. “Çıkardığımız işler gerekli olsun ya da olmasın... Biz olmasak etrafta yapacak iş olmazdı.”

Göz devirip yataktan çıktım ve çarşafın kenarından tutup yatağı toplamaya başladım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı, Tristan.

“Leydiler kendi yataklarını toplamazlar! Bu bir girişkenlik örneğidir ki bu bir leydiye hiç yakışmaz!”

Sinirlendim ve odada gezinmeye başladım. “Ah doğru ya,” diye bağırdım. “Hayattaki yeni amacının iş çıkarmak olduğunu unutmuşum.” Yataktaki örtüleri alıp yere fırlattım. Sonra sıra yastıklara geldi ve odadaki bütün yastıkları koltukların üstünden alıp yere fırlattım. Sonuncusunu fırlatırken özellikle Tristan’ın başını hedef almıştım, yastık havada asılı kaldı. “Odamı dağıtıyorsun.”

“Bizim odamız!” diye bağırdım.

“Neler oluyor burada?” Kraliçe büyük adımlarla içeri girdi, konuşan kız kardeşiydi. Kraliçe artık bu duruma alışmış gibi hemen arkasını döndü, kız kardeşi bize bakıyordu.

“Neden odamda kalması gerekiyormuş, açıkla bana,” dedi Tristan. “Eminim ki bu kocaman sarayda, kalabileceği başka bir yer bulabiliriz.”

“O senin karın, Tristan. Onunla aynı odada kalmak sana sorumluluklarını hatırlatır.”

“Onları unutmam pek de olası değil,” diye cevapladı Tristan ekşi bir surat ifadesi takınarak. “Ve çoğu erkeğin bu sorumluluğu yerine getirmek için beş, en fazla on dakika harcadığına bir yığın altına bahse girebilirim. Ondan sonrası romantikliğe girer ve şöyle söyleyeyim, içimde en ufak bir romantizm kırıntısı bulamazsınız.”

“Ben aksini söyleyene dek burada kalacak, genç adam,” diye bağırdı düşes kollarını göğsünde çaprazlayarak. “Sen de şımarık bir velet gibi davranmayı bırakıp bir erkek gibi davranacaksın.”

“Nasıl istersem öyle davranırım!”

Odadan şimşek gibi çıkışını gülümseyerek izledim. Çıktıktan hemen sonra şunu fark ettim: hissettiği tatmin benim hissettiğimle eşleşiyordu ve bu hiç mantıklı değildi. Üstünden bir kasırğa geçmiş gibi görünen odaya baktım. Düşününce, Tristan’ın sinir nöbeti boyunca tek bir an bile öfke hissetmediğini fark ettim. Rol yapıyordu demek ki. Amacı neydi, o zaman?

Düşes bana döndü. “Ee? Oldu, bitti mi?”

Yalan söyle.

“Evet,” diye mırıldandım. Bu soru üzerine, yüzüme sahte bir utanç ifadesi yerleştirmeme gerek kalmamıştı.

“İyi. Siz insanlar tavşanlar gibi çoğalırsınız. Belki de işin sırrı bir çocuktur.”

Çenemi büyüyle tutup hafifçe kaldırdı. “Onlar, zamanında birçok kehanette bulundular, kızım,” dedi. “Onlar daha önce hiç yanılmadılar. Söylediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Hiçbir şey anlamama rağmen başımı evet anlamında salladım. *Onlar da kimdi? Geleceği gören Düşes değil miydi?*

“Güzel. Şimdi neden giyinip şehre inmiyorsun? Kendi-ne giyecek güzel bir şeyler al.”

“Şehir güvenli mi, Kraliçem?” diye sordu Élise. “İsyanlar...”

“Tamamen güvenli,” diye cevabı yapıştırdı Düşes. “Kral, ona zarar vermeye cüret eden herkesin en yüksek cezaya çarptırılacağını duyurdu. Yasalar hayatını güvence altına alıyor. Ayrıca, onu prenses olarak sunmamız kehanetin doğruluğuna olan inancımızı gösterir. Bu, sinirli kalabalığın sesini bir süre kesmemize yardımcı olur.”

“Hiç param yok,” diye mırıldandım. Bir yandan da yeni bir çift ayakkabının, sinirli trollerin eline düşüp bin parçaya ayrılmaya değmeyeceğini düşünüyordum. Büyükanem, insanların kendilerinden fazlasına sahip olanlardan hoşlanmadığını söylerdi hep. Süslü kıyafetlerle şehirde gezinmek, insanların sevgisini kazanmak için kötü bir yöntem gibi görünüyordu.

Düşes gülümsedi. “Sen artık bir prensessin, Cécile. Bu şehrin her yerinde limitsiz kredin var. Kızlardan biri sana en iyi mağazaları gösterir.”

“Tabii ki, Majesteleri,” diye mırıldandı Élise. “Bu sabah şehre güzel kumaşların geldiğini duydum. Belki de hanımefendi kendine yeni bir elbise diktirmek ister.”

Tristan’ın sağa sola fırlattığı elbiselerden oluşan gök kuşağına baktım. Neden yeni bir elbiseye ihtiyacım olduğunu düşündüklerini hiç anlamamıştım. Şık olmak güvende olmamı sağlamazdı. Kaşlarım çatıldı, elimi süsleyen gümüş renkli, dantel desenine baktım. En azından iyi giyimli bir ceset olurum.

“Harika bir fikir.” Düşes parmaklarını şıklattı. “Şimdi bizi bir dakika yalnız bırakın.” Kızlar ok gibi fırlayıp odaya çıktı.

“Sen cesur bir kızsın, Cécile, tam da tahmin ettiğim gibi. Buradan nasıl kaçabileceğine dair plan yapmaya zaman harcadığına şüphe yok. Seni uğraştırmaktan kurtara-

yım; Trollus'tan kaçmak imkânsızdır. Bana göre, şimdi iki seçeneğimiz var: ya yere yatar, dizlerini karnına çekip ölmeyi beklersin ya da önündeki her günü dolu dolu yaşarsın. Burada senden esirgenecek çok az şey var. Giysiler, mücevherler, yeryüzünden gelen istediğin her türlü yiyecek; bunların hepsi senin.” Başını hafifçe yana eğdi. “Belki de eğitim almak istiyorsundur. Örneğin sanatında daha ilerlemek için eğitim alabilirsin. Harika bir kadın olabilirsin, Cécile. Ya da bir tutsak olarak kalırsın. Seçim senin.”

“Anlıyorum,” dedim ve Kraliçe'nin odadan çıkışını izledim. İstedğim tek şey hariç, her şey benimdi. Düşes sadece iki seçeneğim olduğunu söylerken yanılıyordu. Ne yere yatıp ölmeyi bekleyecektim ne de özgürlüğümü elde etmeye çalışmaktan vazgeçecektim. Her günü yaşayıp benim için en önemli olan şeyi, özgürlüğümü elde etmek için sa-vaşacaktım.

Dün geceki isyanın izleri şehrin her yanında görülebiliyordu. Her tarafta, yerden topladığı kırılmış cam ve kaya parçalarını toplayıp diğerlerinin ittiği vagonlara yığan troller vardı. Her birinin başının üstündeki trol ışığı büyü gücüne sahip olduklarını söylese de işlerini süpürge ve küreklerle yapıyorlardı. “Büyü kullansalar, iş daha çabuk bitmez mi?” diye sordum parlayan şarap kadehimi yüzüme tutarak. Élise, kadehimi sarayda bırakmam için beni ikna etmeye çalışmıştı ama bu konuda inatçıydım.

Élise işçilere baktı. “Büyüyü kontrol edecek kadar güçlü olsalar kesinlikle daha çabuk biterdi ama değiller.”

“Ah,” diye cevap verdim biz geçerken eğdikleri yüzlerine bakmamaya çalışarak.

Sokaktaki tüm lambaların çevresini toz kaplamıştı ve

kaya tavandaki küçük delikten süzen az miktardaki güneş ışığı sisten dolayı daha da hafif bir ışık sağlıyordu. Sokaktaki troller ikili, üçlü gruplar hâlinde geziyorlardı, yüzlerinde dikkatli ve tetikte olduklarını gösteren bir ifade vardı. Şehrin büyüklüğü düşünülünce, sokaktaki trol sayısı fazla değildi; ama Trollus bana çok kalabalık ve boğucu bir yer gibi görünüyordu. Sanki her trolün kendi boyutunun on katı yaşam alanına ihtiyacı vardı. Tüm şehir bana patlamaya hazır bir şampanya şişesi gibi görünüyordu. Hâlâ patlamadığına göre cadının laneti oldukça güçlü olmalıydı.

En kötüsü de trollerin varlığını fark edince takındıkları tavırdı. Karanlık bakışlar atmalarını, çirkin sözler söylemelerini, hatta bana çürümüş meyveler fırlatmalarını bekliyordum ama birkaç çarpışma riskini kenara çekilerek atlattıktan sonra fark ettim ki yokmuşum gibi davranmaktan gayet memnunnlardı. Élise’in, Guilaumme ve Albert isimleriyle çağırdığı iki koruma çevremdeydi ama onlar da beni görmezden gelip dün akşamki yemek ile bu akşam yemek saatinde ne çıkacağını konuşup duruyorlardı. Terziler bile beni görmezden geldiler, her sorularını Élise’e sordular. Élise gördüğü muameleden etkilenmiş benziyordu çünkü zaman geçtikçe daha cüretkâr ve daha az saygılı olmaya başladı. Hangimizin hizmetçi olduğundan şüphe etmeye başlamıştım.

“Hepsi benim suçummuş gibi davranıyorlar,” diye söylenmeye başladım, bir başka trolün beni görmezden geldiği mağazadan çıkarken. “Sanki sizi *ben* lanetleyip sonsuza dek bu çukura hapsettim.”

Élise’in yüz ifadesi değişti. “Cahil olmayın. Hepsi sizin büyü gücüne sahip olmadığınızın farkında.”

“Büyü gücüne sahip olmadığınızın farkında, *leydim*.” diye düzelttim, yüzümde tatlı bir gülümsemeye.

“İçinde bulunduğunuz durum düşünülünce, fazla uça-

rı davranıyorsunuz, *leydim*” diye cevap verdi alaycı bir şekilde. “İstersem sizi ayak bileklerinizden havaya asıp baş aşağı sallandırabilirim.”

“Nasıl istersen öyle yap. Kimse fark etmez bile. Hem zaten bu kahrolası ayakkabılar ayağıma vuruyor.”

“Ah, emin olun fark ederler,” diye mırıldandı. Bizim konuştuklarımızdan çok aldıkları pembe kremalı keklerle ilgilenen korumalar duymasın diye fısıldamaya başladı. “Montignyler, kraliyet ailesi,” diye başladı, “Ekselansları’nın kaderini sizinle bağlayarak herkesi çok şaşırttılar. Laneti bozma girişimi başarısız olduktan sonra, herkes sizi bir dolaba kilitlemelerini beklerken, sizi *gerçekten* bir prensesmişsiniz gibi şehirde gezdiriyorlar.” Sessizce kıkırdadı. “Şimdi herkes büyük hanelerin tepkisini bekliyor; sizi destekleyecekler mi, görmek için.” Belli etmeden yanımızdan geçen trolleri gösterdi. “Sizi görmezden gelmiyorlar, yeminle bağlandıkları haneler hangi tarafı tutacak, onu görmeyi bekliyorlar.”

“Peki, ne zaman belli olacak bu?” diye sordum, omzumun üstünden biraz önce yanından geçtiğimiz kadına bakarak.

“Yakında,” dedi Élise. “Ama zamanı geldiğinde, karar vermelerinin daha uzun sürmüş olmasını dileyebilirsiniz. Yeterince soru sordunuz. Şimdi başınızı dik tut. Buralara aitmiş gibi yürümeye başlayın.”

Élise, şikâyetlerimi duymazdan gelip beni sokaklarda gezdirmeye, ayaklarımın su toplayan yerleri patlayıncaya kadar mağazadan mağazaya dolaştırmaya devam etti. Gezintinin bana sağladığı tek avantaj, şehrin yollarını kısa sürede öğrenmiş olmamdı. Labirentin kapısı, saray ve şehrin zengin sakinlerinin evleri nehrin kuzeybatısında yer alıyordu. Etraf, vadi ile taş duvarın birleştiği yeri görmeyeceğim kadar karanlıktı. Élise, kırılıp dökülen evlerin

enkazlarının yüz yıllar önce temizlendiğini ve labirente varan bütün açıklıkların taş ve sıvayla kapatıldığını söyledi.

“Neden?” diye sordum. Niçin zaten içinde olduklarından daha sağlam bir hapiste yaşamayı istediklerini merak etmişim.

“Sluagları dışarıda tutabilmek için,” dedi. “Ama sürekli şehre girmenin yollarını arıyorlar ve bazen de bunu başarıyorlar. Zehirleri bizden biri için bile ölümcül.”

Karanlıkta bana doğru yaklaşan devasa, beyaz gövdeyi hatırlayınca irkildim.

“Sizin endişelenmenize gerek yok *leydim*. Bu çok nadir görülen bir olaydır ve her evde, ne olur ne olmaz diye çelik bir sluag mızrağı bulunur. Ekselansları’nın odasının köşesinde de bir tane var, incelemek isterseniz diye söylüyorum.”

“Kayaları yukarıda tutan büyü onları dışarıda tutamıyor mu?” diye sordum.

“Ağaç mı?” Élise bana kısa bir bakış attı. “Hayır, tutamıyor.”

“Neden ona ağaç diyorsunuz?”

“Eskiden, öyle görüldüğü zamanlardan kalan bir alışkanlık,” deyip eliyle yukarıyı gösterdi. “Dallara ayrılan tek bir gövdeydi eskiden”

Tepemizdeki siyah, mağarayı hatırlatan boşluğa baktım kaşlarımı çatarak. “Şimdi nasıl görünüyor?”

“Ağaç olmayan bir şey gibi görünüyor. Şimdi, çok daha karmaşık bir yapı kullanıyoruz.”

“Büyünüz nereden geliyor?”

“Kimden demek daha doğru olur,” diye cevapladı, şaşkınlıktan gözlerimi kırptırdım. “Büyü içeriden gelir,” diye açıkladı. “Bu yüzden sormanız gereken şey büyüünün kimden geldiği...”

Sorumu düzeltmek üzereyken, Élise lafımı kesti. “Bu-

rası Zanaatçılar Sokağı,” dedi. “Belki de girip neler sattıklarını görmek istersiniz.” Dükkânlardan birinin girişini gösterdi.

Başımı olumlu anlamda salladım, ses tonu soru sorar gibi değil bir emir verirmiş gibiydi. Zamanımı bu mağazaları gezerek harcamak istemiyordum; vadinin temeline inmek istiyordum. Nehrin, şehirden dışarı, okyanusa döküldüğü bir yer olmalıydı. Eğer böyle bir yer varsa orayı kaçmak için kullanabilirdim. Ancak Élise dükkânlardaki malları bana göstermek konusunda kararlı davranıyordu ve onu şehirde amaçsızca takip ettiğime inanması benim için daha iyiydi.

İyi aydınlatılmış mağazanın kapısını açınca bir zil çaldı. Mağazanın sahibi yerlere kadar eğilerek selam verdi ama gözlerim reverans yapmayan kadına odaklanmıştı. Kahverengi gözleri, merakla beni inceliyordu.

“Sen bir trol değilsin!” deyiverdim. Ağzımdan kaçmıştı.

“Sen e değilsin,” diye cevapladı, kadın.

Mağaza sahibi yüzünü ekşitti ancak ilginçtir ki beni görmezden gelmedi. “Leydim, bu Esmeralda Montoya. Kaliteli mallar satan bir tüccardır.”

Kadının tek kaşı yukarı kalktı. “Leydim mi? Trollerin, biz insanlara çok farklı şekillerde hitap ettiklerini duymuştum ama bunların hiçbiri böyle kibar değildi. Sen Ekselansları’yla kaderi bağlanan kız olmalısın.”

Başımı hafifçe, evet anlamında salladım.

“Rızanı aldılar mı?”

“Hayır.”

Esmeralda kaşlarını çatıp başını yana salladı. Pahalı görünen kumaşlardan yapıma erkek kıyafetleri giyiyordu ve birçok mücevher takmıştı. Trollerle yaptığı işin kazançlı olduğuna hiç şüphe yoktu. “Ve şimdi, var olduğunu bile bilmediğin bu yerdeki rakip ailelerin politikaları arasında sıkışıp kaldın,” dedi.

“Laneti bozmam gerekiyormuş,” dedim. “Şehirdeki ailelerin politikaları hakkında hiçbir şey bildiğim yok.”

Esmeralda, “Konu lanetse ne politika kalır, ne de taraf,” dedi. “Bütün trolleri bir araya getiren tek şey hapsoldükleri bu yerden çıkmak istemeleridir.”

Tristan’ın lanetin kırılmasının başarısız oluşuna bütün trollerin tam aksi tepki verdiğini hatırlayınca kaşlarım çatıldı. “Bu konuda hepsi birleşiyorsa, neden rakip ailelerin ortasında kaldığımı anlayamıyorum.”

Esmeralda konuşmak için ağzını açtı ama dükkân sahibi onun sözünü kesti. “Haddini aşyorsun, Montoya. Çeneni kapalı tutmayı çoktan öğrenmiş olacağını sanıyordum.”

Öyleyse, beni ticaret şefine şikâyet et,” diye cevap verdi Esmeralda. Dükkân sahibinden korkar gibi görünmüyordu. “Düşünüyorum da beni ne sebeple şikâyet edeceğini bir türlü bulamıyorum.”

“Üstüne vazife olmayan konulara burnunu sokmaktan,” dedi dükkân sahibi trol, elini beline koyup.

“Bunun bir suç olduğundan haberim yoktu.” Esmeralda gülümsedi, dudağının bir kenarı yukarı kalktı. “Neden bana bir iyilik yapıp sohbetimize karışmayı bırakmıyorsun Reagan?”

“Bir iyilik mi?” Trolün yüzü neşelendi. “Karşılığında ne alacağım?”

“Seni terbiyesiz, arsız kadın!” diye küfrü bastı Esmeralda. “Senin de iyiliklerinin de canı cehenneme! Karşılığında ne istiyorsun?”

Reagan sırtıttı. “Cehennem kısmı benim için sorun değil, Montoya.” Ellerini ovuşturdu. “İleride, benim seçeceğim makul bir iyilik yapacağına söz vermen yeterli.”

“Küçük bir iyilik yaparım ancak.”

Trol başını olumsuz anlamda salladı. “Tahtın vârisinin karısı o. Bu, az buz şey değil.” Karanlık bir gülümseme

trolün dudaklarına yerleşti. “Majestelerinin, siz insanları çok daha önemsiz konular nedeniyle astığı oldu.”

Şaşkınlıktan soluğum kesildi ama Esmeralda gözünü bile kırpmadı. “Burada işlerin nasıl yürüdüğüne bakarsak, bu hızlı ve temiz bir ölüm sayılır.”

“Senin için belki öyledir,” dedi Reagan, ellerini ovuşturarak. “Sen bir insansın, kırılgan bir yaratıksın.” Bakışlarını Élise’e çevirdi. “Söyle bana kızım, en son bir melez asıldığında ölmesi ne kadar sürdü? Darağacında sallanırken, daha güçlü olan trol yanı ona hayata bağlar insan yanı onu ölüme sürüklerken, son nefesini vermesi ne kadar sürdü?”

Sessizlik gittikçe büyüyordu, irkildim.

“Altı gün,” dedi Reagan kendi sorduğu soruya cevap vererek. “Üstelik ben, ona acıyan birinin erkenden ölmesine yardımcı olduğunu düşünüyorum.” Güldü. “Aslında şimdi yeniden düşündüm de bu sohbete dâhil olmamak için büyük bir iyilik istiyorum.”

Esmeralda’nın sesi katıydı. “Bu konuşmanın gerçekleştiğini unutacağını da hesaba kat.”

Trol, bir süre düşündükten sonra, başını evet anlamında salladı. “Tamamdır.”

Cildimde büyüden kaynaklanan bir karıncalanma hissettim. Trol, tek bir söz söylemeden, topallayarak arka odaya doğru yürümeye başladı; parlak, sarı eteği kullandığı bastonun etrafında dans ediyordu.

“Detayları iyice konuşmalıydın,” dedi Élise, düz bir sesle. “Anlaşmanızı açık uçlu bırakmak büyük bir tavizdi.”

Konuşmaları, bana tuhaf ve rahatsız edici gelmişti. Bu, büyük ihtimalle yüz ifademden okunuyordu. “Troller iyilik borçlarına altından fazla değer verir,” diye açıkladı, Esmeralda. “Eğer bir şeye söz verirlerse sonuçları ne olursa olsun sözlerini tutmak zorundadırlar. Bu yüzden asla boş yere söz vermezler.”

“Bir trole verdiğin sözden dönemezsin, teyze,” diye Esmeralda’yı uyardı Élise. “Bu söylediğimi bir kenara yaz, borcunu en beklemediğin anda isteyecektir.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Siz akraba mısınız?” *Ve deminki pazarlığı yapmaya değecek kadar önemli ne söyleyebilirdi ki bana?*

“Akrabayız,” dedi, Esmeralda. “Aptal kız kardeşim onlardan birine âşık oldu. Bu aşkın tek iyi sonucu bu kızlar oldu.”

“Bir trolle isteyerek mi evlendi?” Sesimdeki şaşkınlığı saklayamadım. Bana trollerin insanlarla evlenemeyeceğini söylemişti, ama başka nasıl...

“Evlenmedi,” diye cevap verdi, Esmeralda. “Bir trolün, kaderini bir insanla bağlaması yasaktır. Ama kapalı kapıların arkasında neler döndüğünü takip etmeleri çok zor.” Bana dönüp göz kırpınca, rahatsız oldum ve gözlerimi kacırdım.

“Madem yasak neden Tristan kaderimi kendi kaderiyle bağladı?”

“Dediğim gibi, laneti bozmak için her şeyi yaparlar.”

Bizi serbest bırakacağını bilsem seni bir koyunla bile evlendiririm: Kral’ın sözleri zihnimde yankılandı. “İnsanlara karşı pek saygıları yok değil mi?”

“Pek mi?” diye sordu Esmeralda. “Hiç yok. Bizi hayvanlardan biraz daha üstte tutuyorlar. Bir trol ile bir insanın birlikteliğinden doğan çocukları da yalnızca köleliğe layık görüyorlar. İnsanlardan nefret ediyorlar. Bize müsamaha gösteriyorlar çünkü hayatta kalmak için bizimle ticaret yapmaları gerekiyor.”

“Bütün troller böyle düşünmüyor,” dedi Élise yumuşakça.

“Önemli olanları böyle düşünüyor: Aristokrasi.” Esmeralda yere tükürdü. “Sapkın yaratıklar, şüphe yok ki sen

de fark etmişsindir. Soylu olmayan bir trolle kaderlerini bağlamayı bile düşkünlük sayıyorlar. Bunun yerine kendi içlerinden birini seçerler ve akraba evliliğinden dolayı bir saray dolusu biçimsiz canavar çıkar ortaya. Biçimsiz, hastalıklı, akli dengesiz bozuk ancak son derece güçlü yaratıklar...”

Marc’ın biçimsiz yüzü gözlerimin önüne geldi, sürekli karanlığa gizlediği yüzü... Vücudumdan bir ürperti geçti.

“Teyze, onu korkutuyorsun,” dedi Élise.

“İyi, korkudan ölüyor olması gerekir. Bunlar artık onun gerçekleri ve eğer bir yardım dokunacaksa politikadan anlaması gerekiyor.”

“Esmeralda Teyze!”

İkisinin arasındaki gerginlik elle tutulabilir boyutlardaydı. Aptal biri değildim, Élise beni buraya teyzesiyle konuşmam için getirdiğini anlamıştım, ama konuşma onun istediği sınırların ötesine taşmış gibiydi.

“Ne gibi bir yardım dokunabilir ki?” diye sordum.

“Onu bu işlerden uzak tutman gerekiyordu, içine daha çok çekmen değil!” diye patladı Élise.

“Sanki burada değilmişim gibi konuşmayı kes,” diye çıkıştım. “Belli ki beni buraya bir şey konuşmaya getirdin, öyleyse konuşalım.”

Esmeralda ve Élise birbirlerine dik dik baktılar ama en sonunda Élise teslim oldu. “Ne istersen yap. Zaten hep öyle yapıyorsun.”

Teyzesi başını olumlu anlamda salladı ve bana doğru eğildi, neredeyse fısıldıyordu. “Trollus’ta melezlere daha iyi muamele edilmesi gerektiğini, hatta eşitliği savunan küçük bir grup var. Şu an, safkan olmaya bütün troller köle olarak doğuyor. Çocuklar, bir soylunun veya annesinin ait olduğu loncanın malı sayılıyor. Nadiren de olsa, ebeveynlerden biri safkan bir trol ise çocuk on beş yaşına

girdiğinde açık artırma ile satılıyor, gelir de hazineye gidiyor. Onlara hayvan gibi davranılıyor ve bir işe yaramayacak kadar yaşlandıklarında sluaglara yem olsunlar diye labirente bırakılıyorlar.”

Sluagdan kaçtığım anı hatırlayınca titredim. Benim kaçma umudum hep vardı. Ne kadar saklansam, hızlı koşsam da kaçışın imkânsız olduğunu bilmenin nasıl hissettireceğini düşünmemiştim. Troller için buradan çıkış yoktu.

“Bazıları o kadar uzun zaman bile yaşayamıyor,” dedi Esmeralda yumuşak bir sesle. “On beş yaşındaki kızların, sahiplerinin eteğine çorba döktüğü için ölüme gönderildiklerini duydum.” Parmağıyla beni işaret etti. “Montoya ailesi zengin ve güçlü. Birileri eski kafalı diye burada durup yeğenlerimin hizmetçi sınıfı muamelesi görmesine ya da daha kötüsü, kocaman bir sluaga yem olmalarını izlemeyeceğim.”

“Bunu anlıyorum,” dedim soğuktan kollarımı göğsümde çaprazlayarak. “Ama benim bu konuda ne yapmamı istediğinizi anlamıyorum. Benim burada bir otoritem yok.”

“Trollerin, kendilerinin birinin kaderini seninle bağlamış olması, hem de Montigny prensine, bile kendi başına bir darbe niteliğinde. Son beş yüz yıldır hiçbir insan troller arasında güçlü bir pozisyona geçmedi. Ayrıca sen bir gün kraliçe olacaksın ve melez çocuklarında da tahtın vârisleri olacak.” Gözleri heyecanla parladı.

İşleri onara varmasını izlemeye hiç niyetim yoktu ancak Esmeralda, Trollus’ta sorularıma açık cevaplar veren ilk insandı ve onu dinlemeye gönüllüydüm.

“İşlerin değişeceği konusunda umut beslemeyi nasıl başarıyorsunuz, bilmiyorum,” dedim. Planlarını yeterli bulmamamın, onları daha detaylı bir şekilde anlatmasına neden olacağını umuyordum. “Onların büyüğü karşısında bir avuç melez ve birkaç insan ne yapabilir ki?”

“Bir avuç falan değil,” diye cevap verdi. “Bu fikrin hayal edebileceğinden çok daha fazla destekçisi var.”

“Ama onlardan kaç otorite sahibi?”

Esmeralda konuşmak için ağzını açtı ama sonra yeniden kapattı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim, düş kırıklığım gittikçe artıyordu. “Problemlerinizi anlıyor ve bu konuda üzülüyorum ama çökertmek istediğiniz aileden biriyle henüz kaderim bağlandı. Ona karşı komplo kurmam aptallık olur.” Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez dudağımı ısırdım, belki de çok acele konuşmuştum. Eğer destekçilerin kayda değer bir gücü varsa, belki de bana yardımcı olabilirlerdi. Belki aileme haber verebilirlerdi. Onlara destek vermenin yaratacağı riski düşünürken, yanağımın içini ısırdım. Yakalanırsam, Kral beni çok daha yakından takip ettirirdi, bu da kaçma şansımı sıfıra indirirdi. Ona karşı olan bir grubun komplo planlarına katıldığımı öğrenirse bana ne tür bir ceza verirdi, kim bilir. Ya da bana yardım etmeye çalıştıklarını öğrenirse onlara neler yapardı? Tam tersi olmuş gibi davransam da Esmeralda’nın anlattıkları, melezlerin Trollus’taki durumu, içimde büyük bir öfke uyandırmıştı. Ben de Kral’dan nefret ediyordum, onlar da... Bu, bana onlarla ittifak kurmam için yeterli bir neden gibi göründü.

“Şu an sıkı gözetim altındayım,” dedim laflarımı dikkatlice seçerek. “Ama bana anlattıklarınız hakkında düşüneneğim ve eğer yardımcı olabileceğim bir şey...”

Çan çaldı ve hepimiz olduğumuz yerde sıçradık. Albert başını kapıdan uzattı. Esmeralda’yı görünce, karanlık bir yüz ifadesi takındı. “Burada ne arıyorsun sen?”

“Reagan’la pazarlık yapıyorum,” dedi Esmeralda.

“O nerede, öyleyse?”

“Buradayım.” Trol, karanlığın içerisinden çıkıp topallayarak odaya girdi.

“Lütfen, dışarı çıkın, leydim,” dedi, Albert. “İnsanlarla görüşmeniz uygun değil.”

Gönülsüzce dükkândan çıktım, Élise de beni takip etti. Şehrin sokakları bıraktığım gibi, işlerine devam eden trollele doluydu ama onları yeni bir ışıktaki görmeye başlamıştım. Gri giysili olanlar, örneğini ilk kez Élise ve Zoé’de görmüş olduğum özelliklere sahiptiler: Daha açık renk saçlar, hafifçe kızarıklık bir cilt ve en önemlisi, insan gözleri. Sokakları temizleyen, parlak giysiler giyen arkasında yüklerini taşıyan trollerin, eğik yüzleriyle bana attıkları kaçamak bakışları görmeye başladım. Omuzlarıma devasa ve hiç istemediğim bir yük bindi. Onlara yardım etmemi bekliyorlardı.

“Leydim?” Albert yemek yemeyi bırakmıştı ve beni izliyordu; bu, tüm gün boyunca ilgisini bana yönelttiği ilk andı. Bir yol ayrımının tam ortasında durduğumu fark ettim. Trafik etrafımdan akıyordu.

“Bir saniye,” diye fısıldadım. Gözlerimi kapatıp dönerek, bir pusula gibi kuzeyi bulmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda nehir vadisine doğru bakıyordum. Siyah giysiler içinde, uzun bir adam eli kılıcının kabzasında bana bakıyordu. Onu diğerlerinden ayıran, göze çarpan bir özelliği yoktu ama içten içe onun Tristan olduğunu biliyordum.

“Élise?” Sesim boğuk çıktı.

“Evet, leydim.”

“Senin... Sahibin kim?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Ekselansları...” Belindeki kuşağı gösterdi ve ben üzerindeki yazıyı ilk defa fark ettim: TdM. Tristan’ın adının baş harfleri gömleklerine işlendiği gibi Élise’in kuşağına da işlenmişti. Onun malıymış gibi...

“Zoé de mi ona ait sayılıyor?” diye sordum

“Evet. Şu anda, Montigny ailesi üç yüz yirmi bir köleye sahip.”

“Şu anda,” diye sözlerini tekrarladım. Kalp atışımı kulaqlarımda duyuyordum, parmaklarım seğirdi. Birine ya da bir şeye saldırmaya hazır hâldeydim. “Bu sayı beni de kapsıyor mu?”

Élise elini kalbine koydu. “Hayır,” diye kekeledi. “Tabii ki kapsamıyor!”

“Bana yalan söyleme!” diye çıktım. Sinirden, şarap kadehimin sapını çok daha sıkı tutmaya başladığımı fark ettim. Etrafta dolaşıp çılgık atarak, nefretimi tüm vadiye duyurmak için açtım ağzımı. Tristan ortalıktan kaybolmuştu. Başımı istemsizce sağa sola çevirip onu görmek için nehrin karşı yakasını taradım ama kalabalığın arasına karışmıştı.

Kahkahaları dikkatimi çekince arkamı döndüm ve ağızlarından az önce yedikleri pastanın kırıntıları dökülen, dudakları krema ile kaplanmış Albert ve Guillaume’un bana güldüklerini gördüm. “Nerede? Nerede?” diye halkalar çizerek beni taklit ediyorlardı.

Sokaktaki kimse bizi görmezden gelmiyordu artık. Baktığım her yerde birbirine sırtan troller görüyordum.

Élise, koluma uzandı. “Kendini küçük düşürüyorsun!”

Bir sinir patlaması yaşadım.

Elimdeki kadehi yolu kaplayan taşlara doğru fırlattım. Paramparça oldu ve kırılmış cam parçalarından bazıları büyüünün etkisiyle yükseldi. Élise geriye doğru sıçrayıp iki korumaya sertçe çarptı. Kaçma şansım olmadığını bilsem de yıldırım hızıyla koşmaya başladım.

Beni kimse durdurmadı.

Caddelerden ve dar sokaklardan geçtim, tepeden nehre doğru inmeye başladım. Suyun sesine odaklanmıştım. Nehir bir yere dökülüyor olmalıydı. İyi bir yüzücüydüm. Nehre varabilirsem kaçma şansım olabilirdi.

Ayakkabılarımı çıkarıp yalın ayak koşmaya başladım.

Bir arka sokaktan sağa döndüm ve karşıma taştan bir duvar çıkınca küfrü bastım. Geri dönüp geldiğim yolu geri gittim. Sokağın girişinde siyah bir silüet, tepesinde kocaman trol ışığıyla dikiliyordu. Kıkırdayışı kulaklarıma ulaştı, sanki duvarlardan sekip bana her yönden saldırıyordu. Arkama dönüp yeniden duvara doğru koştum. Zıplayıp duvarın kenarına tutunurken eteğim ayaklarıma dolanıyordu. Bacaklarımdan birini duvarın üstüne atıp tırmandım ve duvarın üstünden atladım.

“Kaç küçük kız, kaç...” Ben ilerlemeye çalışır, tökezlerken arkadan bir kahkaha sesi geldi.

“Kaçabileceğini mi sanıyorsun, gerçekten?” Soru, yukarıda bir yerlerden geldi. Başımı kaldırıncı Guillaume’u bir çatının üstünde ellerinden destek alarak arkasına yaslanmış, bacak bacak üstünde otururken gördüm. Vücudumdan bir ürperti geçti. Benimle bir oyuncakmışım gibi, iki kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlardı.

Ama ben fare falan değildim.

Bir evin arka kapısını tekmeleyip içeri girdim. Karanlıkta yolumu bulup ön kapıyı çarparak açtım ama dışarı çıkmadım. Onun yerine, ön kapının yakınındaki bir perdenin arkasına saklandım. Kapının yanındaki patikadan gelen çizme seslerini duyabiliyordum.

“Nereye gittiğini gördün mü?”

“Eve girdi,” dedi boğuk bir cevap. “Dışarı çıkmadı.”

Çizmelerinin çıkardığı ses yakınlaştı; eve girdiler. Onlar, arkasına saklandığım perdeyi geçinceye kadar nefesimi tuttum.

“Saklanıyor olmalı. Üst kata bak.”

Perdenin arkasından çıkmak için birkaç dakika bekledim. Yan odadan bir ışık huzmesi geliyordu. Parmak uçlarımda ön kapıya doğru ilerledim. Kapıdan, metreler uzaklarındaki nehrin üzerinden geçen köprüyü gördüm. Hızlı davranırsam oraya ulaşmayı başarabilirdim.

Ayaklarım soğuk zemini dövüyordu. Sokaktan ok gibi fırlayıp köprüyü geçtim ve köprü demirlerine tırmandım. Soğuk su altımda akıyor, köprünün ayaklarında köpürüyordu. Derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum.

“Cécile, dur!”

Zıpladığım anda köprünün kenarındaki patikada duran Élise’i gördüm. Suyu doğru düşerken, hesaplarımda çok ciddi bir hata olduğunu fark ettim ve korku içimi doldurdu. Çığlığım beni belimden yakalayıp yukarı geri fırlatan bir şey nedeniyle yarıda kesildi. Köprünün ortasına sırt üstü serildim ve bir şeyin suya düştüğünü duydum.

Köprü demirlerinden destek alarak ayağa kalktım ve gri giysili birinin akıntıda sürüklendiğini gördüm.

“İşte, kız orada!” Anlaşılan, korumalar evde olmadığını sonunda fark etmişlerdi.

“Ona yardım edin!” diye çığlık attım, suyu göstererek. “Élise nehre düştü!”

Guillaume’un yüzü kararsızlıkla buruştu ama hemen suya doğru koşmaya başladı.

Albert köprünün başına gelmişti. Eteğimi topladım, köprüyü geçip kalabalık pazar yerine koştum ve kalabalığın arasına karıştım.

Ben ilerlemeye çalıştıkça, Troller ve melezler bana gönülsüzce yol veriyorlardı. Nereye gittiğimden emin değildim ama artık duramayacağımı biliyordum. O anda, tanıdık bir ses dikkatimi çekti.

“Bir, iki haftası var diye tahmin ediyorum. Karlar bu sene geç eridi.”

Daha hızlı yürümeye başladım, gözlerim aradığım şeyi bulmak için dört dönüyordu. Siyah saçlı trollerin ortasında sarışın biri ve yanında yüzlerce kez gördüğüm bir katır... Onu Trollus’ta görmenin yarattığı şok, buradan kurtulma umudum içinde boğuldu. Eteğimi toplayıp hızla koşmaya başladım. “Christophe!” diye bağırdım. “Chris!”

Sarı saçlı çocuk yüzünü bana döndü, beni görünce gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. “Cécile, sen misin?” Kollarımı boynuna doladım. Cristophe saman, at ve güneş ışığı kokuyordu, bana tanıdık gelen tüm bu şeylerin karışımı bir koku sinmişti üstüne.

“Tanrı aşkına!” derken soluğu kesildi. “Burada ne arıyorsun? Herkes seni arıyor! Atını tarlada başıboş bulduk ve ormanda bir mücadele sırasında ortaya çıkmış gibi görünen izlere rastladık.”

“Luc beni kaçırdı,” derken tılandım. Başımı boynuna yasladım ve evin kokusunu içime çektim. “Beni onlara sattı. Bana yardım etmen lazım. Ağabeyime haber vermen gerekiyor. Beni eve götürmen gerekiyor.” Sayıkladığımın farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. “Bana yardım et Chris. Lütfen!”

Chris, sıkıca belime sarılmıştı; bir süre öyle kaldık. Başımı kaldırıncı çevremizdeki trollerin kızgın bakışlarla bizi izlediğini fark ettim. Albert kalabalığın içerisinden kendine bir yol açtı, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Onu gören herkes geriye çekilip ona yer açtı.

“Ondan uzaklaş, insan,” diye hırladı.

Chris beni arkasına çekti, yük arabasıyla onun arasında duruyordum. “Uzaklaşacağımı sanmıyorum.”

“Rica etmedim, aptal çocuk.” Albert bize doğru birkaç adım attı. Hareketleri, kocaman cüssesine göre oldukça hızlı ve becerikliydi.

Kalabalıktan huzursuz sesler yükseldi ve trollerin arasından sıırıslıklam bir hâlde, Élise çıktı. Albert’in yanından ok gibi geçip hızla bana doğru geldi.

“Bu deliliğe bir son ver, Cécile,” dedi sık nefes alarak. Islak saçları yüzüne yapışmıştı. “Birilerini öldürteceksin!”

Chris, “Uzaklaş ondan, seni iğrenç yaratık!” deyip Élise’e i kovalamaya çalıştı. Élise, Chris’in ellerinden kolayca sıyrıldı ama artık olan olmuştu.

Albert, İnsan diline ait olmadığı açık olan bir söz söyledi ve Chris'i havaya kaldırıp yere çarptı.

Çığlık atıp, Chris'in bedenini kavradım. Büyüye karşı koymaya çalışıyordum ama kuvvetim yetmiyordu. İkimiz de, delirmiş bir cehennem tazısının ağzına alıp oynadığı bez bebekler gibi savruluyorduk havada.

"Kıza zarar verme!" diye bağırdı Élise.

Bir güç, beni aniden Chris'ten ayırdı ve yük vagonunun yanındaki saman yığınının üstüne bıraktı.

Chris, hâlâ Albert'ın yaptığı büyüün etkisi altındaydı. Büyü onu, b sefer de yolu kaplayan taşlara yatırmış, sıkıca tutuyordu.

"Bırak beni!" diye feryat etti Chris, görünmez iplere karşı boş bir savaş verirken.

"Öldür gitsin," diye bağırdı kalabalıktan birisi. "Anlaşmayı bozdu."

"İnsanı öldür," diye araya girdi birisi. "Boğazını kes!"

Chris'in küfürleri yarıda kesilmişti, yüzü kıpkırmızı oldu. "Boğmayı tercih ederim," dedi Albert kalabalığa doğru gülümseyip. "Daha temiz bir ölüm şekli..."

"Onu yargılamak ticaret şefinin görevi!" Élise'in sesi güçlü çıkıyordu. "Otoriteni aşyorsun."

"Sen buna karışma Élise," dedi Albert. "Seni de incitmek istemem."

"Neler oluyor burada?" Kalabalık ikiye ayrıldı ve Tristan sallana sallana aralarından geçti. Onlara yaklaşırken kattırın burnunu okşamayı da ihmal etmedi.

Ayaklarına kapandım. "Durdur şunları, onu öldürecekler."

"Görüyorum," dedi. "Bunu hak edecek bir şey yaptı, herhâlde. Öyle değil mi, Guillaume?"

"Bayan Élise'e saldırdı ve bana saygısızlık etti."

"Öyle mi?" dedi Tristan tek kaşını kaldırarak. "Neden böyle bir şey yapmış olabilir, aklım almıyor."

“O...” diye başladı koruma ama Tristan sözünü kesti.

“Tamam, tamam Albert. Sana inanıyorum. Öncelikle, sorun etmezsen...” Tristan, eliyle kendi ağzını siler gibi yaptı.

“Ah!” Albert giysisinin koluyla, dudaklarındaki pembe kremayı sildi. “Affedersiniz, lordum.”

“Böylesi çok daha iyi,” dedi Tristan. “Fena bir şey yapmaya kalkışırken duruma uygun görünmek önemlidir. Ağzındaki krema, bütün etkileyciliğini kaybetmene neden oluyordu gerçekten de.” Dikkatini çekmek için verdiği çabayı görmezden geliyordu. Gözlerim, kalabalıkta, yardımcı olabilecek birini aradı ama melezler çoktan geri çekilmişti. Chris’in babasını gördüm. Ellerini yumruk yapmıştı, korkusu gözlerinden okunuyordu. Kalabalığın kenarında duruyordu ama gözleri oğlunda değildi. Tristan’ı izliyordu.

“Kimler bu çocuğun yaptığı saygısızlık nedeniyle öldürülmesini istiyor?” diye bağırdı Tristan.

“Öldürün onu!” diye bağırdı kalabalık.

Belindeki hançere uzandım, Chris’in hayatta kalmadı için gereken buysa hançeri Tristan’ın midesine saplayacaktım. Bileğimden yakalayıp sıkıca tuttu.

“Kimler, bu çocuğun kanının sokaktan aktığını görmek istiyor?” diye bağırdı tezahürat eden kalabalığa doğru.

“İnsanı öldür!” diye bağırdı kalabalık, topluca.

“Kimler bir kez daha kıtlık yaşamak istiyor?”

Sessizlik...

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Tristan. Sözleri kalabalığı etkilemişti. Bileğimi tutan eli hafifçe gerildi ve arkamda, Chris’in zorla soluk aldığını duydum. Albert’ın büyüünün etkisinden çıkmıştı.

Tristan’ın elinden kurtulup emekleyerek Chris’e doğru gittim. “İyi misin?” diye fısıldadım.

“Evet.” Sesi boğuk çıkıyordu ama kızarmış olan yüzü yavaş yavaş eski hâline dönüyordu. “O bir şeytan,” diye fısıldadı. “En kötüler o. Dediklerini bir duysan... Ona karşı gelenlere yaptıkları hakkındaki dedikoduları...”

Kaşlarını çatıttı. “Az önce hayatını kurtardı, o”

Chris’in dudakları sinirle aralandı, dişleri görünüyordu. “Dinle.”

“Bu insanları kendi amaçlarımız için kullanıyoruz,” diye nutuk vermeye başladı Tristan kalabalığa. “Biri katırlara ekin yetiştirmeyi ve yük arabalarını kullanmayı öğretene kadar onlardan biraz daha zeki olan bu yaratıklara güvenmeliyiz.”

“Seni buradan kurtaracağım,” dedi Chris omzumdan tutarak. “Ne olursa olsun. Sana söz veriyorum, seni buradan kurtaracağım.”

“İnsanlara karşı olan hislerimi iyi biliyorsunuz,” diye bağırdı Tristan. “Ama bu, işe yaradıklarını kabul etmediğim anlamına gelmiyor. İşe yarayan bir kılıçla parmağımı kessem, sinirden kılıcı eritmem!”

“Şunun anlattığı saçmalıklara bak,” dedi, Chris dişlerinin arasından konuşarak. “Bizden hayvanmışız gibi bahsediyor!”

“Ağzını kapalı tut, sersem!” Chris’in babası, kalabalığı yararak yanımıza geldi. Chris’e tokat attığını görünce donup kaldım. “Annen seni başkasından peydahlamış olmalı. Benim çocuğum nasıl bu kadar şaşkın olur, anlamıyorum.”

Jérôme, bileğimi, tuttu, gözleri elimdeki gümüş izin üstünde gezdi. “Tanrı aşkına, seni göreceğim aklımın ucundan geçmezdi.” Elimi sıkıca tuttu. “Beni dinle Cécile, hem de çok iyi dinle. Zehirli yılanlarla dolu bir çukurun içindesin, bunların her biri diğerinden daha tehlikeli. Yalan söyleyemiyorlar ama bu seni kandıramayacakları anlamına

gelmiyor.” Beni daha da yakına çekti, alın terinin kokusu sinmişti üstüne. Önemli olan söylenenler değil yapılanlardır, bunu asla unutma!”

“Anlamıyorum,” diye fısıldadım. Beni burada bırakıyorlardı. Bunu Jérôme’un bakışlarından anlamıştım.

“Sen zeki bir kızsın, Cécile. Söylediğimi zamanla anlayacaksın.”

Biri kolumdan tuttu, ısı elbisemin manşetlerini yakıp geçiyordu. Tristan beni kabaca tutup ayağa kaldırdı. “Jérôme, şimdi gitsen iyi olur. Bir sonraki ziyaretinin daha az olaylı geçeceğinden eminim. Sana gelince...” Sinirli bir şekilde bana baktı. “Seninle bu konu hakkında bir konuşma yapmamız gerekecek.”

Sesindeki ihtiyat ve gerginlik beni ona karşı gelmemem için uyarıyordu. Kolumu tutmaya devam etti, sokaklardan geçerken onu takip ettim. Korumalar ve sırlıslık olmuştuk. Élise bizi arkamızdan takip ediyordu. Araya belli bir mesafe koyduklarını gözden kaçırmadım.

“İşte,” diye çıkıştı Tristan. “Bu Nehir Yolu. O saçma akrobasiyle gitmeyi amaçladığın yerin burası olduğunu varsayıyorum.”

Vadinin sonunda, dimdik bir şekilde tavana doğru uzanan bir kaya vardı. Nehir iki tünele ayrılıyordu ve ikisinden su akıyordu. Sağdaki tünel açıktı, incecik bir patika tarafından karanlığa doğru uzanıyordu. Soldaki tünel ise trol ışığıyla aydınlatılmıştı ancak demir parmaklıklar geçişi kapatıyordu. Geçidin önünde dört trol bekliyordu; ikisi tünele, kalan ikisi ise aksi yöne doğru bakıyordu. Ağır zırhlar kuşanmışlardı. Yüzlerinde sert, yılmaz bir ifade vardı.

Ama benim dikkatimi çeken, nehrin arasından aktığı çelik parmaklıklar oldu. Parmaklıkların öyle sık yerleştirilmişti ki aralarından bir balık ancak geçebilirdi, nehir onlara çarptığında sağır edici bir gürültü çıkıyordu. Eğer

nehre atlayıp demir parmaklıklara çarpmış olsaydım öleceğim kesindi. Élise, kendi hayatını tehlikeye atıp benimkini kurtarmıştı.

Tristan, düşüncelerimi umursamıyormuş gibi görünüyordu. “Trollus’a yalnızca, Nehir Yolu tüneli ve labirent kapısından giriş çıkış yapılabilir. Sadece yemin etmiş ve güvenilirliğini kanıtlamış tüccarlar Nehir Yolu’ndan geçebilir. Yeminlerden biri, cadının koyduğu sınırların dışında Trollus’tan söz etmelerini engelliyor. Diğer yemin de Trollus’u ya da halkını tehlikeye sokacak girişimlerde bulunmalarını engelliyor. Bunlar sihirli yeminler, uymak zorundalar. Anlıyor musun?”

“Evet.” Sesim zayıf çıkmıştı çünkü gerçekten de dediğini anlıyordum. Söylediği, Chris ya da başka bir insanın beni kurtarmasının ya da bana dışardan yardım getirmesinin imkânsız olduğuydu. Burada olduğumu yüzlerce çiftçi bilse bile, hiçbirisi aileme nerede olduğumu söyleyemezdi. “Ben neden bu yoldan getirilmedim?”

“Çünkü ağgözlü arkadaşın Luc, bu yoldan geçme hakkını asla elde edemeyecek,” diye cevap verdi Tristan, karallık bakışlar atarak.

“Tüccarların Trollus’ta uyması gereken dört kural var ama onlar büyüyle kesinleştirilmiş değil. Birincisi, her trole itaat etmeleri. İkincisi, hiçbir erkek tüccar, trol bir kadına dokunamaz, kendi rızası olsa da olmasa da. Eşim olduğun için bu kural seni de kapsıyor, merak ettiysen diye söylüyorum. Üçüncüsü, insanların Trollus’tayken yalan söylemeleri yasaktır, yani yalan söyleyeceksen yakalanmamamı tavsiye ederim. Dördüncüsü de hiçbir insan verdiği hizmet ya da sattığı mal karşılığında piyasa değeri üstünde ücret alamaz. Bu kuralların çiğnenmesinin cezası ölüm olabilir ve genelde öyledir.”

“Peki, neden bu kurallar da büyü ile bağlanmıyor?” diye sordum fısıldayarak.

“Çünkü babam kan isteyen sadist bir canı, dökülenin insan kanı olması da onun için uygun,” diye patladı, Tristan, başını arkaya çevirip peşimizdekiler bir göz attı. “Yeminler eskiden büyü ile korunuyordu ama öyle çok da eğlence çıkmıyordu.”

“Aman tanrım,” diye fısıldadım.

“Tanrı var mı yok mu bilmiyorum, Cécile. Ama bir Tanrı varsa, o buraya sırtını döndü. Trollus’ta karanlık güçler hüküm sürüyor.” Gözlerini kayanın etrafında güröldeyen suya dikti. “Kaderlerimizin bağlanması da bir yük ama bize asıl yük olan şey yapmayı kendimizin seçtikleri,” dedi çok alçak sesle. Bunu çok düşük sesle söylemiş olsa da sesindeki ızdırabı sezmemek mümkün değildi.

Gözlerim kocaman oldu ve ürperdim. Eğer Tristan’ın dedikleri doğruysa, Chris yasalardan ikisini çiğnemişti. Hem de benim yüzümden. Tristan, sanki aklımı okuyormuş gibi, “Bugün olanların hepsi senin hatandı Cécile. Eğer diğer insanların hayatına değer veriyorsan bir daha böyle şeyler yapmamamı öneririm,” dedi Tristan.

Tristan, aniden kolumu bırakıp sokaktan aşağı yürümeye başladı. Albert ve Guillaume’un yanına varınca durdu. “Bugün ona neler yaptığınızı biliyorum.” Sesi monoton ve kararlı çıkıyordu. Dediklerini bağırarak söylese çok daha az korkutucu olurdu. “Kötü niyetli hareketlerdi.”

Troller birbirlerine tedirgin bakışlar attılar.

“Onunla kaderlerimiz bağlandı,” diye devam etti Tristan. “Bu, o ne hissediyorsa ben de onu hissediyorum demek.” Parmakları kılıcının kabzasına dolandı. “Onu incitirseniz, beni incitmiş olursunuz. Babamın ne diye onun zarar görmemesini şart koşan bir yasa çıkarttığını sanıyorsunuz?”

Troller dizlerinin üstüne çöktüler. “Düşünemedik, lordum.”

“Evet, düşünemediniz,” dedi Tristan. “Ama zaten nadiren düşünebiliyorsunuz.” Omzunun üstünden geriye doğru baktı. “Élise, onu saraya götür ve günün geri kalanını orada geçirin. Daha fazla olay çıksın istemiyorum.”

“Peki, Ekselansları.” Élise eğilerek selam verdi.

“Ayrıca, büyüyle olsun ya da olmasın, ağır bir şey kaldırırken ayaklarını yere sağlam bastığından emin ol. Yine de, iyi iş çıkardın.”

Tristan, bir altın parayı Élise’e fırlattı ve o da parayı havada yakaladı. Diğer eliyle kolumu tutup, “Benimle gelin,” dedi.

“Onlara ne yapacak?” diye sordum duymayacakları bir yere varınca.

“Hak ettiklerinden fazlasını değil.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedim. Sesim tonlamasız çıkmıştı ve uzaktan geliyor gibiydi. “Kötü ve aşağılık biri, tıpkı babası gibi...”

Élise bana doğru eğildi, nefesini kulağımda hissedebileceğim kadar yaklaşmıştı. “Bu doğru olsaydı, arkadaşınız ölmüş olurdu,” dedi.

Birden her şeyi daha net duyar oldum.

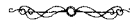
Élise elimden tutup, onun cüssesinde birinin sahip olmasını beklemediğim bir güçle beni çekti. “Saraya dönmemiz gerekiyor.”

Onunla yürümeye başladım ama söylediği şey çok gergin hissetmeme neden olmuştu. Birkaç dakika önce, Tristan’ın davranışlarının Esmeralda’nın dediklerini, soylu trollerin insanlardan nefret eden ve kötü varlıklar olduklarını kanıtladığını düşünüyordum. Şimdi ise bundan pek emin değildim. Tristan, Chris’in hayatını önemsiyor gibi görünmemişti ama Élise haklıydı; Chris hâlâ yaşıyordu. Cezası ölüm olan kuralları çiğnemesine rağmen hayattaydı.

Tabii bir de Jérôme'un hareketleri vardı. Düşünüp olanları hatırlamaya çalıştım ama her şey öyle hızlı olup bitmişti ki... Jérôme korkmuş görünüyordu ama oğlunu kaybetmek üzere olan bir baba kadar değil. Oğlunu boğanın Albert olduğu çok açıktı ama onun gözleri Tristan'daydı. Bunun nedeni ne olabilirdi? Oğlu hakkında son sözü Tristan'ın söyleyeceğini bilmesi mi yoksa oğlunu onun kurtaracağını düşünmesi mi?

Önemli olan sözler değil davranışlardır.

Bu yaygın kullanılan bir atasözüydü ama Jérôme bununla ne demek istemişti? Tristan'ın, Chris'in hayatını kurtarmasının, insanların ne aşağılık varlıklar olduğuyula ilgili konuşmasından daha önemli olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Ama Tristan bir troidü; yalan söylüyor olamazdı. Bu yüzden söylediklerini yok sayamazdım. İnsanlar hakkında söylediklerinde samimi olmalıydı, öyle değil mi? Yoksa yalan söylemiş olmaz mıydı?

Günün geri kalanını, Tristan'ın odasında Élise'in zaman geçtikçe sönen ışığı altında yalnız geçirdim. Bu da bana düşünmem ve daha önemlisi casusluk yapmam için zaman verdi. Bana, Prens'in zihninde neler dönüğüyle ilgili bir fikir verebilecek şeyler aradım, herhangi bir şey... Onunla ilgili bildiklerim yerli yerine oturmuyordu. Olay sırasında tam olarak neler dediğini hatırlamaya çalışırken, ellerim karıştırıp incelediğim eski davetiye destesi üzerindediydi.

İnsanlara karşı olan hislerimi iyi biliyorsunuz...

Ya da belki onlar bildiklerini sanıyorlardı. Sözleri açık değildi, söylediği herkesin onun hakkındaki düşüncelerine göre anlam alan bir cümleydi. Belki de yanlış düşünüyorlardı.

“Bir şeyler anlamaya başladın, Cécile,” diye mırıldandım. Davetiyeleri bulduğum çekmeceye geri koydum ama kapatmaya çalışırken sıkıştı. “Lanet olsun!” Çekmeceyi açtım, içine ne sıkıştığını görmeye çalışarak eğildim. Sıkışan, davetiye kartlarından biriydi. Yırtmamaya dikkat ederek kalın, kırmızı kâğıdın üzerine el yazısıyla yazılmış davetiyeyi elime aldım. “Ekselansları, Prens Roland Montigny”nin on sekizinci yaş günü için gönderilmiş bir doğum günü davetiyesiydi. Tristan’ın bir erkek kardeşi vardı.

“Bir şey mi arıyorsunuz?”

Sıçrayıp, hemen yüzüme yerleşen suçluluk ifadesini dağıtmaya çalıştım. Zoé, kollarını göğsünde çaprazlamış, kapı eşiğinden bana bakıyordu. “Akşam yemeğinizi yemişsiniz.”

Bakışlarım masada duran, henüz hiç dokunmadığım tepsiye döndü. “Aç değildim.”

“Özel eşyalarımı karıştırmanızdan hiç memnun olmayacaktır. Ekselansları, mahremiyetine çok önem verir.”

“Eşyalarını karıştırmıyordum,” dedim hızlıca. “Bir şeyler yazmak için bir sayfa arıyordum, o kadar.”

“Ağzından öylece çıkıyorlar, değil mi?” dedi acı acı. “Yalanlar... Beş para etmez vaatler... Kim bir insana güvenir, aklım almıyor.”

Sırtımı dikleştirdim. “Siz troller de pek farklı değilsiniz. Çoğunuz kandırmayı hak biliyorsunuz, hepsi bu küçük kafesin kontrolünü ele geçirebilmek için. Beni teyzenle tanıştırmaya götürür, planlarınıza dâhil etmeye çalışırken ablanın aklında ne vardı, acaba? Buraya kendi isteğimle gelmedim ben; unuttuysan söyleyeyim, kaçırıldım. İstedğim son şey kendi durumumu daha da kötüleştirmek olur!” Odaya mutlak sessizliğin hâkim olduğunu fark edince konuşmayı bıraktım. Dışarıdan gelen şelale sesi bile duyulmuyordu artık.

“Kulak misafirlerine karşı bir koruma büyüğü yaptım,” dedi Zoé. “Bu gün ablamın ölmesine neredeyse neden oluyordun zaten. Çenenin kapalı tutamıyorsun diye onun labirente gönderilmesini istemem.”

“Kimsenin bizi duyduğu yok,” diye çıkıştım. “Ayrıca, kim beni dinlemek ister ki zaten.”

Duvara doğru uzun adımlarla yürüdü, duvardaki kilimlerden birini kaldırdı ve duvardaki düzgünce açılmış deliğı gösterdi. “Bu delik dün burada değildi.”

Tüylerim diken diken oldu. Başka delikler de var mı diye bütün duvardaki her şeyi yere fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

“Élise sana güvenmemeliydi. O ne yaptığının farkında değildi, gözleri umut ışığıyla kör olmuş.” Zoé, sırtını duvara yaslayıp kayarak yere oturunca şaşırdım. “Hiç umut yok,” diye fısıldadı. “Laneti bozmadın. Bizi esaretten kurtarabilecek tek umut da ortadan kayboldu.”

“Anlamıyorum,” dedim.

“Hiçbir şey anlamıyorsun.” Gözlerini yumdu. “Bizi asla serbest bırakmayacaklar. Lanet kalkmadığı sürece onları buna zorlayacak gücümüz de olmayacak. Büyü, dağı yukarıda tutuyor. Sadece büyük ailelerin sahip olduğu güçte bir büyü... Eğer onları yok edersek, yeni kazandığımız özgürlüğümüzü kutlayamadan dağı üzerimize çöker.”

- II -

Cécile

“Her zaman bir umut vardır.” Bu sözleri kendim söylememe rağmen kulağa ne kadar boş geldiklerini fark etmiştim. Melezler, batan bir gemideki fareler gibi kapana kısıtılmışlardı. “Belki farklı düşünmeye başladılar.”

“Ömrüm boyunca değişeceklerini sanmıyorum.”

Bir süre sessiz kaldık, sonra Zoé birden ayağa kalktı. “Üzgünüm, leydim. Dertlerimle canınızı sıkmamam gerekirdi.” Odaya bir göz gezdirip yüzünü buruşturdu. “O gelmeden önce odaya çeki düzen vermem gerekiyor.”

Bunu söyleyince, bir süredir odayı karıştırdığımın açıkça fark edilir olduğunu gördüm.

“Koruma sizi cam bahçeye götürsün. Etrafı duvarlarla çevrilidir. Sizi orada kimse rahatsız etmez.”

Bu, benim kimseyi rahatsız etmememi de garantiliyordu, tabii.

“İşte, asıl niyetim bunu size derhal vermektir.” Bana koyu yeşil bir zarf uzattı. İçinde yeşil üzerine altın rengiyle yazılmış bir davetiye vardı. “Lord Marc, benim adıma bir

parti düzenliyor,” dedim yavaşça, yazıyı defalarca okuduktan sonra.

Zoé başını evet anlamında salladı. “Başlıyor o zaman.” Eliyle kapıyı işaret etti ve şelalenin sesi yeniden odayı doldurunca yerimden sıçradım. “Küçük bir yürüyüşe çıkın,” dedi. “Kafanızı toplamanıza yardımcı olur.”

Kapıyı açıp karşımda Albert’in durduğunu görünce çok şaşırdım.

“Seni yeniden görmeyi beklemiyordum,” dedim başımı geriye atarak, gözlerine bakmaya çalışıyordum.

Kaşlarını çattı. “Nedenmiş o?”

Beni şehir boyunca kovalayıp neredeyse en yakın arkadaşlarımdan birini öldürdüğün için olabilir mi? Ha bu sırada, bir de Huysuz Ekselansları’nın sınırlarını bozdun. “Önemli değil,” diye homurdandım. “Beni cam bahçeye götür.”

Beni, sessiz sarayın labirent gibi koridorlardan geçirip sarayın arka çıkışında bıraktı.

“Bu yollar aydınlık,” dedi. “Fazla uzaklaşmayın.”

Yola çıktım. Yoldaki çakıl taşları, ayaklarımın altında ses çıkarıyordu. İki yanımda da camdan çalılar yükseliyordu, her bir dal ve yaprak en ince ayrıntısına dikkatle işlenmişti. Yol, bahçenin girişine çıktı. Narin çiçekleri, çalılıkları ve düzenli aralıklarla dizilmiş trol lambalarıyla ışıklarından göller üzerinde gökyüzüne uzanan ağaçları incelemek için duraksadım zaman zaman. Her yanımda güzellikle kaplıydı ama sanki bahçede, gecenin karanlığında yürüyor gibiydim. Bir bütünlük hissi yoktu. Sadece ışık küreleri tarafından aydınlatılmış küçük parçaları görebiliyordum.

Bahçe de Trollus’un geri kalanı gibiydi. Gizemlerle doluydu ve öğrenebildiklerim, beni kullanmak isteyenler ta-

rafından verilen parça parça bilgilerden ibaretti. Bir yanım onlara ve problemlerine sırtımı dönmemi söylüyordu. Sonuçta buraya bir lanetle hapsedilmiş olan ben değildim.

Ancak melezlerin içinde kaldığı ikilem, diğer yanımın ilgisini çekmişti. Çözülemez görünüyordu: Bir yol köleliğe diğer yol ise neredeyse mutlak bir ölüme gidiyordu. Onların yerinde ben olsaydım hangisini seçerdim?

Alışkanlıktan, gerginliğimi bastırmak için şarkı söylemeye başladım. Başta sessizce söyledim ama şelalenin gürültüsü sesimi bastırıyordu. Ben de sesimi yükselttim. Bütün bir orkestranın sesini bastırabilirdim ama bu gece bir şelalenin sesinin üstüne çıkmaya çalışıyordum. Yürürken bir çardak buldum, o da benim sahnem oldu. Cesur kadınlar için yazılmış şarkılar söyledim. Kalbim hızla atmaya, şelalenin sesini bastırmaya çalıştıkça akciğerlerim yanmaya başladı. Şarkı söylemek bana canlı, elementlerden daha güçlü ve denizlerden kuvvetli olduğumu hissettirdi. Gözlerimi kapatıp çok uzaklarda bir yerde olduğumu, özgürce gezip istediğimi sevdiğimi hayal ettim. Gözlerimi açtığımda çok uzaklarda gibiydim. Sanki karanlığa bürünmüş bir yerde değil, tümüyle aydınlık bir yerdeydim. Bahçe inanılmaz bir güzellikle parlıyordu. Dünya üstündeki hiçbir yer bu kadar güzel olamazdı.

“Cennet burası,” derken nefesim kesildi. Çardağın tırabzanlarından tutup, muhteşem ışığa doğru baktım.

“Daha çok cehenneme benzer aslında ama Sanatçılar Loncası bu gerçeği gizlerken iyi iş çıkarmış.” Etrafımda döndüm. Tristan, çardağın basamaklarının önünde duruyordu. “Güzel bir sesin var. Bir benzerini duyduğumu söyleyemem.”

“Bu bana söylediğin ilk güzel şeydi,” dedim, serseme dönmüştüm. Ne zamandan beri orada durup beni dinliyordu ki?

“Güzel şeyler duymaya çok alışma,” deyip güldü alaycı bir şekilde. Gitmek için arkasını döndü.

“Bekle!” Söz, birden ağızından çıkıvermişti. Tristan duraksadı ve sonra yavaşça dönüp bana baktı. Hızla merdivenlerden inip önünde durdum. “Bugün arkadaşımın hayatını kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Gözleriyle yüzümü incelerken başını hafif yana doğru eğdi. “Sence öyle mi oldu?”

“Evet.” Tereddüt ettim. Yüzü ifadesizdi ama huzursuzluğunu zihnimin arkasında bir yerde hissedebiliyordum. “Eğer durdurmasaydın Albert onu öldürmüş olurdu.”

“Albert, aptalın teki,” deyip omuz silkti. “Sen herkesin içinde kendini onun kollarına attın diye Christophe ölme-yi hak etmiyor.”

“Onun ismini mi biliyorsun?” diye sordum şaşkınlık içerisinde.

“Hepsinin ismini bilirim. Ne olmuş ki? Eminim ki sen de bütün domuzlarının ismini biliyorsundur.”

Yaptığı karşılaştırmayı duyunca gözlerimi devirdim. “Sadece zahmet etmene şaşırdım. Bizden sözüm ona çok nefret ettiğini düşürsek...”

Kaşlarından birini yukarı kaldırdı. “Sözüm ona mı?”

“Bana öyle söylenmişti,” dedim. “Ama şimdi düşünüyordum da insanlardan bu kadar nefret ediyor olsaydın, kimin suçlu olduğunun ne önemi olurdu ki? Onu her halükarda öldürürdün. Sakın bana insanları kullandığınızla ilgili saçma konuşmanı hatırlatma.”

“Saçma mı?” Hafif bir gülümseme yayıldı yüzüne.

“Laflarımı papağan gibi tekrarlamayı bırak,” diye çıkıştım. “Soruma cevap ver.”

“Ama hiç soru sormadın ki...” İşaret parmağıyla çenesine dokunup ve bekledi.

Haklıydı, sormamıştım. Dilimin ucundaydı, lanetin kı-

rılmadığında neden sevindiğini sormak istiyordum. Kuş-kucu, mantıklı yanımların onun babasından daha da uçuk olup olmadığını merak ediyordu. Acaba buradaki gücünü kaybetmemek için sonsuza dek bu kafeste kalmayı mı tercih ederdi? İçgüdülerim ise aksini, sevinmemesinin nedenini gizli tutmaktan başka bir çaresinin olmadığını söylüyordu. Sorumu sormak için ağzımı açtım ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyordu.

Tristan boğazını temizledi. “Ben küçük bir çocukken, Jérôme beni katırıyla gezdirirdi. Bana dış dünya ile ilgili öyküler anlatırdı, ben de at üstünde dünyayı kurtarmaya giden bir şövalye olduğumu hayal ederdim,” dedi.

Bu sormadığım soruma bir cevap mıydı? Emin değildim. “Kaçmayı hâlâ hayal ediyor musun?”

Gözlerini kapattı ve ızdırabını hissettim. “Evet, ama artık bunlara hayal demiyorum.”

“Ne diyorsun?”

“Kâbus,” derken sesi o kadar alçaktı ki onu zor duyabildim. Sarsıldığını görebiliyordum ama nedenini anlamamıştım. Neden dış dünyaya çıkmak onu bu kadar korkutuyordu?

“Leydim?” Zoé’nin sesini duyunca yerimden sıçradım. Tam arkamda olduğunu düşünerek döndüm ama ışık küresi çalı çitlerin üzerinde dans ediyordu.

“Kaybolduğumu sanmış olmalı,” diye açıklamaya başladım ama arkamı döndüğümde Tristan’ın hızlı adımlarla yürüyüp uzaklaştığını gördüm.

“Buradayım,” diye seslendim ve Zoé aceleyle yanıma geldi. Albert’in de yanında olduğunu fark ettim. “İçeri girmelisiniz, leydim. Saat geç oluyor.”

“Geç oluyor,” diye tekrar ettim. Gözlerim Tristan’ın ışığını arıyordu.

“Yanınızda biri mi vardı, leydim? Konuşma sesleri duy-

duğumu sandım.” Albert bana dikkatli gözlerle bakıyordu. Ürperdim, sanki bir karınca sürüsü omurgamdan aşağı yürüyüp geçmişti.

Zoé başını hiç belli etmeden yana salladı. *Söyleme.*

“Hayır,” diye yalan söyledim, neden gerçeği saklamamı istediğini bilmiyordum. “Kendi kendime konuşuyordum.”

Kaşlarını çattı. “Öyleyse, bahçeyi kim aydınlattı?”

Gerildim.

“Bu kadar düşüncesiz olma, Albert,” dedi Zoé, ona sevimli bir şekilde gülümseyerek. “Zavallı şey çok mutsuz olmalı. Bahçeyi görmek moralini düzeltir diye düşünüp ben aydınlattım.”

Albert, “Bahçeyi yalnızca soyluların ya da Sanatçılar Loncası’ndan olanların aydınlatmasına izin vardır,” dedi ama melez olsun ya da olmasın, Zoé’nin cazibesine karşı koyamamıştı.

Zoé, “Biliyorum,” deyip başını öne eğdi. “Onlara söylemezsin değil mi?”

Albert, “Söylemem herhâlde,” dedi, eliyle bizim saraya doğru gitmemizi işaret ederken. “Eğer özellikle sorulmazsa, tabii. İncindiğini görmek istemem.”

Kız, iri yarı trole bakıp gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Ağzımı kapalı tuttum ama beynim devasa bir makine gibi çalışıyordu. Zoé, biraz önce yalan söylemişti. Bu ale-ni bir yalan değildi ama yine de yalan sayılırdı. Peki ya, şehirdeki herkes kaderlerimizin bağlı olduğunu bilirken, Zoé neden Tristan’ın buraya geldiğini gizlemek istemişti? Soylu olduğu için ondan nefret etmesi gerekirken neden onu korumaya çalışıyordu?

Ne saklamaya çalışıyorlardı?

- 12 -

Tristan

“Aptal, aptal, aptal,” diye homurdandım kendi kendime, bahçenin içinden geçip Cécile’den uzaklaşırken. Zoé’nin hızlı düşünüp bahçede olduğumu gizleyebilmesini diliyordum. Cécile ile mümkün olduğunca az görüşmem gerekiyordu. Aksi hâlde, neden bir anda ona karşı davranışlarımın değiştiği ile ilgili sorular çıkabilirdi ortaya. Oraya giderken ne düşünüyordum ki? Birilerinin, âşık bir köpek gibi bahçeye gidip onu etkilemek için ışıkları yak-tığımı öğrenmesi, bugün markette sergilediğim gösterinin amacını baltalardı.

Araya girip Jérôme’un oğlunun hayatını kurtarmak riskli bir hamleydi. Durumu, asıl niyetimi gizleyecek kadar iyi kurtardığımı düşünüyordum ama beni yalnızca bir gün için tanımış olan ve Trollus’taki siyaset hakkında hiçbir şey bilmeyen Cécile bile hareketlerimden şüphelen-diye, Angoulême gibi kurnaz bir pislik asıl amacımı çok rahat görebilirdi.

Köprüden şehre geçerken, birinin benimle birlikte

hareket ettiğini gördüğüme emindim. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp, şapkamı hafifçe kaldırarak Angoulême'nin adamlarından birine selam verdim. Önemli olduğundan değil ama en azından fark edildiğinde utanacak kadar edepli davranmıştı. Onların takibinden kurtulmak için çaba harcamaya tenezzül etmemiştim zaten.

Christophe'nin hayatını kurtarmak tartışılacak konu değildi ama Cécile'i bahçeye kadar takip edip ona gerçeği söylemek de nereden çıkmıştı? Bu affedilecek hata değildi. Birincisi, ona güvenemezdim; ikincisi de ne kadar çok şey bilirse o kadar tehlike altında olurdu. Cécile'in yalnızca laneti bozmakta başarısız olmuş bir kız olduğuna inanırlarsa onu rahat bırakırlardı ama onu bana karşı kullanabileceklerini öğrenirlerse...

Sinirle dişlerimi sıktım. Marc beni uyarmıştı ama kaderlerimizin bağlanmış olmasının ileri bu kadar zorlaştıracaklarını düşünmemiştim. "Bağlanmak her şeyi değiştirir," demişti. "İstesen de istemesen de onu güvenliğini sağlamak ilk işin olacak." Koca bir geceyi ayağındaki küçük kesigi düşünüp şehrin rutubetli havasında hasta olur mu diye endişelenerek geçirdim. Ben odayı ısıtana kadar titreyip durmuştu, ben de sıcak odada terlemekten öldüm.

Ve sesi... Trollus'un tuhaf akustığı bütün şehri onun şarkısıyla doldurup beni ona çekmişti. Onu karanlıkta gördüğüm an... Ateşli ve küstah duruşu, omuzlarına serbestçe dökülen alev gibi saçları... Dikkatli davranmazsam, kız sonum olacaktı.

Döküntüler'e doğru dönüp dar sokaklar arasından geçerek hana dayanan yıkık dökük bir evin önüne gelinceye kadar yürüdüm. Anaïs karanlık kapı eşiğinde, gölgeler içinde duruyordu. Beni görünce hafifçe gülümsedi. "Geç kaldın."

"En içten özürlerimle..."

Kollarını boynuma sardı ve beni öpmek için eğildi ama başımı son anda çevirince öpücüğü yanağıma kondurdu. Bu, benim için bir oyundu; gece yarısı Döküntüler’de gezinebilmek için bir bahaneydi ama Anaïs için çok daha fazlasıydı. Onu kollarıma alıp ayağımla kapıyı ittirdim ve içeri girdik. Kapıyı arkamızdan kapatmama dek gülüşü sokakta yankılandı.

Ellerimi belinden çekmeme rağmen bana sarılmaya devam ediyordu, bir çocuk gibi boynuma tutunmuştu. “Boynumu rahat bırak, Anaïs.”

“Peki ya bunu istemiyorsam?” diye kulağıma fısıldadı bir şekilde boynuma asılı kalmayı başarırken. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için evin odalarını tek tek kontrol etmek için yürürken ayakları dizlerime çarpıyordu. Kulak misafirlerine karşı önlem aldım ve eve biri girmeye çalışırsa çatapat sesleriyle karşılık verecek büyü sözcükleri fısıldadım.

Başımı eğip Anaïs’e baktım. “Lütfen boynumu bırakır mısın?”

Somurttu ama yine de boynumu bıraktı. Angoulême’nin, kızı hakkında anlamadığı şeylerden biri buydu. Anaïs’e kimse zorla bir şey yaptıramazdı. Yapılacak tek şey rica edip o anda barışçıl bir ruh hâlinde olduğunu ummaktı. Ancak ona teşekkür etmedim. Etseydim bu ona bir iyilik borcum olduğu anlamına gelirdi ki zaten yeterince borcum vardı.

“Sinirlisin,” dedi kendimi yüzükoyun yatağa atmadan önce şapkamı odaya fırlatırken.

“Yorgunum,” diye geveledim rutubet kokan yastığa doğru. “Ve akşam yemeğini kaçırdım.”

“Yeni eşin seni bütün gece uyutmuyor mu?”

Tek gözümle kızgınca ona baktım. “Başlama şimdi.”

Omuz silkti. “Daha şimdiden yeni doğan çocuğunun

küçük yumruğuyla şehrin sınırlarını yerle bir edeceğine dair dedikodular geziyor etrafta.”

“Uzun süre beklemeleri gerekebilir.”

“Ben öyle duymadım,” dedi Anaïs, yerde duran sepetin içindekileri karıştırırken. “İki hizmetçimi konuşurken duydum. Onlar mutfak çalışanlarından, mutfaktakiler bahçıvanlardan, onlar da eşinin hizmetçilerinden duymuş senin ne kadar pis bir domuz olduğunu. Leydi Cécile, hayatı boyunca hiç bu kadar hırpalanmamış ve nelerden yoksun olduğunu hatırlayıp kalbi kırılmasın diye romantik kitaplar okumayacakmış bundan sonra. Sepetten bir pasta çıkardı. “Ekler yer misin?”

Pastadan büyük bir ısırık alıp tavandaki çatlakları saymaya başladım. *İyi iş Cécile*, diye düşündüm, *belki rolü biraz fazla abarttı ama yine de iyi iş*.

“Kız yalan söylüyor, değil mi?” Umursamaz bir ifade takınıp elindeki eklerden küçük bir ısırık aldı ama beni kandıramamıştı.

“İstedigini düşünebilirsin, Anaïs. Bu konu seni hiç ilgilendirmez.”

Güldü. “Beni ilgilendirsin ya da ilgilendirmesin, duyduklarımı babama söyledim ve bana hiç bu kadar acımasız davranmadığını da anlattım. Kime sadık olduğunu sonunda anlayınca deliye döndü. Özel hayatınızda ona nazik davranacağını düşünüyormuş.”

“Tabii ki,” diye mırıldandım. Birkaç ay önce, Angoulême kızını beni baştan çıkarıp casusluk yapması ve ona ilgi gösterecek miyim, öğrenmesi için görevlendirmişti. Anaïs bana her şeyi açık açık anlatmıştı. Babasının emrini yerine getiriyormuş gibi davranıp aslında ona işe yaramaz bilgiler verme planını o sürmüştü ortaya. Devrimcilerle görüşebileyim diye beni baştan çıkarıyormuş izlenimi yaratmaya devam etmek yine onun fikriydi. Başta buna karşı çık-

tım, itibarını zedelemek istemiyordum ama sonuçta onun fikrini uyguladık. “İtibarımın ne önemi var ki?” demişti. “Olabilecek en kötü hastalığa sahibim. İtibarım karlar kadar beyaz olsa da Trollus’ta benimle birlikte olmak isteyecek tek bir adam bile yok.”

Bundan utansam da onunla aynı fikirdeydim.

“Roland nasıl?” diye sordum. Anaïs’in konuşmakta zorlandığını görünce üzüldüm. “Kötüleşti mi?”

“Hem evet hem hayır. Sinir krizleri kötüye gitmedi ve artık daha güçlü hissediyor. Senin kaderinin bir insanla bağlandığını öğrenince kendini kaybetti. Hizmetçiler onu kontrol edemiyordu bu yüzden ben araya girmek zorunda kaldım.”

“Daha sekiz yaşında. Ne kadar güçlü olabilir ki?”

“O senin kardeşin. Dünyadaki en güçlü trol ailesi Montigny’den gelen biri... Birkaç yıl sonra o kadar güçlü olacak ki onu aramızdan sadece birkaçı tutabiliyor olacak. Tamamen büyüdüğünde ise neredeyse durdurulamaz olacak. Babam onu kontrol edebileceğine inanıyor ama aptallık ediyor. Çocuk deli, Tristan.” Sağını parmağına dolayıp oynamaya başladı. Endişeli olduğunda hep böyle yapardı. “Bunu önermek insana acı veriyor ama...”

“Hayır.”

Anaïs sinir ve hayal kırıklığı içinde ellerini kaldırdı. “Tristan, o sadece çevresindekiler için tehlike oluşturmakla kalmıyor, ayrıca senin verdiğin bütün emekleri de riske atıyor. Kalbine çelik bir bıçak saplamak bütün sorunlarımızı çözer.”

“Hayır, dedim!”

Odadaki hava ısındı ama Anaïs gözünü bile kırpmadı. “Aptallık ediyor, duygusal davranıyorsun. Bir kralın böyle davranmaya hakkı yoktur.

“Belki öyle ama bir katil olma hakkı da yoktur. Babam

bile trol öldürmüyor.” Gerçi, babam onlara ölmek isteye-
ne kadar işkence ediyordu.

“Ayrımcılığa karşı olduğunu sanıyordum. Ama yüce
ahlak değerlerine falan sahip olmana rağmen sen bile trol-
lerin hayatını, çok sevdiğin insanların hayatlarından de-
ğerli görüyorsun.”

Ona karanlık bir bakış fırlattım. “Söylemek istediğim
bu değildi.”

“Bundan emin misin?” Gözleriyle beni inceledi. “İn-
san ırkından bazılarının senin için değerli ev hayvanları
olabilirler ama bizim hayatlarımızı onlarınki ile eş değer
tutabilir misin?” Anaïs iç çekti. “Kendi adıma konuşayım,
ben bir tutmuyorum. Onlara iyi davranmak gerektiğini
kabul ediyorum, böyle yapmazsak yeniden ambargo koyu-
lacağımı da biliyorum ama iyi davranışları makul seviyede
tutmak gerektiğine inanıyorum. Biz daha iyi, daha üstün
varlıklarız. Bu, ejderhalarla fareleri karşılaştırmak gibi bir
şey.”

“Buralarda ejderha falan kalmadı, Anaïs,” diye cevapla-
dım onu.

“Biliyorum.” Yüzünde özlem vardı. “Ama lanet kırılın-
ca belki onlar da geri gelir. Diğerleri de...”

Cadı, Trollus’u lanetlerken her detayı göz önüne al-
mıştı. Onun ölümünü bekleyen tek topluluk benim hal-
kım değildi. “Her şey mümkün,” dedim. Anaïs benim ce-
vabımı fark edemeyecek kadar derin düşünceler içindeydi.

Aramızdaki sessizlik uzadı. “Böyle şeyleri kontrol ede-
bilecek kadar gücümüz yok,” dedi Anaïs sonunda. “Ama
kardeşinle ilgili sorunu çözecek gücümüz var.”

“İşleri kendi haline bırak Anaïs. Ben bir katil değilim;
küçük ve masum... Bir çocuğu öldürmeyeceğim.” Sözcü-
ğü tamamlayamamıştım. Roland masum bir çocuk falan
değildi.

Anaïs, başını yana eğdi. “Tabii ki değilsin. Bu yüzden senin için bunu ben yapmayı teklif ediyorum.”

Ayağa sıçrayıp titreyen parmağımı ona doğrulttum. “Anaïstromeria, onu öldürmeyece...” Emir vermeyi bitirmeden sinirle arkamı döndüm. Düzensizce nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Odanın sıcaklığı artınca boyumdan aşağı bir ter damlası süzüldü; Anaïs’in büyüğü, öfkesine yanıt veriyordu.

“Gerçek ismimi, sana güvenimin bir kanıtı olsun diye söyledim, Tristan. Hayatta yalnızca sana duyduğum sadakatin bir kanıtı olarak... Anlaşamadığımız her seferinde, beni istediğini yapmaya mecbur et diye değil.”

Sesi kırıgın çıkıyordu ve bende uyandırdığı suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım. Bu duygu, yalnızca Anaïs’e ne yapmak üzere olduğumu fark etmemden kaynaklanmıyordu. Gerçek isimlerini bildiğim, bir şey yapmaya mecbur edebileceğim trollerinin sayısını bile unuttuğumu da fark etmiştim. Bu, asla kullanmaya niyetli olmadığım bir güçtü; kullanabileceğimi ama kullanmamayı tercih ettiğimi bilmeleri yeterliydi.

“Zamanı geldi,” dedi bana şapkamı uzatırken. “Seni bekliyorlardır. Sokağa çıkma yasağına yarım saat kaldı.”

Konuşmamızı yarıda kesmek için bir neden çıktığına sevinmiştim. Yatağı kenara itip döşeme üzerindeki gizli kapıyı kaldırdım ve komşu hanın kilerine giden tünele girdim. Tünelin diğer ucundan çıktığımda herkes beni bekliyor, siyah yerine kahverengi, gümüş rengi yerine gri gözleriyle karşımda duruyorlardı. Büyülerinin zayıflığını hissedebiliyordum; gözlerim kapalı olsa bile odadaki herkesin melez olduğunu söyleyebilirdim. Odada bulunan tek bir insan dışında... Sırtını duvara yaslamış olan Esmeralda’yı görünce kaşlarımı çattım. Onlarla kısıtlı zamanlarda görüşebilmem sabrını tüketiyordu. Daha fazla soruna

yol açmadan onu Trollus'tan göndermek için bir bahane uydurmam gerekiyordu.

Önlerine geçip, destekçilerime selam verdim. Bu, babama savaş açmak anlamına gelse bile sadece güce ve soya önem veren baskı rejimini yıkmak için yapılacak devrime öncülük edecek, liderleri olacaktım. Kendimi ve arkadaşlarımın hayatlarını bu amaç uğruna riske atardım. Yapmayacağımdan emin olduğum bir tek şey vardı: Laneti bozmak.

Bazı yaratıkların kafeslerinde kalmaları en doğrusuydu.

- 13 -

Cécile

Gece, Tristan'ın geldiğini duymamıştım ama sabah kalktığımda, benim için yanımda duran yastığın üzerine bırakılmış bir şeyler olduğunu gördüm. Yastığın bir tarafına, kılıç başına benzer tutacağı yumuşak beyaz deri ile kaplanmış olan bir cam küre konmuştu. Tutacağın ucundan bileğe geçirmek için tasarlanmış ince bir deri parçası uzanıyordu. Yastığın diğer tarafında da Tristan'ın el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Elinde boş bir şarap kadehiyle şehirde gezerken çok komik görünüyordun. Bir sarhoşla beraber olduğum düşünölsün istemem. Özellikle de cam eşyalara gerekli özeni göstermeyen, onları fırlatıp kıran bir sarhoşla... Işığı açmak için elmadan yapılma kısmına dokun.

TdM

Objeyi yakından inceleyince tutacağa yerleştirilmiş gösterişli elması gördüm. Parmağımla ona dokundum ve

küre parlamaya başlayınca gülümsedim. Elmasa yeniden dokunduğumda ışık söndü. “Zekice, zekice,” diye fısıldadım kendi kendime örtüleri üstüme sarıp yataktan çıkarken.

Kapı bir anda ağzına kadar açıldı. “Günaydın, Cécile,” dedi, Kraliçe bana gülümseyerek; ama her zamanki gibi konuşan Düşes’ti.

Ayak bileklerim çarşafa dolanmış olsa da eğilerek selam verdim. Odaya her sabah, bu şekilde, izinsizce girecekler mi, merak ediyordum. “Majesteleri.”

“Tristan nerede?” diye sordu küçük trol. “Matilde, arkanı dön de bir bakayım.”

“Burada değil,” dedim. “Ama kısa bir süre için buradaydı,” diye ekledim o kaşlarını çatınca. Söylediklerim tamamıyla yalan değildi. Işığı ve notu bırakmak için bir ara uğramış olmalıydı.

“Kısa bir süre için mi?” Düşesin bir kaşı yukarı kalktı.

“Bana bunu verdi,” dedim, diğer soruları önleyeceğini umarak.

Düşes ışık kaynağını inceledi ve notu okuyunca kıkırdamaya başladı.

“Ne o? Ben de bakayım! Bir aşk mektubu mu?” diye sordu Kraliçe omzunun üstünden nota uzanmaya çalışarak.

Düşes, “Sanırım öyle de denebilir,” deyip bana göz kırptı.

Tristan’ın annesi notu okudu ve iç geçirdi. “Vah vah. Pek de güzel yazılmış bir aşk mektubu değil, öyle değil mi?”

“Bu ilk denemesi, Matilde,” diye cevap verdi Düşes. “Yazmaya devam ettikçe kendini geliştireceğinden eminim.”

Ekselanslarının kendini aşk mektubu yazmak konu-

sunda geliştirmek için çaba göstereceğini düşünmelerine gülmemek için kendimi zor tuttum.

Düşes ellerini ırttı. “şimdi konuya gelem. En kibar şekliyle ifade etmek gerekirse, dn bir felaketti. Bu akşamki partide buna benzer hiçbir şey istemiyorum.” Eliyle yaklaşmamı işaret etti. “Yüzünün iyileşmesi ne kadar sürer, sence?”

Odanın diğer ucundaki aynaya baktım. Bu loş ışıkta bile gzmdeki morluk belli oluyordu. “Bir hafta sürer,” dedim. Büyükannemin sağlık konularına ve şıfalı bitkilere büyük merakı vardı. Kız kardeşime birçok şey öğretmişti ama ben bu konuya pek ilgi gstermezdim. Buna gerek olmadığını düşünürdüm.

Düşes, “Tanrım!” diye bağırınca yerimden sıçradım. “ok uzun... Sağ salim tuvalete gitmeyi becermenize şaşıyorum, doğrusu. Siz insanlar çok kırılgansınız. lise!” Kızın odada olduğu düşünülürse, gereğinden fazla bağırmıştı.

“Evet, Majesteleri?”

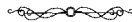
“Teyzen şehirde mi?”

Esmeralda’nın sözü geçince lise’in yüzünde çok hafif bir gerginlik belirdi. “Evet, Majesteleri. şehirde.”

“Bak bakalım, kızın iyileşme sürecini hızlandırabilecek bir şeyleri var mıymış. Sekiz yaşındaki yeğenimin ızıp bana gönderdiği korkunç resimlere benzemesinden bıktım artık.”

“Sanırım çok fazla renk kullanıyor,” dedim kollarımdaki koyu morluklara bakarak.

“ok fazla kan kullanıyor,” diye beni düzeltti Düşes. “şimdi söyle bana, dans etmeyi biliyor musun?”

Görünüşe göre dans etmeyi bilmiyordum, en azından

trol standartlarına göre. Marc'ın balo salonunda dikilip, süzülürcesine dans eden trolleri izlerken zonklayan ayak parmaklarım, bunu bir an olsun unutmama izin vermiyordu.

Esmeralda onları anlatırken hiç yalan söylememişti. Balo salonunda insan kanına sahip olan yalnızca ben ve birkaç melez hizmetçiydi. Onları izlerken, ucubelerin sirk gösterisini seyrederken bir de tımarhane de tutsak kalmışım gibi hissetmem neden oldu. En az yarısı fiziksel bozukluklara sahipti ya da aklının pek yerinde olmadığı anlaşıyordu. Ancak oda güçle doluydu ve bu yüzden de çok sıcaktı. Kocaman olmuş gözlerle, yarı korkmuş yarı büyülenmiş hâlde bu tuhaf gösteriyi izliyordum.

Bir anda tüylerim diken diken oldu.

“Hepsi burada,” dedi tok bir ses. “Şimdi bile, hiçbiri benim gücümün sınırlarını test etmeye cesaret edemiyor.”

Kaskatı kesilmiştim, eğilerek selam vermeye çalıştım. “Majesteleri.” Kral, kollarını göğsünde çaprazlamış, arkamda duruyordu. Koca cüssesine rağmen onu yaklaşıırken fark etmemiş olmam beni çok şaşırttı.

“Hepsi saltanatımızın devamını desteklemek için buradalar ama oğlumun, vârisimin yokluğu göze çarpıyor.”

Koşarak kaçma dürtümle savaşırken zorla yutkundum. Tristan'ın babasının yakınımda olması beni dehşete düşürüyordu. Saldıracağını bildiğim fakat bunun zamanını tahmin edemediğim bir köpek balığının etrafımda daireler çizmesi gibiydi.

“Kapana kısılmış birinin hayatı nasıldır, anlatamam sana. Yeryüzündeki en güçlü varlık olmana rağmen karanlık rutubetli bir mağarada hüküm sürmek zorunda kalmak... Ayakta kalabilmek için daha alçak yaratıkların açgözlülüğüne itibar etmek zorunda kalmak... Ömür boyunca.” İç çekti ve devasa cüssesinin ağırlığını diğer ayağına geçirirken, “Bu, evrenin düzenini bozuyor,” dedi.

Yerler gökler adına! Bu kadar çok korkmamış olsaydım kibri karşısında gözlerimi devirirdim. Evrenin düzeni mi?

“Benden korkuyorsun, değil mi?” Sesi dümdüzdü, dans edenlere bakıyordu.

Ondan korkuyordum, hem de çok; ama her nasılsa doğal bir ses tonuyla konuşmayı becerdim. “Bana zarar vererseniz, ona da bir şekilde zarar vermiş olacağınızı biliyorum.” Daha dik durdum. “Ve kıymetli Montigny saltanatının vârisi o.”

Kral hafifçe gülümsedi. “Doğru. Ama o *tek* vârisim değil. Bunu, bir sonraki görüşmenizde ona hatırlatmalısın.”

Tristan’ın babasının uzaklaşmasını izlerken boğazımda acı bir tat hissettim. Kendi oğlunun hayatını az önce tehdit etmemiş gibi yanından geçtiği trollere başıyla selam veriyordu. Meraklı bakışları görmezden gelerek balo salonunda aceleyle çıktım. Bu sıcaktan kurtulmaya ihtiyacım vardı.

Koridorlar serindi ve çıkışı bulmam uzun sürdü. Kulağıma gülüşme ve bağırma sesleri gelince, avluyu gören, duvarlarına silahla dolu raflar dizilmiş bir balkona çıkana kadar onları takip ettim. Avluda, her biri iki buçuk metre uzunluğunda olan iki devasa trol şakalaşp tek ayak üstünde koşuşarak birbirlerine hakaretler yağıdırıyorlardı

“Onlar ikizler, Baron ve Barones olarak da bilinirler. İsimleri Vincent ve Victoria.”

Şaşkınlıktan çığlık atmayayım diye ağzım kapattım ve arkamı döndüm. “Siz troller sinsice yaklaşmayı alışkanlık hâline getirmişsiniz,” diye suçladım Marc’ı. Sırtını duvara yaslamış, kapüşonuyla yüzünü örtmüştü. “Ayrıca, burada ne arıyorsun ki? Bu senin partin değil mi?”

“Partileri sevmem.”

Karanlıkta yüzünü görmeye çalışırken kaşlarım çatıldı. “Öyleyse, neden bir parti veriyorsun?”

“Birine bir iyilik borcum vardı,” deyip omuz silktili ve yanıma geldi. “Daha kötü bir şey de isteyebilirdi.”

Kime borcu olduğunu merak ettim içten içe. Partinin, Düşes’in talimatıyla düzenlendiğini düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa öyle olmamıştı. Talimatı veren Kral da olamazdı çünkü Marc’ın parti düzenlemesi için bir iyilik borcunu kullanmaya ihtiyacı yoktu. Geriye sadece Tristan kalıyordu. Ama neden böyle bir şey istemiş olabilirdi? Partinin bütün amacı trol aristokratların prenses ilan edilmem konusunda Kral’a destek verip vermediğini görmektir ve bu, Tristan’ın isteklerine taban tabana zıttı. Kuzeninden, bu süreci hızlandıracak bir parti vermesini neden istemiş olabilirdi? Tristan’ın, görünmeye çalıştığı gibi olayların ortasında kalmış bir kurban olmadığını fark edince dudağımı ısırđım. Nihai amacı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İki trolün avluda hoplayıp zıplamasını izlerken bunu Marc’a sormayı düşündüm ama sonra fikrimi değıştirdim. Tristan’ın amacını sormak yerine avludaki iki trolü gösterip “Ne yapıyorlar bunlar?” diye sordum.

Marc, “Victoria ve Vincent, evin reisi olmak için yarışmalar düzenlerler sık sık,” diye cevap verdi. “Koşu, kaya fırlatmak, cirit atmak, nefes tutmak, amuda kalkmak... Yakında aralarında ne döndüğünü anlarsın. Büyük olasılıkla senin hakemlik yapmanı isteyecekler.”

“Ama Victoria bir kız,” diye itiraz ettim o ne kadar bildiğim kızlara benzemese de. Kardeşi gibi ceket ve pantolon giymişti. Bir kız olduğunu sadece sırtına dökülen uzun saçları ile biraz daha narin yüz hatları ele veriyordu. “Victoria erkek kardeşinden birkaç dakika önce doğmuş olsa bile babanın yerine erkek çocuk geçmez mi?”

Marc kahkahalarla gülmeye başlayıp, “Bu görüşünü Vic’le paylaşmadan en iyisi olur,” dedi. “Onun ‘saçma insan ideolojileri’ diye adlandırdığı şeylere ayıracak zamanı

yok. Ayrıca, baron unvanı onlara annelerinin mirası. Trol-lerde mirası her zaman daha yüksek büyü potansiyeli barındıran alır. Kadın ya da erkek olması, kimin yaşça daha büyük olduğu önem taşımaz.”

“Öyle mi?” dedim. Bu görüş çok hoşuma gitmişti.

“Fakat ikizler, büyü gücü dâhil, her şeyde eşitlerdir.” diye devam etti Marc. “İkisinin de bu unvanı yaşamlarının sonuna dek paylaşmaktan memnun olacaklarından eminim.”

“Eh, paylaşıyorlar diyelim,” dedim kıkırdayarak, iki trolün zıplayıp havada çarpışarak birbirlerini düşürmeye çalışmasını izlerken.

O anda, ikisi de başlarını kaldırıp bize baktı.

“Merhaba, Marc!” diye bağırdı Vincent. Gözleri bana takılınca bir ayağını yere koydu.

Victoria, “Diskalifiye oldun!” diye bağırdı ama erkek kardeşi onu dinlemiyordu.

Vincent yanımıza gelip önümde diz çöktü. “Leydim! Yakından çok daha güzelsiniz!”

Teşekkür ettim. Uzanıp elimi öptü. Sonra kız kardeşi gelip ona dirsek attı.

“Vincent, özgünlükten tümüyle yoksunsun. Ben Victoria de Grand, Louvois Baronesi leydim.” Vincent kız kardeşine bakıp somurttu ama Victoria onu görmezden geldi. “Söylememe izin verin,” diye devam etti Victoria, “Açan bir çiçek kadar güzelsiniz. Özellikle şimdi, yüzünüzdeki yaralar iyileşmişken.”

“Teşekkür ederim,” dedim onlara gülümseyerek. “Aca-ba sen, Ekselansları çocukken onun üstüne oturan Vincent olabilir misin?”

Vincent gülerken omuzları sarsıldı. “Evet, o benim, leydim. Gerçi aynısını şimdi yapsam Tristan beni şehrin diğer ucuna fırlatır.”

“Doğru,” deyip ona katıldı Victoria. “Kral’ın dışında kimsenin büyüğü Tristan kadar güçlü değil. Bir de Anaïs...” Son cümleyi bir ağızdan söyleyip gözlerini devirmişlerdi. “Bizim Anaïs çok güzel bir kadın,” dedi Vincent. “Ama karakteri o dikenli hayvanlar gibi. Bilirsin, okları olanlar...”

“Kirpi mi?” diye tahmin ettim.

Vincent parmağını bana doğrulttu. “Aynen o. Kirpi gibi bir karakteri var.” Bunu söyledikten sonra neşe içinde derin bir nefes aldı. “Sessiz harf tekrarını severim.”

“Hanımefendiyi bir süreliğine güzelce ağırlayacağınızı düşünüyorum,” dedi Marc. “Kendi verdiğim partide bir görünüp, gelenleri selamlasam iyi olacak.”

“Zevkle,” dedi Victoria. “Yarışmalarımızdan birine katılmak ilginizi çeker mi, leydim?”

Kaya fırlatma ve duvarın en yüksek noktasına kadar zıplama seçeneklerini eledikten sonra okçulukta yarışmaya karar verdik. Vincent ve Victoria rahatlıkla hedefi on ikiden vurmayı başardı. Benim attığım ok da tam olarak onların oklarının arasına isabet etti.

“Belki de oku biraz daha geriden atmalıyız,” diye önerdim. Öyle yaptık ama yine üçümüz de hedefi on ikiden vurduk.

“Rekabet bunun neresinde?” dedi Victoria.

“Katılıyorum,” diye mırıldandım. “Bize hareket eden bir hedef lazım.”

İkizler bana ilgiyle baktı.

“Bu ben olamam, tabii,” diye açıklık getirdim.

“Öyle yapsak yarışma biraz daha zor olurdu,” diye mırıldandı Vincent. Sonra gözleri parladı. “Hemen dö-

nerim.” Koşup bir kapıdan girdi. Dakikalar sonra, elinde boynuzları olan bir geyik kafası ile geri döndü, “Bu yaratığa geyik deniyor değil mi?”

Tozlu ve yaşlı geyik kafasını inceledim. “Belki asırlar önce deniyormuş.”

“Olur bu,” dedi Vincent. Geyik kafası, birden Vincent’ın elinden uçup avluda dans etmeye başladı. Başka trollerin de oyunumuz izlemeye geldiğini fark edince güldüm.

“Hişt sen, çocuk!” diye bağırdı Vincent valelerden birine. “Biz ok atarken şunu sağa sola oynat. Sürekli farklı yerlere gitsin ama...”

Çok geçmeden, yarışmanın kurallarını değiştirmiştik. Her birimiz tek ayak üstünde, gözlerimizi kapalı hâlde geyik kafasını vurmaya çalışıyorduk. O kadar çok gülüyordum ki gözümünden yaşlar süzülüyordu, dar korsemim altında kaburga kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Sonra, aniden, kolum kalınlığında çelikten bir mızrak havada uçup geyik kafasıyla birlikte duvara saplandı. Üçümüz de arkamızı döndük. Tristan ellerini silkeliyor, yaptığından gayet memnun görünüyordu. Yanında, parlak kırmızı elbisesiyle Anaïs de vardı. Gülümseyerek, sahiplenircesine Tristan’ın koluna girdi.

Birden vücudumun ısındığını hissettim, öfkeden ya da belki... Kıskançlıktan mı? Kesinlikle değil. Onunla zamanını nasıl geçirdiğini neden umursayacaktım ki?

“Hava atanları kimse sevmez, Tristan,” diye bağırdı Victoria.

Yavaşça bize doğru yürüdüler ve aniden toz içinde ve terli olduğumu ve zıplayıp hoplamaktan saçım dağıldığını fark ettim. “Mızrağı fırlatanın Anaïs olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu Tristan. Koluna girmiş olan güzel kıza sevgi dolu bakışlar attı.

“Atmayı denediği anda elbisesi yırtılırdı,” diye burun kıvırdı Victoria.

“Bu bir meydan okuma mı?” dedi Anaïs. Bunu tutkulu bir şekilde, aşağılarcasına söylemişti.

Victoria parmağını ona doğrulttu. “Sen ne zaman istersen...”

Raftan bir mızrak alırken, hepimiz Anaïs’i izledik. “İzninle Tristan...”

Tristan omuz silkti ve geyik kafasına saplı olan mızrak yere düştü. Bir hanımefendiden beklenmeyecek bir çığlık atan Anaïs, elindeki mızrağı fırlatıp geyik kafasını yeniden duvara çaktı. “Ne kazandım, Victoria? Gün boyunca Barones ben mi oluyorum?”

İkizler *sana söylemiştim* der gibi gözlerini devirdiler. Dikkati üstümde toplamak için elimi kaldırıp, “Kallavi kirpi, katır gibi kokuttu kaleyi,” dedim. Victoria ve Vincent gülmekten yerlere yattılar.

Anaïs kollarını göğsünde çaprazladı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Kendi aramızda bir şaka,” dedi Vincent gülerek, yanaklarından akan gözyaşlarını silerken. “Orada olsan anlardın.”

Anaïs burun kıvırdı. “Belki, siz de bir denemek istersiniz, leydim,” deyip, yakalamam için bana bir mızrak fırlattı. Mızrağı havada tuttum ama ağırlığıyla geriye doğru sendeledim. Bunu birkaç metreden uzağa fırlatmam mümkün değildi ve hedef çok daha uzaktaydı. “Sevdiğim sporlardan biri olan sluag avında bunları kullanıyoruz,” dedi Anaïs. “Küçük oklarınızın, ne yazık ki bu işte hiçbir yararı olmaz.”

Buna verecek bir cevabım yoktu; Anaïs haklıydı.

“Onlara karşı silah kullanmanıza çok şaşırdım,” deyiverdim. “Neden sürekli yaptığınız gibi, sluag avlarken de büyü kullanmıyorsunuz?”

Anaïs göz devirdi. “Büyü sluaglara karşı bir işe yaramaz, bağışıklıkları var. Ben tam beş tane öldürdüm,” diye kendiyle övündü.

Yüksek sesle ellerimi çırpmaya başladım. Üstünlük taslamak için elimden geleni yapıyordum. “Ben de bütün işinin etrafta gezinip güzel görünmek olduğunu sanıyordum.”

“Kıskandın mı?” Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı.

“Hiç de değil,” deyip yalan söyledim.

“Yalan söylüyorsun. Çok belli oluyor.”

Yapmacık bir gülümsemeyle, “Kıskandın mı?” dedim.

Yüzüne karanlık bir ifade yerleşti. “O sluagın seni yememiş olması ne büyük talihsizlik.”

Artan rahatsızlığını nasıl yansıtacağını görmek için Tristan’a baktım ama hiçbir şey söylemedi. Parmağıyla ceketinin düğmelerinden biri parlatmaya odaklanmış gibi görünüyordu. “Neden içeri dönüp parti nasıl gidiyor bakmıyorsun, Cécile?” dedi, eliyle ceketinden görünmez bir ipliği almış gibi yaparken. “Seni meşgul etmek için bir sürü eğlence hazırladıklarından eminim.”

“Parti demişken,” diye çıktım; “Baban yokluğunu fark etti ve bundan memnun kaldığı söylenemez. Tahtın tek vârisinin sen olmadığını hatırlatmamı istedi benden.”

Tristan’ın iplik ayıklamakla meşgul olan parmağı havada donup kaldı. Tedirginliğini hissedebiliyordum. “Bana gönderecek başka mesajı var mıymış?”

“Yokmuş.” Buna ihtiyaç da yoktu zaten.

“Peki, öyleyse.” Tristan, küçümseyici bir gülümseme takındı. “Eğer oturup bana erkek kardeşimin varlığı hatırlatmamı neden istediği üzerine varsayımlarda bulunmak istemiyorsan ki bu zaten asla unutmadığım bir gerçek, belki de partiye geri dönmek istersin.”

Tenim öfkeyle yandı. “İzinizle,” diye mırıldanıp hızla eve doğru yürüdüm.

En son yapmak isteyeceğim ey partiye geri dönmektir. Bu yüzden bodruma inen bir merdivene rastlayana kadar boş koridorlarda yürüdüm. Yolumu aydınlatın diye ışığı elimde tutup merdivenlerden indim. Koridorun duvarlarında art arda kapılarla sıralanmıştı. Onları birer birer açıp bütün odalara girdim. Hepsi şarap şişeleri ve fiçilerle doluydu; ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Üst kattan gelen, dansçıların ayak vuruşları, müziğin hafif sesini ve gülüşmeleri duyabiliyordum. Onur konuğunu özlemedikleri kesindi.

Köşeyi dönüp, başka bir kapının koluna uzandım. Kilitliydi. Meraklanıp tokamla karmaşık kilidi açmaya koyuldum. Sonunda onu açmayı başardım. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatmadan önce ışığı dikkatlice kapıdan içeri doğru tuttum.

Kocaman bir masa odanın ortasında duruyordu. Masanın etrafında bir düzine sandalye, üstünde kitaplar, kâğıtlar ve büyük bir abaküs vardı. Masanın çevresini turlarken kitapların isimlerini dikkatlice inceledim: Casitle Katedralleri, Trianon'un Köprüleri ve Kum Denizi'nin Devasa Sarayları... Siyah bir ceket sandalyelerden birinin arkasına asılmıştı. Ceketin manşetlerine beyaz renkle işlenmiş *TdM* harfleri, trol ışığının altında parladı. "Marc'ın evinin bodrumunda ne arıyorsun?" dedim dışımdan, merak içinde sandalyeye oturdum. Boş birkaç bardak ve tabakta, yarısı yenmiş, salatalıklı bir sandviç masanın üstünde duruyordu ama Tristan'ın neden bu soğuk mahzende kitap okuduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

O anda, biri kapı kolunu çevirdi. Nefesim kesilmişti; kapı açılırken hemen sandalyeden fırlayıp bir çay servis arabasının arkasına saklandım ve ışığımı söndürdüm.

Tristan aceleyle odaya daldı; Marc, Vincent, Victoria ve

Anaïs de onu takip ediyorlardı. Tristan'ın, odadaki varlığını derhal fark edeceğinden emin hâlde içimden küfrettim.

Ama o varlığımdan bihaber görünüyordu. Diğer trolerde konuştuğunu görüyor, ancak hiçbir şey duyamıyordum. Büyü sesin bana ulaşmasını engelliyor olmalıydı; bu da saklayacak bir şeyleri olduğu anlamına gelirdi. Çay fincanları arasından, arkadaşlarıyla konuşurken kollarını salladığını ve yüzünde kocaman bir sırıtış olduğunu görebiliyordum. Masanın etrafından dolanıp birkaç saniye önce oturduğum sandalyeye geçerken duyduğu heyecanı hissedebiliyordum. Aşağıya doğru eğilip, masanın altındaki kolu çekti ve ortaya gizli bir bölme çıktı. Elini bölmeden içeri uzattı; rulo hâline getirilmiş birkaç büyük kâğıt çıkardı ve onları açıp masaya yaydı. Onlara gösterdiği şeyleri arkadaşlarına açıklarken, dikkatini çekmemek için sakın kalmaya çalıştım. Çok geçmeden hepsi en az onun kadar heyecanlı görünmeye başladılar; somurtup Tristan'a parmak sallayan Anaïs dışında. Tristan yalnızca omuz silkmişti.

Kapı yüksek sesle çalındı. Tristan masadaki kâğıtları aceleyle geri, yerlerine tıkıştırıp gizli bölmeyi kapattı. "Evet?" diye bağırdı. Büyünün neden olduğu sessizlikten sonra sesi bana çok yüksek gelmişti.

Grilere bürünmüş bir hizmetçi aceleyle içeri girdi. Görünür biçimde sarsılmıştı. Terli avuçlarını pantolonuna siliyordu. "Lordum! Kardeşiniz, Ekselansları... O..." kekeledi.

"Ne olmuş Roland'a?" diye patladı Tristan. İyi ruh hâli bir anda geçmişti.

"O, şehirde."

Anaïs'in nefesi kesildi ve elini ağzına götürdü.

"Şehirde ne yapıyor?" diye sordu Tristan.

"Avlanıyor, lordum," diyebildi hizmetçi.

Tristan şimşek hızıyla kapıya koştu. “Marc, Cécile’i bul,” diye bağırdı omzunun üstünden. “Ona bir şey olursa, canıyla ödersin.”

Birkaç saniye sonra, karanlıkta yeniden yalnız başıma kalıştım. Göğsüm sıkışmıştı, rahat bir nefes alabilmem ancak uzun bir süre sonra mümkün oldu. Tristan şehre doğru ilerledikçe aramızdaki uzaklığın arttığını hissedebiliyordum. Aceleyle masaya doğru koştum. Gizli bölmeyi açan kolu el yordamıyla bulup çektim. Parşömen tomarlarını bölmeden çıkardım, hızlıca kemerli kapı ile sütun şemalarını inceleyip malzeme ve fiyat listesini okudum. Hiçbiri bana bir şey ifade etmiyordu ama Tristan onları sakladığına göre önemli olmalıydılar.

Kapının kolu titredi.

“Lanet olsun!” dedim dişlerimin arasından. Gizli bölmeyi kapatıp masanın altına saklandım.

Kapı açılıp kapandı ve soluk trol ışığı odayı aydınlattı. Odanın diğer ucundan bana doğru gelen ayakkabıları görebiliyordum. Ayakkabılar ikizlerin ayaklarına göre değildi; Marc ve Tristan ise bot giyiyorlardı. Ayakkabıların sahibi Anaïs de olamazdı. Gelen kimdi öyleyse?

Trol masanın etrafında turlar atıyor, kitapları açıp ve kapatıyordu. Solgun, gri bir elin masanın altına uzandığını görünce dudağımı ısırdım. Gizli bölmeyi açan kolu arıyor olmalıydı. *Lütfen masanın altına bakma*, diye dua edip hareketlerini takip etmeye devam ettim.

Trol, önünde kullanılmış fincan ve tabakların bulunduğu sandalyeye varınca duraksadı.

Tık.

Gizli bölme açıldı ve trolün kocaman bir nefes aldığını duydum. “Lanet olsun sana, Montigny!”

Anguolême’nin sesi... Ve öfkesinin nedenini biliyordum. Gizli bölme tamamen boştu çünkü Tristan’ın kâğıtları gerginlikten yanan, ufak ellerimin arasındaydı.

Angoulême fırtına gibi odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Uzun bir süre olduğum yerde bekledim, geri dönebilir diye endişeleniyordum. Ancak er ya da geç hareket etmem gerekecekti. Marc beni arıyordu ve beni burada bulmasını istemiyordum. Kâğıtları aldığım yere geri koysam mı diye düşündüm ama koymamaya karar verdim. Bunun yerine, onları iç çamaşırama sakladım. Elbisenin kalıbı, şüphe yaratacak her türlü kabarıklığı gizleyebilirdi. Ne olduklarını anlamak için kâğıtlara bir daha bakmak istiyordum ama daha önemlisi, bu kâğıtların Angoulême'nin eline geçmesinin kötü sonuçlar doğuracağını düşünüyordum. O trol kötü bir yanının olduğunu hissediyordum. Nedenini bilmesem de Angoulême'nin Kral'dan bile kötü olduğunu düşünüyordum.

Işığımı yakıp odadan çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim. Sonra dolambaçlı koridorlara gittim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Tam artık fark edilmeyeceğimi düşünmeye başladığım sırada, büyü beni boğazımdan yakalayıp duvara çarptı.

“O ne planlıyor?”

Angoulême gölgelerden dışarı çıktı, kollarını göğsünde çaprazlamıştı. Boynuma dolanan büyüden kurtulmak için parmaklarımı etrafına sarmaya çalıştım ama dokunuşumun altında su gibi akıp gidiyordu. “Kim?” diye hırladım. “Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

Tek kaşı yukarı kalktı. “Bir insana göre, çok kötü bir yalancısın canım.” Boynumdaki büyü biraz gevşedi. “Ama yine de soruna cevap vereceğim. Tristan... O ne planlıyor?”

Ağzımdan boğuk bir kakhaha çıktı. “Ben nerden bileyim? Bana bir şey anlatmaz ki. Hatta benden hoşlanmıyor bile. Sonuçta, ben bir insanım.”

Angoulême, gözünü kırpmadan beni izledi. Bir yılan gibi soğukkanlı ve acımasızdı. “Birbirimize yardımcı olabiliriz,” dedi sakince. “Eğer bana onun planlarını anlatırsan, ben ondan kurtulduktan sonra, Trollus’tan ayrılmaya çalışırken yoluna çıkmayacağıma söz veriyorum.” Başını hafifçe yana doğru eğdi. “Hatta buradan ayrılmana yardım bile ederim.”

Bir an için büyüü hareketsiz kaldı. Bana özgürlüğümü, içinden iyilik yapmak geçtiği için vadettiğini bir için olsun düşünmedim. Sadece ona yardım edeyim diye bunu teklif etmişti. Ama bunun bir önemi var mıydı? Ona yardım edersem özgür kalacaktım; Tristan’ın kâğıtlarını verip işin geri kalanını ona bırakabilirdim. Sözüünü yerine getireceğine güvenebilirdim çünkü troller sözlerine sadık kalmak zorundaydılar.

“Ondan kurtulmak derken neyi kastediyorsun?”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Bence ne kastettiğimi gayet iyi biliyorsun.”

Beni derinden sallayan ürpertiyle parmaklarım kaskatı oldu. Tristan’ı öldürecekti.

“Majesteleri, Ekselansları.” Marc’ın sesi gerginliği kılıç gibi kesti ve boğazımı saran büyü ortadan kayboldu.

“Sizi burada bulduğuma şaşırdım. Vesayetiniz altındaki çocuğun şu anda şehri yakıp yıkmakta olduğunu göz önüne alırsak,” dedi Marc, bir tırnağını incelerken.

Angoulême’nin dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. “Ekselansları,” dedi başını eğerek. “Lütfen sokağa çıkmayın. Başınıza kötü bir şey geldiğini görmek istemem.”

Marc, konuşmadan önce Dük’ün ilerleyip köşeden dönmesini bekledi. “Sana zarar verdi mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Marc’ın omuzları gevşedi. “Şükürler olsun. Cécile, o çok tehlikeli bir adam. Ondan uzak durmalısın.”

“Onu özellikle arayıp bulmadım zaten,” diye mırıldandım. “O beni buldu.”

Marc’ın trol ışığı, her zamanki gibi, arkasında süzülüyordu. Yüzünü göremiyor olsam da gözlerinin kısıldığını düşünüyordum.

“Senden ne istedi?” Sesi öfkeyle titredi.

Sessizliğimi korudum. Marc’ın, söylediğim her şeyi Tristan’a söyleyeceğinden emindim ve henüz seçeneklerimi azaltmak istemiyordum.

“Ona sakın güvenme, Cécile,” diye uyarıda bulundu Marc. “Senin türüne karşı hiç sevgi beslemiyor.”

Benim türüm...

Bir anda öfkeyle doldum. “Öyle ya... Ama sürekli gölgelerde gizlenen ve yüzünü herkesten saklayan bir trole güvenmeliyim. Sana güvenmeliyim.

“İstedğin bu mu?” dedi dişlerinin arasından konuşarak. “Bir canavarın gözünün içine bakmak mı? Tehlike de olduğunu söyleyen, tuhaf ve çirkin bir canavar olunca inanman kolaylaşacak mı?

“Senden korkmuyorum, Marc.”

“Aptalsın o zaman,” diye çıkıştı. “Her birimizden korkman gerekir.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Senden korkmuyorum. Beni asla incitmeyeceğine dair bana söz verdin.”

Kısa süren bir kahkaha koridorları doldurdu. “Sözleri büküp eğmenin ne kadar kolay olduğuna dair hiçbir fikrin yok.” Arkasını döndü, dengesini sağlamaya çalışıyormuş gibi soluk tenli elini duvara yasladı. Elindeki dantel desenli dövmeyi görünce kaşlarımı çattım. “Kaderinin biriyle bağlı olduğunu bilmiyordum.”

Göz açıp kapayan kadar elini cebine sokmuştu bile. “Değil zaten. O öldü.”

Şaşkınlık içinde geri çekildim. Açmış olduğum konu nedeniyle dehşete düşmüştüm, avuçlarımı eteğime sildim.

Bana doğru döndü, yüzü hâlâ gölgeler içindeydi. “Angoulême ne istedi?”

“Tristan’ın bir şeyler peşinde olduğunu düşünüyor,” dedim yavaşça, olanların ne kadarını anlatmak istediğimi düşünerek. “Ne olduğunu öğrenmek için ona yardım etmemi istiyor.”

“Ona yardım etme, Cécile.” Sesi yalvarıyor gibi çıkmıştı. Şu anda pazarlık yapma imkânım vardı bu gücü kesinlikle kullanacaktım.

“Bana, ona yardım etmemem için iyi bir neden söyle,” dedim. “Hatta Tristan’ın yanında olmam için bana tek bir neden söyle.”

“Çünkü hayatta kalman Tristan’ın lehine.”

“Neden?” diye sordum. “Onun için fark eder ki? Laneti bozmadım, benim ölmemden memnun olacağını düşünüyorum.”

Mark başını olumsuz anlamda salladı. “Onunla kaderleriniz bağlı. Eğer sen ölürsen o da ölür.”

Yavaşça, olup biteni anlamaya başlıyordum. “Peki ya o ölürse?”

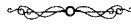
“Kalbin durabilir. Eğer kendiliğinden durmazsa, onu durdurmak için sen elinden geleni yaparsın.”

“Anlıyorum,” diye fısıldadım. Eğer Angoulême Tristan’ı öldürürse, ben de ölecektim. Gözlerimi yumdum, Marc’ın kolumu tuttuğunu zor fark edebildim. Bir anlık cahilliğim yüzünden hayatımdan vazgeçmek üzereymişim. Demek bu yüzden Kral bana kimsenin zarar vermemesi için yasa koymuştu. Yalnızca ben acı hissettiğimde Tristan da için değil, ben öldüğümde o da ölebilir diye...

“Ama sen hayattasın.” Marc’ın gözlerine baktım. “Kaderinin bağlı olduğu kişi ölmesine rağmen...”

“Yalnızca bağdan daha kuvvetli şeyler benim ölmeme izin vermediği için hayattayım.” Marc’ın sesi üzgün çıkmıştı. Işığı onun etrafında döndü ve yüzüne kısa ve nadir görülen bir an için yüzü aydınlandı ama hiç korkmadım. “Ona yardım etme Cécile. Politikadan uzak dur ve Tristan’ın seni hayatta tutacağına güven.”

İç çamaşırları saklayıp güvene aldığım parşömenleri ve Tristan’ın onları arkadaşlarına gösterirken duyduğu heyecanı düşündüm. Chris’in hayatını kurtarışını ve bana bahçede söylediği sözleri... *Tristan kimden yanaydı?*

Tristan’ın yatağındaki şatafatlı ipekler arasında uykuya dalmamdan saatler sonra, ki görünüşe göre bu benim yatağımdı artık, panik içinde uyandım. Bu panik hâli bana ait değildi, hayır. Tristan panik içinde olmalıydı; kâğıtların kaybolduğunu öğrendiğini hissedebiliyordum. Karanlık odada, gözlerim dikişlerini söküp kâğıtları içine sakladığım kalın, katmanlı perdeye odaklandı. Odaya açılmış gözetleme deliklerinin birinden izlenebileceğimden şüphelendiğim için bütün işi karanlıkta yapmıştım. Büyükannemin dikkatli bakışları altında yıllarca dikiş dikmiş olmam, sök-tüğüm dikişleri sadece el yordamıyla geri dikerken kolaylık sağlamıştı. Kimse kâğıtların burada olduğundan şüphelenmezdi.

Sırtımı yastıklara dayayıp hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Artık yarın Tristan ile yüzleşirken kullanabileceğim bir kozum vardı. Geriye sadece cesaretimi toplamak kalıyordu.

- 14 -

Cécile

Uykum kaçmıştı, sabahın erken saatlerinde yataktan kalkıp Tristan'ı aramaya başladım. Onu sarayın ahır kısmında buldum. Dünkü şık kıyafetleri hâlâ üstündeydi. Dirseklerimi pürüzsüz, taştan yapılmış balkon tırabzanlarına dayayıp uzaktan onu izledim. Eskiden atın üstüne tırmanırken kullanıldığını düşündüğüm bir taş bloğun üstüne oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı, yüzünde hâlâ gergindi. Uykusuzluktan gözlerinin altı karar-mıştı. Parmağını, diğer elindeki, altın rengi dantel desenin üstünde gezdiriyordu.

Fırtına gibi aşağıya inip onunla yüzleşmek istedim ama ayaklarım olduğum yere sabitlenmiş gibiydi. Söyleyeceklerinden ve tepkisinden korkuyordum. Trol politikasına karışmanın benim için doğuracağı sonuçlar beni endişelendiriyordu.

“Yeni arkadaşına rapor vermek için beni mi gözetliyorsun?” dedi Tristan, bir anda.

Parmaklarım seğirdi. “Hayır.”

Merdivenlerden aşağıya indim. Ben önüne gelinceye kadar başını kaldırmadı, hatta kıpırdamadı bile. “Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum.” Bütün çabalarıma rağmen sesimin titremesine engel olamadım.

“Konuş öyleyse.”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim.

Kaşlarını çattı. “Bekliyorum.”

“Özel konuşmak istiyorum,” demeyi becerebildim.

Bomboş avluya baktı. “Burada kimse yok.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Lütfen.”

“İyi.” Onu takip etmemi işaret etti. Bir kapıdan geçtik ve kapıyı arkamızdan sıkıca kapattım. Ahırın içindeydik. Eski püskü at bölmeleri iki yanımızda uzanıyordu. “Yer israfı, sence de öyle değil mi?” Boş binayı gösterdim.

Tristan bölmelerden birinin mandalını çıkartıp kapıyı yavaşça ileri geri sallamaya başladı. “Bir gün atlarımız olur diye umuyoruz, sanırım. Ne konuda konuşmak istiyorsun?”

“Bizi kimsenin duyamamasını sağla.”

“Bir trole büyüsiyle ne yapacağını söylemek kabalık olarak kabul edilir.”

Ayağımı bölme kapısının önüne koyup sallanmayı durdurdum. “Eh, kendim yapamadığımdan senden istiyorum. Ayrıca, korumaya çalıştığım şey senin sırrın.”

Tenimde gezen büyü, bizi bir pelerin gibi bizi sarıp duymamamızı sağladı. “Hangi sırmış o?”

Sırtımdan bir damla ter aktı. “Sen bir sempatizansın.”

Güldü, ancak bir anlık huzursuzluğu onu ele verdi. “Ne hissettiğini benden saklamaya çalışmayı bırakabilirsin,” diye ekledim. “Beni herkesi kandırdığın gibi kandıramazsın.”

Gülümsemesi yüzünden silindi. “Bu ‘senin için de geçerli, Cécile.”

Geri çekilmedim. “Soruları ben soracağım. İnsanlardan nefret ediyor musun?”

Aheste aheste kahkaha attı. “Bunun cevabını bildiğini sanıyordum.”

“Senin ağzından duymak istiyorum.”

“Sana ne ifade edecek ki? Bilmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

Onun endişesi benimkini besliyordu, kesik kesik nefes almaya başladım. “Evet ya da hayır diye cevaplamanı istiyorum.”

“Bu fazla sınırlayıcı bir cevap verme şekli,” dedi dudaklarını ıslatırken. “Kendi cevaplarımı vermeyi tercih ederim.”

“Evet mi, hayır mı, Tristan?”

Sessizlik...

Bana güvenmiyordu. Onu suçlamıyordum ama bilmem gerekiyordu. Şantajla başvurmadan onu ikna etmenin bir yolu olmalıydı. İnsanları ikna etmekte başarılıyım. Sadece biraz konsantrasyon ve doğru sözcük seçimi gerekiyordu. Dikkatimi topladım. “Birbirimizin hayatta kalmasını istiyoruz,” dedim. “Bu lanetli şehirde senin hayatta kalmana kimsenin benden fazla ihtiyacı olamaz. Ancak sana yardım edebilmem için gerçeği bilmem gerekiyor. Lütfen bana gerçeği söyle.” Sözlerin üstüne basa basa konuştum. Tüm irademi onu ikna etmek için kullanıyordum.

Kulaklarımda kalp atışımın şiddetini, ayaklarımda altımda sapasağlam zemini hissediyordum. Mandalları açık olan kapılardan biri savrulup duvara çarptı. Tristan’ın dikkati sesin geldiği yöne doğru çekildi; endişeli ve meraklıydı. Ancak irademi bu şekilde kullanmam, onu ne ikna etmiş ne de etkilemişti. Yılanı deliğinden çıkarmanın tek bir yolu kalmıştı.

“Sanırım yakın zamanda birkaç belge kaybettin,” dedim

yavaşça. “Bazı kimselerin ele geçirmeyi çok istediği belgeler.”

Başımın arkasında öfke belirdi. Tristan tümüyle hareketsizdi, gözünü bile kırpıyordu. “Nerede onlar?”

Geri adım atma içgüdümüne karşı savaştım. “Güvendeler. Onları sakladım.”

“Beni şaşırtıyorsun, Cécile,” dedi. Sesi buz gibiydi. “İhanet edecek biri olduğunu düşünmezdim.”

Kaşlarımı çatıttım. “Sadece gerçeği bilmek istiyorum. Bir sürü sırrı olan sensin. Ayrıca onları sana karşı kullanmak için almadım. Seni korumak için aldım.”

Gözleri, çok az da olsa genişleyince yaşadığı şaşkınlığı hissettim.

“Sözlerini açıklamaya başlasan iyi olur,” dedi.

Kısa ve özlü cümlelerle nasıl mahzene gittiğimi ve sonrasında neler olduğunu anlattım. “Eğer onları ben almamış olsaydım, Angoulême alacaktı,” dedim. “Ayrıca o bana senden kurtulmayı teklif ederken kâğıtlar eteğime saklıydı. Ona kâğıtları o anda verebilirdim ama bunu yapmadım.”

“Kendini korumak için...”

Başımı yana salladım. “Aramızdaki bağın neden olacağı şeylerden o sırada haberim yoktu. Neler olacağını Marc anlattı, eğer ikimizden biri...”

“Ölürse,” diye cümlemi tamamladı. “Bilmiyor muydun?”

“Nasıl bilebilirdim ki?” Ayakkabımın ucunu yere sürttüm. “Siz troller değer verdiğim her şeyi aldınız benden. Buradan kendi başıma kaçmamın hiçbir yolu yok; yardıma ihtiyacım var. Angoulême bana yardım etmeyi teklif etti ama bunu içten istemediğini biliyorum. Benden nefret ediyor ve ölmemi istiyor, bunu hissedebiliyorum.” Elleri mi sıkıp yumruk yaptım ve tereddüt içinde, “Ama elinde olsaydı sen bana yardım ederdin,” dedim.

Hiçbir tepki vermedi. Gözlerimi yumdum ve duygularımı okumaya çalıştım ama çok kafa karıştırıcı ve düzensizdiler.

“İstedğin şey bu mu o zaman?” diye sordu. “Kâğıtlar karşılığında Trollus’tan kaçmana yardım edeceğime dair söz vermem mi?”

“Hayır,” dedim. “Başka bir şey istiyorum.”

Sessizlik... Yüzünde ipuçları aramak için gözlerimi açmaya zahmet etmedim. Çünkü hiç bulamayacaktım, uzun süredir bir şeyler gizliyordu. Düşüncelerinin yüzüne yansımaması konusunda ihtiyatlıydı. İhtiyacım olan bütün ipuçları kafamın içindeydi. Tristan endişeliydi. Benim ne yapacağımı ön görebileceğini, kontrol edebileceğini düşünüyordu ama biraz önce ona aksini göstermişim.

“Ne istiyorsun?”

“Bana o kâğıtlarda ne yazdığını söylemeni istiyorum. Neden senin için bu kadar önemli olduklarını ve neden Angoulême’nin onları bu kadar çok istediğini bilmek istiyorum.”

Güldü. “İsteyebileceğin birçok şey arasından *bunu* mu seçtin?”

Başımı olumlu anlamda salladım. Arsızlığından etkilennememişim. Şansımı deneyip resmen altın bulmuştum. Vermeyi en az istediği buydu, bu da cevabın değerli olduğu anlamına geliyordu. Gerçek, yürüttüğü siyasetin en önemli noktası bu cevapta yatıyordu. Evet, kaçmama yardım etmesini isteyebilirdim ama o bu türden bir sözü çarpıtmanın ne kadar kolay olabileceğini biliyordum. Eldeki bir elma ağaçtaki iki elmadan daha iyiydi. Eğer bana istediğimi verirse elimde değerli bir şey olacağından hiç şüphem yoktu.

“Seni öldüremiyor olmam acı veremeyeceğim anlamına gelmez,” dedi bir adım ileri atarak.

Başımı yana salladım. “Senden korkmuyorum.”

“Korkmalısın.” Ellerini boynuma sardı. Başparmağını aort damarımın üstüne koyup hızlanan nabzımı hissetti. “Ölmek için yalvarabileceğin bir hâle getirebilirim seni.”

“Getirmeyeceksin.”

Dişlerinin arasından nefes alıp veriyordu. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü bana işkence ederek bilgi alacak olsaydın, çoktan alırdın,” dedim. Ona doğru eğildim. Eli boynumdan kayıp başımın arkasını kavradı. Parmakları saçlarıma dolanıyordu. “Babandan nefret ediyorsun. Melezlere karşı davranışlarından... Dün senin ağzından duydum ama daha ötesinde, bunu hissettim.” Elimi göğsüne koydum, ilk kez dokunuşuma karşı koymadı. “Sen onun gibi biri değilsin.”

Kalbi şiddetle atmaya başladı. Cildinin sıcaklığı gömleğinden geçip elimi ısıtmıştı.

“Öyle olsaydım hayat çok daha kolay olurdu,” dedi. Nefes verip aramıza mesafe koydu. “Benden istediğini sana söylemem kâğıtlar için büyük bir karşılık ama sanırım bir seçeneğim yok.”

“Aslında bu durumu zorlaştıran, bir seçeneğinin olması,” dedim.

Dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı.

“Söyle bana,” diye ısrar ettim.

Elini, başımın üstündeki parmaklıklara koydu. İstirabının büyük yükünü omuzlarımda hissedebiliyordum. Sözcükler ağzından bir anda, hızla çıkıverdi. “Senin buraya getirilmeni ben istemedim. Her seferinde babamın kararlarına karşı çıktım ama beni hiç dinlemedi. Aklındaki tek şey laneti bozmak. Özgür olana kadar asla durmayacak.”

“Sana yardım edebilirim,” dedim göğsünün şişip inmesini izlerken. “Eğer laneti bozarsam babanın beni serbest bırakmaması için hiçbir neden olmaz.” Lanet hakkındaki

düşüncelerinin çok karışık olduğunu biliyordum ama artık onları öğrenip anlamamın zamanı gelmişti.

“Hayır!” Tristan bir anda geri çekildi. Gözleri kocaman olmuştu. “Yani...” Bir elini yukarı kaldırdı. “Laneti bozmanın sonuçları var.”

“Öyle mi?” deyip kollarımı göğsümde çaprazladım.

Tristan yüzünü ekşitti. “Babamın dış dünyaya çıkabilmesini mi istiyorsun?”

“Hiç istemiyorum,” deyiverdim. “Onun öldüğünü görmek istiyorum ama ne kadar şişman olsa da yakın zamanda fenalaşıp ölmeye niyeti olduğunu sanmıyorum.”

“Niyetinin pek de bir önemi olmayabilir,” diye cevap verdi alçak sesle. “Tabii eğer her şey plana uygun giderse, benim planıma.”

İtirafını duyduğumda vücuduma tuhaf bir rahatlama hissi yayıldı. “Sen bir sempatizansın. Onların liderisin, değil mi?”

Başıyla onayladı ve omuzlarımdan tutup beni yavaşça sarsmaya başladı. “Eğer bana ihanet edip Angoulême’ye söylersen o da babama söyler ve babam sadece beni öldürmekle kalmaz. Zoé’yi Élise’i ve daha henüz tanımadığın sayısız melezi de öldürür. Ayrıca bir mucize olur da ben öldükten sonra hayatta kalırsan, bunun çok uzun sürmesini sağlayacağından da emin olabilirsin.”

“Anladım,” dedim. “Hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz veriyorum.”

Omuzlarımı bırakmadan konuşmaya devam etti. “Bir yıl içinde on sekiz yaşına basacağım ki bu da bir trolün gücünün olgunlaşıp zirveye çıktığı zamandır. Ben...” Te-reddüt etti. “Şu anda bile büyü gücüm onunla yarışabilir. O zaman ise ondan daha güçlü olacağım. Yaşayan tüm Troller içinde en güçlüsü ben olacağım ve Trollus’ta asıl kral gücün kendisidir.”

Nefesim kesildi. “Babanı tahttan indirmeyi mi planlıyorsun?”

Gözlerini yumdu ve omuzlarımı bıraktı. “Öyle de denebilir.”

Üstümden bir ürperti dalgası geçti. “Onu öldürmeyi planlıyorsun.”

“Bazen,” dedi. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu zor duyabildim. “Bazen, akla sığmayanı yapmak zorunda kalırsın.”

“Bu, ihanet.” Yapacağı ihanetten de kötüydü. Babasını öldürmeyi planlıyordu.

“Evet.”

“Peki ya annen? Eğer babanı öldürürsen, o da ölmez mi?” Bir dakika düşündüm. “Peki ya teyzene ne olacak?” diye sordum.

Tristan hasta gibi görünüyordu, kendisini daha da kötü hissetti. “Bu mümkün ama teyzem, annemi hayatta tutabileceğini düşünüyor.”

“Haber var, o hâlde. Peki ya annen biliyor mu?”

Başını hafifçe hayır anlamında salladı. “Sadece teyzem biliyor. Konuşmalarımızı büyüyle gizlemek kolay oldu. Annem şüpheci biri değildir.” Omuzlarımı öne çekti, rahatsızlığı hareketlerinden belli oluyordu. “Tüm bunlar teyzemin planıydı. Babamdan ve onun Trollus’u yönetme şeklinden nefret ediyor.”

Böyle bir plan kurmak için bundan daha fazla nedene ihtiyaç vardı. “Niçin?”

“Bir arkadaşı vardı. Melezdi ve çok yakınlardı.” Tristan keder içinde yüzünü ekşitti. “Annem ve teyzemin yapışık olmasından dolayı babam ikisine de sahip olduğunu düşünüyor. Teyzemin arkadaşlığını öğrendikten sonra topluluk önünde adamın derisini yüzdürdü. İki kere.” Tristan gözlerini kapattı. “Melezler bile işkenceye uzun süre

dayanabilirler. İnfazcının, babam onun derisini üçüncü ya da dördüncü kez yüzdürmesin diye adamın bacağındaki atardamarlardan birini bilerek kestiğini düşünüyorum.”

O kadar işkenceye dayanmanın düşüncesiyle bacaklarım titredi. Eğer trol olmanın getirdiği müthiş dayanıklılığın kötü bir yanı varsa, bu olmalıydı.

Tristan devam etti. “Şimdiye kadar hiç safkan bir trole ölüm cezası vermedi. Bizlerden çok az sayıda kaldı. Ama en küçük suçta mezlere ölüm cezası veriyor ve bunların çabuk ölümler olmamasını sağlıyor.

Tüm bunlar dehşet verici, berbat işlerdi ama bu kraların doğasında vardı, insan ya da trol olsun. Arkadaşına yaptıklarından sonra Düşes’in Kral’ı öldürmek istemesini anlayabiliyordum ama Tristan’ı kendi, öz babasını öldürmeyi düşünmeye iten şey neydi?

Tristan, bu soruyu bekliyormuş gibi, “Bir zamanlar insan bir arkadaşım vardı. Yaşlıydı ve tuhaf kıyafetler giyerdi. Bana her zaman şeker getirir ve öyküler anlatırdı. Hiçbir zaman prens ve hatta trolmüşüm gibi davranmadı bana; bir çocukmuşum gibi davranırdı. Babam beni cezalandırmak için onu öldürttü,” dedi ve başını öne eğdi. “Onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Daha çocuktum ve onun karşısında hiçbir şansım yoktu. Ama artık var.”

Gözlerimi kapatıp, duyguları arasında gezdim. Korku, utanç, tereddüt... Peki ya bir cinayet planına yarıdakçılık yapma konusunda ben neler hissediyordum? Babasından nefret ediyordum. Benim kaçırılmamı o sağlamıştı ve hayatımı mahvetmişti. Onun için amaca hizmet eden bir araçtan daha fazlası değildim ve daha önemlisi, vaz geçilebilir bir araçtım. Ama biri öldürülürken hiçbir şey yapmayıp buna seyirci kalabilir miydim? Bunun üzerine uzunca düşünmeme gerek yoktu aslında. Burum böyleyken, yalnızca izlemekle kalmaz saplayan kişi bile olabilir-

dim. Eğer bu beni kötü biri yapıyorsa, öyle olsun. Ancak Kral'ın ölmesi durumunda bile dikkate alınması gereken bir problem daha vardı.

"Sempatizanlar," dedim. "Onlar sadece babandan kurtulmak istemiyorlar. Yönetime geçebilecek, onlardan daha güçlü kimsenin kalmaması için bütün soylulardan kurtulmak istiyorlar. Terk Edilmiş Dağ'ın çökecek olması dışında seni, arkadaşlarını ve aileni öldürmekten onları alıkoyan nedir?" Sonra her şeyin farkına vardım. Lanet kırıldığında şehri yönetenin kendisi olmasını istiyordu. Böylece kral olmakla kalmayacak, halkının kahramanı da olacaktı. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama sonra vazgeçip geri kapattım. Trollerle dolu bir şehri özgürlükten alıkoymak büyük bir sırdı ama bu kâğıttaki diyagramların amacını açıklamıyordu. "Cevap verecek misin?" dedim sonunda.

Derin bir nefes aldı. "Bu bir sözleşme o zaman. Ben kâğıtların içeriğini söyleyeceğim, sen de bana onları nereye sakladığını..."

"Evet," dedim. Laneti bilerek kırmadığı bilgisinden daha önemli ne öğrenecektim acaba? "Kabul ediyorum."

"Önce şunu anlamalısın: Bundan sadece Marc, Anaïs ve ikizlerin haberi var. Onlara güvenmemin tek nedeni ise onların gerçek..." Duraksadı. "Onlara neden güvendiğimin konuyla bir ilgisi yok. Demek istediğim şu, sana o şekilde güvenmek için bir nedenim yok."

Hiçbir şey söylemedim. Bana güvenebileceğini söylemenin bir anlamı yoktu. Trollerin aksine, yalan söyleyebiliyordum sonuçta.

Tristan derin bir nefes aldı. "O belgeler dağı ayakta tutabilecek bir yapının planları."

"Büyüye ihtiyaç kalmadan," diye fısıldadım.

"Evet, onu inşa ettikten sonra büyüye ihtiyaç kalmayacak."

“Peki, hangi amaçla?” diye sordum. “Kral olduğun zaman zaten laneti bozmayacak mısın? Lanetten kurtulunca bütün taşları fırlatamaz mısın? Bu yeri terk edebilirsiniz de...”

“Evet, böyle bir ihtimal var,” dedi. Sesinde hiç duygu yoktu ama göğsünün şişip indiğini görebiliyordum. Ne düşündüğünü tavrından anlamayayım diye nefesini kontrol edip hislerini gizlemeye çalışıyordu. Ama neden? Daha ne saklıyor olabilirdi?

Dudağımı ısırđım. “Lanetin kırılmayacağını düşünüyorsun, değil mi?”

Derin bir nefes alıp iç geçirdi. “Kırılacağını düşünmek büyük bir beklenti olur.”

“Beklentiği düşük tutmak iyidir, değil mi?”

“Güçlü bir hafızan var,” dedi. “Yapıyı inşa edebileceğimi biliyorum ama bu esaretimizi nasıl sona erdirebileceğimizi bilmiyorum.”

Bu benim için iyi bir şeydi. Dışarıya çıktıktan sonra trollerin dağı terk edemediklerini bilmek rahat uyumama yardımcı olurdu. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp onun planlarını dinlemeye geri döndüm.

“Ama bunu inşa edersen melczlerin sana ihtiyacı kalmaz,” dedim. “Seni neden öldürmesinler ki? İleride köle olma ihtimallerinin sürmesindense seni öldürürler daha iyi.”

“Belki de saygınlık,” derken dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. “Bana kurtarıcı Tristan deyip adıma şarkılar besteleyebilirler.”

“Ciddi bir soru sordum, Tristan,” diye cevap verdim. “Peki ya safkan troller? Melezler hepsini öldürecek mi?”

“Hayır,” dedi. “Çoğunun güvenliği konusunda onlarla pazarlık yaptım. İncitmemeye yemin ettikleri trollerin bir listesi var.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Safkan trollerin kölelerini serbest bırakıp güçlerini ellerinden almandan memnun olacaklarını sanmıyorum.”

“İşin kötü tarafı da bu,” dedi yavaşça. “Binlerce trolü kölelikten kurtarınca bir sürü güçlü düşmanım olacak. Beni uzun bir süre boyunca, sık sık öldürmeye çalışacaklarından hiç şüphem yok. Ama birçok trolün kazancı benim kaybedeceklerime değer.”

“Gerektiği kadar endişeli görünmüyorsun.”

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Beni öldürmek çok zordur.”

“Ama beni öldürmek o kadar zor değil.”

Tristan’ın sırtışı yüzünden silindi. “Evet,” dedi. “Değil. Tam da bu yüzden buraya getirilmemeni istedim. Bunun için çok üzgünüm.”

Onu bir ölümün pençesinden yalnızca, bile bile bir diğerine doğru yürüsün diye kurtarmıştım. Ve bu sadece kendi ölümü olmayacaktı, benim ölümüm de olacaktı. Gözümü yakan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. Bir tutam saç, eliyle kulağımın arkasına atana kadar bana uzandığını fark etmedim. “Bu yapıyı inşa etmek yıllar sürecek, Cécile ama sana söz veriyorum; Trollus’un kontrolünü ele geçirdiğim anda seni buradan uzaklara göndereceğim ve seni koruması için bir sürü insana ödeme yapacağım. Nerede nasıl yaşamak istiyorsan yaşa diye.”

Onu öldürmek için beni bulmaya çalışacak suikastçılardan sonsuza dek korkarak...

“Biliyorum, tüm bunları bir anda sindirmek kolay değil ve büyük ihtimalle beklediğin cevap da bu değildi,” dedi alçak sesle. “Ama yıllar sonra neler olabileceğini düşünerek yaşama, şimdiyi düşün. Eğer planım ben daha saldırmadan önce ortaya çıkarsa ikimiz de ölürüz. Babama sadakat rolünü oynamaya devam etmeliyim ve bunun için de herkesi insanlardan nefret ettiğime inandırmam gerekiyor.”

Başımı evet anlamında salladım.

“Seni görmezden geleceğim. Sana acımasız davranacağım ve buna ayak uydurmalısın. Üzgün ve mutsuzmuşsun gibi davran. Kimseye sana iyi davrandığımı ya da güvendiğimi düşündürecek bir ipucu verme. Ve en önemlisi hayatta olup olmamanı, bunun bana etkisi dışında, önem-sediğimi kimseye fark ettirme.”

“Önemsiyor musun?” diye sordum daha ne yaptığımı anlamadan ona doğru bir adım atarak. Neredeyse birbirimize dokunuyorduk artık. Temiz kokuyordu, sabunun kokusu deri ve çeliğe karışmıştı; bir erkeğin kokması gerektiği gibi...

“Çok fazla soru soruyorsun,” dedi, dağılmış saçlarından bir tutamı alıp elleri belimi sarana kadar, aşağı doğru takip ederek. Dokunuşunu hissedince titredim; hissettiğim korku değil, başka bir şeydi. Kanımı kaynatıp tüylerimi diken diken eden bir şey... Elleriyle belimi iyice sardı. Dudaklarım hafifçe aralandı ve onu kendime çekme dürtüsü bir okyanus dalgası gibi üstümden geçti. Bakışlarım göğsünden, boynuna oradan da yüzüne çevrildi. Uzun, siyah kirpikleri altından yarı açık gözleriyle beni izliyordu. Gözlerinde bir şey gördüğümü; bir şey hissettiğimi biliyordum.

Bir anda gözlerini bir tür perde kapladı ve bu perde gördüğümü düşündüğüm şeyi sakladı; belki de öyle bir şey asla orada olmamıştı. Yüzü, her zamanki ilgisizlik maskesinin ardına saklandı, duyarsız ve kibirli görünüyordu. Ayrıca kızgındı. “Planlarımı nereye sakladın, Cécile?”

“Yatak odandaki perdenin içine sakladım.” Sanki dilimi kontrol edemiyormuşum gibi sözcükler ben istemeden ağzımdan çıkıvermişti. *Bir trole söz verirken dikkatli ol.*

Göz kırpıncaya kadar gitmişti. Şelalenin sağır eden gü-rültüsü bir kez daha kulaklarımdaydı.

- 15 -

Cécile

Tristan'la yaptığım konuşmadan gelen ivmeyi boşa harcamadım. Artık bir umudum, dört gözle beklediğim bir şey vardı. Daha önemlisi, artık bir müttefikim vardı. Hem de güçlü bir müttefik... Ancak Tristan'ın planının yürümesi zaman alacaktı, bu süreyi yatak odamda sıkılıp bunalarak geçirmeye hiç niyetim yoktu.

“Élise,” dedim, ona yatağımı yaparken rastlayınca. “Düşes’le konuşmak istesem bunu nasıl yapabilirim?”

Élise elini örtülerin üstünde gezdirdi. “Ona, görüşmek istediğinizi belirten bir kart gönderebilirsiniz.”

Kaşlarımı çattım, konuşmak bir davetiye gönderip cevabını bekleme fikrinden hiç hoşlanmamıştım.

Elise, “Ya da sizi hemen onu görmeye götürebilirim,” derken dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Düşes formaliteye pek düşkün değildir, hatta zaman kaybı olduğunu düşünür. Yanına habersiz gitmenizden rahatsız olmaz.”

“Onu baya tanıyor gibisin,” diye mırıldandım koridora

doğru yürürken. Artık kendi ışığım vardı, durup duvardaki tabloları inceleyebiliyordum. Yolumu bulmama yardımcı olacak küçük detaylar bulmaya çalıştım.

“Benim ilk sahibim oydu, on beş yaşına girdiğim zaman.”

“Gerçekten mi?” Duraksayıp ona doğru döndüm, bu sırada istemeden ışığımın gözüne girmesine neden olmuştum “Hiç aklıma gelmezdi bu kadar genç birinin...” Sonra duraksadım.

“Düşes ve Kraliçe’ye hizmet etmek gibi ayrıcalıklı bir pozisyonda olacağı mı?”

Yüzüm kızardı, çünkü düşündüğüm tam olarak da buydu.

“Annemi tanırdı,” diye devam etti Élise. “Zoé ve benim haklarımızı, biz daha çok küçükken satın aldı. Bu da soylulara hizmet etmeye hazırlanmak için bize uzun bir süre verdi.”

Sesinde gözden kaçıramadığım bir keskinlik vardı. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Onu kesinlikle kırmıştım.

“Neden?” diye sordu kapıyı çalarken. “Hiçbiri senin suçun değil ve ayrıca bir hanımefendinin hizmetçisi olmaktan çok daha kötü işler var. Lağımları temizliyor ya da madenlerde çalışıyor olabilirdim.”

Seçim. Bu sözcük hemen aklıma geldi ama söylemedim. Son birkaç güne kadar, birinin kendi hayatının üstünde kontrol sahibi olmasının değerini tam anlamıyla anlamamıştım. *Seçim hakkı* önemliydi ve hiçbir melezin böyle bir hakkı yoktu.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdı içerden tiz bir ses.

“Benim!” diye bağırdım. “Cécile!” Omuzlarımı rahatlatmaya çalışarak kapının kolunu çevirip, içeri girdim.

“Cécile!” diye bağırdı Kraliçe beni görünce. Ayağa kal-

kıp, aceleyle yanıma geldi ve daha ben reverans yaparken iki yanağımdan da öptü. Bana kaburgalarımı kırmak istencesine sarılırken hırıltılı bir nefes verdim.

“Kemiklerini kırma, Matilde,” diye bağırdı Düşes, omzunun üstünden. “Çok kırılğan bir şey bu.”

“Değilim aslında” dedim Kraliçe’ye beceriksizce gülümseyerek. Beni aynalarla çevrilmiş bir oturma alanına götürürken, “Bildiginiz üzere bir çiftlikte büyüdüm,” dedim.

“Bu tür şeyler görecelidir. Bu durumda da öyle...” diye cevap verdi Düşes.

“Saçların düğüm olmuş,” diye fikrini belirtti Kraliçe. Sohbetimizle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Eline bir tarak alıp beni kanepelerin ortasındaki bir tabureye oturttu ve saçımı taramaya başladı.

“Hiç bozma,” dedi Düşes. Yumuşak konuşması şimdiye kadar gördüğüm karakterine uzaktı. “Annelik yapacağı birisi varken daha iyi oluyor.”

Aynadan gördüğüm Düşes’e olumlu anlamda başımı salladım. Aynalar sırf bu amaç için kurulmuş gibi görünüyordu.

“Neden buradasın?”

Élise haklıydı. Tristan’ın teyzesi zaman harcamayı seven biri değildi.

Boğazımı temizledim. “Daha önce, bana Trollus’ta bazı fırsatlara sahip olduğumu söylemişsiniz. Bir şey istersem, bunun çok nadir durumlarda reddedileceğini... Ben... Ben bu durumdan yararlanmak isterim.”

Çaydan büyük bir yudum alıp aynadan beni seyretti. Bana neyin değiştiğini, neden böyle bir karar verdiğimi sormasını bekledim ama sadece başıyla onayladı. “Özellikle istediğin bir şey var mı?”

Bilgi. “Emin değilim,” diye cevap verdim.

“Müzik eğitimi?”

“Hayır,” dedim hemen. “O değil.” Şarkılarım bana aitti. En iyi olduğum ve en çok önemseydiğim şeydi. Onların müziğime karışmasını istemiyordum.

“Resim? Edebiyat? Tarih? Dil?” Birçok başlık sıraladı.

“Hepsi,” dedim.

Düşes dudağını ısırды, sonra gülümsedi. “Zaman geçirmeye yönelik şeyler.”

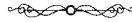
Sonra neyin değiştiğini sormasının gereksiz olduğunu fark ettim. Nasılsa, çoktan biliyordu ve Tristan’ın izlediği siyasetin aramızda açık açık konuşulabilecek bir şey olmadığını o anda, kesin olarak anladım.

“Oynadığınız oyun,” köşede süzülen oyun tahtalarını işaret ettim. “Oynamayı bana da öğretir misiniz?”

“Adı, Guerre,” derken derin düşüncelere daldı. “Evet, belki de bu başlamak için iyi bir noktadır. Strateji...”

“Tristan. O...” Tereddüt ettim, aynadan Kraliçe’ye baktım. Saçımı taramayı bırakmıştı. Gözleri dalmıştı, aklı uzaklarda bir yerlerde gibi görünüyordu. “O, bu oyunu sever mi?”

Düşes başını hayır anlamında salladı. “Sevmez... Oynarken yaşar bu oyunu. Şimdi, başlayalım mı?”

Bunu takip eden iki gün, gün doğumundan batımına kadar geniş bir yelpazede düzenlenmiş aktivitelerle geçti. Düşes’ten Guerre’in temel ilkelerini öğrendim, bir dans öğretmeni ile pratik yaptım, cam üflemeyle öğrendim, ikizlerle birlikte sessiz tekrarı ile dolu berbat şiirler yazdım ve Marc’la şehrin çeşitli yerlerini gezdim. Tüm bunları yaparken Tristan’ı hiç görmemişim. Bu yüzden üçüncü günde, resim dersim sırasında bir anda çıkagelince hazırlıksız yakalandım.

“Bu,” dedi arkamdan bir ses, “kesinlikle hayatımda gör-
düğüm en çirkin renk kombinasyonu. Buna sanat dediğini
söyleme sakın bana!”

Yeşil ve kahverengi renklerde boyadığım tuvale arka-
mı dönüp karşımda Tristan’ı buldum. Kollarını göğsünde
çaprazlamış ve kaşlarını çatmıştı. “Ne zamandır bu resim
üzerinde çalışıyorsun?”

“Öğleden beri.” Somurtup ayağa kalktım.

“Eğer Trollus’taki en iyi ressamların tüm bir öğleden
sonra verdiği dersler sana bunu kazandırıyor, ilk başla-
dığın zamanki hâlini yalnızca hayal edebiliyorum.” Öğret-
menlerime döndü. “Zamanınızı boş harcıyorsunuz.”

“Leydi Cécile’e ders vermemizi Düşes istedi, Ekselans-
ları,” dedi trollerden biri. Burası hariç her yerde daha mut-
lu olurmuş gibi görünüyordu.

“Eh, ben de size bu işi derhal bırakmanızı söylüyo-
rum,” diye çıkıştı Tristan. “Bu, sizin dikkatinize değer bir
şey değil,” derken benim resmimi gösterdi.

“Affedersiniz, Ekselansları.” Eteğimi tutup bütün gü-
cümle kumaşı sıktım. Yüzümün öfkeden ve utançtan
kızardığını hissedebiliyordum. “Ama istediğim konuda
eğitim alabileceğimi sanıyordum. Ne hakla bana engel ol-
maya çalışıyorsunuz, anlamıyorum!”

“Kraliyet ayrıcalığı!”

Burun kıvırdım. “Daha çok kraliyet tipi ‘işim gücüm
yok, milletin işine burnumu sokuyorum’ gibi geldi bana!”

Gözleri öfkeden kocaman oldu ve bana doğru bir adım
attı. Gözümün kenarıyla diğer trollerin sessizce geri çekil-
diklerini gördüm. “Zamanımı nasıl geçirdiğim konusunda
ne fikrin olabilir, *insan*?”

İnsan derken ses tonu sanki ben iğrenç ve pis bir şey-
mişim gibiydi. Canımın acısını kontrol etmek için bir an-
lığına gözlerimi kapattım. *Bu sahte bir kavga, Cécile*, diye

hatırlattım kendime. *Sadece rol yapıyoruz, kişisel bir şey değil.* Ama bunu yapmak zordu.

Tristan, belki de beni çok zorladığını fark etmişti; çünkü bir adım geri attı. “Her neyse, bu *sanat eserinde* ne anlatmaya çalıştınız?” diye sordu tuval üzerindeki lekeleri göstererek.

Omuzlarımı diktim. “Bu, duygularımın renkle anlatılışı.”

“Ah, öyle mi? Nasıl hisler anlattığını söyler misin lütfen?”

Çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Size karşı olan hislerim, sevgili kocacığım.”

Trollerden birinin nefesi kesildi ve elini ağzına götürdü. Başımın arkasında hafif de olsa şokun yarattığı etkiyi hissedebildim. *Güzel*, diye düşündüm, onu gafıl avladığıma sevinmişim. Eğer sahte bir kavga edeceksek, benim ona söyleyeceğim sözlerle da alışmalıydı.

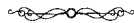
Tristan birden gülmeye başladı. “Sanırım zamanınızı boşa harcamıyormuşsunuz.” Odanın gölgeler içindeki köşelerinde saklanmaya çalışan, gözleri korkundan büyümüş trollere dönerek, “İşinize geri dönün, o hâlde,” dedi.

Topuğu üstünde dönüp, hiçbir şey söylemeden stüdyoyu terk etti.

“İyi misiniz, leydim?” Trollerden biri öne çıkıp koluma dokundu. Titreyip kısa kısa nefesler aldığımı ancak o zaman fark ettim.

“Evet... Hayır.” Elimi karnıma koyup birkaç derin nefes aldım. “Lütfen resmimi çerçeveletip saraya gönderin.”

Korkundan ağzı açık kalmıştı. Bakışlarını görmezden gelip stüdyodan çıktım ve korumalarım da beni takip etti.

Akşamüstü, ikizlerle oynadığım tenis oyunundan dön-

düğümde tablom odamda beni bekliyordu. Yorgun argın ve terli bir hâlde Tristan'ın masasının üstünde duran ipek kaplı pakete bakarken, tabloyu istemekle hata mı yapıp yapmadığımı düşündüm.

Kapı birden ağzına kadar açıldı; Tristan büyük adımlara içeri girdi. Kapı arkasından kapandığı anda şelalenin sesi kesiliverdi. İnce bir bulanıklık dalgası belirdi ve duvarları görüş alanımdan çıkardı.

"Aç mısın?" Daha cevabımı beklemeden tutmak için bir elma fırlattı. Hiç düşünmeden havada yakalayiverdim.

"İyi tuttun. Ağabeyin de böyle mi yapardı?"

Başımı evet anlamında salladım. "Ağabeyim hakkında ne biliyorsun?"

Tristan, elindeki elmadan bir ısırık aldı. Çiğnemesini bitirince, "Frédéric de Troyes. On dokuz yaşında, kah-verengi saçlı ve mavi gözlü. Kendine kral naibi diyen o sahtekârın ordusunda bir teğmen. Mükemmel nişan aldığı söylenir. Sert içkilere ve taverna kadınlarına meraklı olduğu bilinir; Bu kombinasyon da ilerde gayrimeşru çocuklarının olabileceği anlamına gelir. Tabii henüz olmamışsa..."

Elmayı kenardaki sehpa koydum. "Tüm bunları nereden biliyorsun?" Dedikleri doğrudu ama ben ağabeyimi böyle anlatmazdım. Benin tanıdığım Fred, kız kardeşini ayak basılmamış kırlara götüren, bir hafta süren yürüyüş ve avlara çıkaran çocuktü. Bana sadece kız olduğum için elimden bir şey gelmezmiş gibi davranmazdı. Ağabeyimden sarhoş bir zampara gibi bahsetmesi canımı sıktı.

"Casuslar," diye cevap verdi Tristan. "Arkadaşın Luc seni bize teslim ettikten sonra, ailen hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgi elde etsinler diye onlarca casus gönderdim."

"O benim arkadaşım değil," dedim soğuk bir ses to-

nuyla. Bir grup casusun ailemi gözetlemesinden hiç hoşlanmamıştım.

“Sanırım değil,” dedi Tristan. Elmanın çöpünü tepsiye fırlattı.

O anda, aklıma bir şey geldi. “Beni hâlâ arıyorlar mı?”

Tristan biraz kasıldı ama başımın arkasında gerginlik hissetmemiş olmasaydım fark etmeyebilirdim bile. “Evet.”

“Ve?” Soru sormak zordu çünkü söyleyeceği şey beni incitebilirdi.

“Kasabanın çoğu canlı bulunabileceğin konusunda umudunu kaybetti,” dedi, eliyle oturmamı işaret etti ve konuşmaya ancak karşıma oturduktan sonra devam etti. “Bir yaban kedisine ya da bir ayıya kurban gittiğini düşünüyorlar. Ama baban ve ağabeyin hâlâ aramaya devam ediyorlar. Bir de hancının kızı, Sabine. Ölmüş olabileceğine dair tek bir söz duymak istemiyor. Seni aramak için her gün atıyla geziniyormuş.”

“Ama o atlardan çok korkar,” diyebildim, ağzıma kapatmış parmaklarımın arasından. “Asla at sürmez o.”

“Öyleyse, şimdi sürmeye başlaması sana olan sadakatini gösterir sanırım,” dedi Tristan sessizce.

Duyduklarım çok ağır gelmişti. Onları özlemem yetmiyormuş gibi şimdi kederlerinin yükü de üstümdeydi. Kesik nefeslerle, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Tristan bana bir mendil uzatana kadar gözyaşlarım yanaklarımdan akıp eteğimi sırlıslamak etmişti bile. Tek yaptığı hareket bu oldu. Beni rahatlatmak için hiçbir şey söylemedi. Yalnızca trollere özel o anormal hareketsizliği sürdürdü. Bu bana ne kadar farklı olduğumuzu hatırlattı.

“Sana söylememem gerekirdi,” dedi gözyaşlarım dinince.

“Hayır,” dedim kollarımı vücuduma sararak. “Söyledi-

ğın için teşekkür ederim. Bilmek istiyorum. Bilmeye ihtiyacım var.” Duraksayıp neler hissettiğini anlatabilecek sözcükler bulmaya çalıştım. Sessizce ona baktım.

“Nasıl hissettiğini biliyorum,” dedi sonra başını sağa sola sallayıp cümlesini düzeltti. “Nasıl hissettiğini hissedebiliyorum.” Sesi derinden bir yerlerden geliyordu.

Bunu itiraf etmesi beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. “Onların acı çektiğini bilip bu konuda hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum,” dedim. “Keşke onlara haber göndermemin bir yolu olsaydı.”

“Gönderemezsin,” dedi Tristan, gözleri karardı. “Böyle bir ihtimal yok.”

“Biliyorum!” diye patladım. “Ama bu, aramalarını durdurmak, hayatlarına devam etmelerini sağlamak için bir yol olmasını dilemekten alıkoymuyor beni.”

Tristan’ın alnı kırıştı. “Aslında, bir yol var,” dedi tereddüt içinde. “Şeyi ayarlayabilirim... Senden geri kalanların bulunmasını.”

Ekşi bir tat ağzımı doldurdu. “Kalıntıları...”

“Lafın gelişi söyledim. Bir hayvan tarafından öldürüldüğünü belli eden kemikler, bir de kemiklerin senin olduğunu belli eden, sana ait olduğunu bildikleri bir şey lazım. Onlar için başta çok yıkıcı olur ama en azından arayışları son bulur. Eğer istediğin buysa, tabii.”

İstediğim bu muydu? Ailemin ve arkadaşlarımdan öldüğümü düşünüp ben onlara yarım günlük mesafede yaşarken bir yabancıнын kemiklerini gömmelerini mi istiyordum? Yoksa ben bir gün bu yerden kurtulmayı beklerken, onların da hayatta olduğumu ummaları mıydı istediğim?

“Öylesi daha iyi olur mu?” diye fısıldadım. “Daha mutlu olurlar mı?”

Tristan başını yana salladı. “Bu kararı ben veremem.”

Saçlarını tutup tereddüt içinde boynumdaki altın kol-

yeyi çıkardım. “İşte, bu annemin kolyesiydi. Boynumdan hiç çıkarmazdım. Herkes bunu tanıyacaktır.”

Hiçbir şey demeden kolyeyi benden aldı.

“Detayları bana anlatma.” dedim. “Ama bu işi bir şekilde hallet.”

“Nasıl istersen,” diye cevap verdi ve kolyeyi cebine koyarken içindeki acıma duygusunu hissettim.

Uzun bir nefes aldım ve gözlerim masanın üstünde duran pakete takıldı. “Sana bir sürprizim var,” dedim. Konuyu değiştirmekten memnundum. “Bir hediye...”

Kaşlarından biri yukarı kalktı. “Öyle mi?”

Elimle masadaki paketi gösterdim. Tristan şaşkınlık içinde paketi açtı.

Odayı sessizlik kapladı.

“Bir şaka olarak getirttim,” diye açıkladım. “Güleriz diye düşünmüştüm.”

Başını yavaşça olumlu anlamda salladı. “Bugün iyi iş çıkardın. Küçük tartışmamızın dedikodusu şehre yangın gibi yayıldı. Herkes birbirimizden nefret ettiğimize ikna olmuş görünüyor.”

“Oldukça ikna ediciydin,” dedim.

Bana bakmak için başını kaldırdı. “Sen de öyle... Neredeyse inandım.” Dalıp gitti ve sonra elini salladı sanki söyleyeceği şeyin hiçbir önemi yokmuş gibi. “Bu, gerçekten çok çirkin.”

“Biliyorum,” deyip sıırtmaya başladım. “Çerçeveletmelerini istediğimi söyleyince yüzlerindeki ifadeyi görmeliydin.”

Tristan güldü ve gerginliğin vücudumdan akıp gittiğini hissettim. Öğleden sonra söylediklerini gerçekten kastetmiş olmasından, sahte kavgamızın gerçek bir yanı olmasından korktuğumu fark ettim. İttifakımız ihtiyatlı olunması gereken bir konuydu. Bugün bana karşı olan öfkesi o

kadar inandırıcıydı ki fikrini değiştirdiğini ya da daha kötüşü, benim yanımda olduğunu tamamen hayal ettiğimi düşündüğümü anladım.

“Eserini imzalamalısın,” dedi. “Sanatçılar her zaman eserlerine imzalarını atarlar.”

Gözyaşlarıyla ıslanmış mendilini masaya koyup elime kalemle mürekkep hokkasını aldım, üstüne baş harflerinin işlenmiş olduğu gözümünden kaçmadı. Tablonun altına, bilmediğim bir nedenden ötürü, *Cécile de Montigny* ismini karalayıverdim.

Tristan bir süre sessiz kaldı. “Sanırım doğru,” dedi kendi kendine hafifçe. Sonra, birdenbire ayağa kalktı. “Ama bugün oradakilere tanıttığın Cécile böyle bir konuda ödün vermezdi, değil mi?”

Mürekkep tablodan silinip havalandı, bir baloncuğa dönüşüp hokkanın içine düştü. “Vermezdi sanırım,” diye mırıldandım, yüzüme yayılan utancı görmesin diye saçımın yüzüme düşmesine izin verdim. Kalemı tekrardan mürekkebe batırıp tablonun sağ alt köşesine C yazdım. “Böyle daha iyi mi?”

Onun için fark etmediğini belirten bir ses çıkardı. Arından elini cebine atıp çıkardığı paketi bana gösterdi. “Bak, benim de sana bir sürprizim var.”

İşlenip kar tanesi şekli verilmiş elmaslarla bezenmiş kolyeyi görünce ağzım açık kaldı. “Bu, çok güzel.”

Tristan, “Haydi dene,” dedi.

Omuzlarımı kavrayıp beni aynaya doğru çevirdi. Saçlarımı kenara doğru iterken hareketsiz kaldım. Kolyeyi takarken, buna tamamen odaklandığı yüzünden anlaşılyordu. Birden duyularım keskinleşti, her şeyi büyük bir açıklıkla algılamaya başladım: Bileğinin omzuma sürtüşü, nefesinin ensemdeki sıcaklığı, ellerindeki hafif elma kokusu...

Kolyeyi taktıktan sonra, aynadaki yansımamıza baktı. “Kuyumcular Loncası bunu senin için özel olarak yaptırdı. Sana akşam yemeği sırasında gönderdiler ama orada değildin.”

Sözleri üstümde bir kova buzlu su etkisi yaptı “Ah, ne kadar kibar bir davranışta bulunmuşlar,” deyiverdim.

Tristan kaşlarını çattı. “Beğenmedin.”

“Soğuk...” Aramıza mesafe koyma ihtiyacı hissedince biraz yürüdüm. Kafasının karışıklığını hissedebiliyordum, bu da benim kafamı karıştırmıştı. “Buradaki her şey çok güzel!” derken neredeyse bağırmışım. “Her şey... Ancak hiçbirinin bir anlamı yok çünkü hep yalnızım.”

“Nadiren yalnız kalıyorsun,” dedi temkinli bir şekilde.

“Demek istediğim o değil!” Kendimi anlatmakta zorlandığımdan ellerimi şakaklarıma bastırdım. “Yanımda olan herkes burada çünkü onlara öyle söylendi. Sen, baban, teyzen tarafından... Onlara ne yönden yararlı olacağımı düşünmek dışında beni umursadıkları yok. Ve şimdi... Şimdi beni önemseyen insanlar da öldüğümü düşünsünler, böyle bir sahne yaratması için birisini görevlendir diye seni uğurlamak üzereyim. Yakında, bir hiç olacağım.”

“Anlıyorum.” Sesi dümdüz çıkmıştı.

Birdenbire, kolye boynumdan çıktı. Çaresizce, havada yükselmesini ve sayısız parçaya bölünüp halıya düşmesini izledim.

“Bunu neden yaptın?” diye bağırdım.

“Düşüncesizce bir şeydi.”

Dizlerimin üstüne çöküp, parçalanmış mücevherlere ve metale dokundum. “Sen düşünmedin ki,” dedim acı acı. “Başkası düşünmüştü.”

Tristan bana arkasını döndü. Masanın kenarını öyle bir tuttu ki ağaç gücü altında inledi sanki. “Bunu yapamam,” diye mırıldandı.

“Neyi yapamazsın?” diye sordum.

Sessizlik...

“Victoria ve Vincent,” dedi sonunda arkasını dönmeden. “Senle araları gayet iyi ve bu kısa sürecek bir şeye benzemiyor. Marc’a hiçbir şeyin hayat veremeyeceğini düşünüyordum ama sen bunu becermiş gibisin. Üçüyle ne çok zaman geçirdiğine bakılırsa, aranızdaki ilginin karşılıklı olduğunu düşünüyorum. Onlarla zaman geçirmeye devam et, belki o zaman eksikliğini çektiğin *sıcaklığı* bulabilirsin.”

Ben hiçbir şey söyleyemeden, odadan öyle hızlı çıktı ki kapı arkasından bir süre daha sallanmaya devam etti.

- 16 -

Cécile

“Cécile, bunun eğlenceli olacağını söylemiştin.”

Kıvrılıp köpüren nehre bakarken dalmıştım, sözleri üzerine başımı kaldırıp ona baktım. “Ben böyle bir şey söylemedim, Vincent. Sen biz insanların nasıl balık tuttuğunu sordun ben de sana göstereceğimi söyledim. Eğlenceli bir şeye benziyor diye *sen* söyledin.”

“Doğru,” dedi Victoria, yarışsınlar diye kayanın üstüne dizdiği solucanlardan başını kaldırıp. “Ancak bu balık tutma tekniğinin kusurlu olduğunu söylemeliyim Cécile, çünkü bir tane bile yakalayamadık. Burada bir sıra hâlinde oturup, Marc’ın berbat muhabbetini çekmekten, senin dalgın dalgın suya bakmanı izlemekten başka hiçbir şey yapmadık.”

“Üzgünüm,” dedim. “Gün doğumunda ve batımında daha çok balık avlanır.” Gözlerimi kısıp kaya tavana baktım. “Ancak burada, bunun bir önemi olup olmadığından tam emin değilim.”

“Ben bunu oldukça rahatlatıcı buldum,” dedi Marc, sa-

ğımdaki bir kayanın üstüne tünediğı yerden. “Eğer siz ikiniz bir dakikadan daha uzun bir süre sessiz kalabilirseniz mükemmel bir aktivite olabilir.”

“Senden daha fazlasını beklemiyorum, Marc; ama Cécile genellikle bundan daha eğlenceli biridir.” diye cevapladı Victoria. Beni kaburga kemiklerimden dürttü. “Neyin var?”

“Tristan’la, kahvaltı sırasında ufak bir tartışma yaşadık,” diye mırıldandım. “Sanırım bu tartışma beni kötü bir ruh hâline soktu.”

“Ne hakkında tartıştınız?”

“Görünüşe göre, çok sesli çiğniyormuşum.”

“Bu oldukça rahatsız edici bir alışkanlık,” dedi Victoria. “Ama bu da öyle,” deyip üstüme bir avuç dolusu solucan fırlattı. Kaçmaya çalıştım ama solucanlar eteğimin üstüne konmuşlardı bile.

“Bir zamanlar tanıdığım o çiftlik kızına ne oldu?” diye dalga geçti. Ona cevap olarak, solucanlardan birini alıp yiyormuş gibi yaptım. Sonra Marc’ın giysisinin koluna doğru attım.

“Yemek masasında Tristan’la birbirinize bağırmadığınız bir gün geçmiyor mu?” diye sordu Marc, kolundaki solucanı alıp iki kayanın arasındaki açıklığa koydu. “Aranızda medeni bir diyalog geçtiği oluyor mu?”

“Hayır.” Solucanları üstümden attım sonra da ellerimi yıkamak için suya doğru uzandım. Kolye felaketinin üstünden üç hafta geçmişti ve Tristan’la hiç yalnız kalamamıştım. Onunla beraberken yanımızda hep başkaları da oluyordu: Partiler ve akşam yemekleri, bazen babasının huzurunda düzenlenen eğlenceler... Bana bazen soğuk ve resmî davranışlarla yaklaşıyor, bazen de acımasız tartışmalar çıkarıyordu dedikodular şehre yayılsın diye. Elimde ona ayak uydurmaktan başka bir şans kalmıyor-

du. Üstüme düşen rolü iyi de oynuyordum ama her tartışmadan sonra ağzımda ekşi bir tat ve kalbimde soğuk bir boşluk kalıyordu. Her gece odamızda yalnız uyuyordum ancak Tristan gecenin tuhaf saatlerinde gelip en azından bir çocuk yapmaya çalışıyormuşuz izlenimini yaratıyordu. Benim uyuduğum saatlerde gelip uyandığımda gitmiş oluyordu. Sandalyenin arkasına asılmış kırışık bir gömlek ya da masanın üstündeki eşyaların yerini değiştirmesi, bir önceki gece aramızda ne geçtiğine dair yeni bir yalan uydurmamı istediğini anlamamı sağlıyordu.

Marc beni, bu konuyu uzatmak istemediğimi bilecek kadar tanıyordu. Bu yüzden başka bir şeyden söz etmeye başladı. “Daha önceden de balık tutar mıydın?”

“Daha küçükken,” dedim. “Babam, beni ve ağabeyimi balığa götürürdü. Sabine de gelirdi ama balık tutmayı sevdiğinden değil. Ağabeyimden hoşlandığından... Bazen sadece ben ve Sabine giderdik. Ama balık tutmak yerine, akıntının kıyısında oturup birbirimize öyküler anlatırdık. Okumayı öğrendikten sonra, yanımda kitap getirip ona okumaya başladım. Ama o dönem az boş vaktim olurdu.”

“Okumayı geç öğrenmişsin,” dedi Marc, misinasını hazırlarken.

Omuz silktim. “Bu ne açıdan baktığına bağlı, sanırım. Oyuk’taki halkın çoğu okuma yazma bilmez. İhtiyaçları da olmaz zaten. Annem bu konuda ısrar etmeseydi ben de öğrenmezdim. On üç yaşındayken bana okuma öğretsinler diye öğretmenler gönderdi. Üstünkörü bir öğrenimden fazlasını bir tek ben gördüm.” Bir dakikalığına duraksadım, sonra sessizce duran Marc’a baktım. “Yine de, bu söylediklerim Oyuk halkını yanlış tanıtıyor, bence. Pratiğe önem veren bir halktır. Herkes neyi nasıl yapması gerektiğini bilir. Kendi kendilerine yeterler. Okuyamıyor olmaları aptal oldukları anlamına gelmez.”

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diye cevap verdi Marc.

“Biliyorum. Ama sizler farklı türde bilgilere daha çok önem veriyor gibisiniz.”

Marc kendi kendine, sessizce güldü. “Siz, derken Tristan’ı mı kastediyorsun? Çünkü böyle düşünmene neden olacak hiçbir şey yapmadım.”

Olabilir anlamına gelecek bir ses çıkardım. Biz konuşurken, Victoria ve Vincent suyun kıyısına inmeye karar vermişlerdi, çıplak elle balık tutmaya çalışıyorlardı. Tarih öncesi davranışlarını izlerken yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Bu şehir onlar için çok küçük,” dedim. “Bence burada boğuluyorlar.”

“Bütün dünya bile onlara küçük gelebilir,” dedi Marc. Victoria, Vincent’ın kafasına bir balık fırlatınca ikimiz de gülmeye başladık. Vincent da hemen Victoria’nın saçından tutup, başını suya daldırdı.

“Geldiğin kasabadan bahsederken *biz* yerine *onlar* dediğini fark ettim,” dedi Marc. Sanki kendini onlardan ayrı görüyordun.”

Kaşlarımı çattım ve elbisemin kurdelesini yolmaya başladım. “Ayrı idim zaten. Annemin gönderdiği öğretmenler, öyle olmamı sağlıyorlardı. Bana sadece eğitim vermediler: Konuşmamı, hareketlerimi, davranışlarımı da değiştirdiler. Başta, kasaba halkına tuhaf görünmemek için iki farklı kişiyi oynamayı denedim ama bu durum çok uzun sürmedi.” Zorla yutkundum. “Düşüncelerimi değiştirdiler. Özellikle okumayı öğrendikten sonra, dünyam her geçen gün daha da genişliyordu sanki. Üstüne konuşmak istediğim çok şey vardı ama kimse dinlemek istemiyordu.” Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Oradan ayrılmayı çok istedim ve ayrıldığım saniye de tek istediğim geri dönmek oldu.”

“Hâlâ istiyor musun? Kasabana geri dönmeyi, yani.”

“Ben...” Bu kadar basit bir soruya basit bir cevap yeterliydi ama verebilecek bir cevap bulamamıştım. Ellerimi cebime sokunca bir kâğıdın kırışma sesini duydum. Tristan’ın notlarından en yenisi...

Bıraktığı, annesinin deyişiyle, *aşk mektuplarının* kalitesi hiç artmamıştı. Hatta gittikçe daha iğneleyici olmaya başlamışlardı ama kendimi, her yeni nota eskisinden daha fazla değer verirken bulmuştum. Notlarla birlikte gelen kürklü paltolar ve kalın örtüler bitmeyen soğuğu engelliyordu. Nefret ettiğim yüksek topuklu ayakkabılar dolabımdan kaybolmuş ve yerlerini ayağımı sıkmayan düz ayakkabılar almıştı. Yaşlı teyzeler gibi topallamıyordum artık. Masanın, yatağımın ve sandalyelerin üzerinde nota kâğıtları ve en ünlü operaların derlendiği kayıtları buluyordum. İlk gelen çalgı, lavta olmuştu. Kısa bir süre sonra da, “Daha çok teli olan bir çalgı yeteneğini artırır umarım,” yazılı bir notla birlikte bir arp geldi. Her şeyi beni mutlu etmek için gönderiyor gibi görünüyordu ama bu hediyelerin hiçbir anlamı yoktu çünkü kalbimin tek istediği dünyada istemesi gereken son kişiyle buluşmaktı.

“Sanırım dış dünyadaki yokluğum pek bir şey değiştirmedim,” dedim düşüncelerimin gittiği yönden hoşlanmıyıp. “Hayat devam ediyor. Ben olsam da olmasam da...”

“Nereden biliyorsun?”

“Çıkarım yapıyorum,” dedim nefes verirken. Kitaplarımın sayfaları arasında, sık sık annemin Trianon’daki gösterilerinin broşürlerine rastlardım. Gazete kupürlerine... Bir keresinde Tristan’ın görevlendirdiği ajanların birinden, ailemin durumunu anlatan bir rapor da gelmişti. O sayfaları okurken saatlerce ağladım; bir gün sonra raporu bulamadığımda daha da şiddetli ağladım.

Şelalenin sesi kesildi ve ikimizin de yüzü görünmesin diye Marc, trol ışığını arkamıza geçirdi. İkizler, Marc’ın

çaktırmadan verdiği sinyali anlayıp ilgiyi üstlerine çekmek için tarih şakalaşmalarını artırdılar. “Sana dış dünyayla alakalı hiçbir şey söylememesi gerekiyordu,” dedi Marc. “Hiçbirimizin söylememesi gerekiyordu.” Kral, senin insan dünyasından olabildiğince izole yaşamın konusunda kesin bir emir verdi. Bu yüzden seni hiç çarşıya götürmüyoruz.”

Bizi izleyen birisi varsa, günlük konuşmanın dışında bir şeyden söz ettiğimizi anlamasın diye ne hareket ettim ne de yüz ifademi değiştirdim. “Neden? Bu bir tür ceza mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Marc. “Kral nedenini söylemedi.”

“Majesteleri iyi bir nedeni olmadan hiçbir şey yapmaz,” dedim iğneleme yaparak. Dış dünya ile bağlarımı tümüyle kopararak ne yapmayı amaçlıyor olabiliriz?

“Aynen öyle,” diye cevap verdi Marc. “Bu da Tristan’ın bunları yaparken yakalanmamasına yardımcı olmak için bir neden daha verir bize.”

“Bunların fark edilmesine izin vermeyeceğim,” dedim. Tristan’ın neden bu riski aldığını düşünüyordum. Sürekli acımasızca davranması daha kolay, hatta daha akıllıca olurdu ama her tartışmadan sonra kibar ve düşünceli bir harekette bulunuyordu. Bunun hayatımı kolaylaştırması gerekiyordu ama aksine işleri daha da zorlaştırmıştı. Küçük, nazik jestlerden sonra topluluk önünde sergilediği soğuk davranışlarla karşılaşmak, kafa karıştırıcı olmaktan öte acı vericiydi. Nazik davranışları, ardından söylediği her şeyin beni daha fazla yaralamasına neden oluyordu.

“Oyuk’a geri dönsem bile,” dedim alçak bir ses tonuyla, “hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Bu bir cevap değildi ama Marc beni zorlamadı ve şelenin sesi yeniden kulaklarıma doldu.

“Bu akşamüstü Düşes Sylvie ile çay içeceksin değil mi?”

Başımla onayladım. “Bana Guerre oynamayı öğretiyor.”

“İyi öğreteceğinden eminim,” dedi. Ayağa kalkıp elini uzatarak kalkmama yardım etti. “Sudan çıkın, sersemler,” diye bağırdı ikizlere. Sırılsıklam olmuş kıyafetlerine aldırmadan yavaşça yürüyüp geldiler.

“Kim kazandı?” diye sordum Marc’ın koluna girerken.

İkizler birbirlerine bakıp kaşlarını çattılar. “Yani, balıkları saymıyor muydun?”

Utanmış gibi yaptım. “Özür dilerim.”

İkisi birlikte yüksek sesle iç çektiler. “Formdan düşmüşsünüz majesteleri, durum kötü,” dedi, Victoria omzumdan nazikçe iterek. “Galiba başarısızlığınızı dikkat dağınıklığınıza yorabiliriz.”

“Katılıyorum,” dedi kardeşi. Birisi benim, diğeri Marc’ın yanına geçti ve yürümeye başladık. “Çok fazla alanda, çok fazla derse, çok fazla zaman ayırıyorsunuz.”

Gülümsedim, çünkü söylediği doğrudu. Troller pek çok şey hakkında bir sürü şey biliyorlardı; geçmişte yaşamış ya da şimdi yaşıyor olsun... Her günü farklı biriyle geçiriyordum. Ustası oldukları şeyi yapmayı deniyor, yeni diller öğreniyor ya da tarihi bir olayla ilgili derslerini dinliyordum. Bütün öğretmenlerim kibardı ve onlara dış dünyayla ilgili söyleyebileceklerini dinlemeye hevesliydim.

“Seni, en çok konuda en az şeyi bilen insan olduğun için taçlandırmalıyız,” dedi Victoria. “Aferin.”

Yerlere kadar eğilerek selam verdim. “Onur duyuyum Bu bir ayrıcalıktır.”

Dördümüz merdivenleri tırmandık. Korumalarım, ikizlerin eşek şakalarından birine kurban gitmemek için uzakta duruyorlardı. Açıkçası, onları neredeyse fark etmiyordum artık. Benle asla konuşmazlardı, yalnızca sürekli peşimdeydiler. Ama konuşmalarımı dinliyor olmaları hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden onları uzakta tutacak her türlü davranışı destekliyordum. Zaten Marc ve ikizler

hem daha güçlü hem de daha becerikliydiler, ayrıca sözlerimi Kral'a yetiştirmeyeceklerinden de emindim.

“Leydi Victoria! Lord Vincent!” Hep birlikte omuzlarımızın üstünden arkamıza baktık. Parlak, kırmızı elbiseli genç bir kadın merdivenlerden bize doğru geliyordu.

“Lanet olsun,” diye söylendi Victoria. Kardeşiyle, birbirlerine endişeli bakışlar attılar. “Yine o kadın.”

“O kim?” diye sordum.

“Daha önce iş anlaşması yaptığımız bir heykeltıraş.”

Hızla gelen genç kadın, önümüze gelince zorla durabildi. Marc ve bana, eğilerek hızlıca selam verdi. Sonra ikizlere dönüp suçlarcasına parmağını kaldırdı. “Heykellerinizi ne zaman aldırtacaksınız? Daha önemlisi, ödemeyi ne zaman yapacaksınız?”

“Bu kadar çabuk mı tamamlandılar?” diye sordu Vincent, kız kardeşi ve heykeltıraş arasına bir adım atarak. “Tamamen bittiklerinden emin misin?”

Kadın onlara dik dik baktı. “Benden şüphe mi ediyorsunuz?”

Vincent, başını hızlıca yana salladı. “Hayır, hayır. Oldukça büyükler, değil mi?”

Kadın, “Gerçek ölçülerinizde olmalarını istediniz!” diye bağırdı onlara. “Siz ikiniz kocamansınız; bu yüzden heykeller de öyle.”

Victoria kaskatı kesilip bakışlarını yere çevirdi. Dövüşürken sağladığı üstünlükten dolayı beden ölçüsünden memnun olduğunu düşünmüştüm hep. Belki de yanıliyordum.

“Doğru,” dedi Vincent somurtkan bir şekilde. “Heykelleri yapmanın daha uzun süreceğini düşünmüştüm.”

“Leydi Anaïs, bu işin öncelikli olarak yapılması için ısrar etti.” Trol, ellerini beline koyup kaşlarını çatı.

“Etmiştir,” diye söylendi, Vincent. Victoria, örgüsün-

den kurtulup yüzüne düşen bir tutam saçı eliyle kulağının arkasına attı.

“Bu tartışma uzun sürebilir,” diye fısıldadı Marc kulağıma. “Haydi gidelim.”

Arkadaşlarımı bu heykeltıraşla baş başa bırakmak istemiyordum ama Victoria başıyla gidebileceğimi işaret etti.

“Bu neydi şimdi?” diye sordum yürürken, omzumun üstünden arkama bakarak.

“Anaïs’le girdikleri bahsi kaybettiler,” dedi Marc. “Bu yüzden kapılarının önüne, birebir ölçüde yapılmış heykellerini yerleştirmeleri gerekiyor. Heykeller, bir ay boyunca orada kalacak.”

“Çok da kötü bir durum değilmiş,” dedim bir kaşımı kaldırarak.

“Çıplak heykeller,” diye ekledi Marc. “Çok acımasızca bir hareketti. Victoria’nın şey olduğunu biliyor... Utangaç.”

Kaşlarımı çattım. “Neden sürekli böyle kötü davranıyor. Victoria onun arkadaşı. Arkadaşlar birbirlerine böyle davranmaz.”

“Davranmamalı,” deyip bana katıldı Marc. “Ama sanırım Anaïs, Victoria seninle çok fazla zaman geçirdiği için kızgın.”

“Belki daha katlanılabilir biri olsaydı, Victoria onunla daha çok zaman geçirirdi,” diye cevabı yapıştırdım.

Marc iç geçirdi. “Anaïs çok mutsuz, Cécile. Onu yargılayabilecek kadar iyi tanıımıyorsun.”

Yeterince tanıyorum, diye düşündüm öfke içinde; ama hiçbir şey söylemedim. Victoria’yla bir sonraki konuşmamda ona heykelini giydirmesini önerecektim. Bakalım Anaïs buna karşı ne yapacaktı.

Ortasında, zümrüt yeşili gözleri sinsice parlayan, devasa bir kanatlı yılanın ağzından su fişkırttığı bir süs havuzu

olan bir meydana çıktık. Meydanın diğer ucunda iki trol birbirlerine bağırıyorlardı. Biri diğerini ittirdi ve tartışma kavgaya dönüştü.

Marc iç çekti. “Bir saniye burada bekle.”

Uzun adımlarla, kavgaya eden adamların yanına doğru gidişini izledim. Elini havaya kaldırdı ve görünmez, büyüden bağlar iki adamı birbirinden ayırıp havaya kaldırdı. Marc onlara problemin ne olduğunu sordu.

Yılanı daha yakından incelemek için süs havuzuna doğru yürüdüm. Heykel, üst üste binen pullarından keskin, altın pençelerine kadar inanılmaz derecede detaylı oyulmuştu. Süs havuzunun altındaki plakada *Melusina İsimli Ejderha* yazıyordu. “Bir ejderha mı?” diye mırıldandım, heykele bakarken. Acaba böyle yaratıklar gerçekten var mıydı yoksa tüm bunlar bir heykeltıraşın hayal ürünü müydü, merak ettim.

Ejderhaya sırtımı dönüp süs havuzuna yaslandım. Yanımdan geçerken reverans yapıp eğilen trollere başımla selam verdim. Meydanın karşı tarafından yürüyen yaşlıca ama heybetli bir kadın dikkatimi çekti. Diğerlerinden farklı olarak simsiyah giyinmişti. Onu tanımasam da bir aristokrat olduğunu anlamıştım. Elbisesi özenle hazırlanmıştı. Tafta kumaştan yapılma elbisesinin eteği kaldırım taşlarını süpürüyordu ve taktığı mücevherler lambaların ışığı altında parıltıyordu. Ancak, bir aristokrat olduğundan emin olmamı sağlayan asıl şey, kadının yürüyüşündeki otoriter havaydı. O yürürken bütün troller ona yol veriyordu. Uzun, ince yapılı bir hizmetçi kadın, başını öne eğmiş, elinde paketlerle onu birkaç adım geriden takip ediyordu.

Dik durup kendimi selamlaşmaya hazırladım ama trol bana yalnızca bakıp yoluna devam etti. Hizmetçi bana keuderli bir bakış atıp yürümesini kesmeden, beceriksizce re-

verans yapmaya çalıştı. Önümden geçince, omzunun üstünden bakarak “Majesteleri,” diye fısıldadı.

Onu uyarmak için ağzımı açtım ama artık çok geçti. Hizmetçi kadın sahibesine çarptı ve elindeki paketler kırılan cam sesi ile yere düştü. Gerginlik içinde geri çekildim.

“Seni aptal!” diye ciyakladı trol kadın. Hizmetçisine doğru döndü ve büyüden görünmez darbelerle kadının yüzüne vurmaya başladı. Sokağın soluk gri, parke taşlarına kan sığıyordu.

“Özür dilerim, hanımım,” diye durması için yalvardı, darbelerin şiddeti altında sinmişti. Yüzünde yaralar açılıp kapanıyordu. Saldırının tek kanıtı, hizmetçi kadının elbiseline damlayan kan lekeleriydi.

“Dur,” dedim trole ama beni duymadı. “Dur!” diye bağırdım. Bana doğru baktı ve emrimi duymazdan geldi.

İki uzun adım atıp yanlarında bittim. “Sana derhal durmanı emrediyorum.”

Trol, başını döndürüp bana karanlık ve tehditkâr bakışlar attı. “Böyle bir hakkın yok,” deyip bir darbe daha göndermek için elini kaldırdı ve ben düşünmeden hemen harekete geçtim. İki elimle uzanıp trol kadını sertçe yana ittim.

“Cécile, dur!”

Büyü, belimden kavrayıp beni geriye çekti ve Marc, trolle aramıza girdi.

“Majesteleri,” dedi kadına bakarak. “Sanıyorum ki ek-selansları ile henüz tanışmadınız. İzninizle tanıtayım, Ekselansları Cécile De Montigny.” Marc, omzunun üstünden bana baktı. “Ekselansları, bu Leydi Damia, Düşes d’Angoulême.”

Gözlerimi kırıştırdım. Trol, Angoulême’nin annesiydi. “Majesteleri,” diye mırıldandım ve gönülsüzce reverans yaptım. Bunun sıradan bir karşılaşma olmadığı her hâlimizden belliydi.

Kadın, burun kıvırdı. “Kibar davranmakta geç kaldın, kız çocuğu.” Hizmetçinin saçından tuttu ve melezi çekiştirerek bizden uzak bir yere götürdü.

Marc, elini kaldırıp onların arkasından gitmemem için beni uyardı ama buna gerek yoktu. Trolün, beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum ama yine de, o melez kadına böyle davranırken hiçbir şey yapmadan olduğum yerde durmak çok zordu. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Arkamı dönüp öylece gidemezdim.

“Kont,” derken Damia’nın sesi tüm dikkatimi ona vermeme neden oldu. Ona yönelirken Marc’tan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. “Evet, Majesteleri?”

Damia’nın gözleri parlıyordu. “Bu akşam labirentin açılması için gerekli ayarlamaları yapın. Bunun hareketleri ortadan kaldırma cezasını hak ediyor.” Çenesiyle, ayaklarının dibine sinmiş, hâlâ elleriyle kendini korumaya çalışan melezi gösterdi. “Bu tür davranışlarla, ailemin adının kirlenmesini istemiyorum.”

Marc’ın elleri gerilip yumruk hâlini aldı. “Bu durumda böyle aşırı tepki vermenin gerekli olduğundan emin değilim.”

Kadın, “Senin fikrini sormadım,” diye patladı. “O benim malım ve onunla ne istersem yaparım.”

İkizler yanıma gelmişlerdi ama ben varlıklarını neredeyse fark etmemiştim bile. Yüzümden kanın çekildiğini ve ellerimin buz kestiğini olduğunu hissettim. Böyle davranmayı sürdürecekti miydi? Sırf ben tepki göstereyim diye hizmetçisini labirente mi gönderecekti gerçekten? Yapmaya çalıştığı şeyin tepki göstermemi saptamak olduğundan emindim. Benim üzerimden Tristan’a zarar vermek için bu hizmetçiye yem olarak kullanıyordu. Eğer gidip Tristan’dan yardım istemek hem özenle oluşturduğumuz karşılıklı nefret izlenimini yerle bir edecek, hem de Tristan’ı

melezlere karşı gerçek duygularını sergilemek ile bu melezin canını feda etmek arasında seçim yapmaya zorlayacaktı.

“Ondan kurtulmaya bu kadar istekliysen onun senden satın alabilirim,” dedi Victoria birden. “Beş yüz altın uygun bence.”

“O satılık değil,” diye çıkıştı Angoulême’nin annesi.

“Bin altın, o hâlde.”

“Hayır.”

“Ona bu kadar değer biçtiğin hâlde neden onun öldürülmesini istediğini anlayamıyorum,” dedi Vincent elini omzuma atarak. Tuzağa düşmemem konusunda beni uarmaya çalışıyordu ama arkamı dönüp gitmemin olası sonuçları beni endişelendiriyordu. Bir melezin öldürülmesine engel olmamayı kaldırabilir miydim? Gerçi, bunu durdurmak için ne yapabilirdim ki? Yasalar açıklı: hizmetçi onun malıydı ve ona ne isterse yapabilirdi. Melezi ölüme göndermesine sadece Kral ya da Tristan’dan gelen bir emir engel olabilirdi. Kral’ın melezi kurtarmaya hevesli olacağını sanmıyordum ve Tristan’dan yardım istemek soruna onu da dâhil etmek demekti. Başka bir çözüm yolu bulmalıydım.

“On bin altın.”

Damia, ikizlere küçümseyen bakışlar attı. “Siz ikiniz ne teklif ederseniz edin, satılık değil. Ev dediğiniz o ahırda başka bir hizmetçiye ihtiyacınız yok.”

“O zaman bana sat,” deyiverdim. Diğerlerini reddedebilirdi, onlardan üstün bir mertebede ydi ama bana karşı böyle bir üstünlüğü yoktu.

Kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı yavaşça. “Hangi parayla ödeme yapacaksın?”

Dik dik baktım. “Yoksul sayılmam.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Öyle olabilir ama öde-

meyi Montigny altını ile yapacaksın ve ne yazık ki bu yasalara aykırı.”

“Nasıl yani?”

Trol kıkırdadı. “Bu,” derken ayaklarının altında yatan hizmetçiyi gösterdi; “bir Montigny’nin piçi ve yasalar kendi kanından birini satın almayı yasaklıyor.” Tekrardan güldü.

Dişlerimi sıktım. Bu ana ulaşmamız için ne kadar plan ve hazırlık yapmış olduğunu merak ediyordum. Yasalar her hamlemi engelleyip, beni geriye kalan tek çözüme sevk ediyordu: Tristan’dan melezi kurtarmasını istemek... Zihnim harıl harıl başka bir çözüm yolu arıyordu ve sonunda, bir tane buldu.

Üzgün bir yüz ifadesi takınıp bir adım geri attım. “Korkarım ki yapabileceğim hiçbir şey yok. Ne Majesteleri ne de eşim bu konuda benim yanımda yer alır.” Marc’a baktım. “Hazırlıkları yapın.”

Sözlerimi duyunca hepsi sessizliğe büründü. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Hiçbiri vazgeçmemi beklemiyordu.

Hizmetçi kadın, “Merhamet edin, Ekselansları! Merhamet edin!” diye eteğine sarıldı. “Beni öldürmesine izin vermeyin,” diye yalvardı, eteğine öyle sıkı sarılmıştı ki kumaş neredeyse yırtılacaktı.

“Üzgünüm.” Dedim. Dudaklarımın titriyor, gözlerimin yaşıyordu. “Yasa, yasadır.” Bilerek geriye doğru sendeledim ve elbisem yırtıldı.

“Lessa, seni aptal!” diye bağırdı Damia. “Bana, senden kurtulmam için bir neden daha veriyorsun.”

Damia, melezi büyü darbeleriyle tokatladıkça çıkan ses midemi bulandırıyordu.

“Dur!” diye çığlık attım. Damia bana karanlık bir gülümseme ile karşılık verdi, bu şiddeti durdurmak için bir

hamle yapıp tuzığa düşmemi bekliyordu. Beni aptal sanıyor olmalıydı, yasaları bana karşı kullanabileceğini düşünmüştü. Ancak, bu oyun iki kişiyle oynanırdı; bu durumda benim lehime işleyecek yasayı biliyordum. Kendimi hazırlayıp iki kadının arasına atladım. Büyü darbelerinin sesi kulaklarımda yankılandı

- İZ -

Tristan

Hissettiğim acı aniden yerimden sıçramama neden oldu. Babamın, Madenciler Loncası'nın gönderdiği rapordan başını kaldırıp bana bakmasına neden olacak kadar belirgin bir harekette bulunmuştum. "Ne oluyor?" diye sordu bana delici bakışlar atarak. "Cécile'le mi ilgili?"

Başımı evet anlamında sallayıp ayağa kalktım. Cécile'in ruh hâlinden anladığım kadarıyla hasar o kadar ciddi değildi ama yine de kontrol edip emin olmak istedim. "İzninizle..." diyebilmişim ki kapı açıldı ve cümlem yarıda kesildi.

"Majesteleri... Ekselansları..." Trol derin eğilip selam verirken onun babamın adamlarından biri olduğunu fark ettim.

Babam homurdandı ve ellerini masaya koyup öne doğru eğildi. "Bu sefer ne yaptı bu kız?"

Trol boğazını temizledi. "Leydi Cécile şu anda Düşes Angoulême ile tartışıyor, Majesteleri."

Babam bir gözünü ovuşturarak bana döndü. “Bu da yeni çıktı. Sadece seninle tartıştığını zannediyordum.”

Omuz silktim. “Hepimiz zaman zaman yanılırız baba. Sen de yanılabilirsin.” Haberciye dönüp sordum, “Konu nedir ve daha önemlisi tartışmayı kim başlattı.”

“Ekselanslarının hizmetçisine kötü davranması üzerine tartışıyorlar, lordum. Ve tartışmayı kimin başlattığı göreceli bir şey.”

Babam arkasına yaslandı. “Açıkla.”

Habercin olayı anlatmayı bitirirken, “Düşes Angoulême de hizmetçiden kurtulmak için Kont’tan labirentin kapılarını açmasını istedi,” dedi. Sırtımdan soğuk ter boşanıyordu. Cécile’in buraya geliyor olduğunu bilmek durumu iyice zorlaştırıyordu. Bu, benden hizmetçiye kurtarmamı isteyeceği anlamına geliyordu. Kendisine kurulan tuzaktan hiçbir haberi olmadığı açıktı. Rolden çıkarak, bana kurulan tuzağın da farkında olmadığını göstermişti.

“Cécile buraya geliyor,” dedim. Bunu saklamam için hiçbir neden yoktu.

Babam başını olumsuz anlamda salladı. “Eğer benden bu melez için bir istisna yapmamı isteyecekse çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaktır. Bir insan kız istediği için çiğneyeyim diye koymuyorum bu yasaları.” Sandalyesinde dönüp bana baktı. “Ama belki de bugün sen cömert davranmak istersin.”

Yüz ifademi değiştirmedim. “Sizin hükümlerinizi gereksiz yere çiğnemek gibi bir isteğim yok.” Elime su dolu bardağımı alıp gözlerimi diktim, bu konuyu en iyi nasıl çözebileceğimi düşünüyordum. “Bu olayda sözü geçen hizmetçinin adını biliyor musun?” diye sordum haberciye.

Haberci tedirginlik içinde öksürmeye başladı ve ben anında kim olduğunu anladım. “Bayan Lessa,” derken sesi boğuktu.

Babamın önünde duran masa bir anda karşıdaki duvara doğru fırlayıp parçalarına ayrıldı. Babam, göz açıp kapayana dek ayağa fırlamıştı bile. “Lanet olası, yaşlı, çıkarıcı cadı!” diye bağırdı. Oda ısındı ve basınç öyle yükseldi ki kulaklarım tıkandı.

“Çık dışarı,” dedim haberciye. Reveransını yarıda kesip yıldırıp gibi dışarı çıktı.

Yerimden kımıldamadım. Babamın odayı bir fırtına gibi bir uçtan bir uca kat etmesini izliyordum. Lessa, Lessa, Lessa... Annesi dörtte üç trol kanına sahipti. Bu da onu neredeyse safkan yapıyordu. Hem, çok da güçlüydü. Trol-lus’taki en güçlü melez olarak bilinirdi ve onu öldürmek yerine satmak istemiş olsa bir servet elde ederdi. Düşes onu hizmetçiden çok bir eşlikçi olarak görürdü. Montigny kanından gelen bir itibarı vardı. Cécile’i kullanan bu plan, sadece bana karşı kurulmuş değildi, Düşes babamı da hedeflemişti. Düşes Angoulême çok cüretkâr davranıyordu.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordum babama. Cevap vermedi. Gözleri derin düşünceler içinde uzaklara dalmıştı. Eğer Lessa’yı korursa, yasaları kendi lehine kullanmak adına çignemiş olacaktı. Diğer yandan onu korumasza, rakiplerimizden birinin bizim kanımızdan birini ölümüne göndermesine göz yummuş olacaktı ve bu da zayıf görünmemize neden olurdu. Seçeneklerden hiçbiri iyi görünmüyordu.

Kapı çalındı.

“Gir,” diye hırladı babam.

Cécile içeri girdi. Yalnız olmamasına şaşırıyordum. Arkasından Lessa ile beraber Düşes, Marc ve ikizler de geldi. Cécile’in yüz ifadesinden sinirlerinin bozuk olduğunu anlaşıyordu ancak saldırıya uğramış gibi görünmesine rağmen içindeki heyecanı hissedebiliyordum. Diğerlerinin ne hissettiklerini yüzlerinden anlamak mümkün değildi. Bu da beni endişelendirdi.

Cécile'in gözleri parçalanmış masaya takıldı ve biraz rengi attı.

"Yaptıklarını duyduk," dedi babam kasvetli bir ses tonuyla. "Benden bir şey istemek için buradasın, değil mi?" Cécile'in ona söyleyeceklerini duymayı beklerken parmakları seğirdi. Düşes nedense sessizdi. Neler döndüğünü anlayamıyordum.

Cécile, bana doğru döndü. *Lütfen benden isteme*, diye mırıldandım kendi kendime, ardından da korkaklığım lanet okudum. Cécile, eliyle kolunu ovuşturuyordu, belli ki oradan yaralanmıştı. Dikkatini babama çevirmeden önce uzun süre bana baktı. Bir mesaj veriyor olmalıydı.

"Bu kıza geleneklerimizi ve yasalarımızı öğretmelisiniz, Majesteleri," dedi, Düşes. Cécile'in sessiz kalmış olmasından faydalanıyordu. Cécile'e doğru baktı ve uzun bir süre gözlerini birbirlerine diktiler. Cécile hiçbir şey söylemedi. Bakışlarını ilk kaçıran Damia oldu. Bu ilginçti işte.

Damia, "Eğer nasıl davranması gerektiğini biliyor olsaydı bu gün yaşanan talihsiz olaylar başımıza gelmezdi," deyip Cécile'i gösterdi. "Eğer Ekselansları, bir trol ve hizmetçisi arasındaki ilişkiyi düzenleyen yasaları bilseydi eminim ki aramıza girmezdi. Hizmetçilerime kendi kararlarıma göre muamele etmek benim hakkım. Eğer artık evimde tutmak istemiyorsam, istediğim hizmetçimden kurtulabilirim." Gözleri önce Cécile'e, ardından babama, sonra da bana döndü. Görünür şekilde telaşlıydı. Düşesi ilk defa böyle görüyordum.

Cécile hiçbir şey söylemedi. Sadece ayakkabısının burununu mermer zemine sürtüp bekledi.

Damia'nın alnından ter akmaya başladı. "Bu ahmak kız Lessa'yı benden satın almayı teklif edebilecek kadar ileri gitti ki herkesin bildiği gibi bu, yasalara aykırıdır çünkü..." Babam kımıldanınca konuşmayı aniden kesti. "Yani, biliyor olsaydı," diye kekeleydi.

Cécile hafifçe öksürünce Damia'nın yüzü seğirmeye başladı. "Yasalar, Lessa'nın Leydi Victoria tarafından satın alınmasını engellemiyordu ama onu da reddettiniz," diye araya girdi Cécile. Çenesini kaldırıp babamın gözlerine baktı. "Leydi Damia'nın Lessa'ya olan saldırısı kötü niyetli ve insafsızca idi. Sizin tarafınızdan ona verilen gücü istismar ediyordu."

Babamın bir kaşı havaya kalktı.

"Düşüncesizce davrandım," deyiverdi Damia. "Lessa bir ceza hak etmiyordu ve Lord Marc'ın labirentin kapılarını açması konusundaki isteğimi gözden geçirdim. O, çok ayrıcalıklı bir hizmetçi ve Majesteleri'nin müdahalesi, beni sonradan pişman olacağım bir karardan geri döndürdü."

Cécile başını eğdi. "Yardımcı olabildiğim için çok mutluyum."

Öfkesini içinde tutan Damia'nın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "O zaman bu konuyu kapanmış sayabiliriz."

"Neden olmasın."

Damia yerlere kadar eğilerek referans yaptı. "İzninizle, Majesteleri."

Boğazımı temizledim. "Gitmeden önce sana bir sorum var, Damia." Sandalyemden kalkıp Cécile'e doğru yürüdüm. Bileğinden tutup giysisinin manşetini sıyırdım. Kolunun dirsekten aşağısında parlak kırmızı renkte bir yara uzanıyordu. Hiddet beni ele geçirdi ve bu yüzümden okunmasın diye büyük çaba harcadım.

"Bunun nasıl olduğu konusunda bir fikriniz yoktur sanırım... Majesteleri?" diye sordum.

Düşes, "Bilerek olmadı," dedi hemen. "Ahmak kız Lessa ve benim arama girdi. Ona vurmak istememiştim."

"Sizin isteklerinizi umursadığımı söyleyemem," dedim sakince. Yarayı babam da görebilsin diye Cécile'in kolunu kaldırdım.

“Görünüşe göre yasalarımız konusunda eğitim alması gereken *sizsiniz*, Leydi Damia,” dedi Kral, tahtına yerleşerek. “Sizi bu konuda güncel kurallardan haberdar etmeme müsaade edin. Sevgili oğlumun kaderini bu kırılğan, insan kızla bağlama kararımı takiben, ona direkt ya da dolaylı yoldan zarar veren herkesin en ağır cezaya çarptırılacağını duyurdum.”

Damia fenalık geçiriyormuş gibi göründü. “Amacım ona zarar vermek değildi,” diye kendini tekrar etti.

Babam öne doğru eğildi, gözleri parıldıyordu. “Sonuç belli olunca amacın ne olduğu pek de önemli olmuyor. Vârisinin sağlığını tehlikeye attın ve bu cezasız bırakılamaz.”

Düşes dizlerinin üstünde, yere çöktü. “Merhamet edin, Majesteleri. Ben yaşlı bir kadının yalnızca.”

Babam, acınası görüntü karşısında burun kıvırdı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Cécile araya girdi. “Majesteleri, izninizle konuşabilir miyim?”

Ben babamın tepkisinden çekindim ama o yalnızca başıyla onayladı. Kaşları merakla yukarı kalkmıştı. Ben meraklı değil, endişeliydim. Cécile bütün bu olay sırasında sessizliği korumuştı; demek ki şimdi gerçekten konuşmak istiyordu.

“Daha fazla şiddete tanıklık etmek istemiyorum. Bugün gördüklerim yeter de artar.” dedi. Bakışlarını, tüm bu konuşma boyunca dizlerinin üstüne çökmüş hâlde bekleyen Lessa’ya çevirip “Eğer Leydi Damia’yı davranışlarından ötürü cezalandırmakta ısrarcıysanız, cezanın tazminat şeklinde olmasından yanayım,” dedi.

Babam dirseğini tahtının koluna dayadı ve çenesini kaldırıp, “Dinliyorum,” dedi.

“Bana, yasalara göre, kendi akrabalarımızdan birini satın alamayacağımız söylendi. Akrabalığın kan bağı ya da evlilikle sağlanmış olması bir şeyi değiştirmiyor, değil mi?”

Tümüyle hareketsiz kalıp onu dinledim. Tehlikeli bir konu üzerine konuşuyordu.

“Söylediklerin doğru.”

“Satın almak yasadı. Peki ya yalnızca sahibi olmak konusunda yasalar ne diyor? Mesela, bir melezin bize hediye edilmesi durumunda...”

Babamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bu tasadaki bir boşluk. Öyle görünüyor, değil mi? İstediğin bu mu, o hâlde?”

Cécile başını evet anlamında salladı.

Babam ayağa kalktı. “Haydi bakalım, Damia. Bize ya Lessa’yı vereceksin,” duraksayıp düşünceli bir şekilde başını sağa doğru eğdi, “ya da kelleni... Seçim senin.”

Düşes öfkesini saklamaya çalışmadı bile. Büyük bir kumar oynamış ve kaybetmişti. Bir insana karşı hem de. İçimden güldüm.

“Belgelerini sabah gönderirim,” dedi dişlerinin arasından konuşarak ve odadan fırtına gibi çıktı.

Lessa ayağa kalktı ve eski sahibesinin gidişini izledi. Durumun geldiği hâlden pek memnun kalmadığını fark ettim. Cécile ona bir iyilik yaptığını düşünüyor olabilirdi ama Lessa aksini düşünüyor gibiydi.

Babam parmağını şaklatıp Cécile doğru işaret etti. “Çıkabilirsin.” Cécile hızla dışarı çıktı, Marc ve ikizler de onu takip etti. Ben de peşlerine takılacaktım ki babam elini havaya kaldırdı. “Sen kal.”

Babam Lessa’yı süzerken sessizce bekledim; ancak ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. İç geçirip elini kaldırdı ve siyah bir küre Lessa’yı sarıp bizi görmesini ve duymasını engelledi.

Babam, “Oldum olası o yaşlı, çıkarıcı yarasadan nefret etmişimdir,” diye söylendi. “Planlarından birinin dönüp dolaşıp kendi aleyhine sonuçlanmasının vakti gelmişti.

Ancak bunu becerenin Cécile olacağını hiç düşünmemiştim.”

Durumu pek önemsemediğimi ifade eden bir ses çıkardım.

“O kahrolası ailenin her üyesinden nefret ediyorum,” diye devam etti, kendine bir bardak şarap doldururken.

“O zaman neden Roland’ı onlara evlatlık verdin?” Sözler, düşünmeden ağzımdan çıkıvermişti.

Şarap dolu başka bir kadeh bana doğru süzüldü. Onu havada yakaladım ve büyük bir yudum aldım.

“Neden olduğunu biliyorsun,” dedi. “Teyzenin sana yaptığı gibi onun kulağına da bir şeyler fısıldayıp, onu kontrol etmeye çalışmasını istemedim.”

“Ama neden onlar?” diye üsteledim. “Neden asırlardır bizim düşmanımız olan bir aileyi seçtin? Hem de en güçlü düşmanımız...”

“Ah.” Babamın, elindeki kadehe bakan gözleri daldı. “Düşmanımız oldukları için.” Boğazını temizledi. “Anaïs ile kaderlerinizin bağlanmasını istiyordum. İyi bir kraliçe olmak için gereken özelliklerin hepsine sahipti ve ikinizin evlenmesi aileler arasındaki gerilimi azaltırdı. Angoulême bu fıkre ılımlı yaklaştı ama tek bir şartı vardı: Kaderlerinizin bağlanmasına izin vermiyordu. Ben de böyle bir birlikteliğe izin veremezdim. Seni arkadan bıçaklama ihtimali çok yüksekti.”

Yavaşça başımı olumlu anlamda salladım. O ailede kaderlerin bağlanması bir zayıflık olarak algılanırdı. Anaïs’in annesi birkaç yıl önce gizemli bir şekilde ölmüştü ve etrafta kocası tarafından öldürüldüğü yönünde dedikodular dolaşıyordu. Onun ölümü Angoulême’nin yararına olurdu. İki kızı vardı, biri ölmüştü. Yeni bir eşi olursa bir de oğlu olabilirdi. Yine de, bana kalırsa, onunla evlenmek için aptal olmak gerekirdi.

“Kardeşini onlara, böyle denebilirse, arayı düzeltmek için verdim. Dük kabul etti ve sözleşme imzalandı.” Elindeki kadehten kocaman bir yudum aldı. “Sonra tabii, Anaïs ve kız kardeşinin hasta olduğunu öğrendim ve nişanı bozdum. Anaïs kraliçe olmaya uygun değildi. Kuzeninin kadarı Pénélope ile bağlandığında bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu hepimiz anladık.”

Marc’ın burada olmadığına memnun olmuştum. Pénélope ile kaderlerinin bağlanmasını bir hata olarak görmüyordu o.

“Ortada bir sözleşme olduğundan haberim yoktu,” dedim.

“Biliyorum,” dedi muğlak bir yüz ifadesiyle. “Aksini düşünmene rağmen, henüz bilmediğin çok şey var.”

Omuz silktim. “O zaman aydınlat beni. Neden Roland’ı geri almadın. Bu senin hakkın değil miydi?”

“Geri alıp ne yapacaktım?” Bardağındaki şarabı bitirdi. “Kardeşin büyük bir tehlike ve bizden başka onu kontrol edebilecek güce sahip tek aile Dük’ün ailesi. Ayrıca, Cécile buralardayken Roland’ı öylece saraya getiremem. Onu ilk görüşte öldürür ve bunun sonuçları kötü olur.”

Bu cümle, olabilecek şeyleri anlatmakta çok hafif kalıyordu.

“Anaïs’in sözleşmeden haberi vardı,” dedi, bu aklıma sonradan gelmiş gibi. “Sana söylememiş olmasına şaşırıyorum.”

Ben şaşırmamıştım. Arkadaşım, utancı kaldırabilen biri değildi. “Anaïs bana sadıktır,” dedim, “babasına değil.”

“Öyle diyorsan...” diye cevap verdi babam konuyu kapatarak. Gözleri, Lessa’nın çevresini saran siyah küreye döndü. Bana dönüp, “Çık,” dedi aniden. “Bunu halletmem lazım.”

Ruh hâlinin kötüye gittiğini sezince, hemen huzurun-

dan çıktım. Bir yanım Lessa'ya ne söyleyeceğini merak ediyordu. Onu inciteceğini düşünmüyordum ama Lessa'nın içinde bulunduğu durum beni düşündürüyordu. Ömrünün büyük kısmını Damia'nın kanatlarının altında geçirdiğinden, Lessa gizemli bir konuydu. Güçlü olduğu dışında, hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve Angoulême'ye sadık olduğunu düşünüyordum.

Koridorda yürürken, Lessa konusunu bir kenara atıp babamın davranışlarını düşünmeye başladım. Bu kadar açık sözlü davranmak pek ona göre değildi. Ayrıca, neden üstünden bunca sene geçtikten sonra Anaïs'le ilgili sözleşmeden laf açmıştı ki? Yanağımı ısırp bu bilgileri bana vererek ne kazanmayı amaçladığını bulmaya çalıştım. Kesinlikle Dük'ün güvenilirmez biri olduğunu anlatmaya çalışmıyordu, bu zaten ortadaydı. Bu konunun Anaïs'le ilgisi vardı, sözleşmeden haberi olduğu hâlde bundan bana söz etmemesi ile ilgiliydi. Babam bunları, Anaïs'in bana olan sadakatinden şüphe etmem için mi anlatmıştı? Aramızı açmak için mi? Arkadaşlığımızın aileler arasındaki ilişkiyi düzeltmekte gerçekten de etkili olduğu düşünülünce böyle yapmanın kendi amacına ters düştüğü açıktı.

Arkadaş değil, sevgililer.

“Ah,” diye mırıldandım, şimdi her şey daha açık bir hâl almıştı. Babam, Cécile'den uzak durmamın, sürekli tartışmamızın Anaïs'le ilgisi olduğunu düşünüyor olmalıydı. Beni Anaïs'ten uzaklaştırıp insan eşime yaklaştırmaya çalışıyordu.

Kapıdan geçip merdivenlerden inmeye başladım. Ancak cam bahçenin girişine varınca donup kaldım. Cécile'in sesi kulaklarıma doluyordu. Uzak bir uygarlıktaki savaşçı bir kadının başkaldıran şarkısı... Görünüşe göre koridorlarda dolanmamın düşündüğümünden başka amaçları da vardı.

Ne zaman şarkı söylediğini duysam, sesi takip etmeyi alışkanlık hâline getirmiştim artık. Sesi, beni dinlendiren tek şeydi. Hayatımdaki gittikçe artan baskıyı unutmama izin veren anlar Cécile'i dinlediğim anlardı. Kim olduğumu unutmama izin veren anlar...

Işığımı söndürdüm; onun sesini takip etmeye başlamadan önce duraksayıp kapının iki yanındaki çalılardan bir gül kopardım.

Cécile

Tristan'ın yanıma gelmesini sağlayabilecek tek bir şey vardı: Şarkı söylemek. Her fırsatta cam bahçeye inip şelalenin gürültüsüyle yarışmaya başlıyordum. Sesim, Trollus'un mağaraya benzer boşluğunda yankılanınca, Tristan'ın, nerede ne yapıyor olursa olsun bırakıp beni dinlemeye geleceğini biliyordum.

Ben şarkı söylerken yanıma gelip benimle konuştuğu olmazdı. Her zaman mesafesini korurdu. Bazen bahçenin bir köşesinde beklerdi, diğer zamanlarda ise bahçedeki banklardan birine oturup yere bakardı. Eğer şarkı söylerken yürümeye başlarsam, aramıza camdan bir çalı kalmasına özen göstererek beni takip ederdi. Varlığından emin olsam da onu hiç görmüyormuş gibi davranırdım. Aramızdaki mesafeyi kat etmeyeceğinden de emindim.

Bugün de diğerlerinden farklı değildi. Ben şarkı söyledim, o dinledi. Sesim yorulup devam edemeyecek hâle geldiğim zaman, sessizlik içinde ayrılmadan önce bir an tereddüt etti. Ama bugün bu işi burada bırakmamaya ka-

rar verdim. Lessa'nın kanı ile lekelenmiş eteğimi toplayıp kıvrılan patikalardan uzun adımlarla geçmeye, ardından da merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım. Hizmetçiler önümde eğilip selam veriyorlardı ama onları neredeyse fark etmiyordum çünkü bütün dikkatimi Tristan'ı takip etmeye vermiştim. Bizim odamızın olduğumu bölüme doğru gidiyordu; yolda oyalanmayacağını biliyordum, hiç oyalanmazdı. Koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Koşmak ilgi çekerdi ve benim onunla konuşmak için yalnız kalmam gerekiyordu.

Odalarımıza geldiğimde, içerisi karanlık ve bomboştu. Ancak burada olduğunu hissedebiliyordum. Işığımı yakıp odada onu aramaya başladım. Sonra, avluya açılan kapılardan birinin hafif aralık olduğunu fark ettim. Kapıyı açıp dışarı çıktım ve ışığımı aşağı doğru, merdivenlere tuttum. Avlunun ortasında siyah bir piyano duruyordu. Işığım, piyanonun parlak yüzeyinden yansıyor.

Kapıyı arkamdan kapattım ve merdivenlerden inip piyanonun yanına gittim. Dokununca, ahşap piyanonun tuhaf bir sıcaklık yaydığını fark ettim ama belki de günlerimi cam ve kaya arasında geçirdiğim için bana öyle geliyordu. Piyanonun bir tuşuna bastım, sonra başka bir tuşa daha basıp notaları dinledim. Ardından, gözlerim nota sehпасının üstüne duran camdan güle takıldı. Çekinerek, gülü almak için elimi uzattım. Çiçek, dokunmamla beraber, pembe renkte parlayarak açıldı.

“Çalmayı biliyor musun?”

Cevap vermedim. Onun yerine oturağa geçip ezbere bildiğim kısa bir parçayı çalmaya başladım. Son nota da karanlığa doğru gidip kaybolunca ayağa kaktım ve Tristan'ın yanına, karanlıkta oturduğu yere doğru gittim. Tek ışık kaynağı bileğimde sallanan kadehti ama yaydığı ışık Tristan'ın yüzündeki gölgelere yazılmış bitkinliği görme yetiyordu.

“Sana tuzak kurdu,” dedi. “Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?”

“Kim olduğunu öğrenince anladım.”

Tristan başını yana doğru eğdi. “Kim olduğunu en başından bilseydin, farklı davranır mıydın?”

Düşünürken dudağımı ısırdım. Bir tuzak olduğunu bilsem bile, o kadın gözümün önünde kırbaçlanırken sırtımı dönüp gidebilir miydim? Kan da gerçektir, acı da... “Yine aynı şeyi yapardım,” dedim. “Sanırım bu aptalca bir şey ama...”

Tristan gülümsedi. “Cesaret ve bilgeliğin aynı anda ortaya çıktığına pek tanık olmadım.”

“Sen ne yapardın?” diye sordum.

Gülümsemesi kayboldu. “Ben arkamı dönüp giderdim.”

“Ah,” ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

Ayağa kalktı, yaklaştı. Ceketinin düğmeleri ilikli değildi ve Tristan’ın saçları ve giysisi her zamankinden daha dağınık görünüyordu. “Ama senin yaptığını yapmak isterdim,” dedi. “Sanırım bu seni benden daha cesur biri yapar.”

“Seni de daha akıllı biri...” diye cevap verdim kaşlarımdan birini yukarı kaldırarak.

“Bundan pek emin değilim.” Ellerini ceplerine soktu. “Damia’nın kıvrandığını hiç görmemiştim. Hem de hiç... Ağzını bile açmadan, her şeyi itiraf etmesini sağladın. Çok zekice bir hareketti. Dikkatsizce yapılmış, ama yine de zekice... Babamın, hareketinden etkilendiğini düşünüyorum.”

Ellerini cebinden çıkarıp elimi tuttu ve elbisemin manşetlerini sıyırdı. Bir ışık küresi parladı ve Tristan, yaranın etrafındaki morlukları incelemeye başladı. “Bu yaranın iyileşmesinin günlerce, hatta haftalarca süreceğini bilme- ne rağmen onların arasına girmiş olman büyük cesaret. Ölebilirdin bile...”

Sessizliğimi korudum. Tristan'ın sanki benimle değil, kendi kendine konuşuyordu.

Giysimin kollarını dikkatlice geri indirip omuzlarımı daha iyi kapatsın pelerinimi düzeltti. Sonra bir adım geri attı. "Gitmem gerekiyor."

"Nereye?" diye sordum. Akşam yemeği zamanı çoktan geçmişti ve sokağa çıkma yasağı da bir saate başlardı. Gerçi böyle şeyler onu çok kısıtlamıyordu.

"Herhangi bir yere," diye cevap verdi merdivenlerin başında durup. "Yürümeyi severim."

Nereye gideceğini söylemeyecekti, o yüzden sormadım. Tristan'ın sabahтан akşama kadar şehri gezdiğini biliyordum. Sadece bayılacak kadar yorulduğunda duruyordu. Melankoli, suçluluk, korku içinde yürüyordu. Şarkı söylemeye başladığım zaman yürümeyi bırakıp beni dinlemeye geliyordu. Sadece o zamanlar huzur bulabiliyordu.

"Tristan," dedim hızlıca, o henüz odayı terk edemeden. "Lessa kim?"

Nefesini yavaşça verip tavana baktı. "Lessa benim üvey kardeşim. Babam benim şimdiki yaşımdan birkaç yaş büyüken, bir hizmetçi ile ilişkiye girmiş." Konuşmakta tereddüt etti. "Ona güvenme. Angoulême'ye sadıktır."

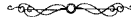
Şaşkınlık içinde elimi boynuma koydum. "Ama baban melezlerden nefret eder."

Tristan, yavaşça, başını evet anlamında salladı. "Belki o zamanlar nefret etmiyordu. Belki Lessa'nın annesi bir istisnaydı. Belki..." Omuz silkti. "Bu olayın ayrıntıları çok gizli." Gözlerine baktı. "Babamın hareketlerini basite indirgeme hatasına düşme. Çok acımasız biridir ama karmaşık ve zekidir de. Bu şehri uzun bir süre yönetmek için öyle olmak gerekir." Başını bana doğru eğdi. "İyi geceler, Cécile."

O gittikten sonra, oturup uzun bir süre piyano çaldım.

Haftalarca, günlerimi bin bir çeşit konu üzerinde bir şeyler öğrenmekle geçirmiştım ama belki de dikkatimi yanlış yöne veriyordum. Trollus'un politikalarının ne kadar karışık olduğunu ve aslında ne kadar azını anlayabildiğimi görmeye başladım. Yalnızca iki taraf yoktu, sayılamayacak kadar çok taraf vardı. Ne bütün melezler sahiplerini devirmeye niyetli, ne de bütün safkanlar onlara karşı birlik içindeydi. Çoğu, kendi aralarındaki sıkıntılarla daha çok ilgileniyordu. Kime karşı mücadele ettiğimi bildiğimi sanmıştım ama artık bundan pek de emin değilim.

Bildiğim tek şey bu bilgi eksikliğini kapatmam gerektiğiydi, hem de en kısa zamanda. Çünkü varmış gibi görünse de Trollus'ta barış diye bir şey yoktu. Kültürlü ve ciddi görünüşün altında harlanan bir savaş vardı ve kaybeden tarafın saflarında olmaktan korkuyordum.

“Bu berbat bir fikir,” diye inledi Zoé.

“Beterin beteri,” diye ona katıldı Élise. “Eğer yakalanırsak, kesin sluag yemi oluruz.”

“Saçmalamayın,” dedim sakince, kapüşonumu iyice çekerek yüzümün gizlendiğinden emin oldum. “Yakalanmayacağız. Yakalansak da sizi sluag yemi yapmalarına hayatta izin vermem.”

“Sanki onları durduracak gücün var,” dedi Zoé bana yan yan bakarak.

Cevap vermedim. Bu aşamaya gelmişken tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Beni zaten saraydan gizlice çıkarmışlardı ve Döküntüler'e giden yolun yarısını da geçmiştik. Bu yolcuğu ayarlamak, kızların haftalarını almıştı ve bundan başka şansımız olmayabilirdi.

Trollus'un en fakir bölgelerinin ara sokaklarında hızla

ilerledik. Çevresindeki, duvarları işlenmemiş evlerin arasına karışmış bir evin önünde durduk. Zoé, kapıyı çaldı. Geçmek bilmeyen, sinirlerimi altüst eden birkaç dakikanın ardından kapı açıldı.

“Ah, işte buradasınız. Ben de Majesteleri son anda ödleklık mi etti acaba diye merak etmeye başlamıştım.” Melez adam kapıyı açıp bana göz kırptı. Ancak benim dikkatim, adamın gözünün olması gereken yerdeki boşluğun üzerinde uzanan yaraya odaklanmıştı.

“Ona bu şekilde hitap etme!” dedi Élise ve beni kapı eşliğinden içeri doğru itti. “Yakalanmamızı mı istiyorsun?”

“Buralarda kimse yaşlı Tips’i ispiyonlamaz,” dedi adam koridordan aşağı yürümemi işaret edip.

Adama bakıp şöyle bir inceledim. Kalıcı görünen yarasının ötesinde genç bir adam vardı. Yaşı yirmi beşten fazla olamazdı. “Yaşlı mı?” diye tuhaf sözcük seçimini sorguladım.

Pis pis güldü. “Bir madenci olduğumu düşünürseniz, antika bile sayılırım leydim. Ama bunları zaten yakın zamanda öğreneceksiniz.”

Girdiğimiz oda, ortak kullanılan bir yemek odasına benziyordu. İçerisi gri giyinmiş melezlerle doluydu. Çoğunluğu erkekti ve benim yaşlarımda görünüyordlardı. İçeri girdiğimde herkes başını kaldırıp bana baktı. Hepsinin gözlerinde merak dolu bakışlar vardı. “Hepiniz onun kim olduğunu biliyorsunuz,” dedi Tips. “Bu yüzden size onu tanıtmakla uğraşmayacağım.”

“Burası da neresi?” diye sordum etrafıma bakarak.

“Madenciler Locası’na ait bir yurt,” diye cevap verdi Zoé alçak bir sesle. “İki madenci grubunu barındırıyor. Her grupta on beş madenci bulunur.”

“Burada otuz kişi mi yaşıyor?” Bu yurt, önümde duran on beş madenciye bile zor yetermiş gibi görünüyordu.

“Sabah ve akşam vardiyaları,” deyip konuya açıklık getirdi Tips ağzı lapayla doluyken. “Sadece işe gelip giderken karşılaşırız.”

“Peki ya boş günlerde?” diye sordum.

Bütün oda kahkahalar ile dolup taştı.

Tips, çenesine bulaşmış yulaf lapasını silerken, “Madencilikte boş günün olursa, o günü büyük ihtimalle labirentte sluaglarla yarışarak geçirirsin,” dedi.

“Anlıyorum,” dedim.

“Anladığından eminim,” dedi Tips. “Şimdi söyle bakalım. Majesteleri seni buraya neden gönderdi?”

“Burada olduğumdan haberi yok,” dedim. “Uyuyor.” Söylediğimin doğru olduğu kesin değildi... Nerede olduğuna ve ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Tips’in kaşları yukarı kalktı. “Uyanıp seni yatakta görmeyince nereye gittiğini merak etmeyecek mi?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Bundan sana ne?”

“Oh oh!” diye pis pis gülmeye başladı Tips. “Demek öyle. Kraliyet ailesinin çifte kumruları ayrı yataklarda uyuyorlar.”

“Tristan’ın yapacak işleri var,” diye çıkıştım. “Ve burununu milletin yatak odasında ne olup bittiğine sokmamalısn.”

“Belki de Kral, Düşes’in kehanetini yerine getirmek için erkek bir çalı kuşu bulmalıydı!” dedi madencilerden biri ve odada kahkahalar yankılandı.

Öfkeyle, gözlerimi üstlerine diktim.

Tips, “Şaka yapıyorlar sadece,” deyip omzuma dostane bir şekilde vurdu. “Kimse Tristan’a Tips’in grubundan daha sadık değildir.” Bana ve kızlara onu başka bir odaya takip etmemizi işaret etti. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

“Emin olmasam burada olmazdım.”

Tips'in geri kalan tek gözü kısıldı. "Emin olduğunu bilmem gerekiyor çünkü bir kere madenlere indiğimizde on iki saat boyunca orada olacağız, ne olursa olsun. Eğer birimiz yaralanırsa, onu orada tedavi ederiz. Eğer *sen* yaralanırsan, elimizden geleni yaparız. Ama şunu anlamalısın: Vardiya bitene kadar oradan çıkış yok." Konuşmaya devam etmeden önce bir tepki verecek miyim diye bekledi. "İnmenin mümkün olmadığını düşündüğün derinliklere ineceğiz. Havanın tadı berbat gelecek ve nefes alamadığını hissettiğin anlar yaşayacaksın. Üstündeki bütün o kaya ve toprak yığınının ağırlığını hissedeceksin. Bu hissi kaldıramayanlar, madenlerde beş dakika geçirmektense ölmeyi tercih edenler var."

Dar yerlerden nefret ettiğini bana söylemiş olan Élise, yanımda sıkıntı içinde kıvrandı. Benimle madenlere Zoé'nin ineceğini önceden belirtmişti.

"Bunu yapabilirim," deyip zorla yutkundum. Madenci ile göz göze geldim. "Ne için savaştığımı öğrenmem gerekiyor. Ve kimin için..." Omuzlarımı rahatlattım. "Neden sizin için savaşıp her şeyi riske atmam gerektiğini bana göstermelisin." Bu, Zoé ve Élise'i beni kaçırmalarına ikna etmek için yaptığım konuşmadan bir parçaydı. Motive olmak için şımarık leydilerin hizmetçilerinden ve sokakları temizleyen terk edilmiş işçilerden daha kötüsünü görmem gerekiyordu. Tristan'ın neden babasına karşı yapılacak bir devrime öncülük ettiğini anlamam için en kötüsünü görmem gerekiyordu. En kötüsü madenlerdi.

"Bunu yapabileceğimizi düşünüyorum," dedi Tips sakince ve kızların örgülerimin üstüne bir madenci kaskı geçirmesini izledi. Saçlarımın görüldüğü yerlere siyah bir yağ sürüp yanaklarıma da bir pislik tabakası yaydılar. Üzerimde madencilerin giydikleri gri pantolon ve gömlek takımından vardı.

“İdare eder,” dedi Tips kızlar işini bitirince. “Başını öne eğmeyi unutma. O güzel mavi gözler seni hemen ele verir.”

Tips’in grubunun ortasında yürüyordum. Başımı öne eğip rahat, endişeden uzak yürüyüşlerini taklit etmeye çalıştım. Zoé benim yanımda yürüyordu. Kimliğimi gizlemek büyüyle için bir ışık küresi daha yaratmıştı.

“Henüz fark etmedi mi?” diye sordu mırıldanarak.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Saat daha çok erken. Derslerimden birinde olduğumu düşünüyordur.” Bu, planımızdaki kusurlardan biriydi. Hem de büyük bir kusur. Tips’in grubunun vardiyası sabah saat yedide başlayıp on iki saat sürüyordu. Madenden çıkınca, sokağa çıkma yasasının başlamasına sadece bir saat kalacaktı. Yasağı çiğnediğim için cezaya tabi tutulacağımı düşünmüyordum ama Tristan, bu saate kadar neden dışarıda olduğumu merak edebilirdi. Tabii Trollus’un yüzlerce metre altında olduğumu fark etmezse... Neler yaptığımı öğreneceğinden emindim. Geriye kalan tek soru, yaptığım şeyi yarıda bölüp bölmeyeceği idi.

Madenlere giriş, Nehir Yolu’ndan uzanan vadinin karşı tarafındaydı. Pek tehlikeli görünmüyordu; yer altına inen, geniş, taş merdivenlerden oluşuyordu. Yorgun ve kir içinde, merdivenlerden çıkıp şehre doğru giden madenci grupları, buranın bir maden girişi olduğunu belli ediyordu.

Bunların hepsi merdivenlere adımımı attığım anda değişti. Kulaklarıma bir ses karmaşası doldu: Metalin metale çarpması, patlamaların boğuk sesi ve küçük bir alana sıkıştırılmış bir sürü melezin çıkardığı seslerin yankısı. Burun

deliklerime toz doldu, boğulmamaya uğraşırken öksürmemek için kendimi zor tuttum.

“Sesin ve tozun dışarı çıkmasını önleyen bir bariyer var,” dedi Zoé kulağıma.

“Fark ettim.” Burnumu giysimin kollarına silip başımı çok kaldırmadan etrafıma mümkün olduğunda bakmaya çalıştım. Birkaç melezin lonca üyelerinden biriyle tartıştığını gördüm. Yüzlerinde öfkeli ifadeler vardı ve kollarını sağa sola savuruyorlardı. “Neden kavgaya ediyorlar?”

“Kotalar hakkında tartışıyorlar,” diye cevap verdi grup üyelerinden biri. “Şimdi, lonca üyelerinden uzaklaşana kadar sessiz ol.”

Sola dönüp koridorun sağ tarafında uzun bir sıra oluşturan trollere katıldık. Arada sırada büyük kasalar içinde kayalar ve sarı metaller taşıyan yorgun, gündüz vardiyası işçileri geçiyordu sol yanımızdan.

Birinin, “Sıradaki!” diye bağırdığını duydum. Sıra, ileriye doğru hareketlendi. Ne için sıraya girdiğimizi görmem uzun sürmedi. Odanın ortasında trol ışığıyla aydınlatılmış, geniş bir maden kuyusu vardı. Sıkılmış görünen, üniformalı iki lonca üyesi, kuyunun iki yanında durmuşlardı. Bir başka üye, elinde parşömenlerle sıranın başında bekliyordu. “Sıradaki,” diye bağırıp duran oydu.

Endişe içinde beklerken maden kuyusuna baktım. Boğuk bir gürültü çıktı ve birkaç saniye sonra, üstünde madenciler ve kasaları ile bir platform yükseldi. Madenciler sırayla platformlardan inmeye başladılar. Kasaları hem büyü gücü ile hem de kas gücü ile taşıyorlardı. Sıranın önündeki grup, yığının oradan boş kasalar alıp platforma bindiler. Sonra gözden kayboldular.

“Sıradaki!”

Önümüzde sadece bir grup kalmıştı. Tips aniden arkamda belirdi. “Vazgeçmek için son şansın,” diye fısıldadı kulağıma.

Başımı yana salladım.

Tips'in grubu kasa almak için hareketlendiğinde, ben de koşup bir tane kaptım. Platforma doğru giderken beni aralarına alıp gizlediler. Lonca üyeleri, platforma binip binmediğimize dikkat ediyordu sadece.

Platform inerken nefesim kesildi ve midem ağzıma geldi. Zoé elimi tutup güven verici bir şekilde gülümsedi. Biz aşağı doğru inerken etrafımızdaki taşlar parlıyordu. “İnanılmaz,” diye bağırdım. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Yaşadığım heyecan, başımı kaldırıp kuyunun yüzeydeki kısmının gözden kaybolduğunu fark edince yok oldu.

“Tek çıkış yolu burası mı?” diye bağırdım.

“Tek yol bu, Prenseler!” diye geri bağırdı Tips.

Platform aşağı gitmeye devam ediyordu, ardından yavaşladı ve durdu. Kasamı alıp diğerlerini takip ederken melezler beni tanımasın diye başımı eğdim. Hava az ve ağırdı. O kadar tozluysa ki akciğerlerime kum dolmuştu sanki. Ana kuyudan ayrılan bir koridora girdiğimizde sessizce öksürdüm. Bütün tünellerin, parlayan, büyümlü kirişlerle aydınlatılmış olduğunu görmek beni rahatlatı.

“Sakin olabilirsin artık,” dedi Tips. “Burada bizden başka kimse yok. Lonca üyeleri sadece bir sorun olduğunda gelir buralara kadar.”

Sözlerinin, yalnızca benim için söylenmiş olmadığını fark ettim. Herkes rahatladı ve zoraki olarak takındıkları uysallık havası dağıldı. Biraz önce başımızı eğip omuzlarımızı kaldırmıştık, şimdi ise başımız da vücudumuz da dimdik duruyordu. Acaba lonca üyeleri etraftayken hep böyle gergin mi oluyorlardı yoksa ben aralarında saklandığım için mi bu kadar gerilmişlerdi?

Kasaları kümeler hâlinde yere bıraktık ve uzun bir sıra hâlinde dizilmiş boş maden arabalarının yanına gittik. Ma-

den arabaları tünellerden aşağı giden rayların üstüne dizilmişti. “Bin,” dedi Tips.

“Yürüeyebilirim,” dedim. O kadar da çıtkırıldım değildim.

Güldü. “Kimse araba varken yürümeyi tercih etmez. Şimdi, bin.”

Zoé ve ben tozlu arabaya bindik. “Sıkı tutun,” deyip gülmeye başladı Tips. Arabayı tuttu ve sertçe itti. Başta yavaşık, sonra hızlanmaya başladık; Tips artık arabayı itebilmek için koşmak zorunda kalıyordu. Ardından, zıplayıp arabaya atladı ve iyice hızlandık. Tips, “Vuu hu!” diye bağırdı ve grubun diğer üyelerinin bağırışları onun sesine karıştı. Hızla, uçar gibi, tünellerden geçiyorduk.

Başta çok korkmuştum. Araba kontrolden çıkacak gibi duruyordu; her dönemeçte kesinlikle öleceğimizi düşünüyordum ama bir zaman sonra korkum kontrolsüz bir neşeye dönüştü. Eğleniyordum. Madencilerin yaptığı terbiyesiz şakalar, arabanın çıkardığı metal sesine rağmen duyulabiliyordu. Araba ne zaman yokuş aşağı inişe geçse, Zoé ile birbirimize sarılıp çığlık atıyorduk.

Yol çok çabuk bitti. Tips, arabanın yanındaki kolu çekti ve sağır eden, metallerin birbirine sürtünme sesinden sonra durduk. “İşin eğlenceli kısmı bitti. Şimdi çalışma zamanı. Kazma sallamaya hazır mısın Zoé?”

Zoé, “Cécile ile kalmam gerekiyor,” dedi endişeli bir bakış atarak. Hareketlerinden, çalışmasının anlaşmada olmadığını düşündüğü belli oluyordu.

“Bizim de kotayı doldurmamız gerekiyor,” dedi Tips. Sesi sohbet ediyormuş gibi çıkıyordu, hatta neşeli bile denebilirdi ancak yüz ifadesi için aynı şey söylenemezdi. “Grubumdan iki kişi, sırf Majesteleri bu gezintiyi yapabilsin diye, hayatları boyunca ilk defa izne çıktılar. Cécile yardım edemez ama *sen* edebilirsin. Ne kadar sevimli gö-

rünsen de benim üç adamımın toplamından daha güçlüsün. Sen burada, bizimleyken kotayı aşabiliriz bile. Cogs!” diye bağırdı. “Zoé ile patlatma işine başlayın!”

“Ne tür bir kotadan bahsediyoruz?” diye sordum, Zoé ve geri kalan madencilerin başka bir tünele doğru ilerleyişini izlerken.

“Üretim kotaları burada çok önemlidir,” dedi Tips yere oturup. “Her gruptan aylık olarak beklenen ürüne bu isim veriliyor. Tünel duvarlarını saran büyüye yaslan. Isınmanı sağlar.”

Dediğini yaptım. İkimiz de rahat edince konuşmaya devam etti. “Buralarda ürün genellikle altındır ama dağın içinde bin bir çeşit parlayan şey var. Lonca, her grubun madenin neresinde olduğunu takip ediyor ve ona göre aylık kota koyuyor. Eğer aylık kotayı doldurabilirsek hiçbir sorun çıkmıyor. Eğer dolduramazsak...” Omuz silkti. “Pek de iyi olmuyor.”

“Dolduramazsanız ne oluyor?”

“Dolduramazsak, gruptan biri sluaglara yem ediliyor.”

Dehşet içinde, kollarımla belimi sardım. “Yeterince altın çıkaramadığınız için aranızdan birini ölüme mi gönderiyorlar? Kimi göndereceklerini nasıl seçiyorlar?”

Tips güldü. “Seçmiyorlar. O lanet olası lonca üyeleri böyle bir şey yapmayacak kadar zekiler. Kimin gideceğini bize seçtiriyorlar.”

Bu, gerçekten zekiceydi. Ve acımasızca... “Peki, siz nasıl seçiyorsunuz?”

Tips yerden bir taş alıp bir elinden diğerine atarak oynamaya başladı. Bu, bana şaşırtıcı derecede insancıl bir hareket gibi gelmişti, nedenini bilmesem de.

“Eğer şansımız yaver giderse, aramızdan biri gönüllü olur. Bitmek bilmeyen işten artık bıkmış olanlar var. Madenlere bir gün daha inmektense ölmeyi tercih edenler...”

Aramızdan gönüllü birinin çıkmadığı, şanslı olmadığımız zamanlarda gruptaki en zayıf halkayı seçeriz.”

“Gruplar kotayı ne sıklıkta ıskalıyor?”

Tips elindeki taşı yere koydu. “Herhangi bir grubun kotayı ıskalamadan birkaç ay geçmesi nadir görülen bir şey.”

Çok sık. Arkadaşılarımdan birini ölüme göndermenin nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalışırken yerdeki taşlarla oynadım. Hem de bir kerelik bir şey değildi bu; düzenli olarak aralarından birini ölüme gönderiyorlardı. Hissettikleri suçluluk duygusu dayanılmaz olmalıydı.

“Kulaklarını tıka,” dedi Tips aniden.

Tüneller patlamanın sesiyle yankılanmadan önce kulaklarımı zor kapatabildim. Her tarafı toz kapladı ama Tips hiç de endişeli görünmüyordu. “Zoé buradayken çok iyi iş çıkaracağız,” dedi gülümseyerek.

“Madem o kadar güçlü, neden madenci değil?” dedim düşüncelere dalarak

“Hiçbir şeyden haberin yok değil mi?”

Tristan’ın sözleri yankılandı kafamda. *Trollus’ta, kral güçtür.* “Güçlü olduğu için burada çalışmıyor.”

Tips başını evet anlamında salladı. “Ne kadar güçlü olabileceğimizi biz daha çocukken biliyorlar ve bizi açık arttırmaya çıkardıklarında, Zoé ve Élise gibileri hizmetçi olarak satın alınıyor. Daha fazla büyüye sahip olmak seni...” Doğru sözcüğü aradı. “Daha fazla büyüye sahip olmak seni safkanlar için daha cazip kılıyor. Eh, bir de az büyüye sahip olanlar ve büyüye sahip olmayanlar var. Onlar da sokakları ve lağımları temizliyor. Büyü yerine elle yapılabilecek kirli işler... Geriye kalan herkes madenlere gönderiliyor.”

Ölümiün, her köşede pusuda beklediği madenlere...

“Öyleyse, eğer melezsen ve güçlü değilsen, hiç büyüye sahip olmamak daha iyi,” dedim, Tips’in bıraktığı taşı yerden alarak.

“Böyle düşünmen normal,” dedi Tips. “Lağım kapaklarını parlatmak burada altın aramaktan çok daha güvenli. Yakında çoğu melezin büyü gücü olmadan doğduğunu ve içlerinden büyük kısmının açık arttırmaya bile çıkamadığı da fark edersin.” Tips, göz kırptı. “Başlarına hep bir iş gelir.”

“Anladım,” deyip derin bir nefes aldım. Eğer büyü gücün madencilerin ortalamasından aşağıdaysa ölüyordun. Madenci olabilecek büyü gücün varsa ve kotayı dolduramazsan yine ölüyordun. Lağımında çalışanların en iyilerinden biri olmak en güvenli yol gibi görünüyordu ama bunun için de kontenjan açılması gerekiyordu. Bu da lağım çalışanlarından en zayıf olanın ölmesi demekti. “Safkanların ellerini kana bulamasına gerek bile kalmıyor,” diye fısıldadım. “Siz en zayıf olanınızı kendiniz öldürüyorsunuz.”

“Kendi hayatın ile bir başkasının hayatı arasında seçim yapmak zorundaysan...” Tips omuz silkti. “Belki şimdi neden değişim için mücadele ettiğimizi daha iyi anlıyorsundur. Kulaklarını tıka.”

Zemin sallandı ve yeni bir toz bulutu etrafımızı sardı. “Patlamaların ne zaman olacağını nasıl anlıyorsun?” diye sordum gürültü dinince.

“Bunu uzun süredir yapıyorum. Ritmini hissedebiliyorum.”

Öne doğru eğildim. “Peki ya, *sen* tüm bu süre boyunca hayatta kalmayı nasıl başardın?”

Yüzünün bir anda gölgelenmesi şüphelerime doğrulandı. Hareketleri daha çok insanları andırıyordu; troller ise büyü ile yapabilecekleri her şeyi o yolla yaparlardı. Can sıkıntısından, bir taş oradan oraya atmak da buna dâhildi. Ayrıca aramızdan sadece o madenlere girdiğimiz zaman trol ışığını söndürmüştü. Karşımda oturan adam, zor iyi-

leşmiş yarası ve gümüş renginden çok griye çalan gözleri ile neredeyse insan gibi görünüyordu. Tips, zayıf büyüye sahip olanlardan biriydi.

“Altının kokusunu alabiliyorum,” dedi, sesi gergindi. “Her zaman nereyi kazmam gerektiğini bilirim. Bu gruba girdiğimden beri, bir kere bile kotayı ıskalamadık.” Parmağını bana doğrulttu. “*Onların* düşündüğünün aksine bir adamın değeri sadece büyü gücü ile ölçülemez.”

“Ya da bir kadının değeri...” O, gözünü kırpana dek Tips’e bakmaya devam ettim.

“Ya da bir kadının değeri,” deyip beni onayladı. “Bu konuda haklısın, Prenses. Gidip dostlarımızın ne kadar ilerleme kaydettiklerini görsek nasıl olur? Eğer onları uzun süre yalnız bırakırsam, yanlış yöne doğru kazmaya başlarlar.”

Zoé ve grubun geri kalanını molozları ayıklarken görene kadar tünellerde yürümeye devam ettik. Tips’in sözcük seçimi dikkatimi çekmişti: *Dostlarımız*. Bu geceye kadar, Tristan’a yardım etmek sadece kendi özgürlüğümü elde etmek için bir yoldu ama artık kendi özgürlüğümü kazanmanın bana yeterli gelmeyeceğini fark ettim. Melezleri, kendilerini kurtarmak için aralarından birini öldürmeye zorlayan yasaları ortadan kaldırmak istiyordum. Melezler sadece dostlarım değillerdi artık, yoldaşlarımlardı. “Bunları bana anlatarak kendini büyük tehlikeye atıyorsun,” dedim. “Beni buraya indirerek de... Eğer yakalanırsak...”

“Sluaglar günlerce ziyafet çeker,” dedi Tips. “Ama buna değer.”

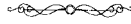
“Neden?” Uzaktaki bir patlamadan dolayı zemin tekrar sallandı.

Tips yürüyüş hızını yavaşlattı. “Bizler bir kafese kapatılmış köleleriz, Prenses. Ve tarihte ilk kez, tahtın vârisi halkının en düşük ama en büyük kesimini kendi çıkarları

üstünde tutuyor. Tristan bizim için kendi hayatını riske atıyor ve onun için yapmayacağımız hiçbir şey yok. Ama lanet kırılmazsa..." Başını yana salladı. "Güç, gücü besler; bir süre Tristan'ın doğru olanın bizim serbest kaldığımız olmasına inanması özgürlüğümüz için tek başına yeterli olmayacaktır. Safkanlarla aramıza büyük bir mesafe koymadan tam olarak özgür olamayız. Bu da Tristan'ın kendi başına yapabileceği bir şey değil. Bizi burada insan büyüsü tutuyor ve bizi özgür kılacak olan da yine bir insan. Bunu bilmemiz için aptal bir kehanete ihtiyacımız yok." Durdu ve başını bana doğru eğdi. "Senin yardımına ihtiyacımız var."

Bu şekilde ifade edilince isteği kulağa çok ürkütücü geliyordu. "Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Şimdi, kulaklarını tıka."

Saatler sonra Zoé, ben taş ile değerli madenleri ayırırken yanıma geldi. "Fark etti mi?" diye sordu. Alnındaki teri silerken yüzüne kir bulaştı. Madenlere indiğimiz andan beri hiç durmadan çalışıyordu.

Çömeldim, gözlerimi yumdum ve Tristan'a odaklandım. Uyumuyordu ama buraya yaklaşmıyordu da. "Ben- ce ne yaptığımı biliyor," dedim. "Ama karışmamaya karar verdi sanırım." Esnememi bastırmaya çalıştım. "İyi olduğumu biliyor."

"Birazdan yükleme yapmaya başlarız," diye uzaktan bağırdı Tıps. "Asansör uzakta ve bugün yükümüz bayağı ağır." Bütün grup tezahürat etmeye, birbirlerinin sırtlarına vurup sevinmeye başladı ama bu coşku düşen kayanın çıkardığı sesle hemen yok oluverdi. Bu sesi bütün gece boyunca aralıklarla duymuştum: hem Zoé'nin hem de yakınlarda çalışan başka grupların çabaları ile kayalar par-

çalanıyordu. Ancak bu seferki ses çok daha güçlüydü ve arkamızdan gelmişti.

“Bu da neydi?” diye sordu Zoé. Gözleri kocaman olmuştu.

“Yakında öğreniriz,” diye cevap verdi Tips ama gözleriyle diğer madencilere tetikte olmalarını işaret ettiğini gözden kaçırmadım. “Arabaları yükleyin. Yola çıkıyoruz.”

Aynı yolu geri yürümek saatlerimizi aldı ve ilk bir saat boyunca istediğim tek şey uzanıp uyumaktı. Üstelik hiçbir şey taşı mıyordum bile. Zoé ve madenciler fiziksel güç ve büyü gücü kullanarak arabaları tünellerde itiyorlardı. Arada edilen birkaç küfür dışında sadece oflama ve puflama sesleri geliyordu. Sonunda taşları arabalara yükleyen diğer madencilerin seslerini duyduğumuzda çok rahatladık.

Yükleri indirirken mümkün olduğunca yardımcı olmaya çalıştım. Diğer grupların çalışmadığını görüp şüphelenmesini istemiyordum. Tam asansöre gelmiştik ki Tips aniden “Lonca üyeleri!” diye fısıldadı. Herkes başını eğip omuzlarını kaldırdı. Ben de onlara uydu m ve arkalarında saklanmaya çalıştım.

İki lonca üyesi önümüzdeki grupla beraber asansöre bindi ve biri geride kaldı. Sırtını duvara yasladı; asansörün geri inmesini beklerken yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Tips ve grubu, yükleri indirip asansöre bindiklerinde gerginliklerini hissedebiliyordum. Lonca üyesi trolün de bizimle beraber binmesi gerginliği arttırdı.

“Tünel mi çöktü?” diye sordu Tips, asansör yukarı çıkmaya başlayınca. Asansör bizi aşağıya indirirken sanki çok daha hızlı hareket etmişti.

“Evet,” diye cevap verdi trol. “Finn’in grubu güney tüneline çalışıyordu ve bütün tüneli çökerttiler. Sağlamlığı konusunda endişelerimiz olduğu için kapattığımız tünel...” diye ekledi.

“Kurtulan oldu mu?”

“Hayır.” Trol, eliyle saçını karıştırdı, elini çektiğinde saçları dik duruyordu. “O aptalların orada ne aradıklarına dair hiçbir fikrim yok.”

“Kotayı dolduramayacaklarını duymuştum,” diye cevap verdi Tips. Sesi her zamanki konuşma tonunda çıkmıştı. “O tünel zenginliğiyle bilinirdi.”

Lonca üyesi dik durup gözlerini Tips’e dikti. “Şimdi ise Finn’in bütün grubu öldü çünkü aralarından birini kaybetmeyi göze alamadılar.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye söylendi Tips.

Bütün mırıltılar kesildi. Ne olacağını görmek için herkes nefesini tutup onlara baktı. Omuzlarını dikleştirirken trolün üniforması hışırdadı. Bir anda, büyüyle, Tips’i kasaların üstüne itti ve bütün platform sallandı. “Benim için söylemesi kolay mı? Son dört saatimi kırk metre boyunca tünel kazarak geçirdim ve tek bulabildiğim tanınmaz hâle gelmiş grubun cesetleri oldu!”

İkisi de neredeyse üstüme çıkmış sayılırlardı. Aralarına sıkışıp kalabalığa karışmaya çalıştım ama hiç yer yoktu. Trol, Tips’in yakasına yapışmıştı ama ona zarar veriyor gibi görünmüyordu. Kolunun bana değen kısmının titrediğini hissettim ve lonca üyesini aslında madencilerin ölümünden dolayı üzgün olduğunu fark ettim. “Sizlerin yarısının başınızdan toz silkeleyecek gücü yok ve kahrolası Montigny’lerin bile girmekten kaçınacağı tünellere giriyorsunuz. Sonra da kayalar üstünüze düşünce sizi ben çıkarmak zorunda kalıyorum.”

“Çıkarma o zaman,” dedi Tips. “Sanki bizim ölüp ölmememizi önemsiyorsun da.”

Birkaç grup üyesi korku içinde inledi ama Tips geri adım atmayacak gibi görünüyordu. “Hepimizi öldürmemeye dikkat edin, yoksa hepiniz bir günü namusluca çalışarak geçirirsiniz.”

“Aptal melez!” Trol, Tips’e yumruk attı ve kemiğin kırılma sesini duyunca bir anda irkildim. “Tüneller ne zaman çökse, yıkıntının altından sefil kalıntılarınızı çıkaracağım. Bir kovayı doldurmaya yetmese bile... Söz veriyorum.”

Tüylerim, büyüünün gerilimiyle diken diken oldu. Birkaç madencinin nefesi, bir trolün söz vermenin bağlayıcılığını gönüllü üstlenmesi karşısında şaşkınlıkla kesildi. İkisinden uzaklaşmaya çalışırken, trol başını kaldırdı ve göz göze geldik. Gözleri şaşkınlık içinde büyüdü. Nasıl bir tepki vereceğini görmeyi beklerken ancak kesik kesik nefes alabildim. Yakalanmıştım. Beni kesinlikle ele verecekti ve aklıma, burada ne işim olduğuna dair hiçbir bahane gelmiyordu. O konuşmak için ağzını açınca nefesimi tuttum.

“Bu yasaları ben koymadım,” dedi trol. Sesi, duygu yoğunluğu nedeniyle hırıltılı çıkıyordu. “Ama ben de onlara uyarak yaşamak zorundayım.”

Anlayışlı bir şekilde başımı salladım. Trollus’taki düzenden şikâyetçi olanlar yalnızca melezler değildi. Tristan’ın bilmediği kaç tane sempatizan safkanın var olduğunu merak ettim. Acaba onlar Tristan’dan haberdar mıydı?

Asansör durdu. Lonca üyesi, Tips’i geçip hızla asansörden indi ve kalabalığa karıştı. Buz kesilmiş hâlde, hep beraber kasaları boşaltıp altınları ayıklanacakları götürdük. Yapabildiğim tek şey lonca üyesinin beni madenlerde gördüğünü kimseye söylememesi için dua etmektir. Eğer söylerse, verecek bir cevap bulmam gereken çok fazla soru olacaktı.

- 19 -

Cécile

Madenlere olan ziyaretimden sonra, lonca üyesi benim küçük gezintimi Kral'a haber verebilir diye birkaç gün göz önünden çekildim. Madenlere gitmeden önce hiç yakalanma korkusu hissetmemiştim; yakalansam bile sonucu ne olurdu ki? En fazla beni izleyen daha çok ya da daha becerikli korumalar olması anlamına gelirdi. Saraya gizlice girip çıkmak gayet kolay olmuştu. Ceza olarak özgürlüğümü daha da mı azaltacaklardı? Bu mümkündü ama benim için dünyanın sonu değildi. Ancak şimdi düşünecek zamanım olmuştu ve endişe içindeydim. Çünkü yakalanmanın, benim canımı değilse de bana yardımcı olanların canlarını yakabileceğini fark ettim.

Tristan bana melezlerin durumu anlatmıştı ama onların durumunu bir geceliğine bile olsa tecrübe etmeden tam olarak anlayamamıştım. Tips'in grubuyla bir gece geçirdikten sonra güç sahiplerinin melezlerin hayatına ne kadar az önem verdiğini anlayabildim. Ve en küçük hatanın bile beni madenlere sokmak için riske attıkları ha-

yatlarına bedel olabileceğini. Başkaldırıcıyı düşünerek bile ne kadar büyük risk aldıklarını, başarısız olmanın nelere yol açacağını farkına vardım. Artık ne yaptığımı biliyor olmak, gözlerimi kapatınca yüzlerini ve isimlerini hatırlayabilmek, hayatımı onlara yardım etmek uğruna isteyerek riske atabilmeme neden olacaktı. Ancak yardımcı olabilmek için daha çok şey bilmem gerekiyordu.

Kütüphaneyi sadece dışarıdan görmüştüm. Aslında, şimdiye kadar hiçbir kütüphaneye girmemiştim ve büyüklüğü karşısında şaşkına döndüm. Bütün bina boyunca uzanan sıra sıra kitaplıklar... Bazıları o kadar uzundu ki tepeleri karanlığa karışıyordu. Nereden başlayacağımı asla bilemezdim ama neyse ki kütüphaneden bana yardımcı olabilecek birileri vardı.

Korumalarımı kapıda bırakıp, Élise ile beraber bu karanlığı aydınlatan trol ışığına ilerledik ve sonunda elinde tüy kalemle bir kitabın üstüne eğilmiş trolün yanına vardık. Bizi gördüğü anda hemen ayağa kalktı, burnunda bir mürekkep lekesi olduğunu fark ettim.

“Leydim.” Beceriksizce eğilip selam verdi ve gözlüklerini yukarı çekti ama hemen yeniden aşağı doğru kaydılar.

“Siz bir kütüphaneci misiniz, efendim?” diye sordum kibarca.

“Dördüncü kütüphaneciyim, leydim.”

İstedğim şeyi bulabildiği sürece dördüncü ya da kırkinci kütüphaneci olması benim için fark etmezdi. “Bana bir konuda yardımcı olmanızı istiyorum. Bir ııı...” Raflardaki kitapların başlıklarını okumakla meşgul olan Élise’e baktım, “araştırma...”

“Ne üzerine, Leydim?”

Kütüphanecinin koluna girdim ve onu kitap sıralarının derinliklerine doğru götürmeye başladım. Élise olduğu yerde kalmak istiyor gibiydi. Bu, benim için sorun değildi.

Onu, gerekli olmadığı sürece her işime bulaştırmak istemiyordum. “Düşes Sylvie’nin kehaneti hakkında yazılmış bir şeyler var mı?”

Gözleri büyüdü. “Hayır, leydim. O ayrıntıları sorgulatmayı pek sevmez. Ama majesteleri oradaydı, Düşes’in söylediği her sözcüğü kelimesi kelimesine biliyor.”

Somurttum. “Peki ya şehrin düşüşü? Ya da cadı hakkında yazılmış bir şeyler?”

“Anushka.” Yüz ifadesi sertleşti. Bu, trollerin konuşmayı sevdiği bir konu değildi.

“Adı o muydu?” Ona cadı dışında başka bir şey dendiğini hiç duymamıştım.

“Evet, leydim. Uzaklarda doğmuş biriydi, kıtanın kuzey kısmından. Kral Üçüncü Alexis’in metresi ve soytarıydı.”

Üstünde camdan yapılma bir kutu duran kürsünün önüne geldik. Kutunun içinde bir kitap vardı. Kütüphaneci kitabı aldı, üstünde *Düşüş Günlükleri* yazıyordu. Kitabı açıp, çokça resim içeren sayfalarını çevirdi ve sonra bir sayfada durdu. “Bu o.”

Resme yakından bakmak için eğildim ve bir anda nefesim kesildi. Kitaptaki kızıl saçlı kadın, masmavi gözleriyle bana bakıyordu.

“Birkaç yaş daha büyük ama aranızdaki benzerlik insanı ürküten türden,” dedi kütüphaneci.

“Aynen öyle,” dedim. “Söyleyin bana lütfen, isminiz nedir?”

“Martin, leydim.”

“Martin, beni burada bu kitap ile yalnız bırakıp bana yardımcı olabilecek diğer kitapları getirir misin?”

“Memnuniyetle, leydim.”

Gitmeden önce, kitabı benim için bir masaya bıraktı. Baştan başladım, Düşüş’ün sabahından. *Öğleden önce, bü-*

tün Trollus gök gürültüleriyle yaklaşan lanetten haberdar edildi. Tonlarca kaya vadiye düşerken, on binlerce trol ellerini kaldırıp büyü ile korunmaya çalıştılar. Bunun sonucu olarak, hep beraber büyük bir kalkan oluşturarak gökyüzünden şehre düşen kayaları durdurdular.

Dağ üstlerine yıkılırken, korunmak için ellerini gökyüzüne kaldıran trollerin güzel ve korku dolu yüzlerine bakıp düşüncelere daldım. Resimde insanlar da vardı. Hepsi trollerin ayaklarının dibine çömelmişti ve korku içindeydiler. Çaresiz görünüyorlardı.

Şehirdeki troller, kayaları yukarıda tutanlar ve çıkış yolu kazanlar olmak üzere iki vardiya ayrılmıştı. Düşen kayalardan ölenlerin cesetleri sokaklarda çürümüştü. İnsan nüfusu, temiz su ve yiyecek kıtlığından doğan salgın sonucu çabucak tahrip olmuştu. İnsanların soyu tükeniyordu. Aralarından sadece ayrıcalıklı olanlara yemek ve su veriliyordu.

Resimler, etrafı cesetlerle sarılı bir deri bir kemik kalmış insanları diz çöküp yalvarırken gösteriyordu. Onların ortasında da troller vardı. Gözleri yukarıdaki kayalara odaklanmıştı, etraflarındaki sefaletle değil. Karanlığın içinde açlık çekmenin, hayatım değersiz görüldüğü için hiç merhamet görmemenin nasıl olacağını düşününce ürperdim.

Düşen kayaları kazmaları dört haftalarını almıştı. Kral Alexis, yanında metresi Anushka ile birlikte güneşe ilk çıkan olmuştu. Ancak Kral, halkını özgürlüğe götürmek için geri dönerken Anushka onun boğazını kesip, o son nefesini verene kadar trolleri buraya hapsedecek laneti mırıldanmıştı. Hayatta kalan bütün insanlar güneşe çıktı. Ancak hiçbir trol kayaların enkazını geçemiyordu.

Ama neden? Anushka, kriz sırasında diğer insanların gördüğü muamele yüzünden mi lanetlenmişti şehri? Bu

hiç mantıklı değildi. Dağı yıkarak, iki tarafı da bu vahim duruma sokan zaten oydu. Bu, kişisel bir intikam olabilir miydi? Başına gelen bir olaydan sonra trollerden intikam mı almıştı? Yazılanlara bakılırsa, kraliçeden bile daha iyi davranılıyordu ona. Alexis, bu kadar büyük bir kötülükle karşılaşacak ne yapmış olabilirdi?

Martin yanıma geldi ve masaya bir yığın kitap bıraktı. “Bunları ilgi çekici bulabilirsiniz,” dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım ve kütüphanenin duvarlarını süsleyen devasa portreleri göstererek, “Hangisi Kral Alexis?” diye sordum.

“Kral Üçüncü Alexis mi?”

“Evet. Anushka’nın öldürdüğü...”

Aradığını bulana kadar, Martin’in ışığı duvardaki portrelerin üstünde gezdi. Ayağa kalkıp ona doğru gittim. Kral Alexis öne çıkan, keskin yüz hatlarıyla, omuzlarına düşen siyah saçlarıyla oldukça yakışıklıydı. Ancak, kibirli yüz ifadesi yakışıklılığını gölgeliyordu.

“Oğlu, Kral İkinci Xavier, kurtarıcı olarak da bilinir.” Martin’in ışığı asık suratlı, gözlerinden çok şey yaşadığı belli olan başka bir trole doğru gitti. “Henüz on altı yaşındayken tahta geçti. Ama üstün zekâsıyla nehre çıkan bir yol açtı. Balık olmasaydı Trollus hayatta kalamazdı.

“Ondan sonra da tahta Kral Birinci Tristan geçti, İnşacı Kral olarak da bilinir. Ağacın orijinal formunun mimarlığını yapan oydu. Kayaları yukarıda tutmak ile görevlendirilmiş trollerin sayısını yarısından aza indirdi. Ayı gören deliğin meydana getirilmesinden de o sorumluydu.”

Mimar Tristan da babası gibi asık suratlıydı. Martin, Montigny soyunu anlatmaya başlayınca Alexis’in kibirli yüz ifadesini onu da takındığını fark ettim. Budala Marcel olarak bilinen Kral Üçüncü Marcel’in yüzünde bile otoritenin getirdiği bir kibir vardı.

“Majestelerine nasıl bir isim takacaklar sence?” diye sordum Tristan’ın babasının portresine bakıp. Bu resim ya yıllar öncesinden kalmıştı ya da ressam kendi yorumunu çok fazla katmıştı portreye. Çünkü resimdeki Thibault, benim bildiğim devasa, şişman adam değildi. Aslında, Tristan’ın daha yaşlı hâline benziyordu.

“Böyle şeyler üzerine fikir yürütmek gibi bir alışkanlığım yoktur, leydim,” dedi Martin ama ben yüzündeki hafif gülümsemeyi gördüm.

Benim oyum Şişko Thibault’aydı.

Kitaba geri dönüp, Anushka’nın portresinin olduğu sayfayı açtım. “Anushka dağı neden kendisi de şehrin içindeyken yıkmayı tercih etti? Neden kendi hayatını tehlikeye attı?”

“Kimse nedeninden emin değil, leydim.”

“Ayrıca, madem bir dağı yıkabilecek kadar güçlüydü, neden kendini hemen enkazdan çıkarmadı. Neden çıkış tüneli açılana kadar herkes gibi dört hafa boyunca enkazın altında acı çekti? Neden trolleri lanetlemek için bu kadar süre bekledi?”

Martin omuz silkti. “Böyle yapmak doğamda yoktur...”

“Fikir yürütmek değil mi, biliyorum.” Kitaba bakıp kaşlarımı çattım. Cadının, kendisi de şehrin içindeyken dağı yıkması hiç de mantıklı gelmiyordu, bu bir intihar teşebbüsü değilse tabii. “Bir trol dağı yıkabilir mi?”

“Bir trol mü?” Başımı olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Bu mümkün değil.”

“Peki ya birlikte çalışan birkaç trol?”

“Yapılabilir, sanırım.” Sözlerimin gidişatından pek memnun değilmiş gibi görünüyordu. “Ama böyle olmadı. Dağı cadı yıktı. Sonra, biz tam özgürlüğe erişmek üzereyken de bizi lanetledi.”

“Lanetler, trol büyülerine benzer mi?” Kafamı kaşıdım.

“Cadı bunca yıldan sonra nasıl hâlâ hayatta olabiliyor? Hayatta olduğundan emin misiniz?”

Martin’in yüzü düştü. Görünüşe göre onu kırmıştı. “Trol büyüğü insan büyüğü gibi değildir; cadılık değildir yani. Hiçbir benzerlikleri yoktur ve hayatta olduğunu biliyoruz çünkü lanet ortadan kalkmadı.”

“Ama nasıl hayatta olabilir?” diye ısrar ettim.

“Kan büyüğü, leydim. Karanlık sanatlar...”

“Hakkında neler biliyorsun?”

“Çok şey bilmiyorum. Gücünü kurban edilenin kanından alan bir insan büyüğü türüdür.”

Somurttum. “Bütün insan büyüğü karanlık büyüğü midir? Kan, onların gücünün tek kaynağı mıdır?”

Boğazını temizledi. “Hayır. Bildiklerim az ama anladığım kadarıyla kan büyüğü pek yaygın değil. Çoğu cadı gücünü dünyadaki dört elementten alır.”

“Bu güçle neler yapabilirler?” diye soru sormaya devam ettim. “Trolleri lanetlemekten başka tabii.”

Martin rahatsız göründü. “Bir cadı, dünyayı söylediği sözlerle etkileyebilir. İnsanları iyileştirebilir. Onları bir şeyler yapmaya ikna edebilir.”

Bütün vücudum sarsıldı. “Bir şeyler yapmaya ikna edebilir derken ne demek istiyorsun?”

Omuz silkti. “Söylediğim şeyi...”

Söylediği şey, endişe verici derecede tanıdıktı. *İkna etme yeteneği...* Bu ne anlama geliyordu? Onları ikna etmenin neredeyse imkânsız olduğu durumlarda insanları defalarca ikna ettiğimi hatırladım. Şimdiye dek irade gücü olarak nitelendirdiğim şey tamamen bambaşka bir şey miydi yoksa? Avuçlarım terledi. “Trol büyüğü nereden geliyor?”

“Beşinci elementten: ruh.” Göğsüne vurdu. “Bizim büyüğü içten gelir. Cadılar, sadece Dünya’nın gücüne yön verirler.”

“Bunların hepsini nerden biliyorsun?” diye sordum.

Martin omuz silkti. “Atalarımız bu konulara meraklıydı. İnsan büyüünün bize bir tehdit olmadığı inancının aptalca olduğu ortaya çıktı. Öğrendiklerini sürekli kaydettiler ve elimizde cadıların yazdığı belgeler de var.”

Kitaplardan birinin cildine vurup bana getirdi. “Bu, bir cadının kara büyü kitabı. Trollus’tan kaçtıktan sonra Anushka’nın odasında bulundu.”

Tereddüt içinde, kitap yığını arasından onu aldım. Dokunmamla beraber, kitap alev alacak diye biraz korkmuştum. Beş bin yıllık olduğunu göz önüne alınca, kitap oldukça iyi durumda görünüyordu. Kenarlarına işlenmiş runik yazılara dokundum. Kaplaması, daha önce dokunduğum hiçbir deriye benzemiyordu.

“İnsan derisi,” dedi Martin yardımcı olmaya çalışarak.

Kitabı düşürdüm.

“Açmaya çalışın, leydim.”

İsteksizce kitabı yerden aldım. Elimin altındaki pürüzsüz yüzey midemi bulandırdı. Bu bir şey değildi, biriydi sanki. Kopçasını açmaya çalıştım. Başta nazikçe, sonra daha sertçe çektim. Açılmayı reddediyordu.

Martin iç çekti. “Henüz kimse açmayı başaramadı. Düşündüm ki, insan olduğunuz için belki...” Sonra tekrardan iç çekti.

“Belki de cadı olmak gerekiyordur,” dedim. “Sizce bir cadıya mı benziyorum?”

Martin endişe içinde gülmeye başladı.

“Cadının şimdi nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?” diye sordum.

“Kimse bilmiyor, leydim.”

“Her yerde olabilir o zaman. Herhangi biri gibi davranabilir.”

“Ondan tahmin yürütmesini isteme, Cécile. Martin sadece kesin bilgilerle ilgilenir.”

Sandalyemden sıçrayıp arkamı döndüm. “Tristan! Yani, lordum.”

Martin, “Ekselansları,” deyip eğildi. Kütüphanede ne tür bir felakete neden olacağımızı merak eden gözlerle bize baktı. “Lütfen çok ses çıkarmayın,” deyip aceleyle uzaklaştı.

Tristan, hafifçe güldü ve kulak misafiri olabileceklere karşı etrafımızı büyüyle sardı. Ancak, eğleniyor gibi görünmüyordu. “Sanırım bunu, madenlere kıyasla bir gelişme olarak sayabilirim.”

Bu anın, hesaplaşma anı olup olmadığını merak ederek endişeli gözlerle ona baktım. “Yapmam gerektiğini düşündüğüm bir şeydi. Araya girmediğin için teşekkür ederim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Gittiğini fark ettiğimde, cevaplamaktan kaçınacağım soruları akıllara sokmadan sana ulaşmamın imkânı yoktu. Çok düşüncesiz ve tehlikeli bir davranıştı. Hareketlerinin gidişatı beni endişelendiriyor.”

“Yakalanmadım,” dedim. “En azından, yakalanmış sayılmam.”

Çenesi kasıldı.

“Bir lonca üyesi beni gördü,” diye itiraf ettim. “Ama sanırım o da bir sempatizandı.”

Tristan hareketsiz kaldı. “Neler olduğunu anlat.”

Anlattım. Bitirdikten sonra, düşünceli bir ifadeyle başını olumlu anlamda salladı. “O konuda endişelenmemize gerek yok.”

“Bence de,” dedim. “Onu tanıyor musun?”

“Evet.”

Ayrıntılı bir şekilde anlatmasını umuyordum ama her zamanki gibi gerekli olandan fazlasını söylemedi.

Aramıza bir sessizlik oldu. Hissettiği endişenin çoğaldığını hissedebiliyordum. Müttelik olduğumuzu bildiğini düşünüyordum ama bana hâlâ benim ona güvendiğim gibi güvenmiyordu.

“Kütüphanede ne işin var, Cécile?”

Ondan uzaklaşıp, üstü kitap dolu masama döndüm. Boğazımı temizledim. “Trollus’a bir amaç için getirildim, Tristan. Ve o da teyzenin öngördüğü kehaneti gerçekleştirmekti.”

“Ortalıkta bunu yapabileceğine inanan biri olduğunu sanmı...” diye konuşmaya başladı ama sözünü yarıda kes-tim.

“Ah, inanıyorlar,” dedim sakince, madendeki melezle-rin yüzlerini düşünürken. “Herkes senin kadar kötümser değil.”

Dirseklerimi masaya yaslayıp kara büyü kitabına bak-tım. “Şüphesiz kehanet sadece ay ışığı altında kaderlerimi-zin bağlanmasıyla bitmiyor. Bizim yapmamız gereken bir şey olmalı. Teyzen tam olarak ne dedi?”

Tristan gözlerini bana dikti. Konuşmakta tereddüt etti-ği apaçık ortadaydı.

“Bilmeye hakkım var, değil mi?”

“İyi. Şiir hâlindeydi. Hep öyle olurlar, nedenini sorma çünkü bilmiyorum.”

Omuz silktim. “Şiirleri severim.”

*“Mavi gözler ve ateş rengi saçlar,
Seni arzularına götürecek anahtarlar.
Melek gibi sesi ve çelik gibi iradesi,
Kara cadıya zorla diz çöktürmeli.
Kader bağı için ölüm ve laneti bozmak için bağ,
Güneş ve ay hepimizi uğurlayacak.
Gecenin prensi, gündüzüz kızı,
Birleşip bitirecekler kara cadının saltanatını.
Onların henüz ilk nefesinde,
Pişman olacak cadı aldığı son nefes ile.
Bu şiirde bahsedilenleri birleştir ve
Lanet kalsın bu gizle.”*

Şiiri çabucak okudu. “Diğer şiirlerle karşılaştırdınca pek de iyi değil. Ama gayet açık.”

Yüzeyde açık gibi görünüyor olabilirdi belki ama kaderlerimizin bağlanmasıyla işin bitmediği de açıktı.

Tristan karşıdaki sandalyeye oturdu ve tırnaklarını gevelemeye başladı. “Aklına bir şey geldi mi?” Kütüphanede yalnız olmamıza rağmen alışılmadık şekilde endişeli görünüyordu.

Aklıma gelen şeyi bir süre düşündüm ama düşüncesinden hiç hoşlanmamıştım. “Sanırım onun izini bulup öldürmemiz gerekiyor.”

Tristan, gözlerini ovuşturdu. “Bunu denemedik mi sanıyorsun?”

“Neler deneyip denemediğinizi bilmiyorum,” diye patladım bu konuda benimle tartışmasına sinir olmuşum. “Bana anlatmaya kimse zahmet etmedi.”

“O zaman şimdi anlatayım. Düşüşten sonra, insanlık Trollus’tan sanki bir hastalıkmiş gibi uzak durdu ki bu da onlara nasıl davranıldığını düşününce pek de şaşırtıcı değildi. Ancak sonra, ağgözlülükleri onları buraya geri getirdi.”

“Altın için mi?” diye sordum.

“Evet, konu hep altındır. Trollus altın bakımından her zaman zengindi ama yiyecek şeyler konusunda fakirdi. İlk insan grubu Trollus’a ulaşabildiğinde Xavier’in ilk isteği şeyin yemek olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır. İlk olarak onları cadının izini bulmaya gönderdi. Ona benzeyen sayısız kadın katledildi ama aralarından hiçbirisi o değildi. Halkı açlıktan ölüyordu ama Xavier’in aklındaki tek şey cadıyı öldürmektir. Ancak kendi kilerindeki yiyecek miktarı azaldığında gıda ticaretine yanaştı. Bu yüzden de ona Kurtarıcı dediler.”

“Onu bulmak için bir şansımız varsa, o da o zaman-

dı. Yüzü herkes tarafından iyi biliniyordu. Ancak insanlar, onun yaptıklarından şikâyetçi değillerdi.” Önümdeki kataba hafifçe vurdu. “Bu, bütün hikâyeyi anlatmıyor, hatta yarısını bile anlatmıyor. Hiçbir kralın, belgelenmesine izin vermeyeceği şeyler vardır, belgelenirse asla unutulmamacak şeyler.”

“Ne gibi şeyler?”

“Mesela, trol aristokratlar saraylarında ziyafet çekerken insanları kendi ölenleriyle besledik. Eğer bir çıkış bulabilirlerse zengin olacaklarını vadedip insanları fare gibi labirente gönderdik. İnsan bebekleri katledip annelerini trol çocukları emzirmeleri için âdete birer süt ineği gibi kullandık. İnsanların hepsi kaçtığı zaman da, bunu melez kadınlara yapmaya başladık.”

Durması için elimi kaldırdım. Söyledikleri şeyler nefesimin kesilmesine neden oluyor, midemi bulandırıyor. Sözleri şok ediciydi ancak başımı kaldırıp kralların portelerine bakınca, bu emirleri verebileceklerinden emin oldum.

“Görünüşe göre insanlar çabuk unutuyor,” diye devam etti Tristan. “Kısa süre içinde Trollus’un vahşeti unuttular. Belki de ağgözlülükleri korkularını yendi. Altın karşılığında, cadının izini sürmeye devam etmeyi kabul ettiler. Dış görüntüsünün tanımına göre bulunamayacağı ortaya çıkınca cadı avı, onun öğretilerini takip eden kadınlara yöneldi.”

“Cadı mahkemeleri mi?” Söyledikleri şimdi ilgimi daha çok çekmişti. Mahkemeler her yeni nesilde tekrar ederdi. Bir grup adam Oyuk’a yabani otlar ve hava tahmini konusunda olağanüstü yetenekli kadınları bulmak için geldiğinde ben henüz on yaşındaydım. Onlara mahkeme demek pek de doğru olmazdı çünkü grubunun suçladığı her kadın yakılarak öldürülüyordu.

Tristan, başını eve anlamında salladı. “Yüzyıllar boyu, binlerce kadın öldürüldü ve bu hiçbir sonuca ulaşmadı. Hâlâ fareler gibi kapana kısılmış durumdayız bu delikte ve cadı hayatta. İyice kötüye giden durumumuza her gün güldüğünden eminim. Babam işe yaramayacağını bildiği hâlde cadının peşine adam göndermeye devam ediyor. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu. Zaman kaybı...”

“Zaman kaybı değil,” dedim. “Teyzen bana kehanetlerin hep gerçekleştiğini söyledi.”

Tristan’ın duyduğu endişe bir anda çok yükseldi. “Bu işin peşini bırakmanı istiyorum, Cécile. Bu konuda bir saniye daha düşünmeni istemiyorum.”

“Neyin var senin?” diye sordum.

“Bu işin peşini bırak,” diye bağırdı ayağa kalkarak. “Araştırmaya devam etme!”

O zaman beni aldattığını anladım. “Lanetin kırılmayacağını düşünmüyorsun,” dedim kolundan tutup. “Kırılmasını istemiyorsun. Kral olduğunda bile. Sonsuza dek.”

“Eğer sende birazcık akıl varsa, bu kararımdan dolayı minnettar olursun!” Kolunu o kadar sert çekti ki neredeyse sandalyemden düşüyordum.

“Belki de bana bir şans versen minnettar kalırım,” dedim ağrıyan parmaklarımı ovalarken. “Beni sürekli kandırdığını göz önüne alırsak, minnettar olmam biraz zor. Neden bir kereliğine doğruyu söylemeyi denemiyorsun? Eğer bunu yapabiliyorsan tabii.”

Ağzını yeniden açmasına kadar uzun bir süre geçti. “Cécile şunu anla, atalarım sadece Trollus’a hükmetmiyorlardı. Hem ışık adasına hem de ana karanın çoğuna hükmediyorlardı. Buradan çıkınca, halkımın daha azına razı olacağını düşünüyor musun gerçekten?”

“Geçmişte olanların gelecekte de yaşanmak zorunda olduğunu düşünmüyorum,” dedim. “Öyle olmak zorunda değil.”

“Sana katılmıyorum,” dedi Tristan soğuk bir ses tonuyla. “Eğer konu hakkında bir fikrin olsaydı sen de farklı düşünürdün.”

Masamı işaret etti ve kitap yığınınmdan üstteki üç kitap düşüp altındaki devasa cildi ortaya çıkardı. “Eski fetihlerimizi anlatan kolay bir dille yazılmış bir kitap bu.” Ardından arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

İsteksizce kitabı açtım ve okuyabileyim diye ışığımı sayfalara tuttum. Çok geçmeden, kitabı açtığıma pişman oldum. Düşüş’ten önce troller dünyada eşine rastlanmayan bir fetih gücüyle hareket etmişlerdi. Ada’nın sahillerinden çok daha ötesine uzanan topraklara hükmetmişlerdi. Yabancı ülkeler ya boyun eğip köle ve mal teslim etmişlerdi ya da katledilmişlerdi. Sadece bir trol bile yüzlerce insanı yok edebiliyordu ve kralların binlerce trolde oluşan orduları vardı. Ressamlar, savaş sahnelerini detaylı bir şekilde resmetmişlerdi. Gördüklerim karşısında midem altüst oldu.

Trollerin özgürlüğe kavuşmasının bunlara yeniden neden olacağını mı düşünmeliydim? Kral Thibault’un ordusu, trollerin geçmişteki gücünün küçücük bir parçası olabilirdi ancak insan orduları, kayaları parçalayabilecek ve demir levhaları ikiye ayırabilecek güçteki büyülere karşı ne yapabilirdi? Trianon’un hükümdarı savaşmadan elindeki güçten vaz geçecek biri değildi. Trollere karşı gelip dersini zor yoldan alırdı. Ayrıca, Thibault’un düşman ordudan kimseye merhamet göstereceğini düşünmüyordum, abimin de içinde bulunduğu ordu... Gözümün önüne gelen resmi düşünürken zorla yutkundum.

Peki ya Tristan kral olduğunda? O zaman barışı sağlamak onun ellerinde olurdu. O, ne babası ne de diğer kralar gibiydi. Üstelik birkaç istisna dışında, benim bildiğim Trollus fethi meraklı kötü ruhlu yağmacılardan oluşmu-

yordu. Melezler, baskıya karşı savaşıyorlardı ve onlarla aynı fikirde olan safkanlar da vardı. Tarih kendini tekrar etmek zorunda değildi.

Ayağa kalktım. Eteğimdeki kırıksıklıkları düzelttim. Kara büyü kitabı ilgimi çekti. Düşünceler içinde ona doğru baktım. Trollerin bütün büyü ve güçlerine rağmen Trollus’u sonsuza dek, ya da en azından sonsuz sayılabilecek kadar uzun bir süre boyunca, bir hapse çeviren şey bir insan olmuştur. İnsanlar da büyü yapabiliyordu, en azından bazıları. Neler yapabileceğimi öğrenmezsem kendimi aptalın biri olarak bilecektim.

Tuhaf kapağına dokunmaktan nefret ederek kitabı elim aldım. “Nasıl cevaplar saklıyorsun?” diye fısıldadım kapaktaki enteresan harfleri inceleyerek. Büyük ihtimalle kuzey dillerinden birinde yazılmıştı, cadı da oradan geliyordu. Yazılardan hiçbir şey anlamıyordum.

Kopçayı yeniden inceledim ama kitabı açabilecek ne bir düzenek bulamadım. Kopçaya iyice asıldım ama yerinden kımıldamadı bile. “Yerler ve gökler adına!” diye söyledim. “Açıl!” İyice asıldım kopçaya ve elim kaydı. Kopça parmağımı boydan boya kesti.

Tık.

Kitap ellerimden kaydı ve tok bir sesle masaya düştü. Açıldı. Yalnız olduğumdan emin olmak için hızlıca omzumun üstünden baktım. Sonra ışığımı sayfalara doğru tuttum. Kitabın dili, kapağındaki dille aynı görünüyordu. Yazıların tek farkı, sayfalardaki yazının daha küçük ve düzgün olmasıydı. Sayfalar, sözcükler ve resimlerle doluydu ama hiçbirini anlamıyordum. Çekinerek elimi uzatıp sayfayı çevirdim.

Bir anda başım dönmeye başladı ve gözlerimi kapattım. Midem ağzıma gelmişti. Gözlerimi tekrar açtığımda, aniden nefesim kesildi. Sözcükler, sanki ana dilimde yazılmış gibi anlaşılırdı.

“Aşk iksiri,” diye okudum dışımdan. Malzeme listesi at idrarı dışında tamamen bilmediğim bitki ve otlardan oluşuyordu. İksirden üç damla, söz konusu adama kırmızı şarap ile ikram edilirdi ve büyü etkisini gece yarısında gösterirdi. “İyy.” Bir önceki sayfaya geri döndüm. “Çıban çıkarma.” İğrenç. Sayfaları çevirmeye devam ettim. Hayal kırıklığım her sayfada daha da büyüyordu. Büyüler hep ıvır zıvır konularda yazılmıştı. Aptal bir kasaba kızının kısmetini artırıp, rakiplerini küçük düşürmesine yarayacak türden şeyler... Gözüme işe yarar görünen tek büyü iyileştirme büyüsiydi. Ancak sayfanın çok az kullanılmış görünmesine bakılırsa, iyileştirme büyülerini Anushka’nın ilgi alanında değildi.

Büyüler gittikçe daha karanlık bir hâl almaya başladı. Sayfalarca, büyü bile olmayan tarifleri okudum. Çok fazla acı veren, hatta öldüren iksirlerin tariflerini... Aralarında hamileliği sonlandırmaya yönelik birçok iksir ve büyü vardı: Kurbanının ya da cadının kendisinin gebeliğini sonlandırmaya yönelik büyüler... Ayinlerde kurban kullanmaya kitabın burasında başlamıştı. Tavuklar, kuzular, sığırlar... Görünüşe göre büyü ne kadar zor ve çirkinse, gerçekleşmesi için gereken kurban da o kadar büyüktü.

Troller.

Gözlerim, bölümün başlığına takıldı. Sonra bir el omzuma dokundu.

Cécile

“İlgini çeken bir şeyler bulabildin mi?”

Sandalyemde arkama döndüm, başımı kaldırıp Élise’e baktım. Önümdeki kitabın bir kara büyü kitabı olduğunu fark etmemiş gibiydi. “Hepsi çok ilgi çekici,” dedim, sesimi titretmemeye gayret ederek. İhtiyacım olan son şey, trollerin Anushka’nın kitabını açabildiğimi öğrenmeleriydi. Bende ki bu şansla, henüz kitabı okuyamadan elimden alırlardı. “Hiçbiri işime yaramaz ama.”

“Ah.” Omuzları düştü ve derhal kendimi suçlu hissettim. O ve diğer bütün melezler bana güveniyordu ve henüz güvenlerine layık olduğumu kanıtlayacak hiçbir şey yapmamıştım. En azından deniyordum; şunu söyleyebilirim ki Tristan’dan, yani liderlerinden daha çok uğraşıyordum. Onun, laneti bozma konusundaki gerçek düşüncelerini bilmelerine imkân yoktu. Eğer bilselerdi, ona anında başkaldırırlardı. Böyle bir şeyin gerçekleşmesine izin vermeye niyetim yoktu.

“Cevaplar kitaplarda olsaydı, bilginler çoktan bulmuş

olurlardı. Bundan eminim,” dedim nazıkçe “Ama en azından artık... Artık Düşüş sırasında neler olduğunu biliyorum.”

Élise başını evet anlamında salladı. “Geri dönmeliyiz. Bugün, Kral ile birlikte akşam yemeği yemen gerekiyor.”

Suratımı ekşittim. “*Onun* yemesini izlemem gerekiyor demek istiyorsun.”

Élise kıkırdadı ve eliyle ağzını kapattı. “Bazen çok korkusuzca konuşuyorsunuz.”

Omuz silktim. “Aptalca demek daha doğru olur. Ama haklısın, artık gitmeliyiz.”

Arkasını dönünce, Anushka’nın kara büyü kitabını elbisemin gizli ceplerinden birine sakladım. “Ben bunları okurken sen neler yaptın?”

Dudaklarında soluk bir gülümseme belirdi. “Sana yardım etmeyi bitirdikten sonra Martin, kütüphaneci, bana bütün kitapların nasıl kaydının tutulduğunu gösterdi.”

Dediği bana çok sıkıcı gelmişti ama o kitapların ciltlerinde parmaklarını gezdirirken hiçbir şey söylemedim.

“Melezler kütüphanede çalışabilir mi?”

“Çalışmaktan kastın yerleri temizlemek herhâlde,” dedi bana yan gözle bakıp. Başımı yavaşça olumlu anlamda sallayıp ne demek istediğini anladığımı belli ettim ama aslında aklım cebimde âdeta alev alan kitaptaydı. Düşünebildiğim tek şey, beş bin yıldır açılmayan bir kara büyü kitabının benim kanımla bir anda açıldığıydı. Ve o baştan çıkarıcı başlık: *Troller*.

Çok fazla dikkat çekmemeye özen göstererek, Trol-lus sokaklarında olabildiğince hızlı yürümeye çalıştım. Genelde yaptığım gibi sonsuza dek süren gece hissinden kurtulmak için ay deliğine bakıp kendimi rahatlatmadım bile. Odama gittiğimde doğrudan dolaba yöneldim. Orası, biri tarafından yakalanmadan kitaba inceleyebileceğim tek yerdi.

Kitabı cebimden çıkardım. Oturup, parmağımı emdim ve akan kanla kitabı tekrardan açtım. En son baktığım sayfayı tekrardan açtım.

Yazanların hepsi kan büyüleri hakkındaydı. Sayfa kenarına yazılmış notlardan birini okudum: *Dünya'nın, ondan gelmeyen hiçbir yaratığa karşı bir gücü yoktur. Hiçbir hastalık, enfeksiyon ya da zehir onlara zarar veremez.* Ne hayvan kanı ne de insan kanı işe yarıyordu; bu büyü yalnızca trol kanı ile işliyordu. Bazen az bazen çok kan... Onların kanlarını nasıl elde edebildiğini merak ettim. Kesinlikle onlara karşı kullanılabilecek bir şey için seve seve gönüllü olmazlardı. Sonra aklıma geldi, belki de bu büyüleri kendi için değil başka troller için hazırlıyordu.

Gözlerimi yumdum ve Anushka'nın nasıl biri olduğunu hayal ettim. Pahalı bir metrestti. İki trol arasındaki bağı kısa süreliğine kesen bir büyü vardı. Onun iş kolu için bu, açıkçası çok büyük bir avantajdı. Bu büyü, evli bir trol eşini aldatırken fark edilmemesini sağlayabiliyordu. Diğer büyüler aldatma, akıl okuma ve ruh hâli değiştirme üzerineydi. En kötü olanları ise cinayet büyüleriydi: *Bir trolü öldürmenin en kolay yolu onu büyüsiinden ayırmaktır... Yarım litre trol kanı, demir ile karıştırılınca bu amaca ulaşılabilir. Karışım bir trole dökülünce, sıvı akıp gidene kadar büyü yapamıyorlardı. Derhâl saldırıya geçin. Fiziksel güçleri de oldukça fazla ve çok hızlılar. Büyülerini kaybetmeleri, sadece bir anlık dikkat dağınıklığına neden olacaktır.*

Sayfayı çevirince okuduğum şey nedeniyle bir an kalbim durdu sandım.

Lanetler.

Bu kısımdaki yazılar diğer kısımlara göre çok daha karışık ve bozuktur. Sayfalarda su izi vardı ve dökülen su da mürekkebi akıtmıştı. Yazıların çoğu, memleketi hakkındaki hikâyelerden oluşuyordu. Dört kelimenin altı o kadar

sert çizilmişti ki sayfa neredeyse yırtılmıştı. Ölüm, Arzu ve Gerçek İsim.

Bu dört kelime pek de aydınlatıcı olmamıştı. Ölüm, Kral Alexis'i düşününce mantıklı gelmişti ve onun adını bildiği de kesindi. Peki ya arzu neden önemliydi? Kral Alexis'in Anushka'yı arzulamasından mı bahsediyordu? Trollerin lanetlenmesi için kendi duyduğu arzudan mı? Yoksa başka bir şey mi? Anushka, diğer büyülerde yazdığı gibi bu lanet için neler gerektiğini ve etkisinin ne kadar süreceğini yazmamıştı. Ayrıca, dağı yıkmak ile alakalı hiçbir şey yazmıyordu. Cevaplar yerine, sadece daha fazla soru bulmuştum.

"İyi misiniz, leydim?" Élise kapının dışından bağırdı.

"İyiyim!" diye cevap verdim. Kara büyü kitabını çekmecelerden birine saklayıp dolaptan çıktım. Onu, sonradan daha iyi bir yere saklamam gerekiyordu.

"Mavi mi kırmızı mı?" diye sordu Élise elinde iki elbiseyi gösterip.

"Mavi," dedim. Mavi, Tristan'ın en sevdiği renkti. Gerçi, sanki yemeğe gelecek ve benim de ne giydiğimi önemseyecekti de.

Bugün kütüphanedeki tartışmamız sahte bir tartışma değildi. Lanetin kırılmasını istemiyordu. Ona hak veriyordum, trollerin yeryüzüne çıkıp, dünyayı tahrip etmelerinden, insanları yeniden köle etmelerinden korkuyordu. Sadece, bunları onun ağzından duyduğuma şaşırmıştım çünkü bu sözler, insanlığı kendi halkının önüne koyduğunu gösteriyordu. Ama beni daha çok şaşırtan şey, benim bu konuda onunla hem fikir olmayışımı. Buraya ilk geldiğimde, troller bana tehlikeli ve kötü gibi görünmüştü. Bazıları hâlâ öyle görünse de genelinin öyle olmadığını anlamıştım. Melezler, açıkça eziyete karşıydılar ve madenlerdeki o lonca üyesi gibi bazı safkanların da melezlerle aynı

görüŖe sahip olduklarını biliyordum. Bir azınlık uğruna herkesi burada hapis bırakmak çok Ŗey görünüyordu... Adaletsizce. Özellikle de Kral ölüp kimseye zarar veremeyecek hâle geldiğı zaman... Ancak Tristan da aptal değildi ve kesinlikle olaylara farklı açıdan bakıyordu. Tarihin kendini tekrar edeceğinden bu kadar emin olmasına neden olan Ŗey neydi? Acaba ben aksini düşündüğüm için iyimser bir aptal mıydım? Kesinlikle bir çözüm yolu olmalıydı.

Söz vermek gibi.

Aklımda gelen parlak fikirle parmaklarım seğırmeye başladı. Troller sözlerini tutmak zorundaydılar. Özgürlükleri karşılığında hiçbir insanı incitmeyeceklerine dair onlara söz verdirmek mümkün olamaz mıydı? Bana yeterince iyi bir anlaşma gibi geldi. Kullanılacak sözcüklerin dikkatlice seçildiğı bir yemin olmalıydı.

“Hazır,” dedi Élise geriye bir adım atıp düşüncelerimi yarıda keserek.

Ayağı kalktım ve birdenbire ellerimi hizmetçime dola-yıp ona sıkıca sarıldım. “Elimden geleni yapıyorum,” diye fısıldadım kulağına.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. O da bana sıkıca sarıldı. “Sana inanıyorum.”

En azından biri inanıyor, diye düşündüm hızla Kral’ın özel yemek odasına doğru ilerlerken.

“Majesteleri,” deyip eğilerek selam verdim. “Ekselansları.”

Odada sadece üçü ve on kadar hizmetçi vardı. Lessa, elinde şarap sürahiyle Kral’ın arkasında dikiliyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Tristan, tahmin ettiğim üzere gelmemiŖti.

“Geciktin,” dedi Kral yemek dolu ağzını açarak.

“Özür dilerim,” diye cevap verdim her zamanki koltuğuma geçtim. “Başlamak için beni beklediğiniz için teşekkür ederim.”

Düşes neşeyle gülerken bardağındaki şarabın bir kısmını döktü. “Bu obur bütün gün yer tüm gece de çapkınlık eder. Böyle fenalıklar sırasında görgü kuralları ve usule harcanacak zaman yoktur.”

Kral ağzındakini çiğnemeyi bırakıp bana uğursuz bir bakış attı. “Tristan nerede?”

“Ben nereden bileyim?” dedim elimle hizmetçiye bana bir parça daha tavuk getirmesini işaret ederken. “Beni ne zaman, nereye gideceğinden haberdar etmiyor.” Bugün kendimi biraz cesur hissediyordum. Anushka’nın kitabını okuduktan sonra troller artık o kadar da dokunulmaz görünmüyordu gözüme.

Kral, çatalını masaya koyup hâlâ yemek dolu olmasına rağmen önündeki tabağı itti. Ellerim üşümeye başladı ve ağzımdaki tavuğu yutmak için büyük bir çaba sarf etmem gerekti.

“Aranızın bozuk olmasından bıktım,” dedi. Arkasına yaslanırken sandalye gıcırdadı. “Bu aileyi nasıl etkileyeceğini düşünmeden toplum önünde tartışıyorsunuz. Beni nasıl etkileyeceğini düşünmeden.”

Cevap vermeden önce, ağzımdakini çiğneyip yutmak için kendimi zorladım. “Tartışmalara neden olan ben değilim, Majesteleri. Affedin ama bu konuyu oğlunuzla tartışmanız daha doğru olur.”

Düşes, Kraliçe’nin omzunun üzerinden bana karanlık bir bakış attı. Şüphesiz, topu yeğenine atmamdan hoşlanmamıştı.

Kral güldü. “Belki de öyle olurdu. Ama o burada değil. Söyle bana Cécile, neden sana böyle davrandığını düşünüyorsun?”

Konuşmakta tereddüt ettim. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayı düşündüm ama sonra bundan vazgeçtim. Yalan söylediğimi anlardı. “Çünkü ben bir insanım, Majesteleri. Benim türümden hoşlanmıyor.” O başını olum-

suz anlamda sallamasını izlerken zar zor nefes almayı becerebildim.

“Affedersin, Cécile. Buraya bir amaç için getirildin. Benim şehrimde gezip şunun bulabildiği her türlü saçmalıkla uğraşırken unuttuğun bir amaç...” Şu derken Düşes’i işaret etmişti. Şarabından büyük bir yudum aldı. Bardağının arkasından bana doğru bakıyordu. Lessa, şarap koymak için öne doğru eğildi. “*Türünün* harika bir örneğisin, tatlım. Ve Tristan’ın itirazlarına gelince, onun on yedi yaşında bir çocuk olduğunu unutmamalısın. Beni anlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“İyi,” diye cevap verdi. “Çünkü eğer ilerlemek kaydettiğini görmezsem sadece bu aylak aylak gezmelerini kesmekle kalmam; seni hareket bile edemeyeceğin küçük bir kutuya kapatırım.”

Çatal, elimden kayıp tabağa düştü.

“Seni, kendi pislüğün içinde ölmeye bırakırım,” diye devam etti. “Ta ki sen, bana karşı gelen kimsenin neden hayatta olmadığını anlayana kadar.” Gülümsedi. “Şimdi çekil gözümün önünden.”

Ayağa kalkıp, benzimin attığını görmesinler diye aceleyle odadan çıktım. Cesaret gösterim biteli çok olmuştu. Anushka’nın kitabını açıp bir trolü büyüsünden ayrılabilceğini öğrenmenin, kullanmadığım sürece hiçbir anlamı yoktu. Kullanabilmem için de büyüleri öğrenmem gerekiyordu.

“Ondan nefret ediyorum!” diye bağırdım. “O iğrenç, şişko, kötü yarattığın teki ve umarım boğazına bir balık kılçığı takılır da boğularak ölür.”

Élise toz almayı bıraktı, Zoé de dolaptan başını uzattı. “Ne oldu?”

Kendimi koltuğa atıp Kral’ın neler söylediğini Élise ve Zoé’ye kısaca anlatmadan önce iki yanıma oturmalarını bekledim.

“Ah, o gerçekten bir cani,” dedi Zoé. Kaşları öfke ile çatıldı. “Seni tehdit etmesi hiç de adil değil. Senin suçun değil ki Ekselanslarının...” Ellerini havaya kaldırdı. “Nasil desem, sana zıt biri olması.”

Dikkatlice başımı olumlu anlamda salladım. Bildiğim kadarıyla kızların, Tristan’la tartışmalarımızın sahte olduklarından haberleri yoktu. Durum o kadar karmaşıktı ki sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Başım, sinirden ağrımaya başlamıştı. “Ne yapacağımı bilemiyorum.” Bu söylediğim doğrudu.

Kızlar, birbirlerine endişe dolu bakışlar attılar. Zoé eline bir tarak alıp saçımı taramaya, Élise de eline bir törpü alıp zaten mükemmel törpülenmiş tırnaklarımı törpülemeye başladı. Aynı yeri tutmasa da, eğitimleri bu tarz bir yakınlığı engelleyecek kadar katı olduğu için, sarılmanın yerini bu davranışlar almıştı. Yine de Sabine’in burada olmasını diledim.

“Bence elinde hiçbir seçenek yok,” dedi Élise, cilalamak için elindeki törpüyü değiştirdi. “Kralın dediğini yapmak zorundasın, hepimiz zorundayız.”

“Nasil?” Çenemi sıktım. “Tristan’ın bana iyi davranmasını sağlayamam.” Ayrıca iyi davranması, sahnelediğimiz insanlık düşmanı karakterini yerle bir ederdi.

“Hayır,” dedi Élise. “Bunu yapamazsın. Ama yapmaya çalışıyormuş gibi görünebilirsin. Böyle yapmak sana zaman kazandırır.”

“Ne öneriyorsun?” diye sordum. Yüzlerindeki parıltı beni endişelendirmeye başlamıştı.

“Elbiselerinin yakalarını biraz daha aşağı indirebiliriz,” dedi. “Bazı yerlerde daha açık durmasını sağlayabiliriz.”

“Ve ateşi harlayabilecek bazı kokular var. Şehre inip onlardan alırım ve senin istettiğini bilmelerini saplarım. Dedikodular yangın gibi yayılır ve hepsi eninde sonunda Kral’a gider.”

“Bunlar kulağa çok utanç verici geliyor,” dedim omuzlarımı düşürerek.

Élise omuz silkti. “Bir kutunun içine kapatılmaktan iyidir.”

Dediği doğrudu. Bu yüzden kızların elbiselerimi ignelemesine, kıvrımasına ve değiştirmesine izin verdim ama aradığım cevap bu değildi. Zaman kazanmak istemiyordum, hemen harekete geçmek istiyordum. Tristan’ın, babasının zulmünden bir yıl sonra değil şimdi kurtulmasını istiyordum. Eğer kullanmayı öğrenebilirim, Anushka’nın kitabındaki büyülerin yardımı dokunabilirdi. Bunu yapabilmek için de bütün büyülerin ana maddesini elime geçirebilmem gerekiyordu: Trol kanı.

Bu kolay bir şey değildi.

“Çok mu sıkı oldu?” diye sordu Zoé dudakları arasında ignelerle. Ancak o zaman somurttuğumu fark ettim. Yüzüme rahat olduğumu gösteren bir ifade takınıp başımı hayır anlamında salladım. O işine döndü, ben de düşüncelerime...

Bu isteğimi ancak Marc’a söyleyebilirdim ama nasıl dile getireceğimi bilmiyordum. Tristan’a söylemeyeceğinden de emin değildim. Aynı şey ikizler için de geçerliydi. Beni ne kadar sevseler de söz konusu kendi soyları, en yakın arkadaşları olunca kesinlikle ona sadık davranırlardı. Zoé ve Élise’e baktım. Yüzlerinde çalışmanın gerektirdiği odaklanmışlık vardı. Onlar benim arkadaşlarımdı ama yine de sorgusuz sualsiz Tristan’a sadıklardı. Ona karşı kullanabi-

leceğim bir şeyi bana vermelerine imkân yoktu. Ayrıca, bir melezin kanının büyüde işe yaracağından da emin değildim. Bu, Tips ve grubunu da listeden siliyordu.

Her yol Tristan'a çıkıyordu. Kanı, bir tek ondan isteyebilirdim ama o konuşmanın iyi gitmeyeceğine dair kötü bir his vardı içimde. Her şeyin kontrolü altında olmasından hoşlanıyordu. Ben de planlarının içinden geçen bir serseri mayındım. Bana, sahip olduğum güçten fazlasını vermeyi istemeyebilirdi. Bana yeterince güvenmiyordu. Kara büyü kitabını benden alır ve böylece sahip olduğum tek kozu da elimden almış olurdu.

Dar elbisenin içinde elimden geldiğince nefes almaya çalışıyordum. Keşke Tristan'a, güvenilir ve sadık olduğumu kanıtlamanın bir yolu olsaydı. Belki o zaman Anushka'nın kitabındaki büyüleri ona zarar vermek için değil, aksine yardım etmek için öğrenmek istediğime inanabilirdi. Bu dünyada zarar vereceğim son kişi olduğumu ve ona yardım edebilmek için her şeyi yapacağımı bilmesi gerekiyordu. Benim şey olduğumu... Dudağımı ısırđım ve aklımdaki düşünceleri bir kenara ittim. *Onu* bildiğimden haberi olmasına gerek yoktu.

Elimle ağzımı kapatıp yalandan esnedim. Sonra da hizmetçilerime özür dileyen gözlerle bakıp, "Sanırım bu gecelik benden bu kadar," dedim. "Uyumak için hazırlansam iyi olur."

Onlar odadan çıkınca, parmak uçlarımda ilerleyip kara büyü kitabını dolaptan çıkardım. Kitabın kapağı, karanlıkta elime uğursuz ve iğrenç gelmişti. Yatağa doğru gidip ışığı açtığımda içim rahatladı. Eğer beni izleyen biri varsa kitabı görmesin diye örtülerden çadır yaptım. Sonra kitabı açtım, sayfalarını yavaş yavaş çevirdim. Yabancı sözcükleri ezberlemeye çalışırken dudaklarımı oynatıyordum. Buna zaten alışkındım; kendimi bildim bileli yabancı dillerdeki opera şarkılarını ezberlerdim.

Kütüphanecinin bana bu kitabı getirmesi ve beş yüz yıl sonra kitabı ilk açanın kendim olması kader gibi geliyordu. Belki de Tristan haklıydı. Laneti bozmamalıydık. Ancak bu, Anushka'nın kitabından öğrenebileceklerimi gereksiz kılmazdı. Kitabı Kral'a karşı kullanabilmemin bir yolu olmalıydı. Ama önce Tristan'ı bana yardım etmeye ikna etmeliydim ve bunu yapabilmem için de onu buraya çekmem gerekiyordu. Odanın diğer ucunda sallanan, yeniden tasarlanmış elbisenin silüetine baktım.

Belki, bu işe yarayabilirdi.

Cécile

“Eh, onu sinirlendirmekle iyi bir iş çıkardın.”

Tristan’ın sesi, beni derin uykumdan uyandırdı. Kara büyü kitabını sakladıktan sonra bile, Tristan’la nasıl baş başa kalabileceğimi bulabilmek için geç saatlere kadar uyumamıştım. Ve işte, karşımdaydı. Gözlerimi ovuşturup uyanmaya çalıştım. Yatağın üstünde süzülen ışığının mü-kemmelliğine baktım. Kısa bir süreliğine, ne zamandan beri beni uyurken izlediğini düşündüm. “Beni suçlama. Ben oraya varmadan önce de sinirliydi zaten. Bütün gece neredeydin?”

“Eğer biri sorarsa, buradaydım ve uyuyordum,” diye cevap verdi bana arkasını dönerken.

“Rutini biliyorum,” dedim. “Bir işe yaradığını düşün-müyorum. Benden kaçtığını biliyor. İnsanlara olan nefre-tinin, laneti bozmak için bir yol bulmakla arana girdiğini düşünüyor.”

“Bu diğer seçenekten daha iyi.” Bana bakmaktan özel-

likle kaçındı ve masanın üstündeki kâğıtları karıştırdı ama utancını kafamın içinde hissedebiliyordum.

“Doğru,” diye katıldım ona. Ancak babasının, Tristan’ın laneti bozmak istemediğini öğrenmesi düşüncesi- nin onda neden utanç duygusu yarattığını anlamamıştım. Somurttum. Aklımın içinde, dediklerini tekrardan gözden geçirdim. Tuhaf davranıyordu. Örtüleri boynuma kadar çektim; kemerini ve kılıcını çıkarmasını, onları dikkatlice masaya koymasını ve dolaba doğru ilerlemesini izledim. Ceketini çıkarıp dikkatlice askıya astı ve kumaştaki kırışıklıkları düzeltti. Gözlerinin altı kararmıştı. Bütün bu uykusuz geceler sonunda onu etkilemeye başlamıştı.

“Hiç uyuyor musun?”

“Deniyorum ama sürekli bu kızı yatağında bulup duruyorum.” Şaka yapmıştı, biliyordum ama yine de suçluluk duygusu hissettim.

“İstersen yatakta yatabilirsin.” Bu sözler ağzımdan çıktığı anda yüzüm kıpkırmızı oldu. “Yani, ben koltuğa yatarım sen de yatağa yarasın. Böylesi daha mantıklı, ben daha ufağım. Sen koltukta uyuyabilmek için fazla uzunsun. Ayrıca, ben gayet iyi dinleniyorum.” Saçma sapan konuşmayı bırakmak için çenemi sıktım.

Dudağının bir kenarı yukarı kalktı. “Sorun değil, Cé-cile. Yatakta sen yat. Benim uyuyabileceğim başka yerler de var.”

Aradığım cevap bu değildi.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı; artık tuhaf bir sessizlik hâlini almıştı. Çok tedirgindi, o tedirgin olunca ben de oluyordum. Örtüyü iyice çektişirdim. *Söyleyecek bir şeyler bul*, diye buyurdum kendime ama aklıma gelen her şey ya aptalcaydı ya da sıkıcıydı.

“Babamın, beni ayartmanı istemesini anlıyorum,” dedi aniden. Sözleri birbirine karışıyordu. “Görünüşe göre, böyle şeylere karşı zayıf olduğumu düşünüyor.”

“Ya da benim bu konudaki becerilerimi gözünde büyütüyor,” dedim tedirgin bir gülüşle. Odanın diğer ucunda duran elbiseye baktım. “Belki de teyzen, başarı şansımı artırmak için bu konuda ders almamı ayarlayabilir.”

“Ders almaya ihtiyacın yok,” diye cevap verdi. Üstünde süzülen ışık parladı ve mırıldanmadan önce ışığa doğru baktı. “Yani ihtiyacın yok çünkü... Ne demek istediğimi ben bile bilmiyorum. Bütün gece hiç uyumadım. Üstümü değiştirmeye geldim. Sonra giderim.” Karşılıklı mahcubiyetimizden dolayı utançla ayak parmaklarım kasıldı.

Gölgesine bakarak gömleğinin düğmelerini açmasını, üstünden çıkarıp hizmetçi kızlar yıkamaya götürsün diye sandalyenin arkasına asışını izledim. Çıplak sırtına baktım, temiz bir gömlek almak için dolaba uzanırken sert kaslarının esnemesini izledim. İçimi bir sıcaklık kapladı ve bu sıcaklığın üstüme örttüklerimle hiçbir alakası yoktu. Tristan, düşüncelerimin gittiği yönü sezince duraksadı. Gözlerimi yumdum ve onu beğendiğim için bana söyleyeceği küçümseyici lafları bekledim.

Hiçbir şey söylemedi. Işığı kapattı. Özgüven ve kibir yerine rahatsızlık ve utanç sezdim. Gömleğini giydiğini ve dolabı kapattığını duydum. Kendimi, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeğin odamda giyiniyor olduğunu düşünmekten alıkoymak için solucanlar ve hatta sluağları düşünmeye başladım. Burada baştan çıkarma işini yapan ben olmalıydım, o değil.

Bir trolün mobilyaya çarpma sesinden başka hiçbir şey olamayacak tok bir ses çıktı. “Lanet olsun,” dedi.

“Tristan?”

Nefes aldığını duyabiliyor, duyduğu endişeyi hissedebiliyordum. “Evet?”

“Karanlıkta görebiliyor musun?”

Hafifçe güldü. “Biraz önce masaya çarptığımı düşünürsek, hayır. Biliyorsun, ben bir yarasa değilim.” Işığı yaktı.

Utançtan yüzümü yastığa gömdüm. “Söylediklerimi unut,” diye söylendim. Yatağın yanından, kapiya doğru yürümeye başladı. “Bekle. Nereye gidiyorsun?”

“Halletmem gereken şeyler var.”

“Ağaç mı?”

Bir an sessizce durdu. “Ağaç hakkında ne biliyorsun?”

“Yapmayı planladığın şeyin, büyü ili yapılmış bir şekli olduğunu...” Yüzündeki uyarı ifadesini görünce lafımı yarıda kestim. Eğer bana güvenmesini istiyorsam onunla daha fazla zaman geçirmem gerekiyordu. “Bana gösterir misin?”

Alt dudaklarını ısırp beni bir süzdü. “Sanırım sadece Majesteleri’nin emirlerine uymuş oluruz.”

“Sadece bir aptal onlara karşı gelmeyi düşünürdü,” deyip yataktan fırlayarak, hemen kızların yeniden tasarladığı elbisenin içine girdim. “Haydi gidelim.”

“Nerede peki?” diye sordum parke taşlarla döşenmiş yol üstünde onun uzun adımlarına yetişmeye çalışırken. Güneşin ilk ışıklarının aydınlatığı hava yukarıdaki delikten içeri süzülüyordu. Bu, tuhaf bir şekilde iç rahatlatıcıydı. Buraya geldiğim günden beri yaşadığım *sonu olmayan gece* hissini üstümden çekip attı.

“Yakında gösteririm ama önce Pierre’e danışmalıyız.” Önce tereddüt etti ama sonra elini uzatıp pelerinimi düzeltti. “Bu kadar açık giyinirsen hasta olursun.”

Bir iç çektim ve merdivenlerden çıkıp darmadağınık, temizlenmeye ihtiyaç duyan bir evin içine kadar onu takip ettim.

“Günaydın, Pierre!” diye bağırdı Tristan içeri girince. “Dünden beri herhangi bir değişim oldu mu?”

“Bir mezarlık gibi kadar durgundu,” diye geri bağırdı tiz bir ses ve birkaç saniye sonra sakat bir trol havada süzülerek odaya girip tekerlekleri olan bir sandalyeye oturdu. Oldukça küçüktü. Sırtı tuhaf bir S biçimini almıştı ama dikkatimi en çok çeken bacaklarının olmaması olmuştu. Sandalyesi ve büyüsi olmasa hareket edebileceğinden bile emin değildim.

“Belki de o kadar durgun *olabilirdi* demeliyim,” diye devam etti. “Eğer Baron Kaskafa ile Barones Taşkafa dün gece evimin önünde aptalca bir taş atma yarışına girmemiş olsalardı.”

Tristan iç geçirdi ve bana sanki olanlardan ben suçluymuşum gibi baktı. “Onlarla sonra konuşurum.”

“Hah!” Trol ellerini havaya kaldırdı. “Onlar yine huzur bozmanın bir yolunu bulur. Belki gelecek sefere biri bize bir iyilik yapar da taşı diğerinin kafasına atar. Ama bunları boşver. Yanındaki kim?”

“Bu... Yani, bu benim... Cécile.”

“Yani, eşin, Prenses Cécile mi?” Tuhaf görünümlü trol başını iki yana salladı. Tel çerçeveli gözlükleri hafifçe aşağı doğru kaydı ve trol onları hemen yukarı doğru çekti beni süzerken. “Duyduğumdan daha da güzel. Ozanlar onun güzelliği uğruna nesillerce söylenecek şarkılar yazar.”

Utandım. Elimi uzattım, tutup öptükten sonra diğer eliyle samimiyetle üstüne vurdu hafifçe. “Gençler romantizmden hiç anlamaz,” dedi ve bana göz kıptı. Kendimi kırdamaktan alıkoyamadım.

Tristan öksürdü. “Pierre dünyanın hareketlerini inceler.” Trol ışığını iyice artırıp odadaki masaların üstündeki çizelgeleri ve ekipmanları gösterdi.

“Dünyanın hareket ettiğini hiç fark etmedim,” dedim, çizelgelerden birini incelemek için duvara doğru yürürken. Alt tarafta günlerin bir listesi, üst tarafta da yatay uza-

nan, yer yer yükselip alçalan bir çizgi vardı. Çizelge, sayılar ve üstüne alınmış notlarla doluydu. Anlamaya çalıştım ama beceremedim.

“Ah, dünya her zaman hareket eder,” dedi Pierre. Elinin bir hareketiyle onlarca cam top havalandı ve sarı topun etrafında dönmeye başladı.

“Güneş,” dedi Pierre ve sarı top daha da parladı. “Gezegenler ve onların uyduları.” İsmi söylediği her cam topun daha da parlak bir şekilde ışıldamasını hayranlıkla izledim. “Ve işte, biz de buradayız. Dünya.” Mavi top parladı. “Hep hareket hâlinde, daima. Ama bu genç Tristan’ın umursadığı tek şey Dünya’nın şu hareketi.” Top şiddetle titremeye başladı.

“Depremler,” diye fısıldadım. Yukarı bakıp, üstümüzde duran tonlarca kayayı düşündüm.

“Aynen öyle, leydim,” diye cevap verdi Pierre.

Titreyerek, pelerinime iyice dolandım. Sıkça deprem olurdu. Bazıları hafifti ama arada bir, dengemi kaybetmemeneden olan ya da evin ve ahırın yıkılacağını düşündürecek kadar sert sallayanları da olurdu. Oldum olası depremlerden çok korkardım. Akli başında olan her insan korkardı. Ancak, üstümde bir dağ olmasının doğurabileceği sonuçları düşündüğüm için şu anki korkum başka bir seviyedeydi.

“Endişelenmene gerek yok, Cécile,” dedi Tristan sessizce dikildiği köşeden. “Hayatım boyunca deprem yüzünden dağdan Trollus’a taş düştüğünü hiç görmedim. Hatta babam bile hiç görmemiş.”

“Korkmuyorum,” dedim. Ardından, “Çok korkmuyorum,” diye düzelttim gözlerini devirdiğini görünce. Aramızdaki bu bağa lanet okudum. Ondaki yayılan özgüven de korkumu bastırmaya yardımcı olmadı. Kayaların hiç düşmediğini söylememişti; uzun süredir düşmediğini

söylemişti. Bu da düşme olasılığı olduğunu gösteriyordu ve eğer düşerse başımı korumama yardımcı olabilecek büyü gücüne de sahip değildim.

Duruma biraz daha hâkim olduğumu hissedince çizelgeyi yeniden inceledim. “Bu çizgi hareketleri gösteriyor o zaman,” dedim. Pierre beni başıyla onayladı. Parmağımla çizgiyi takip ettim ve çizginin yukarı çıktığı tarihlere özellikle dikkat ettim. Çoğu aklıma kazınmış tarihlerdi. “O gün neredeyse ahırımız yıkılıyordu,” diye mırıldandım. Çizginin sivrildiği yere yavaşça vurup, hayvanları ahırdan çıkarırken yaşadığımız paniği hatırladım. Çizelgedeki en yüksek nokta oydu ve doğru okuyorsam çizelge otuz yıl öncesine kadar gidiyordu. “Daha eski yılları da gösteren çizelgelerin de var mı?”

“Neredeyse beş bin yıl öncesine ait çizelgelerim var, leydim. Bu eski ve özellikle Düşüş’ten sonra çok ilgi gösterilen bir meslek.” Pierre, tekerlekli sandalye ile ilerleyip dolaptan başka bir çizelge aldı ve masaya yaydı.

“Baban kaç yaşında?” diye sordum. Şu ana kadar çizelgelerde rastladığım en yüksek noktayı görmüştüm.

Tristan boğazını temizledi. “Kırk üç.”

Çizginin tepe noktası elli yıl öncesini gösteriyordu. “Neler oldu?”

Tristan omuz silkti ama rahatsız olduğunu hissedebiliyordum. “Aldığımız önlemler sayesinde artık daha hazırlıklıyız.”

“Kayalar düştü mü?” diye sordum. “Onları havada yakalayamadınız mı?”

“Gecenin bir yarısı yaşandı,” diye cevap verdi Tristan. “Şehrin bir kısmını kaybettik. Labirentten gelirken o kısmın içinden geçtin.”

Tünellerin iki yanında uzanan yıkık dökük evler aklıma gelince rengim atıverdi. “Can kaybı oldu mu?”

“Dört yüz otuz altı trol hayatını kaybetti. Hepsi uyku-
larında ezildi.”

İrkilmiştim. Başlarına geleceklere dair en ufak bir fikir-
leri dahi olmamıştı.

“Daha kötü de olabilirdi,” diye mırıldandı Tristan.

Aramızdaki rahatsız edici sessizlik, Pierre tarafından
bölünene kadar yayılmaya devam etti. “Belki ağacı ona
gösterirsen daha iyi hisseder.”

“Bundan emin değilim,” diye mırıldandım.

Tristan gülümsedi. “Biraz inanç göster, Cécile.”

Pierre’in küçük evinden çıktık. “Tristan canınızı ne za-
man sıkarsa beni ziyarete gelin, leydim!” diye bağır-
dı arkamızdan. Arkama dönüp el salladım, sonra Tristan’a yetiş-
bilmek için aceleyle yürüdüm.

“İyi sabahlar, lordum,” diye Tristan’ı selamlayıp bana
meraklı bakışlar atan topluluğun içinden geçerken elinde
kitaplarla gülüp eğlenerek koşan çocuklara rastladık.

“Nereye gidiyorlar?” diye sordum, hareketlerine gü-
lümseyerek.

“Okula,” diye cevap verdi Tristan. “Buradan başlaya-
lım.”

Sokağın ortasındaki alçak, bir çember çizen taş duvarın
yanında durdu.

Kız ve oğlanların görkemli binaya girmelerini izlemek
için arkama döndüm. “Gerçekten mi? Kızlar da mı?”

“Gerçekten,” dedi Tristan. Ancak dikkati başka bir yer-
de gibiydi. “On yaşına basıncaya kadar hepsi okula gider
ve sonra herkes kendi kişisel ilgi alanına yönelir. Buraya
bak, Cécile. İşte ağaç bu. Daha doğrusu ağacın bir parçası.”

Arkama döndüm ve Tristan’ın taş duvarın üstünde
durduğunu, boşluğa baktığını gördüm. “Nerede?” diye
sordum yuvarlağın içine bakarak. Taştan başka hiçbir şey
yoktu.

“Gel.” Elimi tuttu ve ileri doğru götürdü. Elim bir anda sıvı sıcaklıkla kaplandı. Hemen geri çektim. “Bir şey olduğunu hissedebiliyorum ama göremiyorum.” Gözlerim, bir şey görebilme amacıyla boşluğu iyice taradı. Büyüye dokundum, elimle olabildiğince yukarı doğru takip etmeye çalıştım, parmak uçlarıma bile kalktım.

“İnsan olduğun için göremiyorsun.”

“Troller görebiliyor mu?”

“Görmek demek doğru olmaz. Orada olduğunu hissedebiliyoruz. Ben diğerlerinden daha da çok hissediyorum çünkü ağacın bu kısmının büyüğü çoğunlukla benden geliyor.”

“Oh,” dedim. Hayal kırıklığından daha da fazlasını yaşıyordum. Etkileyici bir şeyler göreceğimi düşünüyordum ama tek yapabildiğim parmaklarımdan ucunda sıcak bir büyü sütununu hissetmekti. “Madenlerdeki büyü kırılganlığı görebiliyordum. Hepsini aydınlatılmıştı.”

Kaşlarını çattı, elimi bıraktı ve parmaklarını küttetti. “İyi fikir.” Elini uzatıp büyüye dokundu ve büyü, parlak gri bir ışıqla yanmaya başladı.

“Aman tanrım,” diye fısıldadım gri ışığın düz bir sütun şeklinde yukarıya doğru çıkışını şaşkınlık içinde izlerken. Tavandaki kayalara kadar yükseldi ve açılıp, bir ağacın dalları gibi yayılmaya başladı.

Sütunların hepsi ışıldadı ve Trollus resmen parlamaya başladı. Şehrin üstündeki kayaların, taht odasının tavanı gibi desteklendiğini görebiliyordum; yalnızca bu çok daha büyük bir yapıydı.

Yukarı doğru bakıp etrafımda döndüm ta ki çocukların sesleri dikkatimi çekene kadar.

Çocukların hepsi okuldan çıkmıştı ve etrafta koşuşturup, “Işık gösterisi!” diye bağırıyorlardı. Tristan onlara güldü. Bir anda, havai fişeklerde olduğu gibi rengârenk

ışıklar gökyüzünde patlamaya başladı ve şehrin her yanına büyü saçıldı. Işıktan yapılmış fantastik yaratıklar gökyüzünde süzölmeye, çocukların üstüne doğru dalışa geçmeye başladı. Sevinç çığlıkları içinde, bir siperden diğerine geçerken daha fazlasını istediler. Çocuklar kendi küçük, uçan yaratıklarını yapıp Tristan'ın altın ve kırmızı renkli yılanının peşinde gönderdiler. Yılan havada kıvrılıp çocukların yaratıklarını yedi.

Tristan eğilerek küçük seyircilerinin alkışlarını kabul etti. Sonra sütuna doğru döndü ve parmağını şıktattı. Işık aniden söndü. Kendimi, çocuklar gibi sevinç içinde onu alkışlarken buldum. “Bravo,” dedim. “Çok etkileyici.”

Kıkırdadı ve tekrardan eğildi, sonra el hareketiyle çocuklara tekrardan sınıflarına dönmelerini işaret etti. “Işık pek de emek istemez ve çocuklar gösterilere çok düşkündür.”

“Kim öyle değil ki?” Elimi uzatıp büyüye yeniden dokundum. Bu sefer elimin sütunun içine iyice batmasına izin verdim. “Nasıl oluyor da elim içinden geçebiliyor ama yukarıdaki kayalar geçemiyor?” diye sordum.

“İkisi arasındaki farkı anlayabiliyor.”

“Anlayabiliyor mu?” Kaşlarımı çattım. “Canlı mı?”

Tristan taş duvardan aşağı indi ve bana bunu nasıl açıklayacağını düşünürken alnını kırıstırdı. Hislerini gizlemek için maske takan ve arada bir ağzından kibar bir söz kaçan Tristan'la değil, gerçek Tristan'la konuştuğumu fark ettim ilk defa. Soğuk vurdumduymazlık maskesi gitmiş ve yerine çocuklarla birlikte eğlenmeye gönüllü bir genç adam gelmişti.

“Canlı demek pek doğru olmaz,” dedi Tristan sonunda. “Ne istersem o olur. Kayaları yukarıda tutmasını istiyorum ama nehrin ve her şeyin içinden geçebilmesini istiyorum. Büyü ikisinin arasındaki farkı biliyor, çünkü ben biliyorum.”

“Anladım,” dedim. “Peki, ağaçla her gün yeniden ilgilenmeni gerektiren nedir?”

“Genelde, onu güçle dolduruyorum,” dedi. Farkında olmadan, gireyim diye kolunu uzattı ama sonra hemen geri çekti. “Büyü zamanla zayıflar,” diye ekledi kafamın karıştığını gidermek için. “Ağaç, sürekli yenilenmeye ihtiyaç duyar. Ve deprem olduğunda yükün doğru dengelenmesi için yeniden ayarlanması gerekir. Zamanımın çoğunu bu alıyor.”

“Ve bunu her gün yapıyor musun?” diye sordum. Ağacın büyüsunü görkemine rağmen, bu inek sağmaktan ya da domuz yıkamaktan bile daha monoton bir iş gibi görünüyordu.

“Her gün,” dedi.

“Bunu senden başka yapabilecek kimse yok mu?”

Kaşlarını çatıp bana baktı. “Var ama bu kralın görevidir.”

“Ama sen kral değilsin,” dedim. Yani henüz değildi. “Neden baban yapmıyor?”

“Çünkü beni görevlendirdi.” Aramızdaki bağ sayesinde, Tristan’ın duyduğu onuru hissedebiliyordum. “Henüz on beş yaşındayken hem de. Bu görevin verildiği en genç trol benim. Bu çok büyük bir onur.”

Başımı usulca olumlu anlamda salladım. Ancak farklı düşünüyordum. Bence Kral Thibault’un bu görevi Tristan’a vermesi, koca kıcını kaldırıp Trollus’ta gezmek istemesinden idi. “Zor bir şey mi?”

“Yorucu,” dedi. El hareketiyle, onu boş bir sokak boyunca takip etmemi istedi. “Sıkıntı olmadığı zamanlarda, onu ayakta tutmak için gücümün büyük bir kısmını harcamak zorunda kalıyorum. Ayarlanması gerektiğinde ise kendi loncam olan Mimarlar Loncası’ndan, nadir de olsa yardım almam gerekebiliyor.”

“Sorduğum bu değildi.”

Durdu ve arkasına dönüp bana baktı. “Neydi?”

“Herkesin hayatının, senin büyüne bağlı olduğunu bilmek... Şehri yıkan o deprem gibi bir deprem olacağından korkmuyor musun?”

Yeniden yürümeye başladı. “Dünyayı durduramam. Yapabileceğim tek şey önlem almak.”

Etrafıma baktım. Yalnız olduğumuzu fark edip aramızdaki mesafeyi daralttım. “Soruma cevap vermedin.”

Sokakta çınlayan tek ses, şelalenin sesiydi. Uzun bir sessizlikten sonra, “Eskiden kayaların başımıza yıkıldığı kâbuslar görürdüm. Kayaların şehre düşüş seslerini duyduğumu sanıp uyanırdım. Ama artık görmüyorum.”

“Şimdi rüyalarında ne görüyorsun?” diye konunun üstüne gittim. Aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyordum, bu konudaki isteğim kaşımayı durduramadığım bir yara gibiydi.

“Başka şeyler.” Tristan’ın yüz ifadesini okuyamıyordum ama zihnim, geçen gün gömleğini çıkarışını izlerken hissettiğim ateşi hissetti yine.

Arzu. Sözcük, beynimin içinde yankılandı ve yanaklarımı kızarttı.

“Luc’un beni buraya getirdiği gün, annemle yaşamak için Trianon’a doğru yola çıkacaktım,” deyiverdim konuyu değiştirme çabası içinde. “Bir sahne şarkıcısı olacaktım. Benim hayalim...” Konuşmayı bıraktım ve genellikle toplum önünde yaptığı gibi aşağılayıcı şeyler söylemesini bekledim.

Onun yerine yüzünde merak gördüm. “Senin hayalin...” dedi hızlıca, devam etmemi ister gibi.

“En büyük sahnelerde şarkı söylemekti,” dedim. “Sadece Trianon’da değil, bütün krallıklarda. Annem... O çok ünlüdür ama asla Trianon’dan ayrılmaz. Asla. Bizi ziyaret etmeye bile nadiren gelir.”

Tristan, “Annen ve baban ayrı yaşıyorlar.” dedi. Bu bir soru değildi. Hakkımda her şeyi biliyordu.

Yanaklarım kızardı. “Evet. Baban daha gençken, çiftliği bırakıp şehre geldi. Annemle tanıştı ve onlar... Eh, ağa-beyimi, kız kardeşimi ve beni dünyaya getirdiler. Büyük babam öldüğünde, babam çiftliğin başına geçmek için geri döndü ve yanında bizi de getirdi. Annem ise Trianon’dan ayrılmadı.”

“Ama o, babanın eşiydi,” dedi Tristan kızgınca. “Baban nereye gitmek isterse oraya gitmek onun sorumluluğu.”

“Anneme göre öyle değil,” dedi. “Ve ayrıca, *sorumluluğun* bu konuyla hiçbir alakası yok. Annemin, bizi kariyerini bırakacak kadar *sevmemesi* ile alakası var.”

“Sevginin sorumluluktan daha önemli olduğunu düşünüyorsun o zaman.”

Tereddüt ettim. “Duruma göre değişir sanırım.”

Tristan başını hayır anlamında salladı yavaşça. “Katılmıyorum. Eğer öyle olursa annen gibi en çok kendini seven benciller, sevgiyi hareketlerini mazur göstermek için kullanır. Böyle yaparlarsa kim onların karşısında durabilir ki? Sorumluluk,” dedi parmağını bana doğrultarak, “bencilliğin dünyayı ele geçirmesini önler.”

“Ne kadar faydacı bir bakış açısı.”

Bana baktı. “Faydacılık kendimi rahat hissetmeme neden oluyor”

“Soğuk bir rahatlık,” diye sertçe karşılık verdim.

“Hiç yoktan iyidir.”

Gözlerimi devirdim. Dışa kapalı mantığına sinir olmuş-tum ama haklı olduğu yanlar da vardı. Kaldırım taşlarına bakıp ne zaman annemin ismi söylense babamın yüzünde oluşan o hüznünlü ifadeyi hatırladım. “Ona ne istese verirdi,” dedim sessizce.

“Bunun sonucunda sana ve kardeşlerine ne oldu peki?” diye sordu Tristan. “Zayıf birine benziyor.”

“Öyle değil!” diye çıkıştım. Öfkem gittikçe artıyordu. “O iyi ve güçlü bir adam. Teslim olduğu tek kişi annem. Babamı seviyorum. Onu özlüyorum.” Hüzün, bütün vücuduma yayıldı ve pelerinine iyice sarıldım. “Annemi tanımıyorum bile. Çocukluğumdan beri bir elin parmağını geçecek sayıda görüşmemişizdir.” Nefes almakta zorlanıyordum ve dolan gözlerimin yanmasını engellemek için serice göz kırptırdım. “Artık bir şey fark etmez zaten.”

“Eder.” Sokakta yalnız olmamıza rağmen alçak sesle konuşuyordu onu benden başka kimse duyamazdı. Yavaş yürümeye başladı ve bana omzunun üstünden baktı. Bana, karşılığında hiçbir şey istemeksizin verdiği sözün ağırlığı gözlerinden okunuyordu. Beni özgürlüğüme kavuşturma sözü... Aklımı minnettarlık hissiyle doldurmaya çalıştım. Hissedeceğini biliyordum ve nedenini anlayacağını umuyordum. Yolu kesen güneş ışığını fark etmekte neredeyse geç kalmıştım.

“Hayır!” diye bağırıp Tristan’ın üstüne atladım. Yana doğru, dar bir ara sokağa düştük.

Şaşkınlık içinde bana baktı. “Aklını mı kaçırdın, yoksa bu bir tür intikam falan mı?”

Güneş ışığına baktım. Hâlâ çok yakındı. “Güneş.”

“Ne olmuş Güneş’e?”

“Trollerin güneş ışığında taşa dönüştüğünü herkes bilir,” dedim ama Tristan’ın bakışlarını görünce, sözlerimden şüphe etmeye başladım.

Şaşkınlığı geçti ve beklediğimin aksine, gülmeye başladı. Elini yukarı kaldırıp parmaklarını güneş ışığında oynamaya başladı. “Ah, siz insanların uydurduğu hikâyeler...” deyip iç geçirdi. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Peri masallarını inanmamın ödülü bu oldu işte.”

Tristan, “Özür dilemene gerek yok,” dedi. Bana bakıp

gölümseyince sanki kalbim durdu. “Bilmem gereken başka efsaneler de var mı?”

Üstünde yatığımı fark edince nefesim kesildi, beni üstünden itmemek için hareket etmediğinin farkına vardım. Tenimin onun tenine değdiği yerler ısınmaya başladı. Hâlâ temas hâlindeydik kalçam onunkine yaslanıyordu, ellerim sert göğüs kaslarında duruyor ve o nefes alıp verdikçe aşağı yukarı hareket ediyordu. En önemlisi de eliyle belimi kavramıştı ve tutuyordu.

“Eh, trollerin altına çok düşkün olduğunu söylenir bir de,” dedim.

“Ah, bu kesinlikle doğru.”

“Ve bolca altına sahip olduğunuz söylenir.” Gece gündüz madende altın çıkarmaya uğraşan melezleri düşündüm. Bu işi yüzyıllardır yapıyorlardı.

“Doğru,” deyip güldü, “Bir de ben kendimi sürekli giysilerimdeki iplikleri gazete kupürleri biriktirirken buluyorum.”

Sırıttım. “Efsaneler bunlar hakkında bir şey söylemiyor.”

İç geçirdi. “Ne kadar çok yanlış bilgi içeriyormuş bu hikâyeler. Belki de yanlış anlaşılımları ortadan kaldırmak için bir tanesini kendim baştan yazmalıyım. Ya da yeni hikâyeler uydurabilirim, ha?”

“Sivri dişler?” diye sordum ona, hırlama taklidi yaparak.

“Belki de buraların insan kemiği ile dolu olduğunu söyleyebilirim.”

Güldüm. “Öyle bir efsane zaten var. Trollerin, çocukları kazanda kaynatıp yediği söylenir.”

Yüzünü ekşitti. “O olay Düşüş’ten sonra yaşandı. Neden yaşandığını aşağı yukarı tahmin edebiliyorsundur.”

Rengim attı. “Gerçekten mi?”

“Çaresiz zamanlar korkunç olayları beraberinde geti-

rir,” dedi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ama eğlendiğini hissettim.

“Çok fenasın,” diye söylendim sonra biraz düşündüm. “Hikâyeler ayrıca bir trollden altın kabul etmenin düşünlüğünden daha fazla şeye mal olabileceğini söyler. Bu, insanı büyük bir belanın içine sokarmış.”

“Doğru. Eğer söz konusu insan bir de ağgözlüyse bela iyice büyür. Başka neler var?”

Söylemek ve söylememek arasında kaldım. Kaşları yukarı kalktı, “E, hadi?”

“Trollerin çirkin olduğu söylenir,” deyiverdim en sonunda.

Bakışlarını çevirdi. Yanağı yere değiyordu ve yüzünden birkaç santimetre ötedeki duvara bakıyordu. “Sanırım siz insanlar için çoğumuz öyleyiz.”

Aklıma hemen Marc geldi. O, herkes bana kötü davranırken iyi davranmıştı. “Çirkin değiller.” Dudağımı ısırıp düşüncelerimi ifade edecek doğru sözcükleri aradım. “Güzel ama bir talihsizliğe uğramış yüzler.” Tristan yüzünü tekrardan bana çevirdi. Hüznünü, gözlerinde görüp kalbimde hissettim. “Neden hep bu kadar mutsuzsun?” diye sordum.

“Kötülerin çirkin olduğuna inanmak doğamızda var sanırım,” dedi sorumu duymazdan gelerek. “Güzel olanın aynı zamanda iyi ve kibar olması beklenir ve aksine inanmak doğanın kurallarına aykırı hareket ediyormuşuz gibi hissetmemize neden olur.”

“Trollerin kötü olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Sen ne düşünüyorsun?” derken cevabımı bulmayı beklermiş gibi gözlerimi inceledi.

“Hayır,” dedim. “Öyle düşünmüyorum.”

Yavaşça nefes verdi. Elini uzattı ve yanağımı okşadı.

“Senin dudaklarından çıkınca neredeyse inanacağım bu sözlerle.”

Kesik kesik nefes almaya başladım. Bana dokunmasını, öpmesini o kadar çok istiyordum ki. Sanki başka biri zihnimi ele geçirmişti. Belki de gerçekten geçirmişti, bunu yapan oydu. Onun isteğini kendi isteğimmiş gibi hissediyordum. O benimdi. İkimizin beyni arasında ne kadar duvar varsa, o anda hepsi ortadan kalkıverdi ve onun düşüncelerini kendi düşüncelerimden ayırmam imkânsız hâle geldi. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü ikimiz de aynı şeyi istiyorduk.

“Cécile,” diye fısıldadı. Parmakları saçlarıma dolanıyor, yüzümü kendininkine gittikçe yaklaştırıyordu. “Ben...”

“Bu senin standartlarına göre bile uygunsuz bir davranış, Tristan. Hatta özellikle senin pozisyonundaki biri için...” dedi düz bir ses arkamızdan.

Tristan da benim gibi şok yaşamıştı. Ben ayağa kalkıp eteğimi düzeltmekle uğraşırken o sadece elini başının arkasına götürüp bacak bacak üstüne attı. “İyi akşamlar, Majesteleri. Cécile, bu Dük Angoulême.”

“Evcil hayvanınla tanıştırılmaya meraklı değilim, Tristan.” Dük, ağırlığını altın başlı bastonuna verdi. “Ama neden gölgelerin içinde tepindiğini merak ediyorum doğrusu.”

“Bir zamanlar evcil bir farem vardı,” dedi Tristan. “Hizmetçiler beni anneme ispiyonlayana kadar onu dolaşımdaki bir kutunun içinde, ekmek kırıntıları ve peynirle besledim. Annem çok önemsemedi tabii ki ama babam duyunca fareyi benden aldı. Bana, ‘Tristan, eğer evcil bir hayvanın olaksa onu ben seçeceğim ve kesinlikle bir fare olmayacak,’ dedi.” Tristan gülümsedi. “Babamın verdiği emirlere itaat etmeyi tercih ederim.”

“Bu yaratıkla kaderlerinizin bağlanması kararının baban

tarafından alındığından haberim var,” dedi Dük, sesi duygusuzdu. “Bu birleşmeye karşı olduğunun da bilincindeyim. Babana karşı gelip çok ileri gittiğini dinlemek zorunda kalan şanssız birkaç kişiden biriyim.” Dük gülümsedi. “Ama hâlâ soruma cevap vermedin.”

Tristan’ın sinirlendiğini hissettim ama Angoulême bunu asla sezemezdi. “Aslında baya komik bir olay.” Tristan sırıttı. “Yani, bir komedi anlayışına sahip olsaydın, komik bulurdun Angoulême.”

“Bir dene bakalım.”

“Bu kızın, kendince çok önemli olduğundan emin olduğu konularda saçma sapan konuşmasını dinlerken yürüyordum. Sonra bir anda, beni kenara itip düşürdü.”

“Bu, hepimizin yapmayı istediği bir şey,” dedi Dük.

Tristan suratını astı. “Hiç öyle denir mi şimdi? Her neyse, başta bunu bana zarar vermek amacıyla yaptığını düşündüm. Sonra, trollerin güneş ışığında taşa dönüştüğü efsanesi yüzünden yaptığını öğrendim.” Son görüşümden bu yana yerinden birkaç santim oynadığını fark ettiğim ışık huzmesini işaret etti. “Küçük şey benim hayatımı kurtardığını düşünüyormuş.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Ben de aynı şeyi sordum kendime,” dedi Tristan ayağa kalkarken.

“Bir cevap bulabildin mi?”

Tristan, ellerini kaldırıp omuz silkti. “Hep aynı hikâye işte. İnsan kadınlar güzelliği, gücü, parayı görünce kendilerini bizim ayaklarımızın önüne atıyor. Ne şekilde kullanıldıklarını önemsemeden hep geri geliyorlar. Sadık köpekler gibi.” Sırıttı. “Bunun farklı olmasını mı bekliyorsun?”

Eskiden, söylediği bu sözlerin ağırlığı hissettiği suçluluk duygusuyla hafiflerdi ama bu sefer tek sezebildiğim

korkunç bir kindi. O bahsettiği kadınlardan farkımın ne olduğunu bulmak için söylediklerini inceledim ama aradığımı bulamadım. Bana kötü davranmıştı ve biraz önce yaptığım şey de kendimi onun ayaklarına atmaktı. Bu yaptığının beni ne kadar küçük düşürdüğünü fark edince tüylerim diken diken oldu ama yine de şimdilik bu oyuna ayak uydurmam gerektiğini biliyordum. Üstüme düşeni yapmalıyım. “Bir köpek olduğumu mu düşünüyorsun yani? Kendi zevkin için kaburgalarını tekmeleyebileceğin zavallı bir yaratık mıyım?”

Tristan güldü. “Mecazen tabii ki. Daha havladığını duymadım.”

Çok ileri gitmişti.

Onu, avuçlarımın içi yanacak ve kolum ağrıyacak kadar sert tokatladım ama bu acı çok tatlıydı. Elimi kaldırıp bir tokat daha savurdum ama bileğimi tuttu. O kadar hızlı hareket etmişti ki sadece bir bulanıklık görebilmiştim. Elimi o kadar hızlı tutmuştu ki ilk tokadımı da tutabileceğinden emin olmuşum.

“Eğer köpek ısırsırsa,” dedi Dük sakince, “onu öldürürsün.”

Tristan beni kenara çekti ve Dük’le arama girdi. “Bunu isterdin değil mi, Majesteleri? Belki ben de ölürüm diye onu öldürmeyi? Vesayetindeki kardeşim tahtın vârisi olsun diye... Sonra da babam zamansızca ölür ve Trollus’un kralı olursun.”

“Bunlar büyük suçlamalar, evlat,” dedi Dük, dişlerinin arasından konuşarak. “Ve itiraf edeyim, herkesin içinde beni hıyanetle suçlayanın sen olması çok komik.” Uzun, beyaz parmağını Tristan’ın göğsüne bastırdı. “Senin ne olduğunu biliyorum, Ekselansları. Ayrıca gerçek amaçlarının ne olduğunu da biliyorum. Kanıt bulduğum zaman, sonunu getireceğim.”

“O kanıtı uzun bir süre arayacaksın, Majesteleri,” dedi Tristan sakince ama damarlarında akan öfkeyi hissedebiliyordum. Öfke ve korku...

“Belki,” diye cevap verdi Dük. Gözlerini bana dikti ve gülümsedi. “Söyle bakalım Tristan, evcil hayvanın Anaïs’le devam eden ilişkin hakkında ne düşünüyor? Yoksa bunu önemsemeyecek kadar nefret mi ediyor senden?”

Şaşkınlıkla bir adım geri attım. Damarlarım resmen buz kesmişti. “Ne demek devam eden?”

“Ah, haberin yok muydu?” Angoulême dudaklarını büzdü. “Her gece nereye gittiğini sanıyorsun, kızım? Benim bildiğime göre, bir erkeği sıcak yatağından kaldıracak tek şey başka bir yataktır.”

“Dük neden bahsediyor?” diye sordum ama Tristan bana bakmadı. Duyduğu utancı ve öfkeyi hissedebiliyordum.

“İnkâr bile edemiyorsun, değil mi evlat?”

Tristan ellerini yumruk yaptı ama Angoulême’nin dediklerini yalanlamadı. İhanete uğradığım hissi dört bir yanıma sardı. Ona güvenmiştim. Beni özgürlüğüme kavuşturmak için geceler boyunca çalıştığımı düşünmüştüm ama o gizlice başka bir kızla buluşmaya gidiyordu. En kötüsü de beni önemsediyini düşünmüş olmamdı. İçinde bulunduğumuz durumun gerektirdiği bütün o kavgaların ötesinde her şeyin farklı olması istediğini sanmıştım. Beni istediğini düşünmüştüm.

Eteğimi toplayıp koşmaya başladım. Ayakkabılarım kaldırım taşlarında boğuk sesler çıkarıyor, ışığım şehrin döne-meçli sokaklarında koşturdukça aşağı yukarı sallanıyordu. Şelaleye ulaşıncaya kadar vadiyi tırmanmaya devam ettim. Ben döküldüğü deliğe bakmak için yaklaştıkça, sıçrayan su elbisemi ıslatıyordu. Şeytanın kazanı... Cehennemin dibindeydim sanki. Üzüntü, ateşi söndüren su gibi öfke-

me karıştı ve hissettiğim acıyı durdurabilmek için elimi göğsüme koydum. En kötüsü de bu acıyı, üstüme kendi kendime getirdiğimi bilmektir. Tristan'ı önemseydiğim için bir aptaldım ben. Ancak, onun da beni önemseyeceğini düşündüğüm için daha da aptaldım.

Gözlerimi kapattım ve şelalenin kıyısından çekilip hapisanem olan saraya geri dönmemi söyleyecek birilerini duymayı bekledim. Sonra bir anda kafama dank etti, yapayalnızdım. Gözlerimi açtım ve ne durumda olduğumu gözden geçirdim. Tristan korumalarımın izin vermişti ve onlar da itiraz etmemiştir. Tristan beni korumakta daha yetkinken neden etsinler ki? Tristan, onu bıraktığımdan yerden kıpırdamamıştı bile. Eğer bir şansım olacaksa o da buydu.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Uzayıp giden taş merdivenlere ve ardında yatan gölgelere baktım. Karanlığa baktıkça sırtımdan ter aktığını fark ettim. Arkamı dönüp, parlayan şehre doğru uzanan vadiye baktım. Burada benim için önemli olan hiçbir şey yoktu. Eğer buradan kaçabilirsem... Büyükanem ve ailemin geri kalanını düşündüm. Sabine'i düşündüm. Kırsal kesimin uçsuz bucaksız alanlarını düşündüm. Yüzüme vuran güneşin sıcaklığını ve özgürlüğün tatlılığını hatırladım. Neyi seçmem gerektiği apaçıktı.

Olabildiğince hızlı ilerleyip merdivenleri çıktım ve dar platforma çıkıp soğuk parmaklıklara dokundum. Saçımın sarmallarını kurcalayıp bir metal iğne çıkardım. "Lütfen işe yarasın," diye fısıldadım dizlerimin üstüne çökerken. İğneyi kilit deliğine sokup tık sesini bekleyerek çevirdim.

Sıkıştı.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye dua ettim yeniden denerken.

Hiçbir şey olmadı. Şehre yeniden baktım. Bir yanımda,

birinin gelip kaçış denememi durduracağını söylüyordu ama yapayalnızdım. Nehir Yolu'nun aksine burada hiçbir trol asker yoktu. Labirentin bekçiye ihtiyacı yoktu. Kendi başına yeterince caydırıcı idi zaten.

Dişimi sıkıp, iğneyi tekrardan kilit deliğine soktum. Gözlerimi kapatıp sadece hissederek açmaya çalıştım. Sonra, bir klik sesiyle açılıverdi.

Tristan

Kendimi duvara doğru bırakıp, başımı ellerimin arasına aldım. Taşlar omurgama batıyordu. Her şey mahvoluyordu; Angoulême, arkasını getirebileceğinden emin olmadan kimseyi tehdit etmezdi. O duygusuz bir şeytandı ama aptal değildi. Çok geçmeden hamlelerini yapmaya başladılar ve bu hamlelerin Cécile'i de içerdiğinden hiç şüphe yoktu. Eğer sonuç kendi lehine olacaksa, babamın yasalarını çiğnemekten korkmazdı. Büyük ihtimalle ya Cécile'in ölümünü izlemek zorunda kalıp aynı zamanda kendi hayatımı da riske atacaktım ya da planlarımın ortaya çıkmasına göz yumacaktım. Eğer Cécile'in bir şeyler bildiğini düşünüyorsa onu alıkoyup işkence ederek konuşturmaya çalışabilirdi. Masum bir kızın daha büyük bir amaç uğruna ölmesine bir kere göz yummuş olabilirdim ama bir daha asla... Şimdi, onu kurtarmak için elimden geleni yapacağımdan emindim.

Ayak sesleri dikkatimi çekti ve başımı kaldırıncaya bana doğru gelen Marc'ı gördüm. Etrafımızı büyüden bir bari-

yer kapladı. “Lanet olsun, ne oluyor burada?” diye sordu. “Angoulême’yi yürürken gördüm ve sanki ona hazinenin anahtarını vermişsin gibi görünüyordu.”

Suratımı eksittim ve başımı eğip çizmelerime baktım. “Daha çok kraliyet tacı diyebiliriz. Beni Cécile ile beraber gördü.”

“Ne olmuş?” diye karşılık verdi Marc. “Kimse ondan tamamen kaçabilmeni beklemiyor zaten.”

“Uygunsuz bir hâlde.”

“Oh.” Marc’ın sesi yumuşadı. “Anlıyorum.”

“Biliyor, Marc,” dedim. “Benim gerçek görüşlerimin farklı olduğundan hep şüphe duymuştu ama artık bana karşı kullanacak bir kozu var. Cécile’i kullanacak, dediğimi unutma.”

“Kullanırsa ne olur?”

Zorla yutkundum ve kafamı kaldırıp kuzenime doğru baktım, en iyi arkadaşıma. Bu dünyada güvendiğim tek insan, o bile benim bütün sırlarımı bilmiyordu. “Bunun olabileceğini düşünmemiştim,” dedim. “Onu bu şekilde önemseyeceğimi düşünmemiştim.” Anlatacaklarımı yarıda kestim. “Üzgünüm.”

“Özür dilenecek bir şey yok,” dedi Marc. “Eğer onun yaşamını önemsemiyor olsaydın düşündüğüm adam olmazdın zaten.”

“Bundan daha fazlasını önemsiyorum.”

Marc kıkırdadı. “Ah, biliyorum. İnan bana, biliyorum. Şimdi, nereye gitti o?”

Başımı kaşıdım. “Koşup gitti işte. Angoulême, onu Anaïs’le aldattığını söyledi ona.”

“Ama aldatmıyorsun ki.”

“Biliyorum!” diye patladım, öfkem gittikçe artıyordu. “Ama bunu Angoulême’nin önünde apaçık söyleyemedim.”

“Peki, şimdi git ve Cécile’i bul. Ona gerçeği anlat.”

Başımı kaldırdım. Gözlerim şelalenin oraya, kuzeye doğru döndü. Hissettiği perişanlık benim hissettiğim aynısıydı. Bu kadar uzakta olabilmesi için hiç durmadan koşmuş olması gerekiyordu.

Hatta baya uzaktaydı.

Bir anda, sıçrayarak ayağa kalktım.

“Tristan, bir şey mi oldu?” Marc’ın sesinde telaş vardı, Cécile’i severdi. Ayrıca o ölürsa, başıma neler gelebileceğini herkesten daha iyi biliyordu.

Kalbim sıçradı ve tüm şehir etrafımda dönemeye başladı. “O labirentte.”

- 28 -

Cécile

Geçit kapısını açtım ve arkamdan geri kilitledim; dönemeçli koridorlarda koşmaya başladım. Artık güvendiğim tek şey hızımdı.

Korkum da silinmişti. Kararlıydım. Troller beni yakalayamayacaklardı. Şelalenin sesi ben nefesim ve çizmelerimin yere vurunca çıkardığı sesle baş başa kalıncaya kadar azalmaya devam etti. Bu yolun kolay kısmıydı. Yollar, Trollus'un terk edilmiş yollarıydı ve ilerlemesi oldukça kolaydı. Labirentin kendisine vardığımda, bu durum tümüyle değişecekti. Girişi kara ve korkutucu olan daracık tüneli görünce hem ürperdim hem de rahatladım.

Dizlerimin ve ellerimin üstüne çöküp ışığı içeri doğru tuttum ama içimi rahatlatacak kadar ilerisini göremedim. Marc'ın bana sluağlar hakkında söylediklerini hatırlayınca dudağımı ısırdım. Sluglar ne sinsi ne de kurnazdı. Eğer etrafı dinlersem, geldiklerini her seferinde duyabilirdim. Derin bir nefes alıp tuttum, sessizce etrafı dinlemeye başladım. Duyabildiğim tek şey kendi kalp atışlarımdı. O

meşum sürtünme sesi ya da ava çıkan sluagların çıkardığı gök gürültüsüne benzer ses yoktu.

Soğuk, taş zemine oturdum; ışığımı dikkatlice kucağıma koyup etrafı dinledim. Kalbimi, zihnimi, her ne dersenirse onu dinledim. Tristan'ın ne yapmaya karar verdiğini anlamaya, düşüncelerini duymaya çalıştım.

Hissettiğim çaresizlik oldu.

Düşündüğümün aksine, muhafızları çağırıp peşime düşmemişti. Kalbim yeniden ağrıdı ve ağrıyı dindirmek için dizlerimi karnıma çektim. Tristan peşimden gelmiyordu. Hayal kırıklığım umudumu bastırdı. İçten içe peşimden gelmesini bekliyordum. Boş umutla... Beni neden labirentte bir başıma bırakmasın ki? Buradan kaçsam da, kaçmaya çalışırken ölsem de sonuç aynıydı: Benden, bu iğrenç insandan kurtulmuş olacaktı. Anaïs'le istediğini yapma özgürlüğü olacaktı. Teyzesinin kehanetinin ciddiye alınamayacak bir şey, bir zaman kaybı olduğunu iddia etme özgürlüğü olacaktı.

Korku...

Korkuyordu ama bunu tabii ki hissedecekti. Tristan'ın benim Trollus'u dış dünyaya anlatmamı engelleyen yeminler olmadan kaçmama izin vermesi babasını çok kızdıracaktı. Benim intikam almaya kalkmadığımı fark edince Kral'ın öfkesi zamanla geçerci. Tek istediğim buradan gitmek ve zamanın Trollus'la, halkıyla ve en önemlisi de Tristan'la ilgili anılarımı silmesiydi.

Mutsuzluk...

Bu yeni bir şey değildi.

“Umurumda değil,” diye fısıldadım. “Artık, önemsemeyi reddediyorum.”

İşığımın deri kulpunu dişlerimin arasına aldım ve yere yatıp tünelin içine doğru sürünmeye başladım

- 24 -

Tristan

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Marc. “Geçit kapısı kilitli ve tek anahtar da bende.”

“Kilitleri anahtar kullanmadan açabiliyor,” dedim, kaderlerimizin bağlandığı günün akşamı koridordaki karşılaşmamızı hatırlayarak.

“Peşinden gitmeliyiz.” Koşmak için döndü ama kolumdan tutup çektim. Benim de ilk yapmak istediğim şey onun peşinden gitmekti ama bunu yapmak doğru muydu?

“Dur.”

Marc küfür etti. “Ne demek dur? Eğer şimdi harekete geçersen, kimse yokluğunu fark etmeden yakalayabiliriz onu.” Aklımdan neyin geçtiğini fark edince gözleri kocaman oldu. “Gerçekten kaçmayı denemesine izin vermiyorum düşünüyorum olamazsın. Kendini savunacak hiçbir gücü yok. Ayrıca lanet olası bir çift topuklu ayakkabı ve elbise ile geziyor. Düşüp boynunu kıracak.”

Ürktüm ama ses tonumu değiştirmedim. “Çizme gi-
yiyor ve sersem bir salon hanımefendisi değil o. Güçlü ve
zeki... Bunu başarabilir.”

Marc beni duvara doğru itti. “Aklını mı kaçırdın sen?
Labirent, kızı bırak bizim için bile ölümcül.”

“Onun için burası da yeterince ölümcül.” Gözlerimi
kapatıp dinledim. Cécile’in yaşadığı korku ellerimi üşütü-
yordu. Her parçam onun peşinden gitmemi, onu geri ge-
tirmemi, güvenliğini sağlamamı söylüyordu ama... “Bu,
onun tek şansı, Marc. Trollus’tan ve benden kaçma şansı.
Eğer onu durdurursam, benden nefret edecektir.”

“Emin misin?”

Emin değildim. Tereddüt beni derinden sarsmıştı.
Elimde beni iyi bir sonuca götürebilecek hiçbir seçenek
yoktu. Eğer onu durdurmaya kalksaydım, hem benden
nefret ederdi, hem de Angoulême kesinlikle onu öldürt-
meye teşebbüs ederdi. Ancak kaçmayı başarabilirse, gü-
vende olacaktı. Dişimi sıktım ve kendimi yere oturup öy-
lece kalmaya zorladım. Görünürde iyi bir seçenek yoktu.
Her şekilde onu kaybedecektim.

Cécile

Takip edileceğim korkusu olmadan, daha yavaş ve emniyetli bir şekilde yol alabilmeye başlamıştım. Taşlar ellerimi kesiyordu ve dizlerimdeki yaraları hissedebiliyordum ama yine de ilerlemeye devam ettim. Tristan kaçışımı şehre duyuran bir alarm çaldırmasa bile, Zoé ve Élise er ya da geç yokluğumu fark edeceklerdi. Üstüne üstlük daha kat etmem gereken çok yol vardı. Dikkatli davranmazsam troller beni hâlâ yakalayabilirlerdi.

Bir yol ayrımına gelince, duvardaki sembolleri incelemeye başladım. Su, sembollerin çoğunu aşındırmıştı ama benim takip ettiğim sembol hâlâ yeterince açıktı. Dizlerimin üstüne çöküp ışığımı sıkıca kavradım ve ıslak kayanın üstünden aşağı doğru kaymaya başladım. Neredeyse belime kadar gelen bir su havuzuna düştüm. Bunu beklemiyordum.

Lanet okuyup alçak tavana çarpmasın diye başımı eğerek ilerlemeye devam ettim. Su, gittikçe derinleşmeye başladı, artık çeneme kadar geliyordu. Yolumu kaybetme

ihtimalini hiç göz önüne almamıştım ve bu kendi aptallığımdı; Marc, bana labirentin sürekli değiştiğini söylemişti. Yüzmeye başladım. Işığım, sudan etkilenmemiş görünüyordu. Biraz daha ilerleyince neden yolu su bastığını gördüm. Bir çöküntü...

Kalbim durur gibi oldu ve geriye doğru sıçradım. Hareket ettirilmesi imkânsız gibi görünen tavana baktım. Gideceğim yol kapalıydı ve başka bir yol bulmam gerekiyordu. Geri dönüp kayanın üstüne çıktım ve elimdeki seçenekleri düşündüm.

İki seçeneğim vardı. Ya geri dönecek ya da devam edip sağa dönecektim. İlkinin iyi bir seçenek olmadığını düşündüm çünkü geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim artık. Ama sağ tarafı işaret eden semboller ileride sluag olduğunu gösteriyordu.

Su buz gibi olsa da, sıcaktan bunalmış gibi hissediyordum. Bana doğru yaklaşan beyaz sluag vücudunu, zehirli iğnesini bana nasıl saplayacağını düşünüp durdum. Işığı koridora doğru tutunca titremeye başladı. Gözlerimi kapatıp sessizce dinledim.

Sessizlik... Korkmuş hissediyordum, hem Tristan'ın hem de benim korkum... Onun korkusu oldukça büyüktü. Bu da yokluğumun fark edildiği ve babasının hiddetinin yakın olduğu anlamına geliyordu. Troller peşime çoktan düşmemişlerse bile yakında düşeceklerdi. Acele etmem gerekiyordu.

Sağdaki yol, çok geçmeden genişledi. İlerlemem kolaylaşmıştı ama bu aynı zamanda en büyük sluagların bile buraya sığabileceği anlamına geliyordu. Onların kokusunu alabiliyordum. Adımlarımı sessizce atmaya ve mümkün olduğunca sessiz nefes alıp vermeye çalıştım. Sesleri takip ederek avlanıyorlardı. Sluag'ı bize çeken, Luc ve benim bağırışlarımız olmuştu. Eğer sessizliğimi koruyabilirsem,

fark edilmeden ilerlemeye devam edebilirdim. Kokudan, en azından birinin yakın zamanda karnını doyurduğunu çıkarmıştım. Belki benim peşime düşecek kadar aç olmayabilirdi.

Kendimi kaygan zeminden inmeye hazırlamak için elimi nemli duvara yasladım. Işığımı kulpundan sıkıca tutup keskin kayalar arasında tek elimi kullanarak ilerlemeye başladım.

Bir adım daha atınca ayağım kaydı. Popo üstü, sertçe düştüm. “Bağırma, bağırma!” Sesim, fısıltı sınırlarını aşmak üzereydi ve bir yandan da kaymayı durdurmaya çalışıyordum ama parmaklarım kaygan kayaların üstünde hiçbir yere tutunamıyordu. Bir kayaya çarpıp kenara doğru savruldu. Acıyla bağırmamak için kendimi zor tutuyordum, ağzımdan bir inleme çıktı. Yapabileceğim tek şey ışığımı korumaktı. Buradan kırık bir uzuv ya da çatlamış kaburga kemikleriyle çıkabilirdim ama ışığımı kaybetmek benim sonum olurdu.

Gittikçe daha hızlı kaymaya başladım. İki bacağımanın arasını aydınlatan ışık, sadece kaygan zemini ve sonsuz karanlığı gösteriyordu; sonra birden bire altımdaki zemin yok oldu. Hiçlik içinde uçuyordum. Çıglık attım. Düşüşümü yavaşlatmak için kollarımı çırpıttım. Işığım elimden kaydı ve korku içinde, onun bir kayaya çarpıp kırılmasını dinledim. Sığ bir su ile balçık karışımı bir şeyin içine düştüm.

İğrenç bir koku burun deliklerimi doldurdu ve mutlak karanlığın içinde nefes almaya çalıştım. Etrafım o kadar berbat bir pislikle sarılmıştı ki... Panik hâlinde olmama rağmen bunun sluang dışkısı olduğunu anlayabiliyordum. Karanlığın içinde yolunu bulmaya çalışan ellerim bir iskelete dokununca inledim. Ellerimle etrafı aramaya devam ettim ve ağır, metal bir şeye denk geldim. Parmaklarını üs-

tünde gezdirdim, tanıdık geliyordu. Ördek. Altından bir ördek.

Bu, Luc'un cesediydi.

Hiçkırıklarımı durdurmak için pislik içindeki kolumla ağzımı kapattım. Çıkış yoktu. Yukarıdan çakıl taşları yağmaya başladı ve etrafı dinlemek için ağlamayı kestim. Ancak başka bir ses gelmedi. Soğuk su içinde, sıırıslıklam hâlde kendimi toparlayıp Luc'un kemiklerinin yanındaki kalıntılara doğru ilerledim. Yön duygum kalmamıştı: ne yukarıyı ne aşağıyı biliyordum ve bulunduğum yerin büyüklüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Karanlık merhametsizdi ve buz kesmiş vücudum, içinde bulunduğum durumu gözden geçirmeyi reddediyordu. Korkmuştum. Bu, kurtlardan kaçarken yaşanan korku gibi bir şey değildi. O durumda, istediğiniz zaman geri dönüp savaşılabileceğinizi bilirdiniz. Boğulmak gibi de değildi; o durumda her zaman suyun yüzeyine ulaşma umudu vardı. Bu yerden ve bu karanlıktan kaçış yoktu. Yapabileceğim tek şey ölmekti.

Ama sonumun burada, Luc'un kalıntılarının yanında, bir balçık havuzu içinde geleceğini düşünmek kalbime öfke salıyordu. Yaralı ya da aç degildim. Hâlâ umut vardı. Hareket etmeye başladım. El yordamıyla, balçığın içinde Luc'un çantasını buldum. Troller, beni getirirken yolda kırılan fenerin yenisini vermiş olmalıydılar ve çantada onu yakacak bir çakmak taşı olduğundan emindim.

Parmaklarım, sert kumaşın üstünde gezindi ve çantanın ağzını buldu. Ağırlığından, bunun bir çuval altın olduğunu anlayabiliyordum. Elimi çuvalın içine soktum ve işime yarayacak bir şey bulup bulmayacağımı görmek için karıştırmaya devam ettim. Altını zemine döküp ayıklamaya başladım ama altın ve dağa ait olan taşlardan başka hiçbir şey yoktu. Çakmak taşını bulamadım.

"Taşı nereye koydun?" diye mırıldandım kendi kendi-

me. Konsantre olup, Luc'un feneri ilk yakışını hatırlamaya zorladım kendimi. Hiçbir şey göremezken yaşadığını çaresizliği, sudan çıkarken yüzüme sıçrattığı suyu ve çakmak taşının demire sürtme sesini hatırladım. Ardından da görebilmeyi... Işğın parladığını ve Luc'un, küçük bir taşı montunun cebine soktuğunu zihnimde gördüm.

Hızla cesede doğru ilerledim. Parmaklarım, gönülsüzce kemiklere ve yarı sindirilmiş, lapaya benzer kumaşa dokundu. Sonra donup kaldım. Karanlığın içinde, onun geldiğini hissettim. Sanki ipekten yapılma bir bağın iki ucundan biri bana yaklaşıyordu. Tristan geliyordu.

Cécile

Zamanım gittikçe daralıyordu. Elimi çuvalın içine daldırdım. Saniyeler geçtikçe kalbim daha da hızlı atıyordu. Tristan benden çok daha hızlı hareket ediyordu ve kesinlikle babasının askerlerini de yanında getiriyordu.

Kolum sivri bir şeye sürttü. Bir bıçak bulduğuma memnun olmuş hâlde onu aldım ve daha sonra bir yerimi kesmesin diye dişlerimin arasında tuttum. “Çakmak taşı, neredesin?” diye mırıldandım nefes nefese. Bir yandan da yaşadığım panikle savaşıyordum. Tristan gittikçe yaklaşıyordu.

Parmaklarım, iki kaburga kemiği arasına sıkışmış bir taşa denk geldi. Aklımın, taşın nasıl oraya sıkıştığına dair senaryolar yazmasına fırsat vermeden taşı çıkarmayı başardım. Tristan artık uzakta sayılmazdı. Yakın zamanda bir ışık kaynağı bulamazsam beni yakalayacaktı.

Bir fener bulmam gerekiyordu. Bıçağın keskin tarafına dikkat ederek, çakmak taşına sertçe sürttüm. Hiçbir şey

olmadı. “Sersemlik etmeyi bırak,” diye kendime kızdım ve ardından çakmak taşını ve bıçağı birbirlerine bütün gücümle vurdum. Kıvılcım çıktı. Taşı yeniden bıçağa vurdum ama küçük bir kıvılcımın verdiği ışık, benim feneri bulmama yardımcı olacak gibi görünmüyordu. El yordamıyla bulmam gerekiyordu.

Bulduğum şeyleri yanıma alıp etrafı kurcalamaya devam ettim. Ellerim demirden bir tutacağa rastlayınca sevinçten havalara uçtum. Ama çok geç kalmıştım. Çizmelerin yere vuruş sesini duymaya başladım ve gelenin başı üstünde süzülen ışığı gördüm.

“Cécile?”

Donup kaldım. Tristan’ın sesi kalbimde berbat, karmaşık duygular ortaya çıkmasına neden oluyordu.

“Cécile? Neredesin?”

Sessizliğim, sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu. “Buradayım.” Sözcük, gerilmiş boğaz kaslarımın arasından bir hırıltı gibi çıktı. Öksürüp boğazımı temizledim ve tekrar, “buradayım,” dedim.

“Yaralı mısın?”

Başımı olumsuz anlamda salladım ama sonra beni göremediğini hatırladım. “Hayır.”

“Aşağı iniyorum.”

Benim göstermeye cesaret edemeyeceğim bir umursamazlıkla kaygan kayalardan aşağıya indi ve benim biraz üstümdeki çıkıntının üstünde durdu. Yalnızdı. Odacık trol ışığıyla aydınlandı ve elimdeki ışık yayan kadeh kırılmasaydı buradan kolayca çıkabileceğimi gördüm. Özgürlüğüme giden açık geçide bakıp duygularımla savaştım. Hayal kırıklığına uğramam, hatta harap olmuş gibi hissetmem gerekiyordu; çok yaklaştım. Daha hazırlıklı ya da daha cesur olsaydım, şu anda temiz havayı içime çekiyor olabilirdim. Ancak bir parçam, beni utandıran bir parçam, Tristan’ın geldiğine seviniyordu.

Öfke ile dolu bir kahkaha duydum ve yukarı doğru baktım. Tristan kollarını kavuşturmuş bana doğru bakıyordu.

“İnsan olduğundan mı yoksa kadın olduğundan mı böyle?”

“Ne öyle?” diye sertçe çıkıştım. Onun öfkesinden ben de etkilenmiştim.

“Bir tür duygu girdabı gibisin!” diye çıkıştı. “Bir an mutlusun, sonra üzgünsün, sonra bir bakıyorum kızgınsın. Beş dakika sonra utanıyorsun. Varlığından haberdar bile olmadığım duyguları nedensiz yere hissetmek zorunda kalıyorum sürekli.”

Kollarımı göğsümde çaprazlayıp kaşlarımı çattım.

Tristan, ellerini bıkkınlık içinde yukarı kaldırdı. “Seni bu karanlık içinde bırakmamı mı yoksa kurtarılmayı mı istediğini bile anlayamıyorum.”

“Ah,” diye çıkıştım. “Beni kurtarmak için gelmedin ki buraya. Kaçışımı engellemek için geldin. Ayrıca, senin yardımına ihtiyacım yok.”

“Öyle mi?” Kaşları kalktı, öfkelendiğini hissediyordum. “Kokusunu sevdiğin için sluağ dışkısı içinde yüzüyorsun, o hâlde. Labirenti, karanlıkta gezmenin de daha eğlenceli olacağını düşünmüşsündür. Belki kulaklarına da tıkaç takmalıyız. Hatta bir elini de arkana bağlayıp eğlenceyi doruğa çıkarmalıyız!”

Etrafta bulduğum şeyleri zafer içinde ona gösterdim. “Görüyor musun?”

“Evet, görüyorum,” diye çıkıştı. “Yağı her tarafa dökülmüş bir fener ve ortasında kıvılcım çakmaya çalışan, her yeri ateşe vermek üzere olan bir kız görüyorum.”

Bakışlarımı çevirdim. Kalıntıların arasına dökülmüş, parlayan yağı ancak görebildim. “Bu durumda, sonunda beni durdurmaya karar vermenden dolayı ikimiz de memnun olmalıyız,” dedim sesimdeki hoşnutsuzluğu saklamaya tenezzül etmeden.

Tristan'ın acı çektiğini zihnimde hissettim ve şaşkınlık içinde ona baktım.

“Buraya kendimi kurtarmaya geldiğimi düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu fısıldayarak. Bakışlarını benden çevirdi ve başını olumsuz anlamda salladı.

Kırık fenerin parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim. “Neden geldin peki?” diye sordum. “Sorumluluk hissettiğin için mi?” Sözcüğü iyice vurguladım.

Gözleri hemen benimkilerle buluştu. “Sorumluluğun canı cehenneme. Senin için geldim. Geldim, çünkü başaramayacağından korktum. Geldim, çünkü sana bir şey olma ihtimalini kaldırmadım.”

Nefes kesilme sesi duydum ve sesin benden geldiğini sonra fark edebildim. Beklediğim cevap bu değildi. Ve nedenini bilmesem de söylediği bu cümlelerin her şeyi değiştirdiğini biliyordum.

Büyüden ipler beni kavradı. Sıcacıklardı, beni kaldırıp Tristan'ın yanına götürdüler ve dengemi sağlayıncaya kadar da bırakmadılar. Neredeyse hayatımın sonlanmak üzere olduğu yere baktım. Birikinti, bulanık ve yeşildi. Yüzeydeki kumaş ve iskelet karışımının altında bir tabaka altın yatıyordu. “Luc,” dedim aşağıyı göstererek. “Ve benim fiyatımın karşılığı...”

Tristan kaşlarını çatı. “Hak ettiğini bulmuş. Labirent, ağgözlü olanları er ya da geç yutar.”

“Kimse böyle bir sonu hak etmiyor,” diye fısıldadım ve felç edilmenin, ardından etinin kemiklerinden ayrılmasının nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Ürperdim ve ıslak pelerinine sarıldım.

“Sana yalan söyledi. Seni aileden çaldı. Seni sığır eti satıyormuş gibi sattı.” Tristan, ellerini yumruk yapıp sıktı. Onu saran öfke beni o kadar etkiledi ki kendimi, dişlerimi sıkarken yakaladım. “Eğer ölmeyi hak eden biri varsa, o da Luc'tu.”

Bir zamanlar Luc'un bedenini destekleyen kemiklere baktım. Ne yapmış olursa olsun, bir ölüden nefret etmek zordu. Ayrıca, anlaşılanın diğer tarafını da unutmamıştım. "Sen de beni satın aldın. Tüccardan sığır eti satın alan bir soylu gibi..."

"Almadım!" Gümüş rengi gözleri benimkiyle buluştu ve gözlerinin çarpıcılığı ürpermeme neden oldu. "Bu işin her adımına engel olmaya çalıştım. Sana bunu daha önce söylemiştim."

"Sana bir seçim hakkı tanıdı. Oradaydım." Bunları söylerken dudaklarım titredi. "Ama tüm bu zaman boyunca hep onunla olmak istedin, değil mi?"

Tristan iç çekti ve öfke gözlerinden uçup gitti. Yorgun bir hâlde, elini yüzünde gezdirdi ve aşağıda parıldayan altın yığınınına baktı. "Anaïs ve ben sadece arkadaşız."

"Ah," dedim. Sesim zayıf çıkmıştı.

"Asla bundan fazlası olmadık ve olmayacağız da. Ama yandaşlarımla buluşabilmem için mahremiyete ihtiyacım var. Bu yüzden öyleymişiz gibi davranıyoruz."

"Ah," diye tekrar ettim. "Ben... Belki ben gelmeden önce sen ve o..." Tristan'ın başını hayır anlamında salladığını görünce cümlemleri yarıda kestim. "Peki, hiç düşünmedin mi?" diye sordum. Zihnimi, Tristan'ın bana söylediklerini kavramakta güçlük çekiyordu.

Tristan kaşlarını çatı. "Bu konuya gerçekten gitmek istiyor musun?"

"Hayır," dedim hemen. Avcumun çıkık kısmını alnıma bastırdım. "Anaïs de bir sempatizan mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Tristan. "Ama ağzından laf çıkıncasına güveniyorum, bu yüzden bir sempatizan olmaması sorun değil. Babası, yani Angoulême, safkan trolleri korumak isteyenlerin başı. Bütün trol ve insan ilişkilerini düzenlemek, insanların Trollus'a girmelerini yasaklamak

ve Nehir Yolu'ndaki ticareti yönetmek istiyor. Ayrıca, safkan olmayan bütün trolleri de yok etmeyi düşünüyor. Uzun zamandır benim hangi tarafta olduğuma dair şüpheleri var ve ilk defa Anaïs'i bana karşı kullanmayı denedi."

Dudakları, acı bir gülümsemeyle büküldü ve Dük'e karşı duyduğu, benim de duymaya başladığım nefreti zihnimde hissettim.

"Bir de üstüne üstlük, kardeşim Roland onun vesayeti altında." Tristan sertçe yutkundu. "Roland... Onun akli dengesi bozuk. Hem de saldırgan biri. Ve Angoulême, Roland'ın saldırgan doğasını kendi amaçları için kullanmasını sağlayacak kadar etkisi altına aldı onu."

"Neden baban onu Angoulême'ye verdi?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"İlk başta, her şey bir anlaşmanın parçasıydı. Bir ittifak... Ama bence asıl sebebi, onun benim gibi biri olmasını istemeyişiydi," dedi Tristan sessizce. "Bu yüzden onu ne benim ne de teyzemin istendiği bir eve yerleştirdi."

"Anaïs'in evi," dedim.

Tristan başını evet anlamında salladı. "Planlarının bir kısmını bu şekilde öğrenebildim. Angoulême, Roland'ı kontrol edebileceğini ve beni öldürtüp onu tahta geçirebileceğini düşünüyor. Eğer başarılı olursa, Angoulême dolaylı yoldan Trollus'un kralı olmuş olacak."

"Peki, neden Angoulême'nin planlarından babana hiç söz etmedin?" diye sordum.

Tristan başını olumsuz anlamda salladı. "Çünkü elimde hiç kanıt yok. Onun da bulabildiği bir kanıt yok; bu yüzden bir açmaz içindeyiz. Ya da içindeydik," dedi zayıf bir sesle.

Kendimi hasta gibi hissettim. "Benim yüzümden böyle oldu, değil mi? Eğer olması gerektiği gibi senden nefret etseydim Anaïs olayını hiç önemsemezdim. Tam tahmin ettiği gibi tepki verdim. Her şeyi riske attım."

Tristan yüzünü ekşitti. “Evet, ama bu senin suçun değil. Benim suçum. Şansım varken sana her şeyi anlatmıyordum. Hiçbir şey bilmezsen, güvende olacağını düşündüm. Ama yanıldım.”

Aslında hiçbir şey bilmiyor değildim. Angoulême’nin Tristan’dan kurtulmak istediğini biliyordum ve buna rağmen söylediklerine inandım.

Tristan düşüncelerimi yarıda böldü. “Artık bunların bir önemi yok. Şu anda dağ enkazının tam ucundayız. Seni çıkışa götürüyüm.” Konuşmakta tereddüt etti ama sonra, “Eğer istediğin buysa tabii,” diye ekledi.

Ağzımı açtım. Beni çıkışa götürmesini istediğimi söylemeye çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Bana bir seçim sunuyordu. Benden sonsuza dek kurtulma imkânı vardı ama ne istediğimi kendim seçmeme izin veriyordu.

“Beni geri götürmezsen başın büyük derde girmez mi?”

“Büyük ihtimalle girer. Ama o benim problemim, senin değil.”

Başına kötü şeyler gelmesi ihtimali beni çok korkuttu ve bunun benim yüzünden olacak olması düşüncesi de midemi bulandırdı. Keşke her şeyi iyice düşünmüş olsaydım. Keşke onu dinleyip bekleseydim. Tristan bir sene içinde Trollus’un kralı olacaktı ve istediğim yere gitmekte özgür olacaktım. Tabii, bana güvenmesi de gerekiyordu.

“Seçimini yapmalısın, Cécile. Babamın askerleri yakında bize yetişir ve kaçma fırsatını kaçırsın. Eline bundan başka bir şans geçebileceğini sanmıyorum.”

Karar ver, karar ver. Gözlerimi kapattım ve içimdeki her şeyi söyleyebilmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Ona, aslında neler hissettiğimi söylersem bana güler diye korkuyordum. Belki de bütün bu itiraflar, farkında bile olmadığım acımasız bir oyunun parçasıydı. Ama bunu öğrenmeden gidemezdim. Bana neden seçim hakkı tanıdığı-

na dair hislerimin hayatım boyunca aklımı kurcalamasına izin veremezdim. Belki... Belki de kalmamı istiyordu.

Beklentisinin arttığını zihnimde hissettim ama nasıl bir cevap beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum.

Başını yana salladı. “Bu, senin kararın.”

“Biliyorum,” tırnaklarımı kayalara geçirdim. “Ama karar vermeden önce, ne hissettiğini bilmem gerekiyor. Benim hakkımda...”

Gözleri benimkilerle buluştu ve yüz ifadesinin çarpıcılığı karşısında titredim. “Bilmiyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım.

Cebinden, bir kolye çıkarıp bana uzattı. Elindeki annemin kolyesiydi. “Yapmamışsın.”

Tristan başını iki yana salladı. “Sen hangisinin daha iyi olduğunu sormuştun: Bir sonun mu yoksa umudun mu? Bence umut daha iyi.” Gözleri uzaklara daldı. “Aileni, senin öldüğüne inandırmak daha savaştan teslim olmak gibi geldi. Sanki onları, seni bir daha görebileceklerine dair umutlarından yoksun bırakıyorduk. Yapamadım işte.”

Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi kapattım. “Beni hâlâ arıyorlar mı, yoksa benim...”

“Her gün değil ama her fırsatta tepeleri arıyorlar. Daha senden umudu kesmediler.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Kolyeyi göz hizamda tuttum ve ucunun dönmesini izledim. Tristan’ın ışığıyla parlıyordu. “O günden beri cebinde miydi?”

“Biriktirme alışkanlığım kendini garip şekillerde gösteriyor. Bu, elinde kalanlar içinde sana ait olan tek şeydi.” Gülümsedi. Bu seferki, gözlerine ulaşamayan o sahte gülümsemelerden biri değil, kalbimi aydınlatan gülümsemelerinden biriydi. “Onu taktığını buraya ilk geldiğinde fark ettim. Şarkı söylediğinde de... Seni cam bahçedeyken

izledim ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız olduğunu düşündüm. Uzun, simsiyah bir geceyi aydınlatan ateş gibi...”

“Ben...” deyip itiraz etmeye başladım ama durdum. Tristan yalan söyleyemezdi. Elini uzattı ve kolyeyi boynuma taktı. Altın sıcaktı.

“Başkası olsa uzun zaman önce umudunu kaybederdi. Bir köşeye kıvrılıp ölmeyi beklerdi ama sen her günü yaşadın. Sanırım şu ana dek gördüğüm en iyimser insan sensin.” Belki elini iterim diye tereddüt etti ama yine de yüzüme dökülen, pislik içindeki saçımı düzeltti. “Kalmanı istiyorum Cécile; ama... Korkarım ki kalmak sana sadece mutsuzluk getirecek.”

Dizlerim o kadar fazla titriyordu ki düşmeyeyim diye elimi omzuna koymam gerekti. Taşıdığı risklere karşın, trollerin neden kaderlerini bağlandıklarını anlayabiliyordum artık. Hissettiğim onca şeyi hissetmesi boğulmak gibiydi ama yüzeye çıkmak istemiyordum. Tristan’ın elleri belime dolandı. Anın sihrine kapıldım ve Tristan’ın beni kendine doğru çekmesine izin verdim. Sonra omzumun üstünden gördüğü bir şey dikkatini çekti.

Gözlerinin korku içinde büyüdüğünü gördüm ve ışığı anında söndü.

Sluag.

Tristan beni tuttu ve çevresinde döndürüp arkasına geçmemi sağlamaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Bir şey ona çarptı ve geriye doğru düşürdü. İkimiz de aşağıdaki odacığa doğru düştük. Cıvık sıvıya o kadar yüksekte düşmek, bütün vücuduma sert bir tokat yemek gibiydi. Acı içinde çığlık attım. Tristan’ın ışığı, yaratığın büyüye etkisiz bırakma yeteneğinin sınırları dışından parlıyor ve sluagin bir kayanın arkasından bize doğru süründüğünü gösteriyordu.

BARUUUM!

“Cécile!”

Tristan beni geriye doğru sürükledi ama Luc’un iskeleti eteğime takılmıştı; hareket etmemi engelliyordu. Işık söndü ve ardından yarattığın yumuşak vücudu bana çarpıp dışkı havuzuna batmama neden oldu. Sluagın vücudu, ağırlığıyla beni yerime sabitlemişti ve zemindeki altınlar sırtıma batıyordu. Yumruk savurmaya başladım ama sluagın esnek vücuduna dalıp çıkmaktan başka bir şey yapmadılar. Ciğerlerim yandı; panik tüm vücuduma yayılmıştı. Yerden sivri bir kemik aldım ve yarattığın yumuşak derisine sapladım.

Sluag haykırdı ve ağırlığını üstümden çekti. Tristan, pelerininimden tutup beni yukarı kaldırdı ve nihayet ihtiyacım olan havayı solumaya başarabildim. Tristan’ın ışığı soluktu ve yanıp sönüyordu. Sluagdan uzaklaştıkça daha da güçlü yanmaya başladı. Bakılarım sluaga sabitlenmişti; kayalarda sürünüp birinin üstüne oturuşunu ve dilini kırbaç gibi şaklatışını izledim. Yüzünün bir bahçe solucanından farkı yoktu ama bir kedinin fareyi izlediği gibi, eğlenerek bizi izlediğine yemin edebilirdim.

“Acele et, Cécile!” Tristan elimden tutup beni tünel boyunca çekiştirmişti ama biz köşeyi dönene kadar gözlerimi sluagdan ayırmadım. “Neden saldırmıyor? Neyi bekliyor?”

“Ölmemi.”

Önüme döndüm ve ancak o zaman elinin kanadığını fark ettim. “Hayır,” diye fısıldadım. Élise’in dediklerini hatırlayınca tüm vücudum buz kesti. *Zehirleri ölümcüldür. Bizim için bile.* “Sen, ölemezsin.”

“Elimden hiçbir şey gelmez,” dedi. “Yapılacak bir şey yok.” Yüzündeki gerginliği görebiliyor, kalbine yayılan korkuyu hissedebiliyordum ama bunların hiçbirini ka-

bul etmeyeceğini biliyordum. Kaderciliğine duyduğum öfke, korkuma baskın geldi. Troller, yaralı trollere yardım etmek için pek bir şey yapmazlardı ve yaralı olanın ölüp yaşayacağına kaderlerinin karar vereceğini düşünürlerdi. Ama ben bir trol değildim. Kadınların, şifalı otlar sayesinde insanları ölümün eşiğinden döndürdüklerini görmüştüm. Daha önemlisi, babamın bir komşumuzu yılan ısırığının zehrinden nasıl kurtardığını görmüştüm.

“Dur,” dedim Tristan’ı çekiştirip durdurarak.

“Aklını mı kaçırdın?” diye tısladı Tristan.

Gömleğinin kolunu kıvrıp yarayı buldum. Küçüktü ama etrafındaki doku çoktan iltihaplanmıştı. Pelerininimden bir parça koparıp, Tristan’ın dirseğinin hemen altına bir şerit şeklinde bağladım. “Yılan ısırığı gibi,” dedim fısıldayarak. “Tam olarak bir yılanın ısırığı gibi.” Derin bir nefes alıp kolundan tuttum ve babamın yaptığı gibi yarayı emmeye başladım. Soluk, metalik tat ağzıma doldu ama hiç zehrin acılığı yoktu.

Tristan kolunu çekti. Yüzünde korku vardı. “Sen de mi ölmek istiyorsun?”

Zehirli karışımı yere tükürdüm ve kolundan tuttum. “Böyle tedavi edilir. Yılan ısırığı gibi.” Ağzıma gelen karışım sadece kandan ibaret oluncaya kadar emme tükürme işlemine devam ettim ama iltihap hâlâ yayılmaya devam ediyordu. “Bıçak,” dedim. Botundan bir tane çıkarıp bana verdi.

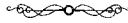
“Acıyacak,” diye uyardım ve yaranın etrafında kesikler açıp serbestçe kanamasına izin verdim. Tristan yerinden hiç oynamadı ama bıçak kesiklerinin neden olduğu acıdan daha fazlasını yaşadığını hissedebiliyordum. “Şimdi hareket etmemen gerekiyor,” dedim. “Bizi bulmalarını bekle.”

Cümlemi, arkamızdaki tünelden gelen sürtünme sesleri takip etti. Sluag hareket ediyor, yaralı avını takip ediyordu.

“Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Tristan ve avcunun çıkık kısmını alnına bastırdı.

Onun yaşadığı acıyı ve baş dönmesini ben de yaşıyordum, dengemi sağlayabilmek için elimle kenardaki bir kayaya tutundum. “Belki de haklısın.”

“Harekete geçmemiz gerekiyor,” dedi Tristan bana bakmaktan kaçınarak. “Fazla zamanımız yok.”

Tristan’ın labirentte nasıl bu kadar hızlı ilerleyebildiğini anlamam pek de uzun sürmedi. Biz koşarken, büyü önümüzde süzülüp tünelin zeminini koridorların mermer zeminleri gibi dümdüz ediyordu. Üstüne tırmanmam ve inmem gereken kayaları parlayan platformlar hâline getiriyor ve uçurumlara köprüler çekiyordu. Yere yatıp emekleyerek ilerlememiz gereken yerler bile süzülen ışık sayesinde kolaylaşmıştı. Sembollere bakmak için ne durdu ne de başını çevirdi. Yıllarca süren keşifler ya da belki de içgüdüğü sayesinde tünelde nereye doğru ilerleyeceğini biliyordu. Fakat yine de haklıydı: Fazla zamanımız yoktu.

Zehir kanına karışmıştı. Damarları içinde akıyor ve yavaş yavaş vücudunu uyuşturuyordu. Ben daha henüz yorulmaya başladığımda, o düzensiz nefes almaya ve sık sık tökezlemeye başlamıştı. Aklında gittikçe büyüyen karışıklığı ve bulanıklığı hissedebiliyordum. Koşmayı bırakıp yürümeye başladı. O da çok geçmeden sendelemeye dönmüştü. Sonra, korktuğum üzere dizlerinin üstüne çöktü.

“Tristan!” Koluna girip onu ayağa kaldırmaya çalıştım ama beni itti. Genelde sıcak olan cildi soğuk ve nemliydi. Elleri, ellerimde titriyordu.

“İşte.” Etrafımızda süzülen ışığı eliyle çağırırdı. “Al,” dedi.

“Hayır!” dedim ama acı içindeki hâlini görünce, uzandım ve parmaklarımı sıcak büyüye daldırdım. Bu sefer, her zaman olduğu gibi uçup gitmedi. Şeklini koruyup elimi takip etti.

“Al ve git,” diye fısıldadı üstüme doğru yığılırken.

Onu yavaşça yere doğru yatırdım ve başını dizlerimin üstüne koydum. “Seni, burada bir sluag tarafından yenmeye bırakamam,” dedim. Sesindeki sahte özgüvenin korkumu hissetmemesine neden olacağını umuyordum.

“Gitmen gerekiyor. Sluag bizi bulana kadar durmayacaktır.”

“Bırak gelsin.”

“Cécile!” Ne kadar zayıf olsa da, sesindeki öfkeyi duyabiliyordum. “Kalmanın hiçbir anlamı yok. Kimse sluag sokmasından kurtulamaz. Öleceğim. Labirentten çıkman, lanetin bariyerini geçmen ve koşabildiğin kadar uzağa koşman gerekiyor. Işığım söndüğünde, ne kadar uzakta olursan o kadar az acı hissedersin.”

Ağzımdan bir inleme çıktı. “Marc bizi sluagdan önce bulacaktır.”

“Öylesi daha kötü.” Tristan’ın sesi neredeyse duyulamaz hâle gelmişti. “Ben öldüğümde, troller için hiçbir amaca hizmet etmiyor olacaksın. Babam seni öldürtecek ve bunu yaparken sluag kadar hızlı davranmayacak.” Acı içinde homurdandı ve yanağımdan yaş süzüldü. “Işığı al ve gidebiliyorken git buradan.”

“O şeyin seni canlı canlı yemesine göz yumamam,” diye fısıldadım. “Hayatıma mal olsa bile.”

“Ne kadar inatçısın!” Hafifçe iç çekti. “Ben ölene dek bekle o zaman ama sonum gelince buradan çıkacağına söz ver. Yaşayacağına söz ver.”

Yaşadığı paniği ve korkuyu hissetmek kötü, onları yüzünün sert hatlarında görmek daha da kötüydü. Sağlam-

lığını sürekli koruyan iradesi ellerinden kayıp gidiyordu ve duyduğu korkunun büyüklüğünü yüzünden okuyabiliyordum. Her şeye rağmen beni düşünüyordu.

“Hayır,” dedim. “Hiçbir şeye söz vermeyeceğim. Çünkü bu vazgeçmek olur. Ölmeyeceksin, ölmeyeceksin.”

Bir anlığına, Tristan’ın korkusu öfkeye dönüştü. “Böyle bitmemesi gerekiyordu!”

“O zaman böyle bitmesine izin verme.” Hayatımda hiç böylesine çaresizlik hissetmemiştim. Neden Tristan’a yardım edebilecek, onu tedavi edebilecek güce sahip değildim?

“Cécile!” Acı içinde inledi. Elimi iyice sıkıyor, parmak kemiklerim birbirlerine sürtüyordu. Gözlerimi kapattım ve sluagin görüntüsü zihnime hücum etti. Karşı koymak için elimden hiçbir şey gelmezdi. Beni sokup Tristan’a geri dönerdi. Aklım, burada zehirden felç olmuş hâlde ama yaratığın onun etini derisinden ayırdığını görebilecek kadar ayık yatıyor olma düşüncesini reddetti.

“Hayır,” diye fısıldadım. “İzin veremem.” Gömleğinin kolunu yukarı çektim ve bıçakla açtığım kesiklere baktım. Ne trollerin doğaüstü iyileşme hızlarında iyileşmişti ne de kanaması durmuştu. Ellerimi bastırıp kanı durdurmaya çalıştım ama koyu kırmızı sıvı parmaklarımın arasından akıp ellerimi kapladı.

Trol kanı... Kan büyüü...

Ellerim titrerken Anushka’nın yazdıklarını hatırlamaya çalıştım ve yarım yamalak hatırladığım cümleleri mırıldanmaya başladım. Hiçbir şey olmadı.

“Lütfen işe yara!” Çaresizce, sahip olduğum tüm irade gücünü toplayıp damarlarından akan kandaki yabancı gücü ayırmak için kullandım. “Yaşa, yaşa, yaşa,” diye dua etmeye başladım. Bir rüzgâr çıktı ve tünellerde ılık sesi çıkarak esmeye başladı. Çevremdeki her ses artık daha

keskindi; her şey daha net görünür olmuştu. “Kanamayı bırak,” diye bağırdım ve şaşkınlık içinde Tristan’ın artık kanamadığını gördüm. Geriye sadece soluk, beyaz yaralar kalmıştı. Nefesimi toparladım. “Tristan?”

Gözleri hâlâ kapalıydı. Acısını hissedebiliyor ve sayıklamalarını duyabiliyordum. Yaraları iyileştirmenin hiçbir yararı olmamıştı. Zehrin yayılmasına engel olabilecek hiçbir şey yapmamıştım. Çaresizlik içinde, etrafımdaki her şeyden güç topladım; dizlerimin altındaki kayalardan, ciğerlerimi dolduran havadan ve yüzüme damlayan sudan... Kendimi dolu ve güce karışmış hâlde hissetmiştim ama bunların hiçbir önemi yoktu çünkü güç, Tristan’ı tanımıyor, kabullenmiyordu. O, bu dünyaya ait değildi.

İnledim. Bir anlığına, dünyanın bütün gücü parmaklarımın ucundaymış gibi hissetmiştim ama ona yardım edemiyordum. Yaptığımın hiçbir anlamı yoktu, güçsüzdüm.

Yavaşça, beni ısıttığı gibi onu da ısıtacağını umarak ışık küresini göğsüne koydum. O zaman gördüm. Elimdeki dantele benzer gümüş dövme uçlarından üzüm küfü rengine dönüşüyor, matlaşıyordu.

Tristan ölüyordu.

Cécile

Gözyaşlarım Tristan'ın yüzüne döküldü. Yüzünü sil-dim ve kirin altındaki soluk teni açığa çıkardım. Ona hiç dokunmamıştım ve belki de elime bir şans daha geçmeye-ceğini fark ettim. Parmağımı çene hatlarında gezdirdim, elim çenesindeki gamzeye gelince durdum. Saçları sıırılsık-lamdı ve alnına yapışmıştı. Saçlarını alnından çektim, ipek gibi yumuşaklardı. Olduğundan daha genç görünüyordu. Kaşları her zamanki çatık hâlinde değildi; alnı gevşemişti, siyah kirpikleri yanaklarına değiyordu. Parmaklarımdaki gümüş desenler gittikçe kararıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Pişmanlığımın ne fay-dası vardı ki? Benim yüzümden ölüyordu. Labirente beni kurtarmak için girmişti. Beni kurtarmak için kendini slu-agin önüne atmıştı. Pişmanlığın getirdiği ıstırap çok güç-lüydü ki acıdan incelemek istedim. Angoulême'nin beni kıskırtmasına nasıl izin vermiştim? Neden Tristan'ın her zamanki gibi rol yaptığını anlayamamıştım? Neden sah-

nelediğimiz ilişki nedeniyle istemeyerek söylediği sözleri ayırt edebileceğimi unutmuştum? Bu birleşmeyi benim gibi o da istememişti ve yine de benim hayatımı, kendi hayatını adadığı her şeyin üstünde tutmuştu. Her şeyi mahvetmişim ve o yine ona en çok ihtiyacım olduğu anda gelmişti. Trollus'taki hayatımı olabildiğince dolu yaşayacağımı söylemişim kendime; ama başarısız olmuşum. Her şeyi berbat etmişim. Özgürlüğüm için savaşılan tek kişi de benim yüzümden ölüyordu.

BARUUUM!

Sesi duyunca bir anda irkildim ama yaklaşan sluagın sesi beni azimle doldurmaktan başka bir işe yaramadı. Tristan ölüyor olabilirdi ama hayatı kesinlikle bir sluagın midesinde son bulmayacaktı. En kötü ölümlerden biriyle arasında duran tek şey bendim ve derhal bir plan yapmam gerekiyordu.

Onu taşımam mümkün değildi. Neredeyse iki katımdı. Bir şekilde taşımayı başarabilsem bile canavardan daha hızlı hareket edemezdim. Tristan'ın başını yavaşça yere bırakıp çizmesindeki bıçağı çıkardım ve incelemeye başladım. Keşke kılıcı yanında olsaydı. Ya da daha iyisi, o sluag avlama mızraklarından bir tanesi. Birazcık becerim olsa, şanslı bir atışla sluagı başından vurabilirdim. Elimde yay ve ok olsaydı kesinlikle vururdum ama şuan böyle bir senaryo yazmanın hiçbir yararı yoktu.

Ayağa kalktım ve çevreyi araştırmaya başladım. Tristan'ın ışığı hâlâ ellerimdeydi. Sluagı ne öldürebilir ne de ondan uzaklaştırabilirdim ama belki Marc bizi bulana kadar ondan saklanabilirdim.

Tristan'dan çok uzaklaşmamaya dikkat ederek düşmüş kayaları inceledim. Aradığım şeyi hemen buldum: daracık girişi olan küçük bir mağara. Dağın çıkmaz yollarından biriydi. Sluag arkamdan gelemezdi ama bu aynı zamanda

troller bizi bulana kadar burada hapsolmam anlamına geliyordu. Tabii, eğer bizi bulabilirlerse...

Tristan'a doğru koştum. Eğilip nefes alıyor mu diye kontrol ettim. Hâlâ onun duygularını hissedebiliyordum ama kontrol etmek bana kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Göğsü inip kalkıyordu ve boynunda zayıf kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Lütfen gitme," dedim ışığa onu elimden bırakırken. Tristan'ı ellerimle koltuk altlarından kavrayıp gizli mağaraya doğru sürüklemeye başladım. Işık bizi takip etti.

BARUUUM!

Sluag yaklaşmıştı. Kayalara sürtünürken çıkardığı hışırtıyı duyabileceğim kadar yaklaşmıştı. Acele etmem gerekiyordu ama Tristan hem ağır hem de taşıması zordu.

Sürtünme sesleri...

Sırtımdan akan ter, üstünden pislik damlayan elbiseme damlıyordu. Kalbim korkudan ve gösterdiğim çabadan dolayı hızla atıyordu; son bir gayretle deliğin girişine ulaştım.

"Haydi, Cécile!" diye kendimi zorladım.

Sürtünme sesleri...

Benim dar omuzlarım girişe kolayca sığıyordu ama Tristan sıkışmıştı. Onu yan çevirip delikten içeri çekerken vücudumdaki her kas âdeta çılgılık attı.

BARUUUM!

Sluag neredeyse yanımızdaydı. Tristan'ı bütün gücümle çektim ve ikimiz de küçük mağaraya düştük. Onu hemen girişten en uzak bir yere çektim ve üstünü pelerininle örttüm. Dizlerimin üstüne çöktüm, ıslak kumaşı iyice etrafına doladım ve nazikçe alnını öptüm. Düzensiz solu-yordu; kendi hayatım da tehlike altında olmasına rağmen onun için korkuyordum. "Lütfen ölme," diye fısıldadım. "Beni lütfen şimdi bırakma, Tristan. Eğer beni duyabiliyorsan, savaşmaya devam et. Böyle bitmesine izin verme."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve yumuşaklıklarını hissettim. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Sevmemem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum.”

BARUUUM! Sluag deliğin ağzına çarptı ve çılgılığım kayalarda yankılandı. Arkama dönüp korku içinde yarattığın uzun iğnesinin hazneye girişini izledim. İğnesi bana sadece bir kol mesafesindeydi ama Tristan’ın önünde durmaya devam ettim.

İğne, aşağı ve yukarı hareket edip kırbaç gibi şakladı. Beni her seferinde çok az mesafeyle kaçırdı. Sluag hiddetle inledi. Ben de öfke ve korku dolu çılgılıklarla ona karşılık verdim.

“Git buradan,” diye bağırdım. “Defol, pis yaratık!”

Yerden bir taş alıp delikten dışarı doğru attım ve ıslak bir yüzeye çarptı. Çıkan tok sestten sluagı vurduğumu anladım. Bir taş daha attım, sonra bir taş daha... Etrafta hiç taş kalmayınca kadar onu vurmaya devam ettim. Bildiğim bütün hakaretleri ve küfürleri sayıyordum. Bütün ağırlığını kayalara verip iğnesiyle bize ulaşmaya çalıştı ama başaramadı.

Elimdeki taşlar ve bildiğim küfürler tükenmişti. Tristan’ın durumunu kontrol etmeye gittim ve o zaman üstümüzde biriken toz ve taş parçalarını fark ettim. Endişe içinde yukarı baktım ve sluagın kendini kayalara vurma-sından dolayı oluşmuş, üstümüze yayılmakta olan toz bulutunu gördüm. Sluaglar zeki yaratıklar değildi. Avını yakalamak onun tek amacıydı ve bunun için bütün kayaları üstümüze yıkabilirdi.

Sluagın çıkardığı gürültünün içinde başka bir ses duydum. “Tristan! Cécile!” Gelen, Marc’ın sesiydi.

“Buradayız!” diye bağırdım. “Küçük mağaranın içindeyiz”

“Bulduk onları! Bu taraftan!” Sesin birden fazla trolden geldiğini duyunca içim rahatladı. Kurtulmuştuk.

Sluag, yaklaşan trollerin sesini duyunca haznenin deliğinden geri çekildi ama kaçma şansı yoktu. Attığı çığlıklar, vücuduna saplanan onlarca demir mızrağın sesine karıştı. Ellerim ve dizlerimin üstünde, hareketsiz kalmadan önce yere yığılışını izledim. Saklandığımız yerin girişinde Marc'ın yüzü belirdi. "Cécile?"

"Marc," dedim boğuk bir sesle. "Tristan yaralı."

Bakışlarını yerde yatan Tristan'a çevirince rengi attı. Zorla mağaranın girişinden sığıdı ve prensin yanına çöktü. "Ne oldu?"

"Sluag soktu. Kaçıyorduk ve o birden bire..." Cümlemin geri kalanını hıçkırıklarım nedeniyle getiremedim.

Marc duvara yaslandı ve yüz hatlarına yayılan hüznü görebildim. "Öldü, o hâlde."

"Ölmedi!"

Kızgın gözleri bana döndü. "Yakında ölecek. Kimse sluag zehrinden kurtulamaz."

Tristan'ın yanağını tuttum ve zayıfça nefes alışını hissettirdim. "Bunu bilemezsin."

Marc kolumdan tuttu ve beni itti. "Senin yüzünden ölüyor!"

Vahşice bakıyordu ve Trollus'ta arkadaşım olduğunu sandığımı tek kişiden korkuyla uzaklaştım.

"Bu senin suçun, Cécile," dedi dişlerinin arasından konuşarak. "O senin için her şeyi yapardı ve senin karşılığında yaptıklarına bak!" Büyü, beni göğsümden tutup iten iki el gibi geriye doğru ittirdi. "Yaklaşma ona!"

"Onu benden almaya hakkın yok," dedim. Çok ileri gittiğimi hemen fark ettim. Güç, beni delikten dışarı itti ve sluagın cesedinin üstüne düştüm. Marc peşimden geldi ben ayağa kalkmaya çalışırken. Bana vurmak için elini kaldırdı. Başımı kollarımın arasına aldım ve vurmasını

ama yapmadı. Hareketsiz duran Marc'a baktım. Yüzü öfke içindeydi. "Sana zarar vermeyeceğime dair söz verdim," dedi. Bakışları Vincent'a döndü. "Ama sen vermedin."

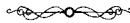
Büyük trol, başını hüznle olumsuz anlamda salladı. "Eğer hayatta kalırsa, ona zarar verdiğimiz için bizi asla affetmez," dedi. "Açıkçası, ben de kendimi affedemem." Sonra bana baktı. "Eğer Tristan ölürse, onun başı omuzlarının üstünde uzun süre kalmaz."

"Onu Trollus'a geri götürün," diye patladı Marc. O ve yanında birkaç trol, mağaraya girip birkaç saniye sonra Tristan'la beraber geri çıktılar. Marc, Vincent'a baktı. "Dikkat et de dönerken seni de sırtından bıçaklamasın."

Donup kaldım. Hiçbir şey söylemedim.

Marc beni ittiğinde, Tristan'ın ışık topunu elimden düşürmüştüm ama o hâlâ beni takip etmeye devam ediyordu. Büyüyü tuttum ve elimdeki dövmeyle incelemek için kullandım. Soluk griydi ama Marc'inki gibi tamamen siyah değildi. Tristan hâlâ hayattaydı. Vincent'ın da benim dövme baktığını gördüm. "Ölmeyecek," dedim.

Vincent başını yavaşça olumlu anlamda salladı. "Sen ve hepimiz için, ben de öyle olmasını umuyorum." Demir gibi elleri ile kolumdan tuttu ve Trollus'a geri döndük.

Beni bir zamanlar, kaderimin bağlanmasına hazırlanmam için getirdikleri odada, Zoé ve Elise ile bıraktılar. İkisi de benimle konuşmuyordu ama öfke ve hüznlerini havada hissedebiliyordum. Bu hava benim ruh hâlime de uyuyordu.

İğrenç sluağ kokusunu üstümden çıkarmak için üç kez yıkanmam gerekti. Sanırım bunu benim için değil kendileri için yapıyorlardı. Onlar vücudumu keselerken, elim-

deki dövmenin daha da solduğunu ve metalik renginin geçmekte olduğunu fark ettim. Tristan'ın zihnindeki varlığı da gittikçe zayıflıyordu. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ama kızlar onları banyonun suyuymuş gibi hemen sildiler.

Onlar, saçımı toplarken ya da üstüme rahat nefes almamı engelleyen siyah bir sabahlık geçirirken hiçbir şey söylemedim. Onlar, Tristan çoktan ölmüş gibi davranıyorlardı ama ben ölmediğini biliyordum. İşlerini bitirdiklerinde, aynanın önüne geçtim. Aynadan bana bakan kadın yabani ve benden on yıl daha yaşlı görünüyordu. Mavi gözlerinin rengi solmuş, ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu; somurtuyordu. Aynaya bakmayı bırakıp elimdeki dövmeyi incelemeye devam ettim.

“Bizim kurtuluşumuz olman gerekiyordu,” dedi Élise. “Sana yardım edebilmek için elimizden geleni yaptık. Karşılığını bize böyle mi ödüyorsun? Kaçmaya çalışarak mı?”

Ona bakmaktan kaçınarak sessizliğimi korudum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

“Öldüğü için seviniyor musun, üzülüyor musun bilemiyorum,” dedi Zoé ve kafamda bir şalter attı.

“O ölmedi!” diye bağırdım yumruklarımı sıkıp. “O ölmedi,” diye tekrar ettim. Arkamı döndüm ve dizlerimin üstüne çöküp ağlamaya başladım.

Muhafızlar geldiğinde, ben hâlâ yerdeydim. Sert elleriyle beni kaldırıp koridorlar boyunca sürüklediler. Sonunda açık alana çıktık. Başımı kaldırdım ve nehrin sisi yüzüme vurdu. Ayakta dikilen binlerce trol gördüm. Hepsinin gözleri üstümdeydi. Karşımdaki sahne, düğünümüne benziyordu ama bu sefer yalnızdım. O zaman sunağın durduğu yerde ise bir giyotin vardı.

Tristan'ın babası etrafında bir dolu soyluyla, ağırlığına rağmen heybetli bir şekilde yürüyordu. Gözleri şişmiş ve

kırmızıydı ama önümde durduğunda yanaklarının kuru olduğunu gördüm.

Boğazını temizledi. “Eğer mümkün olsaydı seni bin kere öldürürdüm demekten başka söylenecek bir şey yok.” Hiçbir şey söylemedim. “Senin yüzünden Montigny evinin sonu geldi,” diye devam etti Kral. “Neredeyse bin dört yüz yıldır Trollus’a hükmediyorduk ve bu artık bitti. Senin yüzünden!”

Öfke içimde büyüdü. Oğlu olan Tristan’ı hiç önemsemiyordu. Sadece tahtın vârisi Tristan’ı umursuyordu. Onun üzüntüsü oğlunu kaybetmesinden değil, sahip olduğu gücü kaybetmesinden kaynaklanıyordu. Ayağa kalktım ve Kral’a baktım. “Eğer umurunda olan tek şey buysa, iyi ki iki tane vârisin var!”

“Roland, Tristan değil!” diye bağırdı Kral bana.

“Öldür onu!” diye bağırdı biri kalabalıktan.

“O bir hain!” Bunu söyleyenler melezlerdi. Beni Kral’a karşı hainlikle değil liderlerine karşı hainlik yapmakla suçluyorlardı.

“Üzgünüm,” diye özür diledim. “Böyle olmasını istememiştim.”

Pislikle kaplı bir madenci bana doğru tükürdü. “Yalan-cı,” diye bağırdı. “Hain! Onu sen öldürdün!”

Yanaklarım öfke içinde yandı. “Tristan ölmedi.” Cümlem dudaklarım arasında dondu vücudumu yakıcı bir acı kaplarken. Dizlerimin üstüne çöküp kıvranmaya başladım. Kalabalığın gürültüsünü duyabiliyordum ama yaşadığım acı nedeniyle neredeyse fark etmiyordum bile. Sanki kalbim göğsümden sökülüp çıkarılmıştı ve vücudumun geri kalanı onun yokluğunun acısını çekiyordu. Çığlık üstüne çığlık attım ve sonra duyduğum acı dindi. Bomboştum. Hiçbir şey yoktu.

“Artık öldü,” diye fısıldadı Kral. “Onun ölümünü yüzünden okuyabiliyorum.”

Cevap veremiyordum. Konuşamıyordum. Tek bildiğim şey bir parçam eksik hâldeyken yaşayamayacağımdı. Başımı kaldırdım ve yukarıda yanan ışık çemberine baktım. Güneş ışığı Trollus'a süzülüyordu. Sonra eğilip başımı giyotine koydum. Gözlerimi kapatıp bekledim.

Bir kalp atışı... İki... Üç...

Yaşama gücü ve duygular, içimdeki boşluğu doldurdu. Şaşkınlığım yaşadığım kaybetme duygusu kadar büyüktü. Gözlerim geri açıldı. “Tristan,” dedim.

Giyotinden bir ses çıktı ve bıçak düştü.

Cécile

“Durun!”

Ense kökümde keskin bir acı hissettim ama beklediğim gibi her şey kararmamıştı. Bir anlağına, başı kopmuş vücudumun bana işkence etmek amacıyla birkaç saniye daha yaşamaya karar verdiğini sanmıştım. Sonradan başımın yerinde olduğunu anladım. Giyotinin jilet gibi keskin bıçağının etimi kestğini ve omzumdan sıcak kanın aktığını hissedebiliyordum. Bir şey bıçağı tam zamanında durdurmuştu.

“Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı Kral.

“Eli, eline bakın. Renk geri geliyor.” Bu, Marc’ın sesi idi ve gülümsemeye başladım çünkü neler olduğunu içten içe çoktan anlamıştım. O ve yanında birkaçı elimi incelemek için kürsüye yaklaştı.

“O hâlâ yaşıyor,” diye fısıldadım aşağıdan Marc’a bakarak. Kimse bıçağı boynumdan kaldırmaya yeltenmedi. Ben de kendi kendime yapmaya çalışırsam boynumun kesileceğini düşünüp korkudan yapmadım.

Marc başıyla beni onayladı. “Biri saraya gitsin hemen. Bundan emin olmalıyız.” Konuşmakta tereddüt etti ve ekledi, “Bu işi bitirmeden önce...”

“Yarıda böldüğün için senin kafanı da uçurtmazsam kendini şanslı say, Marc,” diye bağırdı Kral ama sesinde bir rahatlama yoktu.

Marc arkasına döndü. “Eğer Tristan hâlâ bir şekilde hayata tutunuyorsa, onu öldürmek kesinlikle her şeyi bitirecektir. Tristan, şoku kaldıramayacaktır.”

“Durun, durun!” Bu sefer ses, uzaktan bağırان bir kadına aitti. “Hâlâ hayatta. Tristan yaşıyor.” Gelen, Kraliçe’nin sesiydi. Kalabalık yol açtı ve eteklerini toplayıp kendisinden beklenmeyecek bir hızla yanıma koştu. Bıçak yukarı kaldırıldı ve bir el elbisemin arkasından beni kavrayıp merdivenlerden aşağıya, zarar görmeyeceğim bir yere götürdü.

“Tristan hayatta ve kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan bu kızı rahat bırakacaksın, Thibault.” Konuşan düşesti. Küçük parmağını Kral’a doğru sallıyordu. “Onu rahat bırak!”

“Neden bırakacaktım?” dedi Kral. Sesi buz gibi soğuktu.

“Onu öldürürsen hepimizi yakarsın.”

Düşes’in dedikleri kalabalıkta fısıltılar hâlinde yankılandı ve sonra kalabalığa bir sessizlik hâkim oldu.

“Onu öldürürsen, bir daha gün ışığını görmeyi unutabilirsin. Ya da Trollus’u eski şanlı hâline getirmeyi...”

Kral duraksadı.

“O hâlde, öyle olsun,” dedi. “Bırakın yaşasın.” Gözleri benimkilerle buluştu ve sessizce ekledi, “Şimdilik.”

Bir hizmetçi yukarı çıktı. “Prens Tristan, Leydi Cécile’i istiyor.”

“İyi ki başı yerinde kalmış o zaman,” diye söylendi Düşes. “Benle gel, kızım.”

Başımla olumlu anlamda salladım. Ona yakın kalmaya çalışıyordum, saraya geri yürümeye başladık. Kendimi Tristan'a doğru koşturmak için zor tuttum. Acele etseydik her şey çok daha kolay olurdu çünkü yavaş ilerlemek sadece daha fazla düşünmeme neden oluyordu. Düşünmek ise kuşku beraberinde getiriyordu. Ya bunların hepsini hayal ettiysem? Sluagi ve Tristan'ın neredeyse ölüşünü değil ama sluag saldırmadan birkaç saniye önce hissettiğim şeyleri... Bunları hatırladığım kadar derinden hissetmiş miydi, yoksa arzularım ve kendi hislerim mi böyle düşünmeme mi neden olmuştu?

Öfkesini hissedebiliyordum. Ya beni çağırmasının nedeni bu idiyse? Benim düşündüğüm gibi aşkıni itiraf etmek için değil de yaptığım şey yüzünden benden nefret ettiğini ve beni bir daha görmek istemediğini söylemek için mi çağırıyordu yoksa? Onun yanından ve Trollus'tan sonsuza dek sürgün edilmek...

Tristan'ın odalarına giden bir koridora döndük ve önümüzdeki kapı ağzına kadar açıldı. İçerden Anaïs çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Koridoru döndü ve önünde üçümüzü görünce donup kaldı. Akmış makyajı ve elindeki mendilini gözümünden kaçmadı ama yüzündeki öfke yanında bunlar sadece ikinci plandaydı. Sürme çekilmiş gözlerinde bir katilin bakışları vardı ve bu koridorda yalnız olsaydık beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

Eğilerek selam verdi. "Majesteleri. Leydim."

"Anaïs." Kraliçe başıyla selam verdi.

"Ekselanslarının hızla iyileştiğini bilmek sizi memnun edecektir." Anaïs dikleşti ve kendini bu kadar iyi kontrol edebildiği için hakkını vermem gerekiyordu. "Müsaadenizle." Bir anlığına tereddüt etti ama sonra bizim geldiğimiz yöne doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

"Harika bir haber!" dedi Kraliçe, Anaïs ve benim ara-

mızdaki gerginliği hiç fark etmemişti. Düşes fark etmişti ama hiçbir şey söylemedi.

Üçümüz aceleyle Tristan'ın odasına girdik. Yatağının ortasında yatıyordu ve etrafında yastıklar vardı. Kaşlarındaki çatmıştı ama bizi görünce gevşedi. Bakışlarını bana çevirdi ve hem ondan hem de benden gelen rahatlama duygusunu hissettim. Bana kızgın değildi.

“Sana zarar verdiler mi?” Yastıklardan destek alarak kalkmaya çalıştı ama annesi hemen onu geri yatırdı. “Dinlenmelisin, Tristan.” O sanki kundaktaki bir bebekmiş gibi, annesi etrafındaki yastıkları kabarttı ve örtüleri iyice üstüne çekti.

Tristan, üstüne düşülmesinden başta rahatsız olmuş gibi göründü ama yine de gülümsedi. “Teşekkürler, Anne.”

Sonra bana baktı. Saç şeklime, giydiğim siyah elbiseye ve çok geç fark ettiğim ensemde damlayan kana... Gelmeden önce kanı temizlemeliydim. “Ben gayet iyiyim,” diye ikna etmeye çalıştım onu. “Sapasağlam...”

Tek kaşı yukarı kalktı. “Yalan söylemeyi beceremiyorsunuz, leydim.”

Tristan'ın, ben etrafı görebileyim diye bana bıraktığı ışık yatağın üstüne sıçramak için tam da bu anı seçti. Etrafta süzülüyor, daireler çiziyor ve Tristan'ın başının üstüne uçuyordu. Sonuç, herkesin dikkatini çeken bir ışık gösterisi olmuştu.

“Bunca zaman boyunca seninle mi kaldı? Saatler önce yok olması gerekiyordu,” dedi Tristan şaşkınlık içinde. Açıkçası, ben fark etmemiştim bile.

“Bir insanın trol büyüsunü kontrol etmesi mümkün değildir,” dedi Düşes işaret parmağıyla çenesine hafifçe vururken duvardaki aynadan ışığın yansımalarını izlerken.

“Ah, onu ben kontrol etmiyorum,” dedim. “Burada olmak istediği için burada.”

“Burada olmak istediği için buradaymış, hah!” Eliyle ışığı savarmışçasına bir hareket yaptı.

Tristan dikkatini bize vermiş gibi görünmüyordu. “Kes şunu!” dedi sertçe ışığıma. Işık, Tristan’ı duymazlıktan geldi ve söz dinlemez bir çocuk gibi odanın içinde uçmaya devam etti. “Hey sen,” dedi Tristan parmağıyla onu işaret ederek. “Buraya gel.” Gözle görülebilir bir tereddüt içinde, ışık ona doğru süzüldü ve açık eline kondu. “Bu benim büyüümün bir parçası,” dedi. “Ama sanki bir şeyler değişmiş,” dedi. Işığın derinliklerine baktı. “Amacını yerine getirmeye kararlı görünüyor.”

“Hangi amaç?” diye sordum. Kafam karışmıştı.

“Senin yolunu aydınlatmak.” Işık, onun elinden uçup benimkine kondu.

Düşes’in yüzüne bir tatmin olmuşluk ifadesi yerleşti ama hiçbir şey söylemedi.

Tristan boğazını temizledi. “Cécile ile yalnız konuşmam gerekiyor.”

Kraliçe odadan çıktıktan sonra yatağın yanına yürüdüm. Tristan gözleriyle üstümü başımı iyice incelerken, parmaklarım endişe içinde örtülerle oynadı.

“Hayatıma girdiğinden beri bir anım bile boş geçmedi.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Böyle olmasını hiç istememiştim.”

Elini, elimin üstüne koydu ve parmaklarımız birbirlerine kenetlendi. Cildi yeniden ısınmıştı, büyüünün gücüyle içten içe yanıyordu. “Olanlar senin suçun değil. Marc sana ne demiş olursa olsun, senin suçun değildi.”

Başımı kaldırdım. “Ne dediğini nereden biliyorsun? Bilincin yerinde değildi.”

“Hayır, yerindeydi.” Tavana baktı. Başparmağını elimin üstünde gezdiriyordu. “Hareket edemiyordum, gözlerimi açamıyordum, konuşamıyordum ama duyabiliyordum. Hissedebiliyordum.”

“Ne kadar korkunç!”

“Çok da değil.” Dudakları yarı gülümser bir hâl aldı.

“Ah.” Baştan aşağı kıpkırmızı oldu. “Tanrım...”

“Küfür dağarcığım çok genişledi.”

Elimle ağzımı kapattım. Çok utanmıştım. Sonra bir anda fark ettim... “O zaman, biliyorsun...”

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Beni iyileştirmek için büyü kullandın.”

“Ve başarısız oldum,” dedim sesimdeki acıyı gizlemeye çalışarak.

Tristan kolunu ışığa doğru tuttu. Seneler öncesine aitmiş gibi görünen yaraları gösterdi. “Başarısız olmadın.” Gözleri benimkileri aradı. “Bir süredir kanında büyü olduğundan şüpheleniyordum. Bana neden söylemedin?”

“Bilmiyordum,” diye fısıldadım. “O ilk denememdi ve onun büyülerini tam olarak yapamadım bile. Zehir vücudu terk etmedi.”

“O kim?”

Zorla yutkundum. Elini bıraktım ve sakladığım yerden kara büyü kitabını çıkarıp ona verdim. Kitabı tanıdığı yüz ifadesinden belliydi. “Bunu açabiliyor musun?”

“Evet.”

“Laneti bozmakla alakalı bir şeyler anlatıyor mu?”

“Hayır, ama içinde troller üstünde kullanılabilecek büyüler var,” dedim. Cevabımla biraz da olsa rahatlayışını izledim.

Tristan başını olumlu anlamda salladı ve kara büyü kitabını bana uzattı. “Bunu bir sır gibi sakla,” dedi. “Kimse bunun hakkında bir şey bilmemeli.”

Kitabı dolaptaki yerine geri koydum ve yatağa geri döndüm. Endişeliydim. Bir cadı olduğumu bilmek Tristan’ın benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirecek miydi? Anushka’nın yaptıklarını düşününce, değiştirse bile ona hak verirdim. “Kızdın mı?” diye sordum alçak sesle.

Başını hayır anlamında salladı. “Benim hayatımı kurtardın, Cécile. Çoğu insanda senin yaptığını yapabilecek cesaret yok.” İç geçirdi. “Beni Trollus’a geri getirdiler. Babamın sana yapmayı planladıklarını duydum. Sen ölmediğini bilsen de onlar sanki ben çoktan ölmüşüm gibi davranıyorlardı. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zar zor nefes alabiliyordum ve sonra...” Cümlesini yarıda kesti ve sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözleri uzaklara daldı. “Ve sonra zehrin üstümdeki etkisi geçti. Ölümüne çok yakındım.” Gözleri boynuma takıldı. “Hem de çok yakın.”

Büyünün yanaklarımı okşadığını hissettim ve saç iğnelerinin yere düşüşünü duydum. Büyü, saçlarımı açtı ve sırtıma döktü. Banyodan dolayı hâlâ nemliydim.

“Bir bölümü atladın,” dedim. Sesim titriyordu. “Öldüğün kısım hakkında hiçbir şey söylemedin.”

Tristan gözlerini kapattı. “Şimdi iyiyim.”

“Şimdi, evet,” dedim. Bütün vücudum titriyordu. “Ama o zaman durum böyle değildi. Öldüğünü hissettim! Kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissettim. Sanki...” Sakinliğimi korumakta zorlanıyordum. “Gitmiştin,” dedim. İstirapla dolmuştum.

“Ama artık iyiyim,” dedi. Sesi katıydı. Beni elimden tutup çekti; devasa yatakta isteyerek kolunun altına girdim ve ona sarılıp başımı göğsüne koydum. Uzun zamandır bu anı bekliyordum. Şimdi burada, Tristan’ın kollarında olduğumda inanamıyordum.

“Nasıl?”

“Ne nasıl?”

“Hayata nasıl döndün? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki uyuduğunu sandım. “Güçlü biri bana bir iyilik yaptı,” dedi sonunda. “Ona çok borçlandım.”

Kim olduğunu sormak için ona döndüm ama o anda odada buz gibi bir rüzgâr esince soramadım. Bir kadın sesi, “Onun bilmesi gerekmiyor. Bir anlaşma yaptık. Sen ve ben, lanetlenmişlerin prensi,” diyerek odayı doldurdu.

Her şey bulanıklaştı. Buz gibi havadan korunmak için örtüyü üstümüze çekip Tristan’a iyice sokuldum. Ne düşündüğümü bile hatırlayamıyordum.

Tristan sırtımı okşarken ben de başımı göğsüne iyice yaslayıp kalbinin güçlü atışlarını dinledim. Ama rahatlayamıyordum. Kral ve Trollus’un neredeyse tamamı benden nefret ediyordu. En çok da melezler... Tristan’ın planlarını tehlikeye sokmuştum ve bu yüzden birçok hayatı riske atmıştım. Trollus’un kurtuluşunu sağlamam gerekiyordu ama ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunlar yetmiyormuş gibi Tristan’ı ondan çaldığım için Anaïs’in beni öldürmeyi planladığından da emindim.

Yorgunluğun, Tristan’ı sonunda ele geçirdiği ve uykuya sürüklediğini fark ettim. Çok geçmeden aynısını bana da yaptı. Çevremdekiler tarafından yönetilen bir piyon olmaktan kurtulamazsam uzun süre hayatta kalamazdım. Guerre oynamayı öğrenmek bana en azından bunu öğretmişti. En kısa zamanda harekete geçmem gerekiyordu. Bir plan kurmaya çalıştım ama zihnim gittikçe ağırlaşıyordu. Sanki bu, böylesine yakın olabileceğimiz son anmış gibi Tristan’a yapıştım. Belki de öyleydi... Ama şimdi bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Yalnızca sabah, cevapları yanında getirebilirdi.

Saatler sonra uyandım. Bütün gece sluaglarla, karanlıkla ve Tristan’ın ölümüyle alakalı kâbuslar görmüştüm. Ölümün, eti kesen neşter gibi bağımızı kestiği anı tekrar

tekrar yaşadım. Yalnızlık... Sanki bu dünyada benden başka kimse yok gibiydi. Biri böyle bir şeyi nasıl kaldırabilir bilmiyordum. Yıllarca, hatta on yıllarca bağlı olduğun birini kaybettikten sonra hayata tutunabilmek nasıl bir güç gerektirirdi? Marc'ın elindeki kararmış dövme, eldiveni ni hiç çıkarmayışını düşündüm, onun adını ağzına almaya bile dayanamadığını hatırladım.

Işığım da benimle beraber uyanmıştı. Sanki uykusu varmış gibi loş yanıyordu. Işığı altında, Tristan'ın sol elindeki işlemelerin üstünde parmağımı gezdirdim nazikçe. En iyi dantellerden bile daha ayrıntılı ve narin bir işlemeydi. Artık altın rengiydi, çünkü ben güneşin çocuğuydum. Bir trol ile bağlanan ilk insan, bir trol prensi ile...

Tristan iç geçirdi. Nefesi yanağımı ısıttı. Uykusunda bana sarılıp elini karnıma koymuştu. Daima soğuk olan ayaklarım, onun bacaklarına yaslanmıştı ve ilk defa ısındıklarını hissetmiştim. Sarılışına rağmen yataktan kalkmaya çalışırken vücudum bana karşı koyuyordu. Onu uyandırmama çabalarım karşı, gözleri açıldı.

"Dinlenmen gerekiyor," dedim. "Çok yoruldun."

"Dinlenmeye zaman yok," diye cevap verdi üstünü değiştirirken. "Birkaç kişinin endişelerini gidermem gerekiyor. Bir de ağaç var tabii."

"Bir gün bile bekleyemez mi?"

"Bekleyebilir, ama riske atmamayı tercih ederim." Kılıcını beline taktı. "Marc sana eşlik etmediği sürece burarlardan ayrılma. Bazıları, dünkü olayların nedenini yanlış anladı ve haksız bir sadakat duygusu ile senin peşine düşmelerini istemiyorum." Yanağımdan öptü. "Beladan uzak dur."

O gittikten sonra, kendimi oyalamak için bir şeyler

bulmaya çalıştım ama bir türlü hiçbir şeye odaklanamıyordum. Çok kısa sürede çok şey değişmişti. Her şeyin ben Angoulême'nin tuzağına düşmeden önceki gibi olması imkânsızdı.

Tristan'ın keyfi yoktu ve endişeliydi. Onun huzursuzluğu beni bir gölge gibi takip ediyordu. Keşke neler döndüğünü bilmenin bir yolu olsaydı. Melezlere ne diyordu? Olanlardan sonra beni affetmeleri mümkün müydü, yoksa yardımımıza en çok ihtiyaç duyanlarla olan ilişkiyi onarılamayacak kadar zedelemiş miydim?

Okumaya çalıştığım romanı bir kenara atıp balkona çıktım ve piyanomun durduğu bahçeye indim. Müzik sayfalarına hiç dokunulmamıştı. Sayfaları karıştırdım ve uzun bir parça seçip piyanonun başına oturdum. Öyle çok yetenekli falan değildim. Kısa parmaklarım bunu engelliyordu, kendi çapımda iyi çalışıyordum. Parmaklarım ağrıyana kadar piyanonun başında oturdum ama şarkı söylemeyi reddettim. Onu çağırmayacaktım. Hazır olduğu zaman kendiliğinden bana gelecekti.

“Oldukça yetenekli bir müzisyensin ama itiraf etmeliyim ki şarkı söylemeni tercih ederim.”

Piyanonun tuşları, parmaklarımın altında sertçe inledi ve donup kaldım. Yavaşça, omzumun üstünden baktım. Dük Angoulême, merdivenlerin başında duruyordu. Altın başlıklı bastonunu iki eliyle yatay biçimde tutmuştu. “Belki bana şarkılar söylersin, küçük kuş.”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Çok yazık.” Piyanoya doğru yürümeye başladı ve ben de aceleyle ayağa kalktım; aramıza biraz mesafe koymak istiyordum. Gerçi bu bir işe yaramazdı. Eğer buraya beni öldürmeye gelmişse, yapabilecek pek bir şeyim yoktu.

“Burası benim özel bahçem,” dedim. “Burada olmaya hakkın yok.”

“Doğru.” Parmağını, piyanonun parlak yüzeyinde gezdirdi. “Ama bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok, değil mi?”

“Ne istiyorsun?”

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve sahte bir şekilde gülümsedi. “Çok büyük şeyler, Cécile. Hepsini de elde etmeye niyetliyim. “Tristan’ın bana önceden verdiği narin, cam gülü eline alıp çevirdi. “Dün baya bir olay çıkardın.”

“Amacın da buydu zaten, değil mi?”

“Aynen öyleydi ama planımın bu kadar iyi yürümesi beni bile şaşırttı.” Gülü, koklamak için burnuna götürdü ama gözleri hâlâ bendeydi. “Bir melez doğunca ne olur biliyor musun? Büyü gücü trol ebeveyninin gücünün yarısına bile erişemez. Ve o melez de bir insanla evlenirse, doğacak çocuğun büyü gücü olmaz. Yani kısacası, eğer bir melezin trol yanı sekizde birden az ise büyü gücü yoktur. Bir insan kadar zayıf ve aptaldır. Hastalığa ve yaralanmaya da o kadar açıktır.”

Sessizliğimi korudum. Lafın gittiği yeri çok iyi görebiliyordum.

“Büyü,” diye devam etti, “bizi üstün yapan şeydir. Büyüyü ortadan kaldırmaya yönelik her türlü hareketten nefret ederim.”

“Laneti bozmak amaçlı olanlar hariç,” diye karşı çıktım. Öfkem artıyordu. “Demek istediğin bu değil mi?”

“Ama laneti bozmadın.” Gülü bana doğru tuttu “Bu amaca hizmet etmesi gereken şeylerin hiçbirisi bir işe yaramadı.”

Gül parmaklarından kaydı. Nefesim kesildi ve taş zeminde parçalanmadan önce onu yakalamak için ileri doğru atıldım. Dokunuşumla, tozpembe renginde açtı.

“Siz ikiniz herkesi kandırdığınızı sanıyordunuz, değil mi?”

Dizlerimin üstünde ona doğru baktım. İçim korkuyla doluyordu.

“Ve belki de herkesi kandırdınız. Ben hariç...” Aşağı doğru uzandı ve kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. “İtiraf etmeliyim ki bu yaramaz gelin rolünü oldukça iyi oynadın. Ve Tristan... O kadar uzun zamandır rol yapıyor ki gerçek kimliğini hatırlayabiliyor mu, merak ediyorum.” Duraksadı. Sözlerini dikkatle seçiyordu. “On yaşına kadar her çocuğun eşit düzeyde eğitim aldığını biliyor olmalısın. Ondan sonra da loncalar eğitim vermeye başlar. Fırıncılar Loncası, Madenciler Loncası, Mimarlar Loncası vesaire...”

“Sadede gelin, Majesteleri.” Elinden kurtulmaya çalıştım ama bir kelepçe kadar sıkıydı.

“Benim kızım, Anaïs lonca eğitimi görmedi. Ben, o henüz gençken aklının başka bir amaca hizmet ettiğini fark ettim. O, askeri eğitim aldı. Stratejik davranır, merhametsizdir ve sadakatlidir ama...” İç geçirdi. “O yine de bir kadındır. Duyguları onu zayıflatıyor.”

Duyduğum öfkeyi yüzümde belli etmemeye çalıştım ama bunu başarmak zordu.

Dük, ağırlığını bastonuna verdi. Duruşu ve etrafını izleyişi bana bir akbabayı anımsatıyordu. “Duyguları ona ihanet etti. Haftalarca, sabahlara kadar ağladı ve Anaïs böyle şeyler yapan bir kız değildir. Bunun tek bir sebebi olabilir: Tristan onu başka bir kız için terk etmesi. Karısı için...”

Kaşlarımı çattım. “Dün böyle demiyordunuz, Majesteleri. Tabii, yalan söylemiyordunuz.”

Kahkahası bahçemde yankılandı, her yönden gelen ses benimle dalga geçiyordu sanki. “Böyle mi dedim? Emin misin?”

Gerçeği bilmeme rağmen kalbim, söylediklerinin ne kadarının yalan olduğunu bilmek istiyordu. Benimle bir oyunmuşum gibi oynamıştı.

“Bilge bir adam der ki: Söylenen gerçek, duyduğun gerçek olmayabilir. Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olacağını düşünmüştüm, küçük kuş.”

“Onu rahat bırak, Angoulême.”

Merdivenleri ikişer ikişer inerken Marc’ın çizmelerinin sesi yankılandı. Bahçede uzun adımlarla ilerledi ve Dük ile aramızda durdu. “Tristan, senin Cécile’e yaklaşmanı istemiyor.”

“Ona hiçbir şekilde zarar vermedim. Majesteleri’nin emirlerinden haberdarım.”

“Şu an vermemiş olman, amacının bu olmadığı anlamına gelmiyor.” Marc’ın Angoulême’yi geriye doğru itmesini şaşkınlıkla izledim. “Git, şimdi.”

Dük’ün yüzü karardı. “Bana dokunmaya nasıl cüret edersin, seni pislik herif! Senden daha yüksek rütbeliyim ben. Hem de her yönden.”

“Ben Tristan’ın verdiği emri uyguluyorum. Cécile’e yaklaşamazsın. En son kontrol ettiğimde, tahtın vârisi senden yüksek rütbedeydi. Hem de her yönden.”

Havanın ısındığını hissettim. İkisinin de büyüğü ortaya çıkıyordu. “Ben ölümden korkmuyorum, Angoulême,” dedi Marc hafifçe. “Peki ya sen?”

“Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun, evlat?”

Marc gülmeye başladı. “Hayır, ama seni Tristan buraya gelene dek oyalayabilirim. Onun seni yenebileceğini biliyorum. Seni öyle bir parçalarına ayırır ki geriye kalan tek şey sokakta bir kan lekesi olur.”

Angoulême’nin rengi attı. “Cüret edemez.”

“Şansını zorlamak istediğine emin misin?” Marc’ın sesi ürpermeme neden oldu.

Dük, bir kelime daha etmeden topukları üstünde dönüp aceleyle merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

Çılgınlar gibi atan kalbimi kontrol altına almaya çalıştım. “Bunu unutmayacak,” dedim.

“Unutmayacağı şeyler listesine bunu da ekleyelim o zaman,” diye mırıldandı Marc. “İyi misin?”

“İyiyim. Sanırım sadece beni korkutup Tristan’a bir mesaj göndermeye çalışıyordun.”

“Bunu amaçlıyordun.” Marc ellerini ceplerine soktu ve konuşmadan önce uzun bir süre piyanoma baktı. “Cécile, labirentte söylediklerim için özür dilerim. Davranışlarım için... Ben, sadece...”

Elimi kaldırıp onu susturdum. “Affedilecek hiçbir şey yok.” Koluna girdim ve iç geçirdim. “Haydi yürüyelim. Buradan uzaklaşmam lazım.”

Beni, her gördüğümde etkileyen cam bahçelerde gezdik. Her bitkideki inanılmaz detay, güllerdeki dikenler, ağaçların dibine yerleştirilmiş kozalaklar ve yaprakların üstündeki cam çiysler. Işık olmadan da güzellerdi ama üstlerine trol ışığı vurunca âdeta büyüleyici oluyorlar, hatta bu dünyaya ait değilmis gibi görünüyorlardı. “Bunu yapmak ne kadar zamanınızı aldı?” diye sordum. Bahçe o kadar gerçekçiydi ki eğilip koklayınca, çiçeklerin o tatlı kokusunu alabileceğimi düşünüyordum bazen.

“Üç yüz otuz yedi yıl.”

Sayıyı tam tamına bilmesinden dolayı gülümsedim. Trollere yakışır bir kesinlikti.

“Neden renk kullanmadılar? Trollus’un diğer bölgelerindeki camlarda renk kullanıldığını görmüştüm.”

“Bunu, Sanatçılar Loncası’ndan birine sorman gerekiyor ama tahmin yürütmeye kalkarsak... Gerçek olanın soluk bir kopyasını yaptıklarının farkındalığıyla renk kullanmamayı tercih etmiş olabilirler.”

“Belki de renklerini hatırlayamıyorlardır,” dedim gözlerimi kapatıp yemyeşil alanları ve rengârenk çiçekleri hayal ederken. Şimdiden, onlar sanki farklı bir hayattan ban hatıra kalmış gibi hissediyordum.

“Belki de öyledir.”

“Görmeyi hiç hayal etmiyor musun, Marc? Okyanusun önünde durduğunda dizlerinde dalgalanan suyu, dağlardan gelen karları ya da yakıcı yaz güneşini? Hasattan hemen önce altın rengine bürünmüş buğdayların arasında gezmeyi ya da çayırlarda dörtnala at sürmeyi istemiyor musun?”

Anılarımın ağırlığıyla bahçedeki taş banklardan birine oturdum. Bunları hiç hayal etmiyor musun?”

Marc bakışlarını benden çevirdi, bu yüzden yüzünün sadece yarısını görebiliyordum. Yüzünün bana dönük olan yarısı çok yakışıklıydı. Tıpkı kuzeni gibi...

“Hayır,” dedi. “Bunları hayal etmiyorum.”

“Peki, ne hayal ediyorsun?”

Sanki ona tokat atmışım gibi sarsıldı.

“Pénélope’yi” Sanki uzun süredir hiç telaffuz etmemiş gibi onun adını vurgulayarak söyledi. “Her gece... Gözlerimi ne zaman kapatsam...” Yanıma oturunca bank ağırlığıyla sarsıldı. Marc, başını ellerinin arasına aldı.

Nazıkçe, sol elini tuttum ve her zaman giydiği deri eldiveni çıkardım. Mürekkeple yapılmışa benzer siyah desen parmaklarına kadar uzanıyordu. Kendine göre, üzücü bir güzelliği vardı. “Bana ondan bahseder misin?”

Başını evet anlamında salladı. “O... O, Anaïs’in ablasıydı ama tek ortak yanları güzellikleriydi. Pénélope, o çok tatlı ve nazikti. Çocukluk arkadaşydık. Ona ne zaman âşık olduğumu hatırlamıyorum. Bazen, oldum olası, hep onu sevmiş olduğumu düşünüyorum.” Sesi çatladı ve parmakları benimkilere sıkıca kenetlendi. “Onunla evlenmek is-

tedim ama babam karşı çıktı çünkü o... Yakın zamanda, onun bir kan hastalığı olduğu ortaya çıktı. Böyle şeyler çocuklara da geçer.”

Hafifçe iç çektim. Trollus’a gelmeden önce böyle şeylerden haberim bile yoktu ama buraya geldiğimden beri iki çocuk bu sebepten ölmüştü. Kanın pıhtılaşmaması... En küçük yara bile onlar için ölümcül olabilirdi.

“Biz de sevgili olduk ve uzun bir süre böyle devam ettik. Bunun olmasına izin verdiğim için çok aptalım,” diye devam etti Marc. “Belki vermeseydim, hâlâ hayatta olabilirdi.”

“Hamile kaldı, değil mi?” diye sordum alçak sesle.

“Evet.” Zorla yutkundu. “Mutluydu. Doğumdan sağ çıkabileceğini düşünüyordu ama ben biliyordum.” Omuzları çöktü. “Doğumun onu öldüreceğini biliyordum.” Ayağa kalktı. “Sana bir şey göstermeme izin ver.”

Beni, etrafı cam güllerle kaplı dar bir alana götürdü. Ortasında, süslü bir fiskiye vardı ama havuza su yerine mavi, parlak bir sıvı akıtıyordu.

“Sıvı Pranga,” dedim aceleyle fiskiyeye doğru gidip.

“Tristan’la bolca zaman geçirdiğin belli oluyor,” diye kendi kendine güldü Marc. “Adı Ay İksiri.”

“Bu isim çok daha güzel,” dedim havuza bakarken. “Nereden geliyor?”

“İzle.”

Sonu gelmeyecek gibi görünen uzun bir süre boyunca bekledik. Sonra büyük bir damla havuza düştü.

“Yerler gökler adına,” diye mırıldandım. “Nereden geldi o?”

“Doğru açıdan bakman gerekiyor,” dedi Marc. “Şöyle.” Eğildi ve yukarı doğru baktı. Onu taklit ettim ve gördüklerime karşı şaşkınlık içinde kaldım. Gördüğüm havada asılı duran yuvarlak bir pencereye benziyordu ama sadece doğ-

rudan ona bakıldığında görülebiliyordu. Bu pencere Trol-lus'u değil, tamamen farklı bir yeri gösteriyordu. Taşlı bir tepe ve içinden akan parlak, mavi bir sızıntı görüyordum. Ben izlerken, mavi sızıntı bir damla oluşturdu ve ikimizin başı arasından küçük havuza düştü.

“Orası da neresi?” diye sordum dışımdan.

“Ay.”

Ona bakıp şaşkınlıktan gözlerimi kırptırdım.

“Gördüğün şey dünyanın doğasında meydana gelmiş bir yırtılma.” Doğruldu. “Bu sıvı, dünyayı ve ayı birbirine bağlar. Biz de onu trollerin kalplerini birbirlerine bağlamak için kullanıyoruz. Ya da bir trol ve bir insanın kalplerini...”

Elimi uzattım ve düşen bir sonraki damlayı tuttum. Tatmak için elimi ağzıma götürdüm, tatlılığını hâlâ hatırlıyordum. Marc elimi yakaladı. “Bir ömür boyunca sadece bir kere.” Elimi eğdim ve damlanın havuza düşmesine izin verdim.

“Labirentin güneyinde, güneşin parladığı küçük bir açıklık var. Varlığından çok az kişi haberdar. Bir gece, Ay İksirini küçük bir şişeye doldurdum ve labirentin anahtarını babamdan çaldım. Courville Kontu, nesiller boyunca labirentin gardiyanı olmuştur. Pénélope ile labirente girdik. Dar alanlardan ve sluaglardan çok korkardı ama yine de geldi. Dolunay altında kaderlerimiz bağlandı.”

“Başının büyük belaya girdiğinden eminim.”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Evet, ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ne bu dünyada ne de öbür dünyada bağı kırabilecek bir güç yok.”

Uzun süre bir şey söylemedi ve ben sessizliği bozmaya cüret edemedim.

“Altmış yedi muhteşem gün boyunca beraberdik. Sonra bebeği düşürdü. Bebek de Pénélope de öldü.”

Gözlerimden yaş akıyordu ama Marc'ın gözleri kupkuruydu. Bu acı için dökebileceği başka gözyaşı kalmadığını düşündüm. Acısını çok iyi hayal edebiliyordum çünkü ben de hissetmiştim. “Nasıl atlattın?”

“Yaşamak istemiyordum. Kendimi uçurumdan atmak istedim. Kalbime bıçak saplamak, Kafamı taşlara vurmak... Beni öldürebilecek her şeyi denemek... Onsuz yaşayamayacağımı düşündüm.”

“Nasıl yaşadın peki?” Başımı giyotine ne kadar isteyerek koyduğumu, Tristan'sız yaşayacağıma ölmeyi nasıl tercih ettiğimi hatırladım. Hem bizim aşkımız daha yeniydi. Bir ömre yayılmamıştı.

“O öldükten sonra, Tristan benim hep yanımda oldu. Kalbi durduğu anda, beni büyü ile bağladı ki hareket edemeyeyim. Tüm gücümle ona karşı koymaya çalıştım ama on beş yaşındayken bile aramızdaki en güçlü trollerden biriydi o. Uyuması gereken nadir anlarda da beni ikizlere emanet etti. Beni haftalarca bağlı bıraktı. Kendimi açlıktan öldürmemem için beni yiyip içmeye zorladı. Yeterince sakinleştiğimde de bana yaşayacağıma dair yemin ettirdi. Bana en iyi arkadaşı olduğumu ve ailesinin yaşamama ihtiyacı olduğunu söyledi.”

Uzun bir süre sessiz kaldık. Marc hatıralarına dalmıştı, ben de anlattıklarını sindirmeye uğraşıyordum.

“Zamanla daha iyi hissetmeye başladın mı?” diye sordum sonunda. “Acı azalıyor mu? İçinden bir parçanın kopmuş olması hissi hafifliyor mu?”

Marc başını olumsuz anlamda salladı. “Sadece alışıyor-sun.”

Gözlerimden yeniden yaşlar akmaya başladı. Yanaklarımdan süzülüp eteğimin ipek kumaşına döküldüler. Onun öleceğini, yaşayacağı acıyı biliyordu ama yine de onunla kaderini bağlanmıştı. Şu ana dek duyduğum en ce-

sur ve fedakârca şey bu olmalıydı. Üstüne şarkıların beste-
leneceği türden bir ak hikâyesi...

“Yeniden aynı şeyi yapar mıydın? Neler olacağını bili-
yor olsan.”

Uzaklara dalıp gülümsedi. “Gözümü bile kırpma-
dım.”

Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk. İkimiz de kendi
düşüncelerimize dalmıştık.

“Cécile, bana dışarıyı hayal ediyor musun diye sormuş-
tun.”

Başımı evet anlamında salladım.

“Bildiğim ve sevdiğim her şey Trollus’ta. Bütün anı-
larım burada. Ben buraya aitim, karanlığa... Ama sen...”
Elimden tuttu. “Sen buraya ait değilsin, Cécile. Burası se-
nin için iyi değil. Sen güneşe aitsin. Tristan da öyle.”

Fiskiyei dolanıp yanıma geldi ve alnımdan öptü. “Bir
yolunu bulmalısın.” Sonra arkasını dönüp yürümeye baş-
ladı ve sanki her saat başı daha da ağırlaşan bu yükü beni
baş başa bıraktı.

“Ne kadarını duydun?” diye sordum Marc beni duya-
mayacak kadar uzaklaşınca.

Tristan arkasına saklandığı köknar ağacının oradan çıktı.
“Büyük kısmını,” diye itiraf etti.

“Başkalarının konuşmalarını dinlemek çok kaba bir
davranıştır.”

“Biliyorum.” Fiskiyei yürüdü ve ayı gösteren pence-
reden baktı. “Az önce korktuğunu hissettim.”

“Angoulême beni ziyarete geldi.” Arkamı fiskiyei
döndüm ve eteğimi düzelttim. “Neden oldukları hakkın-
da böbürlenmek için geldiğini düşünüyorum. Bu arada,
sanırım aramızdaki kavgaların rol gereği olduğunu bir sü-
redir biliyor.”

“Uğursuz, kötü ruhlu çıban!” dedi Tristan dişlerinin

arasından konuşarak. “O tam bir korkak, ağzı köpek gibi kokan, her şeye burnunu sokan bir pislik!”

Sormadan önce küfretmeyi bitirmesini bekledim. “Eskisi davranmaya devam mı edeceğiz? Bunun bir anlamı kaldı mı?”

“Bilmiyorum.” Tristan kafasını kaşımaya başladı. “Öyle davranmaya geri dönebileceğimi sanmıyorum, gerçi.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Ben de öyle hissediyordum. “Başka bir strateji mi uygulayacağız, o hâlde?”

“Evet.” Bir konuda kendiyle çeliştiği belliydi. Ağzını açtı ama sonra kapattı.

Somurttum. “Bana söylemediğin her neyse, söylemenin tam sırası. Artık aramızda sır olamaz, Tristan.”

Derin bir iç geçirdi. “Biliyorum, ama burada konuşamayız. Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Tristan, muhafızlarımı atlatmak için beni bahçenin arkasına iyice gizlenmiş bir geçide götürdü. Nehre inen dolambaçlı bir yoldan, ardından da küçük köprülerin birinden geçtik. Vadiye doğru uzun yolu yürüdük; nehrin oradaki yol ayırımına vardığımızda ayaklarım yürümekten ağrıyordu. Nehir Yolu’nu koruyan muhafızlar, oturdukları banktan çaktırmadan bize bakıyorlardı. Muhafızlarımın her zamanki gibi bize eşlik etmemesine rağmen suyun sağa doğru ayrıldığı yola döndüğümüzde bir şey demediler.

Girdiğimiz tünelde akan suyun gürültüsü yankılanıyordu ve kısa zaman içinde Trollus’un soluk ışığı kayboldu. Geriye sadece ben, Tristan, ışığım ve Tristan’ın yolu aydınlatan büyük trol ışığı kalmıştı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin.”

Tünelin duvarsız kısmına varınca Tristan durdu. Su, sürtünerek düzleştirdiği bir yerden aşağıya doğru iniyordu ve iki yanında da merdivenler vardı. Binayı tamamı ile su basmıştı ve akan su siyah, büyük bir göl oluşturuyordu.

“Tören alanı.” Tristan’ın ışığı bizden uzaklaştı, uzaklaştıkça da büyüdü. Küçük bir tür güneş hâlini alana kadar...

“Yerler gökler adına,” diye fısıldadım gördüğüm her şeyi sindirmeye çalışırken. Hiç bu kadar büyük bir bina görmemiştim. Devasa, dairesel bir tiyatro gibi tasarlanmıştı. Her yandan basamak oturaklar yükseliyordu ve Tristan’ın ışığı tavanı ancak aydınlatabiliyordu.

“Tarih kitapları, Düşüş’ten önce bu stadyumun kilometrelerce uzaktan görülebildiğini anlatır. Elli bin kişilik bir kapasitesi varmış; şu ana kadar inşa ettiğimiz en büyük bina bu. Dağ yıkıldığında, askeriyenin büyük kısmı bu binanın içindeydi. Bu yüzden yıkılmadı. Burası büyük miktarda büyü ve gurur taşır.

“Kral Xavier şelalenin aktığı deliği açtığında, akıntı miktarını Nehir Yolu’nu su altında bırakacağını anlayabilecek kadar iyi hesaplamamıştı. Trollus’u sel basmıştı. O yüzden yeni bir delik açtı. Trollus’tan taşan su, tören alanına aktı. Şimdi ilerideki kayaların arasından geçiyor ama nehir alabalığından daha büyük bir şeyin okyanusa ulaşabileceğinden emin değilim.”

Elimden tuttu ve beni merdivenlerden indirip koyu renkli nehir suyunun kıyısına getirdi. Taş sütunlardan birine bir sandal bağlanmıştı. Ben sandala binip iyice yerleştiğimde, ipi çözdü ve o da sandala atladı. Nazik akıntı çok geçmeden sandalı kontrolü altına aldı ve yavaşça gölde ilerlemeye başladık. İkimiz de kaygı hissediyor olmasaydık, yaptığımız şey romantik bile sayılabilirdi. Beni buraya bir amaç için getirmişti.

Tristan’ın konuşmasını beklerken etrafımdaki yastıklarla düzenledim.

“Yalnız olmak istediğim zamanlarda buraya gelirim,” dedi sonunda. “Düşünmek, bazen de uyumak için. Bura geliyorum çünkü burası bana bazı şeyleri anımsatıyor.”

Işık iyice parladı. Duvarlardaki, savaş sahneleri ile ilgili oymaları ve resimleri ortaya çıkardı. Zaman, çoğu resmi ve oymayı yok etmişti ama resmedilen yıkım ve katliamı saklayacak kadar değil. Bölüklerce Trol askerlerine baktım. Kadınlar ve erkekler... Yüzleri güzel ama acımasızdı. Yıkılmış şehirler, ceset yığınları, trol hükümdarlarının ayaklarına kapanan insanlar... Zincire vurulmuş insanlar, kanayan ve açlıktan zayıflamış olanlar...

Gözlerindeki hüznün ve umut yoksunluğu...

Ürperince kadife pelerinine sıkıca sarıldım. “Bana gösterdiğin tarih kitaplarını okudum, Tristan. Karanlık geçmişinizden bihaber değilim ve lanetin bu sahnenin yeniden yaşanmasını önleyen tek şey olduğunu düşündüğünün de bilincindeyim.”

Duvarları gösterdi. “Eğer tüm bunları biliyorsan, neden beni laneti bozmaya ikna etmeye çalıştığını hissediyorum? Lanet olsun, Cécile eğer biz serbest kalırsak başarabildiğin şey yalnızca buradaki yüzleri arkadaşlarının ve ailenin yüzleriyle değiştirmek olacak. İstedğin bu mu?”

“Bu ihtimali göz önüne almadığımı mı sanıyorsun?” diye çıkıştım. Anlattığı şey, tam olarak dediği hâliyle gözümün önüne geldi. “Bunun beni korkutmadığını mı sanıyorsun?” Ellerimin sakın durmasına ve sıkıca pelerinine sarılmaktan vazgeçmeye çalıştım. Terli avuçlarımı eteklerime sürdüm. “Aramızdaki fark şu Tristan: Benim geleceği kesin bir şey olarak görmüyorum. Olanların üstünden yüzyıllar geçti! Bunları yapan troller öleli çok oldu ve şu an yaşayan trollerin, atalarının günahlarının bedelini ödüyor olmaları doğru değil.”

“Onların serbest kalmasını ve kendi günahlarını işlemelerini mi istiyorsun?”

“Böyle olacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Yarın lanet bozulursa babamın atalarından daha iyi davranacağını mı düşünüyorsun?” Tristan ellerini şakaklarına bastırıp sinirle ovdu. “İntikam arzusu, onu atalarından daha kötü biri bile yapabilir.”

“Biliyorum,” dedim ona doğru eğilerek. “Bu yüzden o ölene kadar bekleyeceğiz. Sen kral olana kadar bekleyeceğiz. Çünkü *sen*, böyle şeyler yapmazsın.”

Tristan uzaklara daldı. “Benim onlar üstündeki gücümü gözünde büyütüyorsun. Halkımın her bir ferдинin yaptığı şeyleri ayrı ayrı kontrol edemem. Edebilseydim de, ölümsüz olmamamdan dolayı bu plan işe yaramaz. Yüzlerce insanı katletmek için bir kızgın trol yeter. Hatta binlercesini... Ve onların kanı da benim üstümde kalır çünkü o trolü dünyaya salmış olan ben olurum.”

“Peki ya böyle davranmamaları için onlara söz verdiğimiz?” diye sordum. “Sözcükleri dikkatlice seçilmiş, her türlü şiddete karşı gelen bir yemin ettirsek?”

Cevabı keskin bir gülüş oldu. “Bu yemini kime edecekler?”

“Sana...”

“Ah.” Gözlerini kırıştırdı ve bana döndü. “Troller için verdikleri yeminden kurtulmalarının en kolay yolu nedir biliyor musun?” Cevabımı beklemedi. “Yemini ettiği trolü öldürmek. Sırtımda hedef tahtasıyla geziyor gibi olurum. Bir hafta bile hayatta kalamam.”

“O zaman onlara seni öldürmemeleri üzerine bir yemin daha ettir!”

Başını iki yana salladı. “O zaman da seni öldürürler. Bunun için de yemin ettirirsem, seni öldürmesi için başka bir insan tutarlar. Onları bu şekilde kontrol etmeye çalışmak işe yaramaz.”

İrkildim ve başımı eğip ellerime baktım. Sözlerindeki

çaresizliğin beni ele geçirmesini önlemeye çalıştım. “Her iki şekilde de, onları hafife aldığını düşünüyorum,” dedim yavaşça. “Burada uzun süredir yaşamadığımı biliyorum ama gördüğüm kadarıyla trollerin çoğunda şiddet ve baskı eğilimi yok. Bunların ikisini de yeterince gördüler. Hatta değiştirmek istedikleri şeyler bunlar. Aradaki birkaç çürük elmayı kontrol altında tutan sadece sen olmazsın, onlar da buna yardım eder.”

“Peki ya, yanılıyorsan?” Tristan, bıkkınlığını belli eden keskin bir ses çıkardı. “O zaman ne olacak? Cadı, lanetiyle insanlığı kurtarmış bile olabilir ve laneti bozmak insanlığın sonu demek olabilir. Eğer lanet bozulursa, senin türün benim türüme karşı sahip olduğu tek gücü de kaybeder.”

“Peki, burada, bu şekilde kalmanın bedeli ne?” diye karşı çıktım. “Daha iyi bir çözüm olmalı.”

“Cadı, tek çözümü buldu. Onun yaptığını bozmayacağım.”

Şaşkınlık içinde ona bakmaya başladım. “Ondan sanki bir tür azizmiş gibi bahsediyorsun ama sana garanti veriyorum, değil.” Duvar gibi yüz ifadesinde bir şeyler aradım. “Trollerin kötü olduğuna inanmakta neden bu kadar ısrarcısın?” *Ve neden kendisinin de duvardaki resimleri yapan fırçadan çıktığını kanıtlamaya bu kadar istekliydi?*

Tristan bakışlarımdan kaçındı, etrafımızı çevreleyen ışıklar söndü ve geriye sadece benim küçük ışığım kaldı. “Bencilliğin doğamızda olduğunu ve çok kötü şeyler yapabilecek bir güce sahip olduğumuzu düşünüyorum,” dedi en sonunda.

“Kötü insanlar da var,” diye karşı çıktım. “Ama o insanların bir mağaraya kapatılmasını önermiyorsun.”

“Bir insan ne kadar zarar verebilir? Devasa bir orduya hükmeden Trianon Vekili bile bir trole kıyasla çok az şey yapabilir. Tek bir trol bile Trianon’un tamamını toz hâli-

ne getirip bütün halkını öldürebilir. Büyüsü onu sadece kılıçtan değil, ona sıkılan mermilerden de korur. Bir top güllesi bile onun kalkanını kırmaya yetmez.”

“Ama bir trol neden böyle şeyler yapmak istesin ki?” Sözlerim onun mantığına karşı çok zavallica geldi. Haklıydı. Troller büyük bir yıkım potansiyeline sahipti ama doğalarında olduğunu iddia ettiği kötülüğü göremiyordum. “Hepsi Anogulême gibi değil!”

“Ama onun gibi olanlardan yeterince var,” dedi nazikçe. “Ve ileride yapabilecekleri şeyleri yaptıklarını varsayarak halkımın bir kısmını idam ettiremem, Cécile. Böylesi daha iyi. Trollus’a hâkim olup kontrolü elimize aldığımızda ve ben planlarımı yürürlüğe koyduğum zaman, büyüye ihtiyaç duymadan hayatta kalmamız mümkün olacak. Belki nesiller sonra trol kanı, lanetin bizi etkilemeyeceği kadar seyrelecek.” Elimi tuttu. “Biz bu dünya için fazla güçlüyüz. Hapsedilmemiz herkes için en iyisi.”

“Bu dünya için fazla güçlüsünüz çünkü buraya ait değilsiniz,” dedim elimi elinden kurtarıp. “Belki ait olduğunuz yere geri dönmelisiniz.”

Tristan durgunlaştı. “Dönemeyiz. Eğer dönebilseydik, halkımı anında oraya geri gönderirdim.”

Nefesim kesildi. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum. “Nereye?”

“Burada olmaya devam edeceğiz ama tam da değil. Gölge ve aydınlık arasında bir yerde olacağız.”

“Eh, çok üstü kapalı oldu.” Kaşlarımı çattım. “Bir ismi var mı?”

Yavaşça başını olumlu anlamda salladı. “Var ama bilmesen daha iyi. O ismin belli bir gücü vardır ve onların dikkatini şuan üstümüze çekmek istemem.”

“Kimlerin?” diye sordum. “Orada başka troller de mi var?”

“Evet, gerçi onların buraya çağırılmaya gönüllü olduklarını düşünmüyorum.” Yüzünü ekşitti. “Bizi, trolleri ilk çağıran insanlar oldu ve biz de bu takma adı kullandık çünkü üstümüzde hiçbir gücü yoktu. Ama aslında trol değiliz.”

Elimi şakaklarıma bastırdım. “Nesiniz, o hâlde?”

Tristan başını olumsuz anlamda salladı. “Bilmesen daha iyi.”

Mutlaka bir sırrı oluyordu. Benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görünüyordu ama ben ne zaman bir sırrı çözmek üzere kapılarını aralasam altından başka bir tane daha çıkıyordu. Beni sürekli bilgisiz bırakmasına sinir oluyordum. Bunu, benim iyiliğim için yapıyor gibi görünüyordu ama ben bir çocuk değildim. Gerçeği öğrenmeyi hak ediyordum. Yüzümden mi yoksa aramızdaki bağdan mı hissetti bilmiyorum ama Tristan öfkemi görünce konuşmaya başladı.

“Benim türüm her zaman dünyalar arasında yolculuk etme ya da istedikleri yerlere gitme yetisine sahipti ve genellikle de gittikleri yerlerde sorun çıkarırlardı,” dedi. “Dört yüz yıl önce adamlarım buraya geldi. Lumière Adası’na ve altına âşık oldular.” Bir anlığına düşündü. “Aşk doğru sözcük değil. Saplantı demek daha doğru. Ama altını yanlarında geri götüremiyorlardı. Geldikleri yerde altın diye bir şey yoktu.”

Elini cebine attı ve altın bir madeni para çıkarıp çevirmeye başladı. “Sonra, demirin de olmadığı ortaya çıktı. Ama burada, her şeyde demir var. Suda, yediğimiz bitki ve hayvanlarda ve kanında...” Bakışları altın paradan benim gözlerime çevrildi. “Sonra, burada çok uzun süre kaldıklarından geri dönemediklerini fark ettiler. Vücutlarına geçen demir buna izin vermiyordu. Ve kaldıkça da, ölümsüzlüklerini kaybettiler.”

Paltosunun ve gömleğini kolunu sıyırıp yaralarını gösterdi. Sahip olduğu tek yara izleri bunlardı. “Hâlâ demire karşı duyarlıyız. Demirle açılan yaralar yavaş iyileşir ve eğer yeterince derin olurlarsa, kanamadan ölebiliriz.”

Elimle ağzımı kapattım. “Çok üzgünüm. Bilmiyordum.”

Sırıttı. “Düşündüğünün aksine, ölümü birkaç yaraya tercih edecek kadar kibirli biri değilim.” Ama gülümsemesi kısa sürdü, parayı cebine koyarken yüzünden düştü gitti. “Bu dünyada sıkışıp kalınca, onlar da yerlilerine hükmetmeye koyuldular. Anushka’nın dağı yıktığı o kaderlerini belirleyen güne kadar durdurulamadılar.”

Kaşlarımı çattım. “Peki, o sırada dağda olmayan troller? Onlara ne oldu?”

“Neredeyse tüm troller oradaydı,” dedi Tristan. “Kral Alexis’in doğum günüydü. Gelmemek için bir mazereti olanlar bile Trollus’un sınırları içine getirildi.”

“Peki ya geldiğiniz isimsiz yerdeki isimsiz akrabaların bu dünyaya geliyorlar mı?”

“Gelmeye cesaret edemiyorlar. Bu dünyaya gelmek demek lanete yakalanmak demek. Ama bizi uzaktan izliyorlar.”

“Ah.” Suyun derinliklerine bakmaya başladım. Olan biteni yavaş yavaş anlıyordum. Bu bilgiyi beni korumak için saklamıyordu, kendini korumak için saklıyordu. Kendini benden korumak... “O hâlde, Anushka türünüzün gerçek ismini biliyordu. Ve onun yaptıkları yüzünden, bana gerçek isminizi söyleyecek kadar güvenmiyorsun.”

“Evet.” Bunu o kadar basit bir şeymiş gibi söyledi ki bana güvensizliği canımı acıttı.

“Sluaglar,” dedim canımın acısını bir kenara bırakarak. “Onlarda mı oradan geliyor?”

Başıyla onayladı. “Evet, onlar karanlık sarayın yaratık-

ları. Bizi buraya kendi başlarına takip etmiş olmaları da mümkün ama ben sluağları *onun* gönderdiğine inanıyorum. Sürekli göndermeye devam ediyor olmalı çünkü o lanet şeylerden bir türlü kurtulamadık.”

“O kim?”

Parmağını kılıcının kabzasında gezdirdi. Apaçık bana bunu söyleyip söylememeyi düşünüyordu. “Geldiğimiz yer iki saray tarafından yönetilir. Benim çok çok büyük amcam Yaz Kralı’dır. O da Kış Kraliçesi.”

Üstümden bir titreme geçti, havada buz kokusu aldığımı yemin edebilirdim. Bir şeyler anımsıyormuş gibi oldum ama ne olduğunu bir türlü çıkaramadım. “Onun da isimsiz kalacağını düşünüyorum.”

Parmakları kılıcının kabzasına sarıldı.

“İsimlerin kendilerine ait güçleri olduğunu düşünüyorsun ama benim senin ismini biliyorum ve bana pek bir yararı varmış gibi görünmüyor,” dedim.

Aramızda uzun süreli bir sessizlik oldu. Suçlu hissettiğini görebiliyordum.

“Gerçi, belki onu da bilmiyorumdur,” derken sesim çatladı ve dişlerimi sıktım.

Derin bir nefes aldı. “Benim ismimi biliyorsun ama beni sorumlu kılacak ismi bilmiyorsun.”

Sandalın ucuna kadar geri çekildim ama istediğim kadar uzaklaşamamıştım. “Beni geri götür,” dedim dişlerimin arasından konuşarak. “Yeterince dinledim. Şu an yakınında olmak istemiyorum. Bitmez tükenmez sırlarından bıktım.”

“Cécile, lütfen.” Bana doğru uzandı ama hemen ayağa kalktım. Sandal şiddetlice sağa sola sallandı. “Sandalı geri çevirmezsen yüzerek giderim.”

Elini geri çekti. “Lütfen, Cécile. Açıklamama izin ver.”

Tedbirli bir şekilde onu izledim.

“Eğer benim gerçek ismimi bilersen, benim kontrolümü tamamen ele geçirirsin,” dedi sakince. “Beni, dilediğin her şeyi yaptırmaya zorlayabilirsin ve elimde dediğini yapmaktan başka hiçbir şans olmaz. Birinin ne de binlerce kişinin katliamını iste, yine de fark etmez. Hiçbir özgürlüğüm kalmaz. Senin kölen olurum.” Yüzünü ekşitti. “Bir silah olurum.”

“Sana bunları yaptıracağımı mı düşünüyorsun,” diye cevap verdim dengemi sağlamak için sandalın kenarlarından tutunurken. “Seni böyle mi kullanacağız?”

Omuzları titredi. “Bilmiyorum!” Göldeki su kabardı ve sandal aşağı yukarı sallanmaya başladı. Neredeyse alabora olacaktık.

Dizlerimin üstüne, yastıklara düştüm. “Tristan!”

Bir anda irkildi, yaptıklarına şaşırmışçasına etrafına baktı. Sonra da başını öne eğdi. “Özür dilerim.” Su duruldu ve yüzeyi cam gibi pürüzsüz oldu. Bu hâli, dalgalı hâlinden daha ürkütücüydü. “Keşke olduğum kişi olmasaydım.” Sesi ıstırap doluydu. “Keşke olduğum kişi olmasaydım. Keşke farklı koşullar altında tanışsaydık. Buradan uzaklarda, büyüün, politikanın ve sırların olmadığı bir yerde... Aramızdaki her şeyin farklı olabileceği bir yerde. Keşke başka birisi olsaydım.”

Elini kaldırdı. “Ama ben, benim ve dünyada kim dilerse dilesin bu değişmeyecek.”

Bütün öfkem uçtu gitti ve kendimi yastıklara bıraktım. Söylediklerini sindirmeye çalışırken yastıkların püskülleriyle oynadım. Sadece bulunduğu mekinin değil, olduğu şeyin de ona bir sürü sorumluluk yüklediğini anladım. Ve dünyada bunu değiştirebilecek hiçbir şey yoktu. Buna rağmen yine de sordum. “Aramızda neler olmasını dilerdin?”

Hafifçe gülümsedi. “Böyle bir şeyi nasıl sorarsın? Sana karşı nasıl... Ne hissettiğimi biliyorsun.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Bazen duyguların bana mı sana mı ait olduğunu ayırt etmekte zorlanıyorum. Belki senin de şeyi hissettiğini düşündüğüm zamanlar...” İç geçirdim. “Ama sonra bunların belki de kendi dileklerle olduğunu düşündüm.”

“Hissediyordum.” Sesi çatallandı ve zorla yutkundu. “En başından beri, seni istiyordum. Ama o ilk gece... Bana bir canavarmışım gibi baktın. Sana zorla bir şey yaptıracığımdan korkuyormuşsun gibi...” Cümlesini yarıda kesti, yüzü gerildi.

“Ve sonrasında,” deyip iç çekti. “Etrafında olmak en tatlı işkenceydi. Sana dokunmak, sarılmak, öpmek istedim. Seni istedim.” Omuzları çöktü. “Ama bu arzularıma yenik düşersem, sana âşık olmama izin verirsem yaşanabilecek şeylerden korktum.”

“Laneti bozacağından mı korktun?”

“O sadece bir kısmı.” Bunu o kadar sessizce söyledi ki, onu ancak duyabildim. “Korktum. Seni sevmekten korkuyorum, bir gün beni burada bırakıp gideceğinden.”

Ürperip gözyaşlarımı durdurmak için hızlıca göz kırptırdım. “Öyle olması gerekmiyor.” Kesinlikle öyle olacağını hayal etmemiştim. Ben hep, özgürlüğe beraber kavuşacağımızı düşünmüştüm. Güneşe beraber çıkacağımızı... Ama Tristan böyle düşünmemişti. O, benim gideceğimi ve asla geri dönmeyeceğimi düşünmüştü.

“Sana göstermek istediğim çok şey vardı,” diye fısıldadım. “Hiç görmediğin şeyler...”

“Nasıl şeyler?” diye sordu.

Bir anlığına düşündüm. “Dünyanın yıl içinde nasıl değiştiğini, burası gibi sürekli aynı olmadığını görmeni istemişim.”

“Tarif edebilir misin? Bana kışı anlat.”

Sırtımı ipek yastıklara dayadım, gözlerimi kapattım ve

anılara daldım. “Babamın çiftliği uzaklarda, dağların eteklerinde. Kar tabakası o kadar kalın olabiliyor ki sadece evler ve ağaçlar görünüyor. Gökyüzünden küçük kar taneleri düşüyor ve dilini çıkarırsan diline konup eriyorlar. En soğuk günlerde hava o kadar açık oluyor ki kilometrelerce uzağı görebiliyorsun.”

Tristan hareket edince biraz sallandık. Bana doğru uzanıp yaklaştığında eteklerim bacaklarımı sarıyordu. Ağırlığı, kalçamı yastıklara bastırıyordu. Pelerinimin tokası klik sesiyle açıldı, çıkarırken kadife kumaşı cildimi okşadı ve omuzlarımı çıplak bıraktı. Parmakları köprücük kemiklerimin üstünde gezdi, artlarında şehvetin sıcak, ateşten izini bıraktılar. Boynumda, nefesinin sıcaklığını hissettim ve nefesim kesildi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesini onun da duyabildiğinden emindim. “Ya ilkbahar?” diye fısıldadı kulağıma, saçları nazıkçe yanaklarımı okşadı.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. “Hava sıcaklığı artar, günden güne... Güneş parlar. Karlar erimeye başlar ve ırmaklar mağaralardan düşen buzları taşır. Karın beyazlığı arasından biraz yeşillik görünür ve ağaçlar tomurcuklanır. Sonra, sanki bir anda bütün karın yerini zümrüitten bile yeşil, en iyi ressamların çizebileceğinden daha canlı renklerde çalılar alır. Yağmur gelir ve güneşi kapatıp öğlen saatlerini gün batımına çevirir. Gök gürültüleri duyulur ve şimşekler çakar. Bahar yağmuru sağanak yağar, seni bir anda kemiklerine kadar ıslatır ve denizler vahşi rüzgârla dalgalanır.”

Tristan’ın dudakları boynumdaydı ve sanki ben de içimde kendi fırtınamı yaşıyordum. Ateşten bir sıra çizen öpücükleriyle bütün vücudum titredi. Ardından çenemi öptü, sonra yanağını yanağıma yasladı. “Peki ya, yaz?”

“Hatırlayamıyorum,” diye mırıldandım. Zihnime duygu karmaşası hâkimdi.

“Hatırlayabilirsin.” Parmaklarını vücudumun yanlarında gezdirdi. Parmakları ve cildim arasında sadece incecik, ipek kumaş vardı.

Gözlerimi daha da sıkı yumdum ve düşünüp yazı gözümün önümde canlandırmaya çalıştım ama gözümün önüne gelen tek şey Tristan’dı. Sadece ikimizin olduğu, yıldızsız bir gecede ateş gibi yanan tutkumuzu hissedebiliyordum. Belimin at kısmında büyüyen açlığı başka hiçbir şey doyuramazdı.

“Çiçekler,” diye fısıldadım. “Araziler dolusu yabani çiçek, gök kuşağının her renginden... Hayvanlar şişmanlar, ciltleri parlaklaşır ve tarlalar uzun boylu, altın sarısı buğdaylarla dolar. Sıcaklık, kışın soğuk anısını hafızalardan siler. Hava o kadar sıcak ve nemli olur ki her nefes almak bir bardak su içmek gibidir. Ve güneş...” Sesim titredi ve kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı saçlarına gömdüm. “Güneş, sanki ateşten bir tanrıymışçasına her gün yükselir, cildini pembeleştirir ve gece olup kaybolana dek her şeye hayat verir.”

Göz kapaklarımın altında, gözlerim âdeta yanıyordu. Dudağımı ısırdım. Tristan saçımı okşadı ve gözlerimi açtım. Ruhunun derinliklerine baktım. Gözleri kalbimin derinliklerinde hissettiğim sevgi, hüznün ve özlemle doluydu. Kaybettiğim şeylere karşı hisleri... Onun asla sahip olmadığı şeylere... Dediği gibi yapıp laneti bozma görevimin peşini bırakırsam asla sahip olamayacağı şeylere...

“Seni seviyorum, Cécile,” deyince âdeta nefes alamadım. Bunu hissetmek ayrı, bu sözcükleri kendi dudaklarından duymak ayrı şeylerdi.

Beni öptü, başta nazıkçe... Sonra vücudunun iradesini kaybetti. Dudaklarım açıldı ve öpücüğümüz daha ateşli bir hâl aldı. Vücudumu yakıp geçen alev, ağzımdan bir yangın gibi içime sıçradı. Mantiğımın yerini şehvet aldı. Ellerini

üstümde hissettim, paltosunu yırtıp gömleğini çıkardım ve parmaklarımla sırtındaki kasları okşadım. Dudaklarımda ve elbisemin alçak yakasında sıcak ve düzensiz nefesini hissedebiliyordum. O, eteğini yukarı doğru çekerken soğuk havayı hissettim ve bacaklarımı kalçasına dolayıp onu kendime doğru çektim. Tek istediğim oydu. Ve her şeyini istiyordum.

Kılıcının kabzası karnıma batıyordu. Kemerini tuttum ve beceriksiz ellerimle tokasını açmaya çalıştım.

“Cécile, dur.” Onu neredeyse duymamıştım. Vücudumu vahşi bir şey ele geçirmişti sanki, kontrolümden çıkmıştı.

“Cécile!” Bileklerimi yakaladı ve yastıklara bastırdı. “Yeter. Kendimi kontrol etme gücümü gözünde büyütüyorsun.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Kırılmıştım ve kafam karışmıştı. “Neden kendini kontrol etmen gerekiyor ki? Biz evliyiz. Ben seninim ve sen de benimsin.” Bileklerimi kurtarmaya çalıştım ama benden güçlüydü. En güçlü insandan bile daha güçlüydü. “Yeterince fedakârlık etmedik mi?”

Beni yeniden öptü, dudakları sıcak ve tatlıydı. Alnını benimkine yasladı. “Seni istiyorum. Seni uzun zamandır istiyorum.” Dudağını ısırdı. “Ama bunun bir bedeli olur.”

Aklımdaki karmaşa bir anda durdu ve yerini mantığın soğuk hissi aldı. “Çocuktan mı söz ediyorsun?”

Başını evet anlamında salladı ve bileklerimi bıraktı. “Eğer bir çocuğumuz olursa, o da en az benim gibi burada hapis olacak.” Yüzüme dökülen saçlarımı düzeltti. “O zaman ne yapacaksın? Mecburiyetten burada kalıp dış dünyadan vaz mı geçeceksin? Yoksa annen gibi arada bir canın isterse ziyarete mi geleceksin?”

Ondan uzaklaştım. “Böyle söyleme. Ben onun gibi değilim.”

Arkasına yaslandı. Yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Birbirine karışan hislerimiz, ayrılması zor, karmaşık bir ağ gibiydi. Gözlerimi ona diktim ve benden bir şey beklediğini fark ettim. Ama ne? Ne söylememi istiyordu?

“Hangi hayatı istediğine karar vermen gerekiyor,” dedi. Gözlerimde bir şey görmeyi bekliyordu.

Sinir içinde ellerimi yüzüme kapattım. “Yapamam, Tristan. Ben senin gibi değilim. Geleceğimin her anını, yapacağım her seçimi planlayamam.”

Aramızda bir sessizlik oldu.

“Tabii ki öyle.” Sesi soğuktu ama beni buzdan bir mızrak gibi delip geçen şey hissettiği kederdi. “Ne de olsa buraya gelmeyi hiç istemedin. Bunların hiçbirini sen seçmedin. Buradan gitmediğin için seni kim suçlayabilir ki? Ve ben senin kalmayı seçmeni dilemekle aptallık ediyorum.

Sözleri soğuk bir dalga gibi üzerimden geçti. “Tristan, demek istediğim bu değildi!” Ama o çoktan gömleğini giymişti. Sandal, görünmez bir güç sayesinde, su üstünde hızlıca tünelin girişine gidiyordu.

“Seni seviyorum,” dedim ama bu sözler benim kulağıma bile zayıf geldi. “Seni burada yalnız bırakmam.”

“Öyle diyorsun.” Sesi hissiz, duruşu katıydı. Ona yaşattığım acı midemi bulandırdı. “Ama sen insansın, Cécile, bu yüzden neden ağzından çıkanlara inanayım ki?”

“Tristan.” Ona doğru uzandım ama bana sırtını döndü ve sandalın ön kısmına doğru yürüdü.

“Geri gitmeliyiz. Yokluğumuz şimdiden fark edilmiştir.”

Sandal merdivenlere çarparak durdu. Tristan indi ve beni elleriyle değil büyüyle sandaldan kaldırdı. Tünelin kaygan basamaklarında bana destek olan şey de büyü oldu. Başımızdan geçen bütün olayları düşününce, bize en çok zarar veren şey benim ağzımdan dökülen sözcükler olmuştu.

Tristan

Yaşlı gözlerle ağacın gövdesine baktım. Pek bir yön vermeden, gücümün ona doğru akmasına izin verdim. “Lüt-fen ağacı dik tut,” diye mırıldandım. “Nasıl yaptığın umu-rumda değil, sadece kayalar düşmesin yeter.” Bu, büyüyü yönlendirmek için doğru bir yol değildi. Yapı, mimari açıdan karışıktı ve dünyanın son dönemdeki hareketleri-ne bakarsak, bütün dikkatimi vermem gerekiyordu. Ama bu, Cécile’den başka bir şey düşünemediğimi göz önüne alırsak oldukça zordu. Her gün, her dakika, her lanet ne-fesimde... O geldiğinden beri pek uyumadığım düşünülürse çok fazla nefes aldığım açıktı.

Uyumamak, aklımı kaçırmama neden olmuştu. Onun burada kalmasını başka nasıl umut edebilirdim ki? Onu kaçırp tanımadığı biriyle evlenmeye zorlamıştık, insan bile olmayan biriyle... Evli olduğumuz sürenin neredeyse tamamında ona kötü davranmıştım. Ve yine de hayatımı kurtarmış ve beni sevdiğini söylemişti.

Ama bu ne anlama geliyordu ki?

Cécile yalan söyleyebilirdi. Söylediğine defalarca şahit oldum. Düzenbazlık amacıyla söylenmemiş küçük beyaz yalanlar. Çıkarıcılık ve sinsilik onun doğasında yoktu, ama benimkinde vardı. Ondan kaç sır saklıyordum? Duvar üstüne duvar, diye düşündüm. Bazıları halkım adına bazıları kendi adıma söylenmiş yalanlar... Ve bunları biliyordu. Onu karanlıkta, bir şey bilmez hâlde bıraktığımı biliyordu ve yine de bana güveniyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum: Onun canını asla yakmayacağıma duyduğu kör bir güven. Üst üste, pek çok kez canını yakmış olmama rağmen... Hep bu günü yaşıyordu. Her zaman anın büyüüne kapılıp aklından geçenleri söylüyordu ve bunların geleceğini nasıl etkileyeceğini nadiren düşünüyordu. Bense tam aksini yapıyordum. Yaptığım her hareketi, gelecek ayları, hatta yılları nasıl etkileyeceğini düşünerek planlıyordum. Bunun hep zekice bir yaşam biçimi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bir gün yatakta, geleceği olmayan ve geçmişini harcamış bir ihtiyar olarak uyanacağımdan korkuyordum. Onu sevmek beni değiştirdi. Beni bugüne çekti ve kendimi ona tamamen vermeyi istememe neden oldu.

Ancak ben neysen oydum. Kendimi tamamen bırakamazdım. Kalbimin istediği gibi ona tamamen güvenemezdim çünkü kendimi tümüyle bırakmanın bir yolunu bulamıyordum. Ona sahip olduğum her şeyi verir ve son nefesime kadar severdim. Planlarım meyvelerini vermeye başlayıncaya kadar aylar, hatta belki bir yıl bile mutlu olabilirdim. Sonra onu serbest bırakacağıma dair verdiğim sözü tutmak zorunda kalırdım ve o da giderdi. Gözlerimi kapattım ve gelecekteki hâlimi, Nehir Yolu'ndan sahile arkama hiç bakmadan yürüdüğümü gördüm. Öyle bir acı duydum ki kalbime kılıç saplansa daha iyiydi.

Aklım, her zaman Cécile'in nerede olduğuyla meşgul-

dü. Ne zaman hareket etse seziyordum. Acı, benim neden olduğum acı, bir işaret gibi onun saraydan şehre doğru inişini gösteriyordu. Onun böyle dışarı çıkmasından hoşlanmıyordum. Seveni de vardı sevmeyeni de... Ağacı bırakıp uzun merdivenlerden hızlıca aşağı indim ve köprüden geçip çarşıya girdim. Herkesten daha kısa olsa da, kalabalık içinde yavaşça ilerleyen kızıl saçını gördüm. Muhafızları onu birkaç adım geriden izliyorlardı. Onu takip ettiğimi fark etmemiş gibi görünüyordu. Bazen o kadar derin düşünçelere dalıyordu ki yanına gidip omzuna dokunsam bile beni fark etmeyebilirdi. Kaç defa onu cam bahçede takip etmiş ve şarkı söylemesini dinlemiştim? Defalarca... Ve hiçbirinde orada olduğumu fark etmemişti.

Belki de umursamamıştı.

Yan sokaklardan birine girip onu izleyebileceğim daha iyi bir açı bulmak için köşeyi döndüm ve donup kaldım. Cécile, Jérôme Girard'ın oğlu Christophe ile konuşuyordu. Neredeyse hiç düşünmeden, ışığının daha az yanmasını sağladım ve gölgelerin beni gizlemesine izin verdim.

Karımı daha iyi gözetleyebileyim diye.

Christophe ona bir şeftali uzattı. Cécile'in şeftaliyi ısırmasını izledim, sarı suyu ince parmaklarından akıyordu. Christophe'nin benimle olmadığı kadar rahattı ve Christophe'nin de ondan hoşlandığı belliydi. Yanaklarının kızarmasından, hareketlerinden, Cécile dikkat etmediğinde korsesine bakışından... Kaşlarımın çatıldığını hissettim. Yeterince yakışıklı, diye düşündüm. Benden kısaydı ama omuzları daha geniş ve bütün çiftçilerin sahip olduğu sert kaslara sahipti. Saçları, çiğnediği samanla aynı renkteydi ve mavi gözleri esmer yüzünde parlıyordu. Normalde sürekli gülümserdi ve ben de bundan rahatsız olurum. Sürekli gülümseyen birinin illa ki bir akli dengesizliği vardır ama bugün ağzı dümdüzdü ve kaşları çatıktı. Cécile'e söyle-

dikleri onu rahatsız etmiş olmalıydı. Yoğun bir acı hissetmeye başladım aklımda ve şeftaliyi düşürüp yüzünü ellerinin arasına almasını izledim. Ne söylemişti? *Dışarıda* bir şey olsa çoktan haberim olurdu. Bu yüzden ailesiyle ilgili bir şey olamazdı. Onu, bana düşman etmek için ben ya da Trollus hakkında yalanlar söylüyor olmalıydı.

Onun yanına gidip, Christophe'ye defolup gitmesini söyleyerek eşimi rahatlatma isteğine karşı savaştım. Benim Cécile'im. Benim...

Şimdilik öyle. O, seni karanlıkta çürümeye bırakıncaya kadar.

Titredim ve bu düşünceyi bastırdım. Artık tartışıyorlardı ama ne söylediklerini duyamıyordum. Eğer büyü kullansaydım, ne dediklerini sadece ben değil sokaktaki herkes duyardı. Cécile, Christophe'nin dediği her şeyi şaşkınlıkla karşılıyordu, bu da daha fazla yalan demekti. Cécile gözlerini kapattı ve dudaklarından şunları okudum. *Tristan öyle değil...* Gerisini anlayamadım. Ne değildim? Beni hakkımda ona ne yalanlar söylüyordu? Ya da daha kötüsü, hangi doğruları anlatıyordu?

Ellerim öfkeyle yumruk oldu ve o insan erkeğin Cécile'in elini tutup başparmağıyla okşamasını izledim. Yüzünden, daha fazlasını yapmak istediğini okuyabiliyordum. Cécile de elini geri çekmedi. Çelişki içindeydi. Kalbim bomboşmuş gibi hissettim ve kesik kesik nefes almaya başladım. Onu benden alacaktı. Hayatımda bir eşini hiç yaşamadığım bir öfke kalbimdeki boşluğu doldurdu ve uzun adımlarla çarşıya doğru yürümeye başladım.

Cécile'in muhafızları, ben onları kenara iterken bana şaşkınlık içinde baktılar. "Araya girmeyin," dedim dişlerimin arasından konuşarak. "Hatta gidin. Bunu ben hallederim."

- 30 -

Cécile

Christophe bana yük arabasından bir şeftali uzattı, ben de alıp ısırđım. Ağzıma dolan ve parmaklarımdan akan suyun tadını beğendim. “Yaz neredeyse bitti, o hâlde?” diye sordum at arabasına bakıp içinin mahsul dolu olduğunu görünce.

“Aynen öyle. Hasat başladı bile.” Somurttu. Cildi, en az benimki kadar mavi olan gözlerinin etrafında kırıştı. “Burada sadece tek mevsim var gibi.”

Omuz silktim. At arabasından bir şeftali daha aldım, süs havuzunun kenarına oturup ısırđım. Chris, yanıma oturmak için hareketlendi ama muhafızlarımdan karanlık bakışları yüzünden at arabasına yaslanmayı tercih etti.

“Ailemden birini gördün mü? İyiler miymiş?” Bu, trol casuslardan rahatlıkla alabileceğim bir bilgiydi ama Chris’ten, beni ve ailemi tanıyan birinden duymam daha iyiydi.

“Bir hafta önce, Trianon çarşısında Fred’e rastladım,”

dedi Chris. “Çiftliğe pek uğramıyor sanırım ama baban ve büyükanne'nin iyi olduğunu söyledi. Galiba o...”

“Galiba o ne?” diye sordum merak içinde.

Chris iç geçirdi ve ellerini beline koydu. “Galiba o, o gün Goshawk Oyuğu’nda olmadığı için kendini suçluyor. Eğer oraya zamanında varıp seninle beraber at sürmüş olsaydı bunlar olmazdı. Üstünden uzun zaman geçti. Ne bir kemik bulundu, ne senden bir haber alındı. Bu yüzden herkes senin...”

“Öldüğümü düşünüyorlar.”

Başıyla onayladı ve sesini alçalttı. “Eğer söyleyebilseydim onlara ölmediğini söyledim ama bu konuda ağzımı bile açamıyorum. Her denememde midem altüst oluyor. Üzgünüm, Cécile.”

Elimdeki, yarısını yediğim şeftaliye baktım. Artık aç hissetmiyordum. Ailemin beni özlediğini bilmek bir yük-tü ama ağabeyimin kendini suçlaması bambaşka bir şeydi.

“Fred, Trianon Vekili ile konuşup askerlikten istifa etmeyi ve seni aramayı düşünüyor. Bunu söylerken çok sarhoştur gerçi. Bu arada annen, senin nerede olduğunla ilgili bir bilgi verenleri ödüllendireceğini duyurdu. Sanırım Fred’i zorlayan da o.”

Başımı avuçlarıma gömdüm. “Yapamaz. Hayatı boyunca hep asker olmak istedi!” Parmaklarımın arasından mırıldandım, “Annem, o... Kaybolduğum için üzgün mü?”

“Evet. Konaktaki odasını darmadağın etti. Sonra da Vekil, seni bulsunlar diye kırsal bölgeye askerler gönderdi.”

“Öyle mi oldu?” Chris’e baktım şaşkınlık içinde. Annemin beni kaybettiğine üzüleceğinin hayalini bile kurmamıştım.

“Seninle ilgili bir haber verenlere bile elli altın ödül verecekmiş. O oldukça zengin bir kadın. Daha fazlasını da ödeyebilir. Seni onlardan satın alabilecek kadar.”

Üşüdüğümü hissettim ve şeftali parmaklarımdan kayıp yere düştü, at arabasına doğru yuvarlandı. “Hayır.”

“İyice bir düşün, Cécile. Troller altına bayılır. Annen onlara ne kadar isterlerse ödeyebilir. Trollus hakkında konuşmayacağına dair büyülu yeminler edersin ve sonra da özgür olursun.”

“Hayır.” Söyleyebildiğim tek kelime buydu.

“Neden olmasın, Cécile?” diye ısrar etti Chris. Hayır dememin nedenini anlamamıştı. “Troller için her şeyin bir fiyatı vardır. Yapmamız gereken yalnızca senin fiyatını bulmak.”

Kafamı hızlıca olumsuz anlamda salladım. “Hayır, Chris. Gitmek istemiyorum.”

Gözleri kocaman oldu. “Neden?”

“Tristan’ı hiçbir şey için terk etmem.” Chris’in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. “Onu seviyorum.”

Chris’in şaşkınlığı tiksinnmeye dönüştü ve benden uzaklaştı. “Ciddi olamazsın.”

“Onu seviyorum,” diye tekrar ettim. “Buradan gitmeyeceğim. Asla...”

“Onlardan birini nasıl seviyor olabilirsin?” diye sordu. Yüzü, sanki bir yılan tarafından ısırılmışçasına çarpılmıştı. “Onlar canavar, Cécile. Kötü, iğrenç, bencil, açgözlü canavarlar... Trol bir kadına ıslık çaldı diye bir insanın boğazını kestiklerini gördüm. Ah, bazıları bakılacak kadar güzel, haklarını vereyim ama içleri demir gibi soğuk.” Trol muhafızlarıma baktı, bizi duyamayacak kadar uzakta olmalarına rağmen, Chris’in onlara bakmasından pek de memnun olmuş gibi görünmüyorlardı. “Cécile, onlar insan değil. O da insan değil. Bir çingiraklı yılan aşıksan daha iyi.”

İrkilip geriye çekildim. Kızıştım. “Onu daha tanıyorsun bile. Tristan öyle değil.”

“Hayatım boyunca sık sık Trollus’a geldim. Babam da

öyle yaptı, onun babası da... Onları tanıdığını düşünüyorsun ama yanıyorsun. Onlar kötülüğün ta kendisi.”

“Bizden daha kötü varlıklar olduklarını düşünmekte hata ediyorsun,” diye karşı çıktım. “Bizim krallarımızın, trol krallarından daha iyi yöneticiler olduğunu düşünmekte de hata ediyorsun.”

“Sen aklını kaçırmışsın, Cécile,” dedi Chris, dişlerinin arasından konuşarak. “Onlar kendilerinden olanları köle gibi kullanır ve öldürürler. Azıcık bile ahlâkları yoktur.”

Gözlerimi kapattım. “Tristan farklı. O kimseyi incitmez. O beni seviyor.” Sesim ağlamaklı ve acınası çıktı. Elimde kanıt olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Trollerin karanlık bir geçmişe sahip olduğunu biliyordum. Onları bana Tristan anlatmıştı. Ama kalbimde, onun farklı olduğunu biliyordum. Geçmişteki krallar gibi değildi.

Chris elimden tuttu. Elleri sıcaktı ama trollerin, ateş gibi yanan ellerinden farklıydı. Elimi çevirdi ve parmaklarımızı aynı hizaya getirdi. Onunkiler esmerleşmişti ve yıllardır çalışmanın sonucu nasır tutmuştu, benimkiler ise mermer kadar solgundu ve hizmetçilerim tarafından özenle bakılmışlardı. “Cécile, buradan gitmelisin. Şimdi den değişmişsin, solmuşsun.” Başparmağı ile elimi okşadı. “Trollus seni öldürüyor.”

Aklıma bir anda alev gibi bir öfke yayıldı ve beni sersemletti.

“Çek ellerini onun üstünden,” dedi arkamdan bir ses.

Chris elimi öptü ve ayağa kalktı. Çok cesurca ama bir o kadar da aptalca bir davranıştı. Karnına yediği, onu at arabasına savuran büyümlü darbeden yaptığının aptalca olduğunu anlamış olmalıydı. Katır, huysuzca kişnedi ve kullaklarını başına doğru yasladı.

Hemen ayağa kalkıp ikisinin arasına girdim. “Kes şunu!” Ellerimi, Tristan’ın göğsüne bastırıp onu iterek

ikisi arasına mesafe koymaya çalıştım. “Bana ailem hakkında haberler veriyor.”

Tristan bana bakmadı bile. Gözleri Chris’in üstündeydi. “Ailesinden haber alması için senin gibilerle konuşmaya ihtiyacı yok.”

“Benim gibiler mi?” Arkamdan Chris’in sesini duydum ve yaklaştığını görünce dönüp bu sefer onu itmeye başladım. “Uzatma, Chris,” diye uyardım ama Tristan gibi o da benim söylediklerime kulak asmadı.

“Karın da benim gibilerden,” diye çıktı Chris. “Onu doğduğundan beri tanıyorum. Babasını ve büyükannesini tanıyorum. Ağabeyiyle arkadaşım. Festivallerde dans ettik ve kasabadaki derslerinden sonra onu eve bıraktım. Biz aynı halktanız.”

Tristan, “Seninle hiçbir benzerliği yok,” dedi ve yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. Ses tonu beni korkutmuştu. “O benim eşim. O, Trollus’un Prensesi ve sen onunla arkadaşlık etmeye lâıyk değilsin.”

“O senin tutsağın.”

Tristan herhangi bir tepki vermedi ama Chris’in sözlerinin onu derinden vurduğunu hissettim.

Döndüm ve sırtımı Tristana yaslayıp kolunu kendime doladım. “Bu doğru değil, Chris. Dediğim gibi, buradayım çünkü burada olmak istiyorum.”

“Öyle mi, lordum? Eğer isterse buradan gitme seçeneği var mı? Hiç seçim yapma şansı oldu mu?”

Tristan bir şey demedi. Başımı göğsüne koyduğum yerden, kalbinin çılgınca attığını duyabiliyordum.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Chris’in yüzü öfkeyle karardı. “Onu ailesinden çaldın ve tutsak ettin. Seni sevdiğini söyleyebilir ama buna bir an bile inanmayacağım. Ya bunu söylemesi için büyü yapıyorsun ya da bunu duymak istediğin için öyle söylüyor olmalı!”

“Bu doğru değil!” diye bağırdım. “Kapa çeneni, Christophe!” Tristana baktım. “Bu doğru değil. Seni sevdiğimi biliyorsun.” Bana bakmıyordu ama kolumu daha da sıkıca kavradı ve beni kendine çekip belimden tuttu.

“Böyle bir büyümüz yok,” dedi Tristan kılıcını çekerken. “Söylediklerin için senin kafanı kesebilirim, çocuk. Ya da seni yaralayıp sokaklarda kanamadan yavaş yavaş ölmen için bırakabilirim. Babanı, karşıma küstah bir velet çıkardığı için öldürebilirim.” Kolumu daha sıkı kavradı, artık canım yanmaya başlamıştı. Parmakları, korsemim içinde kaburgalarımı sıkıyordu.

Gözlerimi kapattım. Korkmaya başlamıştım. Konuşan sanki Tristan değildi. Sanki babası ve ondan önce gelen bencil, kötü krallar konuşuyordu. Duyduğum bir trol sesi gibiydi.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Lütfen, yapma.”

“Evet, yapabilirsin,” dedi Chris ve yüzünde korkunun belirtilerini görmeye başladım. Sonra bana baktı, “Diğer trollerden pek farklı görünmüyor, Cécile.”

“Onun adını ağzına almaya hakkın yok,” diye çıkıştı Tristan ve belimi öyle bir sıktı ki acıdan nefesim kesildi.

“Canımı yakıyorsun!” diye bağırdı Chris.

Her şey çok hızlı oldu. Chris, Tristan’ın yüzüne doğru bir yumruk savurdu ama yumruğu büyü duvarından geri sekti. Tristan beni kenara itti, ayaklarım eteğime takıldı ve yere düştüm. İkisi de fark etmedi bile.

“Bir erkek gibi dövüşemiyorsun bile!” diye bağırdı Chris. “Hep büyüünün arkasına saklanıyorsun.”

“Öyle mi?” diye cevap verdi Tristan. Sonra Chris’in yüzüne yumruk attı. Chris sersemledi, sonra bağırarak Tristan’ın üstüne atladı. Yerde yumruklaşıp boğuşmaya başladılar. İkisi de durmaları için yalvardığımı duymuyordu bile. Chris daha iriydi ve vücudu çiftçilik yapmasının

neden olduğu kaslarla daha ağırdı ama o bir insandı. Tristan'ın onu kıstırması sadece birkaç saniye sürdü. Parmakları Chris'in boynuna sarılmıştı.

“Onu öldürüyorsun,” diye çığlık attım. Bileğinden tutup çekmeye, Chris'i bırakmasını sağlamaya çalıştım. “Tristan, kes şunu! Lütfen!” Omzuna vurmaya başladım, tırnaklarımı kollarına geçirdim ama görünmez, etkisiz bir şey gibiydim. Chris'in yüzü morardı ve Tristan'dan kurtulma çabaları zayıflamaya başladı; benim çabalarım kadar etkisizlerdi. “Lütfen dur!” diye yalvardım ama Tristan beni dinlemiyordu. Tüm gücümle çığlık attım. Sesim bütün Trollus'ta yankılandı.

Bize doğru gelen ayak seslerini duydum. Birkaç trol ve nedense ortalarda görünmeyen muhafızlarım yanıma geldi. Chris'in babası da onlarla beraberdi. “Durdurun onları!” diye bağırdım.

Jérôme ileri atıldı ama bize erişmeden diğ er troller büyü ile onu havaya kaldırdı. Havada süzülürken, ölmek üzere olan oğluna korku dolu gözlerle bakıyordu. “Yardım edin ona,” diye bağırdım.

Troller birbirlerine keyifli bakışlar attılar ve aralarından biri bana bakıp başını olumsuz anlamda salladı. Yardım etmeyeceklerdi. Eğer prensleri insan bir çocuğı boğmak istiyorsa, neden onun yoluna çıkacaklardı ki?

Tristan'ı omuzlarından kavradım ve bütün gücümle kendime doğru çektim ama yetmedi. Chris ölecekti ve ben güçsüzdüm. Dizlerimin üstüme çöktüm ve dudaklarımı Tristan'ın kulağına bastırdım. “Eğer bunu yaparsan seni asla affetmeyeceğim. Eğer onu öldürürsen seni asla affetmeyeceğim.”

Ona geri dönen farkındalığını hissettim. Öfkesi, yerini korku ve suçluluk duygusuna bırakıyordu. Ellerini Chris'in boynundan çekti ve yapmak üzere olduğı şeyin şaşkınlığıyla ellerine baktı. Sonra hemen ayağa kalktı.

Chris yerde yan döndü ve nefes almaya çalıştı. Yüzündeki kırmızılık gitti. “İyi misin?” diye sordum omzundan tutarak. Sanki onu yakmışım gibi benden çekildi.

“Çok güçlü,” dedi nefes nefese. “Biri nasıl bu kadar güçlü olabilir?”

“Onların hepsi öyle, seni aptal,” diye fısıldadım.

Bakışları yukarıya doğru, omzumun üstünden Tristan’a çevrildi. Sanki kurda bakan bir kuzu gibiydi. “O zaman cadı onları buraya hapsetmekle iyi bir şey yapmış. Onları hiçbir şey durduramaz.”

“Haklı.”

Kollarını kavuşturmuş duran Tristan’a baktım. Yüz ifadesi kasvetliydi. “Hayır, değil,” diye cevap verdim. Sesim katıydı ama birkaç saat önceki düşüncelerimden o kadar emin olduğumu söylemek yalan olurdu.

Tristan bana bakmayı reddetti. Onun yerine Jérôme’u havada tutan trole, “Bırak onu,” dedi.

Jérôme büyüünün etkisinden kurtuldu ve hemen oğlunun yanına gitti. Chris ayağa kalkmıştı, dengede durabilmek için at arabasından destek alıyordu. Jérôme ona sert bir tokat attı. “Kahrolası aptal! Ne yaptığını sanıyordun?” Sonra Tristan’a döndü ve önünde eğildi. “Çok özür dileirim, Majesteleri. Oğlum daha genç ve akılsız.”

Tristan cevap vermedi, sessiz bir şekilde bana bakıyordu. Ardından elini cebine attı ve bir altın sikke çıkardı. Sikkeyi Jérôme’a attı ve o da havada yakaladı. “Yediği şeftali için.”

Jérôme avcunda parlayan sikkeye baktı. Tristan’a geri attı. “Mallar için paramızı zaten aldık, lordum. Pazar ederine göre, ne bir kuruş eksik ne de fazla.” Başını Tristan’a doğru eğdi. “Kurallarımızı biliyoruz ve onlara uyuyoruz.” Bu son cümleinin oğluna söylendiği belliydi ama Chris duyduysa da belli etmedi.

“Sen iyi bir adamsın, Jérôme,” dedi Tristan, düşünceler arasında kaybolmuş bir sesle. Sonra arkasını dönüp gitti.

Tristan Pazar yerinden uzun adımlarla ayrılırken trol-leri iki yana ayrılıp ona yol açmasını izledim. Ardından Chris’e sert bir bakış atıp, “Onlarla ilgili söylediklerin konusunda haksızsın,” dedim. “Tristan hakkında söylediklerin konusunda da...” Eteğimi toplayıp Tristan’ın peşinden koştum, muhafızlar da beni takip etti

Tristan’ı, asillerin pek gitmediği bir tavernada buldum. Asillerin burayı tercih etmemesinin nedeni yıkık dökük olması değildi; Trollus’ta hiçbir yerin öyle olduğu söyle-nemezdi. Ancak bu taverna daha çok çalışan kesime, yani melezlere hitap eden fiyatlarda satış yapıyordu. Saat öğleni henüz geçmemişti, içeride Tristan’dan ve bardakları silen endişeli bir çalışandan başka kimse yoktu. “İçecek bir şey-ler ister misiniz, leydim?” diye sordu ben masalara doğ-ru ilerlerken. Başımı hayır anlamında sallayıp Tristan’ın karşısındaki masaya oturdum. Bal rengi içeceği önünde duruyordu, bardaktan bir yudum bile alınmamıştı. Burun deliklerime nüfuz eden keskin kokusundan bunun viski olduğunu hemen anladım. Siyah, tıpası takılı bir şişe ko-lunun yanında duruyordu.

“Büyükannem bana içkinin problemleri unutturabile-ceğini ama hiçbir şeyi çözemeyeceğini söylerdi,” dedim. “Ayrıca, sarhoş bir trole hiç rastlamadım.”

“Büyükannen ne çok şey söylüyormuş.” Tristan barda-ğı inceledi ve kafasına dikti.

“Büyükanneler öyledir. Genellikle haklıdırlar da.”

Şişeye uzandı ama ben daha hızlı davrandım. “Hayır.”

Elini masaya koydu. “Gitmelisin, Cécile.”

“Hayır.” Üzüntümün etkisi altında, vücudumun her zerresi buz gibiydi.

“Sana zarar veriyorum. Doğruyu söylediği için az kalsın bir arkadaşını öldürüyordum. Sana dokunduğu için...” Çenesini avcuna yasladı. “Haklıydı. Söylediği her şey doğruydı.”

“Muhafızların dikkatini dağıtmalı ve seni at arabasında kaçırmasına izin vermeliydim,” dedi Tristan. Gözleri uzaklara dalmıştı. “Senden hoşlanıyor. Sanırım bu uzun süredir böyle. Ondan iyi bir koca olur. Çiftlikte, altın rengi buğday tarlaları ve altın renginde saçları olan çocuklar arasında onunla birlikte yaşayabilirsin.” Sesinde neredeyse özlem vardı.

“Hayır!” Gözyaşlarım yanaklarıma akmaya başladı. Benim üzüntüm onunki ile birleşince dayanması güç oluyordu.

“Güneşin altında, ailenle beraber yaşarsın. Sen oraya aitsin.”

Her yerim acıyordu. Düşünemiyor, nefes alamıyordum. Tristan beni gönderecekti çünkü içten içe bunu istediğimi düşünüyordu. Bunu benim iyiliğim için yapacağını, öyle daha mutlu olacağımı düşünüyordu. Ama onun yüzünü asla göremeyecek, sıcak cildine asla dokunamayacak, dudaklarını dudaklarımda hissedemeyecek olmak bana en kötü işkenceden bile daha çok acı verirdi.

“Onlardan zaten ayrılacaktım. Ayrıca...” Açık sözlü olmakta zorlandım. Ailemi ancak on sene sonra görme şansı yakalayacak olsam bile hâlâ ailem olacaklardı. Beni her zaman hep sevdikleri kadar çok seveceklerdi. Peki ya Tristan’dan on sene ayrı geçirsem? Aramızdaki şey, yeni ve kırılıyordu. Zaman onu koruyamazdı ve onu kaybetme düşüncesi kalbimi kırıyordu. “Artık benim için ailemden daha önemlisin,” dedim sonunda.

Sözcüklerim, üzgün düşüncelerini ve dalgınlığını dağıtmıştı; bakışlarını bana çevirdi. “Gerçekten böyle düşünmüyorsun. Uzaklık, bağın etkisini hafifletir. Beni her gün daha az düşünürsün. Trollus hatırladığın kötü bir rüyadan, elindeki bir dövmeden ibaret olana kadar...”

Kolumla, yüzümdeki gözyaşlarını sildim ve gözlerinin içine baktım. “Sen beni unutur musun peki? Sevdiğin ve evlendiğin insan kızın hatıraları kötü bir rüyaya dönüşene dek günden güne solup gider mi?”

Gözleri karardı ve uzaklara daldı. “Hayır. Asla.”

“O zaman benim unutabileceğimi neden düşünüyorsun?” Elleri uzandım ama masadan çekti. “Seni seviyorum, Tristan. Seçme hakkımı, kalmak yönünde kullanıyorum. Buna inanmalısın.”

“İnanamam.” Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki neredeyse zor duydum.

“Neden?” Yumruğumu masaya vurdum. “Neden bana inanamıyorsun? Neden bana güvenmiyorsun?”

“Çünkü sen insansın, Cécile. Yalan söyleyebilirsin, kendine bile.”

Kollarımı bedenime doladım ve acıyı sanki soğuk havaymış gibi uzak tutmaya çalıştım.

“Git, Cécile. Yalnız kalmam gerekiyor. Düşünmeye ihtiyacım var.”

Sandalyeyi ittim. Gıcırta tavernadaki tek sestti. Girişe gittim ve kapıyı açtım ama gidebileceğim en uzak yer burasıydı. Daha fazla uzaklaşmaya dayanamıyordum. Köşeden, Tristan’ın taverna sahibinden kalem, kâğıt ve mürekkep istediği duydum. Olduğum yerde kaldım. Ne yazdığını bilmeyi çok istiyordum. Beni dışarıya giden bir at arabasına atarken cebime sıkıştıracağı bir not mu? Yoksa başka bir şey mi?

“Bunu Leydi Anaïs’e götürün,” dedi Tristan ve sanki

biri karnıma yumruk atmış gibi iki büküm oldum. Kapıyı yavaşça kapattım ve kurye beni görmesin diye aceleyle so-kağın aşağısına koştum. Yalnız olmak istiyordu, ha? Daha çok, benimle olmak istemiyor gibiydi. Tristan, ona karşı bir şey hissetmiyorum derken yalan söylüyor olamazdı ama yine de çok yakın arkadaşlardı ve teselli bulmak için beni değil onu tercih etmesi canımı acıtmıştı.

Yüzümden akan gözyaşlarını sildim ve bir amacım var-mış gibi yürümeye başladım. Ama yoktu. Onun yerine Trollus'u gezdim; yolda beni gören trollerin ve her daim iki adım arkamda yürüyen muhafızların meraklı, karanlık bakışlarını olabildiğince görmezden gelmeye çalıştım. So-nunda, Pierre'in kapısının önüne çıktım. Kapıyı çaldım, birkaç saniye bekledim ve içeri girdim. "Pierre?"

"Leydi Cécile!" Tekerlekli sandalyesiyle yanıma doğru gelirken yüzünde oluşmuş olan gülümseme beni görünce gitti. "Ne oldu çocuğum?" Büyü ile odadaki tek sandalye-nin üstündeki kâğıtları havaya kaldırıp yere bıraktı. "Otur, otur!"

"Ne kadar üzücü!" Yanıma geldi ve elimi tutup nazık-çe okşadı. "Bunun sebebinin Ekselansları ile insan oğlan arasındaki atışma olduğunu tahmin ediyorum. Öyle, değil mi? Dedikodu, Trollus'ta çok hızlı yayılır."

Sefil bir hâlde başımı olumlu anlamda salladım. Kal-bim, Tristan'ın duygularını dinliyordu. Acı hissetmiyor-du artık, onun yerini katı bir kararlılık almıştı. Dudağımı ısır-dım ve sakın kalmaya çalıştım. Tristan buraya doğru yaklaşıyordu, gelmesi uzun sürmezdi.

"Âşık ve genç adamlar... Hepsi aptaldırlar. Trol ya da insan, hiç fark etmez."

"Neredeyse öldürüyordu onu, Pierre."

Küçük trolün yüzü asıldı. "Ben de öyle duydum." İç geçirdi. "Adil bir savaş değil bu. İnsanlar ve troller arasında

hiçbir zaman adil bir savaş olmayacak. Başka bir dünyadan gelen güç...”

Son dedikleri ilgimi çekti. Belki de Pierre, tarihleri hakkında bir şeyler anlatmaya daha açık olabilirdi. “Troller oradan mı geliyorlar? Başka bir dünyadan mı?” Ne söyleyeceğini merak ettiğim için bilmiyormuş gibi yaptım.

Gülümsedi ve parmağını dudaklarıma koydu. “Bazı şeylerin sır olarak kalması çok daha iyi olur. Değil mi?”

Gezegenleri temsil eden küçük, cam toplar havalandı ve parlayan güneşin etrafında dönmeye başladı. Onların dönmesini, trollerin hangi gezegenden geldiğini merak ederek büyülenmişçesine izledim. Sonra hepsi uzaklaştı, Güneş ve Ay hariç hepsi... Birbirleri etrafında döndüler. İkisi de aynı derecede parlaktı. Biri altın biri gümüstü, tıpkı ben ve Tristan gibi.

“Pierre, eğer lanet kırılırsa trollerin insanlara savaş açacağını düşünüyor musun?”

Bakışlarını benden uzağa çevirdi, kaşları çatıldı. “Evet,” dedi. “Thibault Kral iken, özgürlüğün insanlar için kan akıtmak anlamına gelmesi kaçınılmaz olur.”

“Peki ya Tristan?”

“Tristan henüz kral değil.”

“Ama bir gün olacak,” deyip cevaplaması için ısrar ettim.

Küçük trol uzun süre sessiz kaldı. “Ne yapacağını bilmiyorum,” dedi sonunda. Ay ve Güneş eline kondu. “Sanırım ne yapacağı sana bağlı, leydim.”

Gözlerimi kapattım. Bir cevap vermişti ama bana yardımcı olabilecek bir cevap değildi bu. “Pierre?”

“Evet, sevgili leydim?”

“Eğer elinde bir şans olsaydı, yeryüzüne çıkabilmek için Trollus’u bırakır mıydın?”

Gülümsediğini anlayabilmek için gözlerimi açmama

gerek yoktu. “Evet, Cécile,” dedi. “Gezegenerlere ve yıldızlara bakmayı çok isterdim.” İç geçirdi. “En yüksek dağa tırmanıp, şu ana kadar görülmüş en büyük teleskopu kurdardım. Sürekli onları izlerdim... Işığım sönene kadar...”

Yüzümden bir gülümseme geçti. “Teşekkürler, Pierre.”
“Ne için, leydim?”

“İhtiyacım olan cevabı verdiğin için.”

Kapı ağzına kadar açıldı. Dönüp baktığımda Tristan'ı gördüm. “Benimle gelmen gerekiyor, Cécile. Şimdi.”

Buradaki zamanım dolmuştu.

- BI -

Cécile

“Bizi geriden takip edin,” dedi Tristan muhafızlarıma, Pierre’in evinden çıkarken. “Her söylediğime kulak misafirliği etmenizi istemiyorum.”

Muhafızlar birbirlerine endişeli bakışlar attılar ama Tristan’ın yüz ifadesi, normalde takip ettiklerinin üç katı mesafeden takip etmelerine neden olacak kadar sertti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum, kalbimin derinliklerinde cevabı bilmeme rağmen. Tristan gitmemi istiyordu. Beni ne kadar severse sevsin, bana asla güvenmeyecekti ve güven olmadan aşkımız yok olmaya mahkûmdu.

“Nehir yolu,” diye mırıldandı.

Tartışmak, burada kalabilmek için ona yalvarmak istedim ama bunun ne anlamı vardı ki? Bana güvenmesini sağlayamazdım. Bana güvenebileceğini kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu, Trollus’a zorla getirilmiş olmam fakat artık gitmeyi istememem bile güven sağlamıyordu. Hislerimi bilmek, düşüncelerimi bilmekle aynı şey değildi. “Muhafızlar gitmeme izin vermez.”

“Evet. Ama Anaïs’i durdurmaya çalışmazlar.”

Ona şaşkın bakışlar attım. Kafam karışmıştı. “Ne?”

“Göreceksin.”

Bir ara sokaktan diğerine yürüyorduk. Bir sürü sokaktan geçtikten sonra bir binanın arka kapısında durduk. Tristan kapıyı çalar çalmaz bir adam kapıyı açtı ve eğildi. “Lordum. Leydim.” Çikolata rengi saçları insan gibi görünmesine neden oluyordu ama Tristan bizi tanıştırmadı. Adam bize başka bir kapıyı gösterdi fakat bizimle içeri girmedi.

“Nihayet... Bütün gün oturup seni beklemekten başka hiçbir işim olmadığını mı sanıyorsun?” Anaïs oturduğu koltukta arkasına yaslandı. Yapmacık gülümsemesi her zamanki gibi yüzüne yayılmıştı. Ona bakıp kaşlarımı çatınca gülümsemesi daha da büyüdü. “Hiç bunlara gerek yok, Cécile. Sana bir iyilik yapıyorum sonuçta.”

“Hayır, yapmıyorsun,” diye çıkıştı Tristan. “İyiliği bana yapıyorsun ve karşılığını da benden alacaksın.”

Anaïs ayağa kalkıp Tristan’ın yanına geldi. Oturma odası üçümüz için fazla küçüktü. Anaïs çok yakınımıdaydı ve yüzündeki memnuniyeti görünce ona vurmak istedim. İşe yaracağından değil ama...

“Sen, bir yerden kâr sağlamadığın hiçbir işe girmezsin, Anaïs.” Şu an onunla uğraşamayacak kadar yorgun ve tükenmiş hissediyordum. En formumda olduğum anlarda bile yine üste çıkardı. “Bu iyilik falan değil.”

“Nasıl istersen öyle olsun.” Güldü. “Arkam dön, Tristan. Ben senin eşin değilim. Şimdilik...” Son kısmı söylerken göz kırptı ve ona saldırma arzum neredeyse önlenemez bir hâl aldı.

“Oyalanma, Anaïs,” dedi Tristan karanlık bir tonda ama yine de arkasını döndü.

“Yardım et,” dedi Anaïs, bana arkasını dönüp. “Elbi-

selerimizi değiştirmemiz gerekiyor. Ben senin üstündeki gibi bir şeyi asla giymem.”

“Aramızdaki farkı anlamamaları için bir elbiseden daha fazlasına ihtiyacımız olacak,” diye cevapladım. Ama yine de elbisesinin arkasındaki altın düğmeleri açmaya başladım. Cildi çok yumuşak ve sıcaktı. İç çamaşırlarındaki işlemler bana Marc’ın dövmesini anımsatıyordu. Porselen beyazı üzerine siyah...

Düğmelerini açtıktan sonra kendi elbisemi çıkardım. Tasarımı sayesinde hiç yardım almama gerek kalmamıştı. Bana döndüğünde, yanaklarım kızardı. Tristan’ın arkasını döndüğüne çok sevinmiştim. Üstü tamamen giyinikken, hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Yarı çıplakken ise bütün erkeklerin rüyalarını süslerdi. Onun yanında, sanki trol olan bendim. Kısa, tombul... Daha küçük göğüsler ve daha büyük kalçalar...

Elbiselerimizi değiştirdik. Elbisesi o kadar dardı ki zar zor nefes alabiliyordum. Benimki ise ona o kadar bol gelmişti ki, elbise sanki askıda asılıymış gibi duruyordu. Sonra ayakkabılarını çıkardı ve onların sağladığı yükseklik olmayınca benden o kadar da uzun olmadığını fark ettim. “Bir trol için kısasın.”

İşaret parmağını dudaklarına götürdü ve ayakkabıları bana uzattı. “Bunu kimsenin bilmesine gerek yok.”

Ayakkabıları giydim. Bu yüksek topuklarla düşmeden iki adımdan fazlasını nasıl atacağımı düşünüyordum. Bu sırada, Anaïs çantasından altın varaklı bir ayna ile bir peruk çıkardı. “Saç konusunu biraz zorluk yaratacak,” diye mırıldandı.

Biraz uğraştık ama sonunda kızıl saçlarımı peruğın içine toplamayı başardık. Kaburga kemiklerim korsenin darlığından dolayı ağrımaya başlamıştı. Kesik kesik nefes aldıkça sırtımdan ter akmaya başladı. Anaïs aynayı aldı ve

kendine baktı. “Şimdi, illüzyon zamanı,” dedi ve odaklanınca kaşları çatıldı. Saçının siyahtan kızıla dönmesini ve yüz hatlarının aynen benimkine benzer bir hâl almasını şaşkınlık içinde izledim.

“Şimdi, sıra senin yüzünde”

Sıcak büyü yüzümde gezindi ama onun dışında hiçbir şey hissetmedim. “Bitti,” dedi. Dudakları, sanki altında yatan kıza ihanet edermiş gibi görünüyor, sırtıyordu. Asla böyle bir yüz ifadesi takınmazdım. Aynayı bana uzattı ve kendime baktım. Mutsuz bir Anaïs aynadan bana bakıyordu. Gümüş gözleri ile...

“Böyle somurtmamalısın,” dedi. “Yüzünde kırışıklıklar olur sonra.”

Elimi kaldırıp, leydilere yakışmayacak bir el hareketi yaptım.

Mavi gözleri büyüdü ve ben olan Anaïs omuz silkti. “Ben söyleyeyim de. Tristan, şimdi arkanı dönebilirsin.”

Döndü ve ikimize de baktı. “İş görür.” Elim tuttu ve sanırım rahatlatmak amacıyla sıkı. Ama hiç rahatlamamıştım. Bütün bu kostüm işi ayrılma sürecimizin ilk adımından başka bir şey değildi. “Lütfen beni buna zorlama, Tristan,” diye fısıldadım. “Gitmek istemiyorum.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Bilmem gerekiyor, Cécile.” Beni öpmek için eğildi ama benim değil de Anaïs’in yüzünü öpmesi fikri pek hoşuma gitmedi ve başımı çevirdim.

“Tüm bunlar ne kadar da dokunaklı,” diye araya girdi Anaïs. “Ama büyüümün yenilenmediği zamanlarda sıkılıp gitme gibi bir huyu vardır. Etkisi geçmeden önce yarım saatiniz var.”

Tristan başıyla onayladı. “Nereye gideceksin?”

“Cam bahçeye, üzgün görünüp bahçede dolanacağım.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” Tristan ve

Anaïs bir süre bakıştı. Samimiyetleri karşısında irkildim. Bu, bizim hiç sahip olamadığımız bir şeydi. “Bana yardım ettiğin için peşini kolay kolay bırakmaz.”

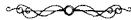
“Sana asla hayır demedim, Tristan. Senden hiçbir şey esirgemedim.” Çenesini öfkeyle kaldırdı. “Ve asla da esirgemeyeceğim.” Bir süre daha bakıştılar ve sonra Anaïs dönüp odadan çıktı.

Tristan biraz bekledi ve sonra koluna girmemi işaret etti. Beni şehre, ardından da Nehir Yolu’na götürdü. Hiçbir şey görmüyordum, ne etrafımı ne de çevredeki trolleri... Yüz ifademi sakın tutmak ve Anaïs’in uzun topuklularıyla yürümek dışında bir şeye odaklanmam imkânsızdı. “Hiçbir şey söyleme,” diye mırıldandı Tristan. “Seni senden tanırılar.”

Heyecanım, geçidin iki tarafında nöbet tutan silahlı ve heybetli trolleri görünce yeni bir seviyeye ulaştı. Önümüzde eğildiler ve geçidi kapalı tutan ağır, demir çubuğu kaldırdılar. Açıldı.

“Düşen bir kaya fark etmedik, lordum,” dedi trollerden biri.

Tristan, “Sorun çıkmadığı zamanlarda hiç çıkmayacakmış gibi gelir; tedbirli olmakta yarar var” deyip benimle birlikte yürümeye devam etti.

Yol bayağı dikti. Kaya dümdüzdü ve her şey sudan dolayı kaygandı. Kısa bir süre ilerledikten sonra ayakkabılarımı çıkartıp yalınayak yürümek zorunda kaldım. Yol üç metre genişliğindeydi ve birkaç metre altında da beyaz renkte köpürerek akan nehir vardı.

Yürürken, Tristan bana bir kere bile bakmadı ama artık kolumu bırakmıştı ve elimi tutuyordu. Elini, tutabildiğim

kadar sıkı tuttum. Tenlerimiz birbirine değdiğinde hissettiklerimi, başparmağıyla elimi okşayışını hatırlamak istedim. Attığım her adım beni ayrılığa yaklaştırıyordu. İleride güneş ışığını gördüğümde, korku her yanıma kapladı. Tünelin sonuna varmıştık. Bu bizim sonumuzdu.

Korku, sadece bana ait değildi. Işığa yaklaşıncı, Tristan'ın korkusu dehşete dönüştü.

“Eğer çok yaklaşırsan sana bir şey yapar mı?” diye sordum, birden bire tedirginleşmişim.

Tristan sesimi duyunca yerinden sıçradı. “Hayır,” dedi. “Ondan değil.” Birden bire durdu ve elini kaldırdı. Parmak eklemleri, cam sesi çıkaran ama camdan çok daha güçlü olduğunu tahmin ettiğim bir şeye tıklıyordu. “Hayır. Ondan değil,” diye tekrar etti. Sonra inleyerek bariyerden geriye çekildi ve duvara doğru yığıldı.

“Tristan!” Yanında diz çöktüm. Lanetin ona bir şekilde zarar vermiş olmasından korkuyordum. Siyah peruğu çıkarıp bir kenara attı ve elini saçlarıma gömdü. Bütün vücudu titriyordu. “Seni kaybedemem,” diye fısıldadı ve tekrardan kendim olayım diye Anaïs'in büyüsünü sildiğini hissettim.

“O zaman neden yapıyorsun bunu?” diye sordum. “Beni neden buraya getirdin?”

“Çünkü böyle yaşayamam, Cécile. Aklımı kaybediyor gibiyim. Arkamı her döndüğümde kaybolacaksın diye her an tetikteyim. Hissettiğini mi yoksa benim duymak istediklerimi mi söylediğinden hiçbir zaman emin olamıyorum. Bir seçim hakkın olmadığı için mi buradasın yoksa gerçekten burada olmak istediğin için mi, bundan emin olmam gerekiyor.” Gözlerini kaçırdı. Yanaklarındaki gözyaşlarını görebiliyordum.

Bir tanesini sildim. Parmağımın ucunda duran gözyaşına baktım. “Trollerin ağlayabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Gözlerini kırptı. “Bir efsane daha mı?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır, ben... Ben buraya ilk geldiğim zaman, trollerin hüznü, acıyı, kaybı bizim gibi hissetmediklerini düşünmüştüm.” Gözyaşını dudaklarıma sürdüm ve tuzunu tattım; trol ırkının söylenilenin aksini kanıtladığı zamanları düşünüyordum. “Yanılmışım.”

Yolda bir süre oturduk, başımı göğsüne yasladım ve ikimiz de dalgaların kıyıya vurmasını, nehir içeriye doğru çekildiğinde akıntının kıyıyı yalamasını izledik. Sıcak bir esinti doldurdu tüneli. Yosunların kokusunu aldım ve martıların sesini duydum. Burası, Tristan’ın dış dünyaya en yakın olabildiği yerdı. Bu küçük ve sabit okyanus manzarası.

“Tristan?”

“Evet?” Sesi hırıltılı ve duygu doluydu.

“Bana gerçekten bir seçim hakkı mı veriyorsun? Seçime karışmayacak mısın?”

Gözlerini yumdu ve başımı iki yana salladı. “Seni durdurmayacağım.”

“Peki ya kalmak istersem, razı olacak mısın? Beni gitmeye zorlamayacak mısın?”

Göz kapakları titredi ama gözlerini açmadı. “Bu senin yapman gereken bir seçim.”

Onu ateşlice öptüm. Tadını içime çektim. Kendimi çakırkeyif ve gözü kara hissediyordum. Burada kalmak için istediği her şeyi söylemeye hazırdım. “Kalmayı seçiyorum o zaman. Sonsuza dek seninle birlikte olmak istiyorum.” Aklımın bir köşesinde, bu sözleri tümüyle tartarak söylemediğimi biliyordum ama Tristan’ın bütün amaçlarına erişeceğine inanıyordum. Belki bir ya da iki sene sürecekti ama dış dünya ile bağlarım sonsuza kadar kesilmeyecekti. Bu olamazdı.

Beni kendine çekti, sırtımı okşadı ama umut ettiğim rahatlama hissini yaşamıyordu. “Düşünmeden hareket ediyorsun, sevgilim,” dedi hafifçe. “Kalbinle düşünüyorsun, aklınla değil.”

“Yani?” Sesim, dudaklarım göğsüne yaslı olduğundan kısık çıktı.

“Kararını burada veremezsin. Trol büyüğü çok yoğun. Hissettiklerinin yarısı zaten benim hissettiklerim. Ne istediğini bilmiyorsun.”

“Hayır, biliyorum!” diye bağırdım. Sesim yine gömleğinin kumaşı yüzünden kısık çıkmıştı. “Seni istiyorum.” Tırnaklarımı omzuna geçirdim ve kokusunu içime çektim. “Seni istiyorum.”

Ben omuzlarına asılırken, Tristan ayağa kalktı. Sonra bileklerimden tuttu, nazıkçe kendini ellerimden serbest bıraktı ve beni bariyerden dışarı itti. Yapışkan yoğunluğun içinden geçtim ve duygularının kükremesi küçük mırıltılara dönüştü. Nefesim kesildi. Bundan nefret etmiştim ve geri dönmek için arkama döndüm ama Tristan elini hava kaldırdı. “Güneşe çık ve benimle olmak için feda edeceğin şeyleri düşün. Eğer geri gelmek istemezsen...” Sertçe yutkundum ve bana ağır bir para kesesi attı. Havada yakaladım ve keseden gelen şingirtiyi duydum. “Bu seni bir süre idare eder.”

“Peki ya dönmeye karar verirsem.”

“Seni bekliyor olacağım.”

Arkama döndüm ve okyanusa doğru baktım. Su, dağ henüz yıkılıp sahil şeridini değiştirmeden önce trollerin liman olarak kullandığı bir koya akıyordu. Durduğum yer, üsteki kayalar yüzünden gölgedeydi. Trollus burada bile karanlık ile lanetlenmişti.

Sahile doğru yürümeye başladım. Kayalıklarla dolu koyda adımlarımı dikkatlice seçerek ilerliyordum. Sonra

birden bire yaz güneşinin sıcaklığı ateşten bir duvar gibi yüzüme vurdu. Yukarı döndüm ve parlayan, sarı küreye baktım. Işığın parlaklığından gözlerim yandı. Sonra, koşmaya başladım. Gittikçe hızlandım. Suyun kıyısına gelene kadar ıslak kumların üstüne koştum. Eteğimi kaldırıp suya girdim, tuzlu su bacaklarıma vururken açık alanda olduğunu hissetmekten haz duydum. Etrafımda döndüm, yanan gözlerim görebildiği her şeyi görmek istiyordu. Üstümdeki martılar, dağların canlı yeşili. Sahilde yeniden koşmaya başladım ve kayaları geçip yeşil çimlere ulaştım. Kendimi yere atıp nefesimi toplamaya çalıştım. Yazın bu günlerinde her yer yemyeşildi, güneş ışığında yıkandım, sıcaklık kemiklerime işledi. Çevredeki her şey parlak ve canlıydı. Tristan'ın haklı olduğunu fark ettim. Tüm bunları özlemiştim.

Ama acaba onu daha mı çok özleyecektim.

Yattığım yerde yan dönüp kıvrıldım, başımı koluma yaslayıp çimleri okşadım. “Düşün, Cécile!” diye buyurdum kendime. Ama bunu yapmak zordu, çünkü Tristan'ın hüznü aklımın köşesinde bana acı veren bir düğüm gibiydi. “Gittiğimi düşünüyorsun,” diye fısıldadım yakınımda duran yabancı bir çiçeğe bakarak. Bir yanım hemen ayağa kalkıp onun yanına gitmemi söylüyordu ama acaba bu düşüncesiz davranışımдан pişman olacak mıydım sonra?

Benimle olmak için feda edeceğin şeyleri düşün. Tristan'ın sözleri zihnimde yankılandı.

Örneğin özgürlüğüm... Eğer Trollus'a arkamı dönersem yapabileceğim şeylerin sonu yoktu. Çiftliğe dönüp babamla yaşayabilirdim. Trianon'a gidip annemle yaşayabilirdim. Büyük sahnelerde şarkı söyleyebilir ve dünyayı gezebilirdim. Trollus'un bana kazandırdığı tek şey artık bilinmeyenden korkmuyor olmamdı. Burada istediğim her şeyi yapabiliirdim.

Peki, tüm bunları yalnız başıma mı yapacaktım? Sura-tım asıldı. Oyuk'ta ailem ve arkadaşlarım vardı ama bu aynı şey değildi. Büyükanнем yaşlanmıştı, babam da çiftlikle ilgileniyordu. Ağabeyim askerlikle meşguldü ve çok geçmeden biriyle evlenip çoluk çocuğa karıştırdı. Fred, babam vefat edince çiftliği alırdı ve bana orada bir yer kalmazdı. Eşi, kocasının küçük kız kardeşi ile yaşamasını istemezdi.

İç geçirdim. Düşünceler üstümde gittikçe ağırlaşıyor-du. Asla bir sevgili tarafından dokunulmadan, öpülmeden yaşamak... Yüzüm kırışana, saçlarım beyazlaşana, böyle şeyleri artık önemsemeyeceğim yaşa gelinceye dek... Belki de Tristan haklıydı. Belki de onu unutacak ve başka biriyle yeni bir hayat kuracaktım.

İstemedim, aklıma Christophe'nin elleri geldi. Bir çiftçinin sert ve nasırlı elleri... Mavi ve insancıl gözleri. Keskinlikle yakışıklıydı. Bütün kızlar festivallerde onunla dans etmek için yarıştırdı. Nazik, düşünceli ve çalışkandı. Birine iyi bir eş olacağından hiç şüphe yoktu. Bana iyi bir eş olur muydu? Yürürken onun elini tutmanın, onunla yıldızlar altında öpüşmenin nasıl olacağını düşündüm. Chris'le evlenip onunla yatağa girmek nasıl olurdu?

Bunun düşüncesi bile irkilmeme neden oldu. Chris beni iğrendirmiyordu ama bunları Tristan'dan başkasıyla yapma düşüncesi midemi bulandırıyor-du.

Ayağa kalktım, yıkık kayaların doğu ucuna kadar yürüdüm. Sonra yıllar önce yapılmış tahta bir köprüye gittim. Dağın, sahile kadar uzanan yıkıntısını buradan tamamıyla görebiliyordum. Bu yıkıntıların altında bir şehrin yatması inanılır gibi değildi. Köprüyü geçmeye başladım. Çıplak ayaklarıma kıymık batmasın diye adımlarımı dikkatli attım. Nehir yoluna, Tristan'ın beni beklediği yere ulaşınca durdum. Eğer bu yolu doğuya doğru takip edersem Tri-anon'a ulaşacaktım; önce batıya, ardından sonra kuzeye gidersem Oyuk'a.

Seçimini yap.

Bir atın nal seslerini duymaya başladım. Büyük ve beyaz bir atın üstünde, bir binici bana doğru geliyordu. Beni gördüğü zaman, dört nala ilerlemeye başladı ve aramızdaki mesafeyi hızla azalttı. Atı o kadar sert durdurdu ki at şaha kalktı.

“Leydim! Burada yalnız başınıza ne yapıyorsunuz! Burası güvenli değil!”

Giyiminden ve atının kalitesinden zengin bir mülk sahibi ya da bir soylu olduğunu anladım.

“Korkacak ne var?” diye sordum arkamı tırabzanlara yaslayarak. Sorumun birçok yanıtı vardı: Savunmasızdım ve Tristan’ın bana ulaşamayacağı bir yerdeydim.

Adam beni baştan aşağı süzdü, mücevherlerimi ve şıklığımı inceledi. “Sizin gibi güzel biri için mi, leydim?” Gülmüsedti. “En azından, cinsel istismar.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sizin seviyenizde bir beyefendinin böyle şeyler düşünmeyeceğinden eminim, değil mi efendim?”

Başını eğdi. “Kalkışanın kellesini uçururdum, leydim.” Elini bana doğru uzattı. “Haydi, şehre doğru gidelim.”

Eline baktım. Eğer bir şans arıyorsam, o buydu. Bir kere Trianon’a gittiğimde, bunun asla geri dönüşü olmayacaktı.

Başımı iki yana salladım. “Biri beni bekliyor.”

Adam güldü. “Şanslı adam. Size iyi günler, leydim.” Atının eyerini çekti ve yolun ortasından gitmeye başladı. Geri dönüp sahile, uzun bir süre oturduğum yere gitmeden önce adamın görüş alanımdan çıkmasını bekledim. Trollus’a geri dönersem arkamda çok şey bırakmış olacaktım ama dönmezsem de durum pek farklı olmayacaktı. Sadece Tristan değil; Marc, ikizler ve dağın altına indiğimden beri bana arkadaş canlısı davranan bütün troller.

Trollus'un karanlık bir tarafı vardı ama sevdiğim birçok yanı da vardı. Küçük bir şehir için çok fazla olanağı vardı ve Tristan kral olduğunda karanlığı silecekti, geriye sadece aydınlık kalacaktı.

Bir de melezler vardı tabii. İhtiyaçları olan değişimde onlara yardım etmeyi, yaşanmaya değer bir hayat vermeyi görev edinmiştim. Madencileri şu anki durumlarında bırakmak içimi suçluluk duygusuyla kaplıyordu, özellikle de onları terk etmeyi bir kez zaten denemiş olduğumu düşündüklerini göz önüne alınca.

Avcuma aldığım kumu, bir elimden diğerine döküp durumu değerlendirmeye, hislerimi ölçmeye çalıştım. Kalbin değerini biçmek zordu. Sonunda ayağa kalktığımda, seçimimi yapmıştım.

Nehir Yolu'nun ağzına baktım. Tristan duymuş, ya da en azından gelişimi hissetmiş olmalıydı. Çünkü ayaktaydı ve görünmez bariyere yaslanıyordu. Burası, tıpkı şafak ve alacakaranlık gibi karanlık ve aydınlık arasındaki bir köprüydü. İkisinin savaştığı ama savaşı hiçbirinin kazanamadığı bir yerdi. Burada, Tristan hiç olmadığı kadar insani görünüyordu. Trol ışığı kaybolmuştu ve gözleri yine gümüş renginde olsa da parlamıyordu. Başka bir dünyadan gelmişlik havası gitmişti. Ona doğru yürürken merak ettim, acaba güneşin altında benim kadar insani görünür müydü? Hâlâ zarif ve yakışıklıydı. Sanki bir rüya gibiydi, mükemmelliğindeki soğukluk endişe ve umutla hafiflemişti. Acı, acı veren bir umut.

Bariyerin önüne geldiğimde geri döndüm ve arkama baktım. Dalgalar bana doğru vuruyordu. Gölgede bile güneş, Trollus'ta hiç hissetmediğim bir sıcaklıkla kemiklerimi ısıtıyordu. Benim dünyam. Benim hayatım. Benim seçimim.

Boğazımı temizledim. “Kararımı verdim.”

- 32 -

Cécile

Sevgilim.

“Seni seçiyorum.” Bariyeri aştım ve onu bariyerden içeriye doğru ittim. Bariyeri geçtiğim an, duyguları zihni-
me akmaya başladı. Rahatlama, mutluluk ve en önemlisi:
Sevgi. Hislerinin içinde boğuldum. İkimiz de boğulduk...

“Cécile.” Tristan beni kollarına aldı ve kendini hiç
tutmadan öpmeye başladı. İkimiz de dizlerimizin üstü-
ne çöktük ve dudaklarını dudaklarımda, yanaklarımda
ve boynumda hissetmenin mutluluğunu yaşadım. Sabrı
tükenince, elbisemin düğmelerini açmak yerine arkasını
yırttı ve altın düğmeler yerlere saçıldı. Gömleğini çıkar-
dım ve kenara attım. Artık aramızda Anaïs’in dar korsesi-
nin ipeksi kumaşı dışında hiçbir şey kalmamıştı. Tristan’ın
öpücüklerindeki çılgınlık durdu ve dudakları delice atan
kalbimim üstünde durdu. Parmaklarının, ipekle kaplan-

muş vücudumdan gezdiğini hissettim. “Bu korsenin içinde nasıl nefes alabiliyorsun?” diye mırıldandı.

“Alamıyorum,” dedim. “Çıkar.”

Tünelde bir öksürük yankısı duyduk ve ikimiz de donup kaldık. Omzumun üstünden geriye baktım ve genç bir trol muhafızın tünelin ucunda durduğunu, başını öne eğdiğini fark ettim. Korku dolu bir ses çıkardım ve elbise mi üstüme çekip gururumdan geri kalanı korumaya çalıştım.

“Zamanlaman çok kötü,” dedi Tristan.

“Üzgünüm, lordum,” dedi muhafız bana bakmamaya özen göstererek. “Leydi’nin burada olmaması gerekiyordu.”

“Ve senin de araya girmemen gerekiyordu,” dedi Tristan, gülümsedi. “Sen gördüğünü unutursan, ben de geldiğini unutmaya hazırım.”

“Evet, lordum!”

“Şimdi, tünelin girişine geri dönsen nasıl olur? Biz de birazdan geleceğiz.”

Muhafız bana endişe dolu bakışlar attı. “Gitmeyecek, değil mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Tristan. “Benimle geri dönecek.”

“Anaïs buna hiç sevinmeyecek,” dedim muhafız gittikten sonra yırtılmış elbiseye bakıp.

“Evet, öyle,” dedi Tristan. Siyah gömleğini geri giydi ve mağaranın girişinde gittikçe sönen güneş ışığına baktı. “Geri dönmeliyiz.”

Yırtık elbiseyi mümkün olduğu kadar giydim ve bir elimle Anaïs’in ayakkabılarını, diğer elimle de Tristan’ın elini tuttum. Nehir Yolu’na doğru yürümeye başladık.

Yokuş yukarı yürümemize rağmen, Trollus’a geri dönüş sahile inişten çok daha iyi geçti. Tristan’ın omuzların-

dan büyük bir yük kalmıştı ve mutluluğu bana da yansıyor-
du. Gizlice kaçma planları yapmadığımdan emin olduğu
için artık her şey çok daha güzel olacaktı. Bana güveni-
yordu artık, diye düşündüm ve güvenine de sevgisi kadar
değer verdiğimi fark ettim.

İlerideki muhafızların parlayan ışıklarını gördüğümde,
sadece biraz tedirgin hissettim. “Çok kızgın olmayacaklar,
değil mi?” diye sordum Tristan’a.

Kaşlarını çattı. “Söylemek zor.”

Işıklar bize doğru gelmeye başladı. Genç trol, arkadaş-
larına olanları anlatırken bize el sallıyordu.

“Aldatmaca için üzgünüm çocuklar,” dedi Tristan, elle-
rini iki muhafızın omzuna dostça vurdu. “Küçük macera-
mızı bizlerden başkasının bilmesine gerek yok, değil mi?”

Daha yetişkin troller biraz homurdandı ama sessizlikle-
rini korumaya karar verdiler.

Genç trol gözlerini bana dikti. “Sen buradaysan o za-
man...” Bakışları geçide döndü. “O zaman...” Yüzü ek-
şidi. “Bizden dolayı değil, ama yine de endişelenmeniz
gerektiğini düşünüyorum.”

Geçitten yürüdük ve ben olan Anaïs’i birkaç adım ötede
gördük, yüzü endişeyle doluydu. Endişesi bizi, beni ken-
dim olarak gördüğünde geçti. Kızıl saçı siyahlaştı, yuvarlak
yanakları sivrileşti ve mavi gözleri gümüş rengine döndü,
içleri öfkeyle doluydu. Darmadağın hâlime iyice bakma-
sını ve bunun ne anlama geldiğini fark etmesini izledim.
“Kalmaya karar verdiğini görüyorum.” Sesi sertti.

“Kalmaya karar verdim,” diye onayladım. Tristan’ın
eline doğru uzandım ama ayaklarım yerden kesildi ve düş-
tüm. İlk düşüncem bana büyüyle vurmuş olduğuydu
ama sonra çevremdeki her şeyin sallandığını fark ettim.
Troller de yere düşmüştü ve yere düşen küçük taş parçala-
rını büyü kalkanlarıyla savuruyorlardı.

“Deprem!” diye çığlık attı birisi.

Tristan beni kendine çekti, büyüsu beni düşecek her şeyden koruyabilirdi. “Tut, tut, tut,” dedi defalarca. Gözleri, tavandaki tonlarca kayayı tutan büyüden ağaca odaklanmıştı. Kayalar hareket ediyor, birbirlerine çarpıyorlardı. Sesleri, şelalenin sesini bile bastırabiliyordu.

Çok geçmeden sallantı durdu. Hepimiz ayağa kalktık ve tavana baktık. Sonra hiç akla gelmeyecek bir şey oldu. Ev büyüklüğünde bir kaya, kalın büyü tabakalarından sıyrılıp aşağıya düştü.

“Hayır!” diye bağırdı Tristan. Yakalayacakmışçasına ileriye doğru atıldı ama büyüünün hızının da bir sınırı vardı. Kaya şehre düştü.

Çığlıklar duyulmaya başlandı. Korku ve acı dolu çığlıklar... Sevdiklerini az önce düşen kayanın altında kaybedenlerin çığlıkları...

“Gitmeliyim...” Tristan vahşi gözlerle önce bana sonra Anaïs’e baktı. “Cécile’i saraya götür.” Sonra omuzlarına yapıştı. “Hayatın pahasına, onu güvende tut. Söz ver bana!”

Anaïs ona boş gözlerle baktı. “Söz veriyorum.”

Tristan çığlığın geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Anaïs kolumdan tuttu. “Gitmemiz gerek. Sarayın duvarları asırlık büyülerle korunuyor. Senin için en güvenli yer orası.” Muhafızlara baktı. “Herkesi yüksek bir yere çıkarın. Sel basabilir.”

Anaïs bileğimden tuttu ve şehrin içinden koşmaya başladık. Sokaklar trollerde doluydu. Hepsi ağacın sütunlarının dibine çökmüştü. Hepsinin yüzleri odaklanma nede niyle gerilmiş ve korku doluydu.

“Ne yapıyorlar?” diye bağırdım, çığlıkların ve hareket eden kayaların sesleri arasından.

“Güçlerini ağaca aktarıyorlar!” diye geri bağırdı Anaïs.

“İşe yarayacak mı?” Üstümüzde hareket eden devasa kayalara baktım.

“Tristan yıkılmasına izin vermeyecek.”

Yer yeniden sallandı. Bu seferki ilki kadar sert değildi ama beni yere düşürmeye yetmişti. Anaïs beni yakaladı, biz beraber yere düşerken darbeyi o aldı ama çabalarına rağmen dizim yere vurdu, bacağımla hemen kanamaya başladım. Anaïs’in büyüünün beni sarmaladığını, bana sıkıca sarılırken büyüünün küçük taşları etrafa savurduğunu hissettim. Cam, her yanımızda, düşen taş parçaları altında kırılıyordu. Sadece ben korkmamıştım, Tristan da korkuyordu ve bu her şeyi daha beter hâle getiriyordu.

Sallantı durduğunda, Anaïs beni ayağa kaldırdı ve yeniden koşmaya başladık. Beni, kendi hayatı pahasına koruyup yolumuza çıkan trolleri kenara itiyor ve yer ne zaman sallansa beni bariyerle savunuyordu. Eteğim, kanayan bacağıma yapıştı ama korku, acıyı geri plana atmıştı.

“Bana neden yardım ediyorsun?” diye sordum başka bir sallantı sırasında birbirimize tutunurken.

“Çünkü eğer ölürsen o da ölür,” dedi kulağıma dişlerinin arasından konuşarak. “Ve eğer o ölürse...” Bakışları yukarıya döndü. Söyleyecekleri, daha ağızından çıkamamıştı, dudaklarında kaldı. “İçeriye girmeliyiz.” Beraber sarayın içine koştuk. Saray bomboştu.

“Herkes nerede?” diye sordum Anaïs’i koridorlarda takip ederken.

“Yardım ediyorlar.” Ses tonundan dışarı çıkıp yardım edemediği için ne kadar içerlediğini fark ettim. “Yaşayan herkes yardım ediyor. Sen ve benim dışımda.”

Hayatımda hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

“İstersen gidebilirsin artık. Ben burada yeterince güvendeyim.” Belki de değildim. Bacağımdan akan kanı hissedebiliyordum.

“Aksi söylenene kadar burada kalacağım.” Anaïs, odanın kapısı açtı ve hemen dolaba yöneldi. “Çıkar o elbiseyi. Etrafta yarı çıplak gezmeni istemeyiz.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım mahvolmuş elbiseyi üstümden çıkarıp dikkatlice sandalyeye koyarken. Bacağımdaki yarık kötü görünüyordu. Bir mendil aldım ve nasıl tedavi edebileceğimi düşündüm. “Belki de elbise dikilebilir.”

“Sanki bir daha giyerim de.” Elinde sırmalı ipek kumaşlarla süslenmiş sarı bir elbiseyle gömme dolaptan çıktı. “Bacağın neden kanıyor?”

“Düştüğüm zaman kesildi.”

Yarayı incelemek için yaklaştı ve düşündüğümün aksine, titremeye başladı. “Neden hâlâ durmadı? Neyin var senin?”

Geriye doğru sıçradım. “Çünkü ben bir trol değilim, aptal. Kanamadan ölmem ama yaranın dikilmesi gerekiyor.”

“Ne?”

“Nasıl dikiş dikilebileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Cildini dikmemi mi istiyorsun?” Yüzünde duyduklarına inanmadığımı belli eden bir ifade vardı.

“Önce su kaynat.” Bir kâseye su koydum ve saniyeler içinde kaynamaya başladı. İstemeye istemeye yarayı temizlemeye başladım, acıdan başım dönmeye başlamıştı. “Dik,” dedim ama iğneyi cildime bastırıldığı anda acıdan nefesim kesildi ve bacağımı geri çektim. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. İkinci kez denedi ve yine aynı şey oldu. Üçüncü denemede tırnaklarımı duvar kâğıtlarına geçirdim ve dişlerimi öyle sert sıktım ki kırılacaklar sandım.

“Çabuk bitireceğim,” dedi gözümden dökülen yaşları görmezden gelerek.

İşimiz bittikten ve ben kendimi toparladıktan sonra,

sarı elbiseyi üstüme giyip yeni bir sarsıntıya karşı mobilyalardan destek alarak dengemi sağladım. Anaïs perdeyi açtı ve balkona çıkıp kayalardan oluşan tavana baktı. “Eğer yıkılacak olsaydı, sanırım çoktan yıkılırdı.”

Odaya geri girdi ve düşen kitapları raflara dizmeye başladı. Ona yardım ettim ve beraber odayı topladık. İşimiz bittiğinde, çoğu kırılmış cam eşyaların arasından iki tane bardak bulmayı başardım ve ikimize de birer bardak şarap koydum.

“Teşekkür ederim,” dedi ve ağırbaşlı bir şekilde bacak bacak üstüne attı.

“Özür dilerim,” dedim.

“Birçok elbisem var, Cécile.” Beni izleyerek şarabından büyük bir yudum aldı. “Lessa’yı bizden çaldığından beri, kendi işimi kendim yapmak zorunda kalıyorum. Çok sıkıcı.”

“Elbiseyi kastetmedim.” *Ve Lessa hakkında özür dilemeye de hiç niyetim yoktu.*

“Oh.” Bardağındaki şarabın, sanki bir sallantı daha yaşıyormuşuz gibi çalkalandığını gördüm ama oda hiç sallanmamıştı.

“Gideceğimi düşünüyordun. Bize o yüzden yardım ettin, değil mi?”

“Tristan benden ne zaman bir şey istese yaparım,” dedi kendini toparladıktan sonra.

“Gitmeyeceğimi bilseydin yine de yardım eder miydin?”

“Şu ana kadar ona asla hayır demedim.”

Bardağımyı masaya koydum. Bir yudum bile almamıştım. “Üstü kapalı cevapları geçelim artık. Benim gideceğimi düşündün ve bu yüzden yardım ettin. Evet mi hayır mı?”

Gözleri karardı. “Evet.”

“Çünkü eğer ben gidersem, seninle daha çok vakit geçirecekti.”

“Evet.”

“Onu seviyor musun?”

Bardağını kafasına dikti ve benimkinin yanına masaya vurdu. Bardak çatladı. Odada büyüünün gücünü hissedebiliyordum. Hiç hareket etmeden boynumu kırabilirdi. Beni duvara o kadar sert çarpabilirdi ki vücudumdaki bütün kemikler parçalanırdı. Ama korkmuyordum. Benden ne kadar nefret etse de Tristan’a verdiği sözü tutmak zorundaydı.

“Evet.”

“Çünkü eğer gidersem, onun senin olma ihtimali vardı, değil mi?”

“Hayır.”

“Yalan söylüyorsun!”

Anaïs başını hayır anlamında salladı ve odadaki ağırlık kalktı. “Yalan söyleyemem. Eğer bana onun eşi olmak istiyor musun diye sorsaydın, cevabım farklı olurdu. Ancak, o olasılık çok uzun zaman önce yok oldu.” Benim dokunulmamış bardağıma uzandı ve bir dikişte şarabı bitirdi. “Bir, o bana karşı hiç öyle hissetmedi. İki, ben kusurluyum. Uygun değilim ve bunu telafi etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Şaşkınlık içinde güldüm. “Eğer sen kusurluysan, geri kalanımız ne? Senden pek hoşlanmıyorum Anaïs ama hayatımda gördüğüm en güzel kızsın.”

“En çirkini olsam da hiçbir farkı olmaz.” Elini göğsüne koydu. “Benim kusurum içerden.”

Erkekler için kişilik bozukluklarının güzellik yanında bir önemi olmadığını söylemek istedim ama sanırım demek istediği o değildi.

“Ablamı biliyorsun değil mi? Nasıl öldüğünü?”

Başta tereddüt ettim ama sonra başımı olumlu anlamda salladım. “Marc anlattı. Kanamadan ölmüş.”

Kaşlarını çattı. “En iyi o bilir. Her neyse, onda olan kan hastalığı bende de var.”

Başımı iki yana salladım. “Sen de deprem sırasında yara aldın ve çoktan iyileştiler. Eğer o hastalık sende de olsaydı çoktan kanayarak ölmüştün.”

“Hastalığın baş göstermemiş olması, kanımda olmadığı anlamına gelmez, Cécile. Hastalık benim içimde. Çocuklarıma geçer.” Omuzları çöktü. “Bir eş olmaya uygun değilim, ne tahtın vârisine ne de herhangi birine. Kral bunu doğrudan yüzüme söyledi.” Havalı duruşunun gittiğini ve vücudunun içine akan gözyaşlarıyla titrediğini hissettim. “Tristan’la evlenmeye uygun değilim. Kimseyle evlenmeye uygun değilim. Saygınlığımı yitirmemem için kimse bana dokunmayacak. Sonsuza dek yalnız olacağım.”

Kapının çalınması, sözlerini yarıda kesti.

“Evet?” diye seslendim Anaïs’in itiraflarının getirdiği acıma duygusu içinde. Kapı açıldı ve Victoria içeri girdi. Omuzları yorgunluktan çökmüştü.

“Evet?” diye çıkıştı Anaïs. Kendini yeniden toparlamıştı ve acaba kendini bıraktığını ben mi hayal ettim diye merak ettim.

“Altı ölü, on yaralı... İki maden çöktü ve içinde beş melez grubunun olduğunu düşünüyoruz ama daha fazlası da olabilir. Madenciler Loncası, kurtarma çalışmalarına başlamadan önce sallantıların bitmesini bekliyor ama onlara zamanında ulaşacağına dair pek umut yok.”

Nefesim kesildi ve ayağa dikildim. “Onlara yardım etmeliyiz! Kendi başlarına kurtulamazlar.”

“Haklı.” Anaïs ayağa kalktı ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atmaya başladı.

Victoria, “Başka hayatları da riske atmaya gerek yok,”

dedi. Kırılmış cam parçaları arasında sağlam bir bardak aradı ama sonra bundan vazgeçti.

“Bu riske girmeye değer,” dedi Anaïs. “Burada bu insana bakmak zorunda olmasam kendim giderdim.”

“Git o zaman,” dedi Victoria. “Cécile ile ben kalırım. Şehirde, gücü tükenmemiş olan bir tek sen kaldın büyük ihtimalle ve senin yanında olmaktansa benimle kalmayı tercih edeceğinden hiç şüphem yok.”

İkinci kez duymasına gerek yoktu. Anaïs, arkasına bile bakmadan yıldırım gibi çıktı odadan, ben de kaşlarımı çatıp çıkmasını izledim. At büyüklüğündeki kayaları, sadece parmaklarını şıklatarak hareket ettirebiliyordu. Dağın altına gömülmüş madencilere yardım edebilirdi. O, hayat kurtarabilirdi ve benim yapabildiğim tek şey burada oturup beklemektir. Daha da kötüsü, hem Victoria hem de Anaïs madencilere yardım ediyor olabilirdi ama birinin büyüğü benimle burada kaldığı için harcanıyordu.

“Kendimi işe yaramaz hissediyorum.”

“Kimse senden yardımcı olmanı beklemiyor, Cécile,” dedi Victoria. Sesi cana yakındı. “Bu trollere göre bir iş.”

İç geçirdim. “Sana sağlam bir bardak bulayım o zaman. En azından onu yapabilirim.”

Yanımda büyüülü ışıqla, devrilmiş mobilyaların, raflardan düşmüş eşyaların ve kırık cam parçalarının arasında gezmeye başladım. Bütün oda, birinin eline alıp salladığı bir oyuncak bebek evine benziyordu.

Yerde kırılmamış bir kadeh buldum ve seslendim, “Ah işte...” Cümlemi yarıda kestim kapının oraya doğru bakınca. Arkadaşım sandalyede arkasını yaslamış oturuyordu. Ağzı açıktı ve odayı tatlı horlama sesleri dolduruyordu. “Buldum bardağı.”

Balkona çıktım ve şehre baktım. Eskisinden daha karanlık görünüyordu. Troller bütün güçlerini evlerini kur-

tarmaya harcamıştı. Sütunları kemerleri ve bana bile görünür olan kubbesiyle ağaç, güçle dolmuştu. Şimdi bütün iş, büyüü yönetip ağırlığı yeniden dengelemesi gereken mimarlara kalmıştı. Tristan'a...

Onu hissedebiliyordum. Bu yüzden başına bir şey gelmediğini anlayabiliyordum. Endişeli ve yorgundu ama zarar görmemişti. Bacağım çok ağrıyordu ama bunu hissetmemek için elimden geleni yaptım. Tristan'ın, insanların ona en çok ihtiyacı olduğu zamanda benim yaralı olduğumu düşünüp onları bırakmasını istemiyordum. Tedavi için neler yapılması gerektiğini hatırlamaya çalıştım. Büyükannemin derslerine yeterince dikkat etmediğim için kendime kızdım. Neden troller gibi güçlü değilim de kırıldım? Bir... Bir insan gibi.

Victoria'yı uyandırmamak için parmak uçlarımda yürüdüm ve Anushka'nın kara büyü kitabını sakladığım yerden çıkardım. Sayfaları çevirdim ve iyileştirme büyülerinden birini buldum ama gereken bitkilerin hiçbirisi Ada'nın yerel bitkilerinden biri değildi. Son sayfaya ulaştım ve başlığa baktım: *Lanetler*. Bir kez daha, ilham gelmesini umdum. Trollus'taki bütün iyiliği korurken aynı zamanda dünyayı kötülükten koruyacak bir cevap... Daha önce olduğu gibi, hiçbir şey bulamadım.

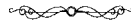
"Victoria," dedim sessizce. Onu uyandırma zamanının geldiğine karar vermiştim. Hareket etmedi. İyice yaklaştım ve omzunu sarstım. Uyuyakaldığını fark edip hemen uykudan sıçrayışını izledim. "Cécile! Özür dilerim!" Delice etrafa baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," dedim sakince. İstedğim son şey, Anaïs gibi aşırı tepki vermesiydi. "Deprem sırasında bacağımı kestim. O kadar da kötü değil," diye ekledim gözlerinin büyüdüğünü görünce. "Anaïs yarayı dikti ama düzgünce temizlenmesi için birkaç ota ihtiyaç var." Bir liste

çıkardım. İstedğim tek şey kütüphaneye gidebilmek için bir fırsat yakalamaktı. O kadar kitabın arasında, birkaç kara büyü kitabı daha olmalıydı ve belki onların içinde yaramı iyileştirebileceğim bir büyü bulabilirdim.

Victoria tereddüt içinde başını aşağı yukarı salladı. “Mutfakta vardır belki. *Anaïs* mi dikti yaranı?”

“Mutfak iyi bir başlangıç,” dedim pelerinimi giyerken. “Evet, o dikti.” Kapıyı açtım ve koridora çıktım. “Görünüşe göre düşündüğüm kadar kötü biri değilmiş.”

Victoria, mutfakta bir şeyler bulma konusunda oldukça beceriksizdi. Şaşırdığım söylenemezdi. “Peki ya bu?” diye sordu bir tutam kuşdili uzatarak. “Güzel kokuyor.”

Başımı olumsuz anlamda salladım ve filizi ondan aldım. “Oraya otur ve bekle,” dedim. Çeşit çeşit bitkilerle dolu raflara göz gezdirdim. Sarayın mutfağı, ihtiyacım olanlar dışında her bitkiyi içeriyor gibiydi. Tabii istediğim bitkiler kaynatılıp içilecek türden değildi.

“Élise, sana ihtiyacım varken nerelerdesin?” diye mırıldandım bomboş mutfağın derinliklerine doğru ilerlerken. Herkes ağaca güç vermeye gitmişti, iki hizmetçim de dâhil. İkisinin de aklı zehir gibiydi. Karakafes otu, aynısefa çiçeği ya da işime yarayabilecek herhangi bir bitki görmüş olsalar kesinlikle hatırlarlardı.

Hatırla.

Avucumdaki kuşdili filizine baktım. Kokusu bana Anushka’nın kitabındaki bir büyüyü hatırlattı. Victoria’nın beni göremeyeceği bir yere geçtiğimden emin oldum, ışığı kitaba yaklaştırıp aradığım şeyi bulana kadar sayfaları çevirmeye devam ettim: kayıp şeyleri bulmak için bir büyü.

“Büyü, söz konusu objenin en son görüldüğü anının hatırlanmasına yardımcı olabilir,” diye okudum hafifçe. “Anı, büyüü yapan kişinin zihninde canlanır.”

Hizmetçilerimin ikisi de aradığım şeyi kaybetmiş sayılmazdı aslında ama bu büyüün işe yarayabileceğini düşündüm. Tabii, dünya büyülerinin onlara herhangi bir etkisi oluyorsa... Onlar melez, yani yarı insanlardı ama bu yeterli miydi? *Denemekten zarar gelmez*, diye düşündüm kendi kendime.

İlk olarak elime kâğıt, kalem ve mürekkep aldım. Biraz düşündükten sonra, kâğıda *karanfil yağı* yazdım ve kâğıdı rulo yaptım. Bir sonraki adım için kızlardan birine ait bir şeye ihtiyacım vardı. Üstümdekilere baktım. Elbisenin göğüs kısmını Élise dikmişti, bu onun elinden çıkmış bir şeydi. Umarım bu büyü için yeterli olurdu. Dikkatlice, ip-liklerden birini kopardım, kâğıda bağladım ve üstüne biraz kuşdili serptim. “Su,” diye fısıldadım. Bir kâse buldum ve ağzına kadar su ile doldurdum. Martin’in bana insan büyüü hakkında söylediklerine göre, cadılar güçlerini dünyadaki dört elementten alıyorlardı. Bu büyü için de gereken element demek su idi. Bunun nedenini anlayamamıştım. Her büyü için neden farklı bitkiler gerektiğini de bilmiyordum. Cadının kara büyü kitabı, bir tür tarif kitabı gibiydi ama bu büyülerin aslında nasıl gerçekleştiklerine dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu konuda için fikir yürütmeye şimdi başlamayacaktım.

Omzumun üstünden Victoria’ya doğru bakıp hâlâ bıraktığım yerde mi diye kontrol ettim. Arkadaşım sandalyeye yığılmıştı ve çenesi göğsüne düşmüştü. Horlamasını duyabiliyordum.

Alçak ama kararlı bir ses tonuyla, boş bırakılan kısımları Élise ve karanfil yağı sözcükleri ile doldurarak büyüü tekrar tekrar okumaya başladım. On bir kere tekrar ettim. On

ikincide, kuşdili ile sarmaladığım paketi kâseye attım. On üçüncü okuyuşumda parmağım la suya dokundum. Suda-ki dalgalanmanın sesi kulaklarımda kükrüyordu ve paket dönmeye başlamıştı. Büyünün vücuduma aktığını hissettim. Elimi sudan çektim ve malzemeler hareket etmeyi bıraktı. Hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir şeyin değiştiğini görememiştim. Büyü ya Élise tam olarak insan olmadığından ya da istediğim şeyle ilgili bir hatırası olmadığından işe yaramamıştı. Ya da belki, kâğıda sardığım iplik onun eşyası sayılmamıştı. O kadar çok değişken vardı ki... Büyünün hangisi yüzünden işe yaramadığını bulmam imkânsızdı.

İç çektim ve kâseye uzandım ama sudaki yansımayı gördüğümde elimi hemen geri çektim. Benim yansımam değildi. Bir çift elin çarşaf ları katlamasını ve raflara kaldırmasını büyümüş gözlerle izledim. Aynı eller, siyah bir şişe tuttu ve dikkatlice katlanmış çarşaf ların yanına koydu. Bu bir anıydı. Bu, Élise'in anısıydı.

Sevincimden kendimi alkışladım.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Victoria. Çıkan sest en, sandalyesini çektiğini anladım.

Suya batmış paketi kâsed en aldım ve cebime atıp arkama döndüm. “Hiçbir şey,” dedim içimden arkadaşım a doğruyu söyleyebilmeyi dileyerek. “Nerede olduğunu hatırladım. Çamaşır odasında.”

Victoria başını yavaşça yana eğdi ve dudaklarını büktü. “Ve en son ne zaman çamaşır odasına gitmiştin sen?”

Hiç gitmedim. Yüzümü ekşittim. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Tabii ki de biliyorum,” diye cevap verdi Victoria. “Ama ne konuda yalan söylüyorsan, doğruyu söylemeden sana göstermeyeceğim.”

Ellerimi eteğime sildim ve yere baktım. Tristan bunu bana bir sır olarak saklamamı ve cadı olduğumun bilin-

mesinin tehlikeli olduğunu söylemişti. Ama karşımdaki Victoria'ydı ve arkadaşımın bana ne durumda olursa olsun zarar vermeye kalkabileceğini düşünmüyordum. Kimseye güvenmeyen Tristan'dı, ben değil. Arkadaşlarımın ne olursa olsun benim yanımda olacaklarına inanmak doğamda vardı. Belki aptalcaydı ama en yakınım bile güvenmeden yaşayamazdım. "Bir büyü yaptım," dedim ıslak paketi ona doğru uzatıp. "Bana nereye bakmam gerektiğini söyledi."

"Sen bir cadı mısın?"

"Evet." Nasıl tepki vereceğini bilmediğim için bakışlarımı ona doğru çevirmekten çekindim. Victoria'nın yüzünde bir gülümseme vardı.

"Eh," dedi. Uzun bir süre duraksadı. "Eh, olabileceğin çok daha kötü şeyler var. En azından onlardan biri değilsin."

Üstümden bir rahatlama dalgası geçti. "Umarım değildir."

Kolunu omzuma attı ve beni o kadar sert sıktı ki zor nefes aldım. "Kafiye, sessiz tekrarı kadar iyidir. Hatta daha iyidir. Haydi, şimdi gidip aradığın şeyi bulalım."

- BB -

Cécile

Bir sonraki sabah, insan büyüünün doğasını öğrenmeye koyuldum. Dün gece Élise'in anılarını görmüş olabilirim ama tam olarak ne yaptığını bilmiyordum.

Trollus darmadağınktı. Kırık camlar ve taşlar sokaklara yığılmıştı, okyanustan gelen devasa dalgalar, nehri itmiş ve kenarlarını su basmasına neden olmuştu. Troller etrafı toplamaya çalışıyorlardı ama şehrin eski hâline gelmesi biraz zaman alacaktı.

Yanımda Élise ile kütüphaneye doğru yol aldım. Martin'in orada olacağını umuyordum çünkü o olmadan devasa binada ne yapacağımı bilemezdim.

"Aman tanrım," dedim korku içinde etrafıma bakarken. Kitaplar he yana saçılmıştı.

"Leydim!" Martin köşeyi döndü ve bir kucak dolusu kitap da havada onu takip etti.

"Elinizde başka şey var mı, sormaya gelmiştim. Kara büyü kitabı," dedim Élise'e bir bakış atarken. Ama o çoktan yardım edebileceği bir konu var mı, öğrenmek için di-

ğer kütüphanecilerden biriyle konuşmaya dalmıştı. “Gerçi, oldukça meşgul olduğumu görebiliyorum.”

“Hiç sorun değil, leydim. Sizin için birkaç tane ayırıp kenara koymuştum. Onları size gönderecektim ama ne yazık ki hiç şansım olmadı. Hemen gidip getireyim.” Önümde eğildi ama gözlerinin Élise’te olduğunu fark ettim.

“Ben okurken onu oyalar mısın?” diye sorarken sırtmamaya gayret ettim.

“Elbette, leydim. Élise ile sohbet etmek her zaman çok keyiflidir.”

Elimden geleni yapmama rağmen azıcık gülümsedim. Élise sessiz biriydi, belki de bir kütüphaneci için de en uygunu buydu. Martin’in, Élise’in melez olmasını önemsememesi hoşuma gitmişti. Masaya oturdum ve üç kitaptan ilkini aldım. Neredeyse tamamen aşk iksirleri, hamileliği önleyen büyüler ve hava tahminleri ile ilgili büyüler ile doluydu. İkincisi ve üçüncüsü de iyileştirme üzerineydi ama büyüyü yapanın kendine yapamayacağını altını çiziyorlardı. Böylesi pek işime yaramazdı.

Hiçbiri kana veya kurbanı ihtiyaç durmuyordu ve ikisinde de lanetlerden hiç bahsedilmiyordu. Ayrıca hiçbir kitap bazı element ve bitkilerin neden bazı büyülerde daha etkili olduğunu açıklamıyordu Anushka’nın kitabı gibi. Kitapların bana öğrettiği tek ilgi çekici şey, cadı büyüsünün nesilden nesile aktarıldığı ama kendini sadece kadınlarda gösterdiğiydi. Yetenek ve güç kadından kadına değişiyordu, kadınların çoğu hayatları boyunca bu güce sahip olduğundan haberdar bile olmuyordu. Benim ailemde de böyle olmuştu.

Arkama yaslandım ve yorgun gözlerimi ovuşturdum. Dizimin acısını hissetmemeye çalışıyordum. Dün gece büyü sayesinde bulduğum karanfil yağı ile yarayı temiz-

lemiştim ve şimdiden kabuk bağlamıştı. İyileşmesi için büyüye değil, zamana ihtiyaç vardı. Buraya gelmek sadece zaman kaybıydı. Bulduklarımın hiçbirisi faydalı değildi. Ben faydalı değildim. Anaïs bir sürü trolü yıkıntılar arasından kurtarabilirdi. Benim yapabileceğim tek şey ise birinin poposunda çıban çıkarabilmektir. Ayrıca bunu Kral'a yapamıyordum bile... Dünya büyüleri safkan trollere etki etmiyordu. Elimde trol kanı stokları olduğu söylenemezdi ve trollerin ben büyü egzersizi yapayım diye seve seve kan bağışlayacağını da düşünmüyordum.

Birden bire ayağa sıçradım. Christophe, Tristan'ı büyü kullanarak beni kendine âşık etmekle suçlayınca Tristan trollerin öyle büyüler yapamadığını söylemişti. Kara büyü kitaplarına baktım ve zihnimde Anushka'nın kitabının sayfalarını çevirdiğimi hayal ettim. Cadılar büyü ile insanları âşık edebilir, yaraları iyileştirebilir ve bu kişileri bir yere hapsedebilirdi ama trollerin büyüğü böyle işlemiyordu. Trollere taşları kaldırabiliyor, çevreyi aydınlatabiliyor ya da söz konusu kişiyi sağdan sola vurabiliyordu ama ne hastalık yayabiliyor ne de âşık edebiliyorlardı. Onların büyüğü öncelikli olarak somuttu.

“Anushka dağı yıkmadı,” diye fısıldadım. O da diğer trollere gibi enkazın altında kalmıştı ve trolleri lanetlemesinin asıl sebebi şehri kurtarma sırasında geçen o dört hafta içinde ortaya çıkmıştı. Ama neydi bu sebep? Trollere onu böyle kötü birine dönüştürecek ne yapmış olabiliyorlardı? Ve dağı o yıkmadıysa, kim yıkmıştı?”

Élise, birden bire çıkageldi ve beklediğimin aksine sandalyeye yığıldı.

“Ne oldu?” diye sordum. Başını öne eğmesi beni endişelendiriyordu.

Bana baktı, gözleri yaşlıydı. “Tips. Gündüz vardiyası gruplarından birine kotayı doldurmaları için yardım et-

mek amacıyla madenlere girmiş.” Élise gözlerini yumdu. “Üstüne bir kaya düşmüş. Madenciler onu kurtarmış ama bacağı ezilmiş.”

Rengim attı. “İyileşiyor muymuş?”

Gözyaşları akmaya başladı. “Başka biri iyileşirdi ama onun kanı büyük oranda insan. Bir insan gibi iyileşiyor.” Bana baktı. “İyileşemeyeceğini düşünüyorlar ve iyileşse bile asla yürüyemeyecek. Lonca onu kesinlikle labirente atar.”

Midem kasıldı ve bütün gücümle masayı sıktım. Delice atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım. Gözlerim, önümdeki kara büyü kitaplarındaydı. İki insanları iyileştiren büyüler içeriyordu, melezlerde işe yarayacağını bildiğim büyüler... “Ölmesine izin vermeyeceğim,” dedim kısıktı.

“Yapabileceğin bir şey yok,” dedi Élise. Hıçkırıyordu ve omuzları titriyordu.

Yapmamı *bekledikleri* hiçbir şey yoktu. Tristan, cesaret ve bilgelik iyi bir ikili değildir derken doğru söylüyordu. Bir cadı olduğumu Victoria’ya söylemek başka bir konuydu. Ama eğer Tips’e yardım edersem herkes cadı olduğumu anlardı ve troller cadılardan nefret ediyordu. Yüzyıllardır cadı avlıyorlardı. İçlerinden biri, Tristan’a ne olabileceğini umursamadan benim sokaklarda yakılmamı talep etseydi buna hiç şaşırmazdım. Dudağımı ısırdım. Bu, ikimizin hayatını da riske atmak anlamına gelebilirdi ama eğer bir şey yapmazsam Tips kesinlikle ölecekti. Bu akıllıca bir seçim olsa da, böyle oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemezdim.

İki kara büyü kitabını da aldım ve ayağa kalktım. “Sana, yapabileceğim bir şey *var* desem, ne derdin?” Zorla yutkundum, söyleyeceklerimden sonra geri dönüşün olmayacağını biliyordum. “Sana bir cadı olduğumu söylesem, ne derdin?”

- 34 -

Cécile

Kütüphaneden Döküntüler'e giderken başımı eğdim ve kapüşonumu taktım. Biri özellikle yakından bakmadığı sürece kim olduğum belli olmazdı. Élise benimle beraber gelmemiştii. Başta Martin'i arka kapıdan çıkmamıza ikna etmişti, sonra da büyü için gerekli malzemeleri aramaya gitmişti. Muhafızlarımın beni takip etmesini istemiyordum. Birazdan ne yapacağımı ne kadar az kişi bilse o kadar iyiydi.

Madencilerin yatakhanelerinin kapısını çaldım ve kimse'nin mücevherlerini fark etmemesini, bu melez evinin önünde ne aradığımı sormamasını umarak fark ettirmeden sokağa göz gezdirdim. Herkes yorgundu, omuzlarını düşürmüş hâlde yürüyorlardı. Kendi işlerine öylesine odaklanmışlardı ki bana dikkat etmeyeceklerini umdum. Yine de kapı açıldığında içime bir rahatlama geldi.

"Majesteleri!" dedi kız. Gözleri şaşkınlıktan kocaman

olmuştı. Beceriksizce önümde eğilmeye çalıştı ama parmağımı dudağıma koydum ve onu nazikçe içeri ittim. “Burada olduğumun bilinmemesini tercih ederim,” dedim kapıyı kapattıktan sonra. “Tips nerede?”

Yüzü gerildi. “Beni takip edin.”

Odaya girdiğim anda, kan ve ter kokusu burun deliklerime doldu ama bana kendimi hasta hissettiren Tips’in yatağında, yüzü acı dolu bir şekilde yatıştıydı. Beni görünce, diğer madenciler başta birbirlerine şaşkın bakışlar attılar ama sonra ayağa kalktılar.

“Merhaba, Prenses,” dedi Tips zayıf bir sesle. “Tatlı yüzünüzü görmeyi bir daha beklemiyordum açıkçası.”

Gülümsedim. “Neden böyle düşündün ki? Vefasız bir arkadaş olduğumu mu düşünüyorsun?”

Güldü. “Asla. Ne yazık ki bu aralar vefasız olan benim.” Eliyle, üstü örtülmüş bacağına gösterdi.

Derin bir nefes alıp, örtünün ucunu kaldırdım. Kusma ihtimaline karşı ağzımı hemen sıkıca kapattım. Dizinden aşağısı, ezilmiş kemik ve etten ibaretti. Gördüğüm şeyin bir bacak olduğunu söylemek zordu. “Aman tanrım,” diye fısıldadım örtüyü geri bırakırken.

“Tanrının bize ayıracak zamanı var mı emin değilim,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Neden olmasın?” diye sordum yatağın yanındaki sandalyeye otururken. “Neredeyse benim kadar insansın.” Odadaki diğer madencilere döndüm. “Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz? Tips ile özel konuşmam gerekiyor.”

Her biri başını olumlu anlamda salladı ve odadan çıktı. “Élise geldiğinde, onu buraya gönderin,” diye ekledim yakın zamanda gelmesi için dua ederek. Onlar gidince, cebimden kara büyü kitabını çıkardım ve aradığım şeyi bulmaya çalıştım. Bu iş basit olmayacaktı. Mükemmellikten ise oldukça uzak olacaktı.

“Sen buraya geldin diye loncanın fikir değiştireceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun,” dedi Tips. Sağlıklı olan tek gözü ile tavana bakıyordu. “Labirentle uğraşmalarına gerek kalmayacak. Zaten öleceğim.”

“Eğer seni ikna edebilirsem, ölmeyeceksin,” diye mırıldandım. Gözlerim sayfalara odaklanmıştı. Umarım gereğinden fazla olumlu düşünmüyorumdur diye dua ettim.

Yatağında hareket etmesinin sesi, başımı kitaptan kaldırmama neden oldu. Tips bana bakıyordu, tek gözü öfkeyle doluydu. “Ölümümü durdurmak için ne yapabileceğini düşünüyorsun, kızım? Birine boş umutlar vererek kibarlık edilmez.”

“Bunlar boş umutlar değil.” diye cevap verdim. “Seni büyü ile iyileştirmeyi planlıyorum. İnsan büyüü...”

Gözleri büyüdü. “Sen bir cadıydın!” Çektiği muazzam acıya rağmen yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Sende, görünenden fazlasını olduğunu biliyordum.”

“Sanırım bunu birlikte öğreneceğiz,” dedim. Merdivenden gelen ayak seslerini duydum ve birkaç saniye sonra Élise odaya girdi. Tips’e cesaret verici bir bakış attı ve malzemeleri bana verdi.

“İstedğim her şeyi buldun mu?” diye sordum.

Başını olumlu anlamda salladı ve bitkileri, getirdiği kâselerin yanına dizmeme yardımcı oldu. Her şeyi istediğim biçimde ayarladıktan sonra derin bir nefes aldım. “Tips, başlamadan önce sana söylemem gereken bir şey var,” dedim.

Başını sallayıp söylememi işaret etti.

“Bu büyü kitabı,” diye başladım. “bana sadece iyileşmesi mümkün olan yaraları daha hızlı iyileştirebileceğimi söylüyor.” Derin bir nefes aldım. “Bu da hayatını kurtarabileceğim ancak bacağına kurtaramayacağım anlamına geliyor.”

Élise eliyle ağzını kapattı ama Tips kıpırdamadı bile. “Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. “Sanırım bacağının dizden aşağısını kesersek şeyi iyileştirebilirim... Geri kalanı...”

“Sanıyor musun?”

“Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım,” diye itirafta bulundum. Tristan’a yaptığım şey farklıydı. Ona dünyanın büyüsunü yapmamıştım, kendi büyüsunü yapmıştım. Tips’in ve Tristan’ın büyüsunü karşılaştırmak, bir damla suyu okyanusla karşılaştırmak gibi bir şeydi. Tips’in gücü bu yarayı atlatacak kadar fazla değildi, aynı şeyi yeniden yapabilsem bile...

“Bacağımı kesmek istiyorsun.” Yüzü gerildi ve bir damla ter alnından yastığa düştü.

“Tek seçeneğimiz bu,” dedim. “Yaşamamanın tek yolu bu.”

“Yaşamak mı?” diye homurdandı. “Hayatta kalsam bile ne işe yararım ki?” diye sordu acı acı. “Tek bacaklı bir maddenci ne işe yarar? Beni yaşatmayı başarsan bile sadece bir sluağ yemi olmamı seyredeceksin.”

“Böyle söyleme,” diye çıkıştım ayağa kalkarak. “Senin değer bacağınla değil, kalbin ve aklınla ölçülür. Hayatını nasıl yaşadığınla ölçülür.”

“Güzel sözler.” Başını bizden öteye çevirdi. “Bırak da öleyim.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Beni dinle, Tips. Altının kokusunu alan bacağın değil. Grubunun kotayı hiç kaçırmamasını sağlayan bacağın değil. Ve arkadaşlarının seni lider seçmesinin sebebi bacağın değil. Sana ihtiyaçları var, Tips. Başlarında sen olmazsan, labirente atılanlar arkadaşların olacak.” Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Doğduğundan beri hiçbir zaman şans senden yana

olmamış olabilir ama yine de buradasın. Hayattasın. Ve şu ana kadar karşılaştığın her şeye katlandıktan sonra benden seni ölüme terk etmemi nasıl istersin? Bundan daha iyisini yapabilirsin.” Sesim titredi. “Bana daha önce gücün birinin değerini belirlemeyeceğini söylemiştin. Eh, işte bacak da öyle...”

Başını bana doğru çevirmemişti. Aramızda uzun ve geçmek bilmez bir sessizlik oldu.

“Bunlar çok etkileyici sözler.” Sesi boğuktu. Başını bana çevirdiğinde, akan gözyaşlarını yanaklarında görebiliyordum. “Yap, o hâlde.”

Başımı olumlu anlamda salladım ve Élise’e döndüm. “Yardıma ihtiyacım olacak.”

Ben talimatlara harfiyen uyarak malzemeleri kâsede karıştırırken, aklım sanki bir adım geriden beni izliyor, şahit olduklarına uzaktan bakıyordu. “Ateşe ihtiyacım var,” diye mırıldandım. Élise avucu açtı ve içinden mavi alevler çıkmaya başladım.

Bir anlığına ateşe baktım. “Gerçek ateş,” dedim. Kiptan boş bir sayfa kopardım ve onu trol ateşine tuttum. Sayfanın sarı ve portakal rengi alevlerle parladığını görünce memnuniyetle başımı olumlu anlamda salladım. Ateşi karışıma tuttum ve Élise’e döndüm. “Bunu yapabileceğinden emin misin?”

Dudaklarını ıslattı. Ellerinin titrediğini görebiliyordum. “Eğer bu işe yaramazsa, saniyeler içinde kanamadan ölür.”

“Bunu denemezsek zaten ölüyüm ki,” dedi Tips. “Korkaklığın zamanı değil, Élise.”

“Peki,” diye fısıldadı Élise. “O hâlde, hazırım.”

Büyü, Tips’i yatağa sabitledi ve ses geçirmeyen bir duvar oluşturdu çevremizde. İstedğim son şey, Tips’in çılgınlıklarının dikkatleri üstümüze çekmesiydi.

“Bunu ısıır,” dedim sandalyenin arkasından çıkardığımız bir torna milini ona uzatıp. “Gözlerini kapat.”

“Ellerimi kâselere soktuğumda...” Cümlemi bitirememiştim, Élise’e sert bir bakış attım. Dudakları gerildi ama başını olumlu anlamda salladı.

Ateşi karışıma tuttum ve alev aldığı anda hemen geri çektim. Sonra büyülü sözleri söylemeye başladım. On bir kez tekrar ettim ve on ikincide bir elimi yanan karışıma diğer elimi su kâsesine daldırdım. Güç, kollarımdan aktı, içime doldu ve dışarı aktı. Başımla Élise’e başlamasını işaret ettim.

Trol büyüsü, bacağı sanki bir doktor neşteri gibi kesti. Her yere kan sıçradı ama Tips sadece bir kere bağırdı. Ona doğru eğilip kanayan uzvu tuttum ve büyülü sözleri on üçüncü kez söyledim. “Yarayı iyileştir.” Kanına dokunduğumda, onun bu dünyaya ait olmayan büyüsünü hissettim ama bunu umursamadım. Onun *bu* dünyanın çocuğu olduğunu biliyordum. Dünyanın gücü benden Tips’e aktı ve onu tanıdı. Hayranlık içinde, pembe derisinin yarayı örtmesini, gözlerimin önünde tamamen iyileşmesini izledim. Yorgunluk bastırdı ve sırtüstü soğuk, ahşap zemine düştüm.

“Cécile!” Élise’in yüzünü gördüm. “İyi misin?”

“Evet,” dedim ne kadar emin olmasam da. “Tips hayatta mı?”

Görüş alanımdan çıkıp Tips’in yanına gitti. “Hayatta,” dedi. “Bilinci yerinde değil ama yaşıyor. Ve yara da sanki üstünden uzun yıllar geçmiş gibi iyileşmiş görünüyor.”

Élise yeniden yanıma geldi ve ayağa kalkmama yardım-

cı oldu. Sesleri engelleyen bariyeri kaldırır kaldırmaz çığlıklar duymaya başladık.

“Yerler gökler adına,” dedim koluna sarılarak. “Dışarıda neler oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Élise. Gözleri kocaman olmuştu. “Eğer bir deprem olsaydı biz de hissederdik.”

Patlama sesiyle birlikte ikimiz de korkudan sıçradık. Patlamayı, kaçan trollerin ayak sesleri ve çığlıkları takip etti.

Madencilerden biri odaya daldı. “Lord Roland kaçmış,” dedi nefes nefese. “Döktüntüler’i altüst ediyor. Hemen buradan kaçmanız lazım.” Gözleri daha yeni yeni uyanan Tips’e döndü. “Nasıl oldu da...”

“Şimdi bunun için zamanımız yok,” diye çıktım. “Tips’i yanına al ve güvenli bir yere götür. Élise, ona yardım et.”

Bir şey söylemelerini beklemeden, yıldırım hızıyla merdivenlerden indim. Roland melez avlıyordu, bundan emindim. Onu durdurabilecek kadar güçlü biri gelmeden daha kaç kişiyi öldüreceğini bilmiyordum. Melezlerin kaçabilmesi için dikkatini dağıtmalı, Tristan ya da Anaïs gelene kadar zaman kazanmalıydım. Roland bana zarar vermezdi. Akli dengesi bozuk da olsa, bana zarar vermenin kardeşine zarar vereceğini biliyor olmalıydı. Burada, onu durdurma şansı olan tek kişi bendim.

Evin alt katı boştu ama sokaklar hayatta kalmak için kaçan trollere doluydu. Onların aralarından yürümeye çalıştım. Çığlıkların geldiği yere yaklaştıkça bu zorlaştı. Sonra birden, yalnız kaldığımı fark ettim. Ayak sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

Genç trol, önümdeki yolun ortasında duruyordu. On dan daha büyük bir melez, ayaklarının önünde yerde duruyordu. Melez kırbaçlanırken çığlık atıyor, kaçmaya çalışıyordu. Genç trol ise onu ilgiyle izliyordu.

“Majesteleri!” Sözcükler, ben daha düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. “Lord Roland.”

Roland başını kaldırdı ve damarlarımdaki kan buza dönmüştü. Tristan’a benzemiyordu, gerçi bunu bekliyordum da. İlgüdülerimin bu yaratıktan olabildiğince hızlı kaçmamı söylemesinin nedeni gözleriydi. Soğuk, merhametten yoksun gözler... Akıl sağlığından yoksun...

“Merhaba, Cécile.” Başını yana eğdi ve beni kötü niyetini hiç gizlemeyen bakışlarla izledi.

Eğilerek selam verdim, dizlerim titriyordu. “Kim olduğumu biliyorsunuz o hâlde, lordum?”

“Ah, evet,” dedi. “Senin hakkında çok şey duydum. Sen kardeşim Tristan’ın kaderinin bağlandığı insansın.”

“Evet, öyleyim,” dedim. Beni tanıması içimi hiç rahatlatmamıştı çünkü bana mutlak bir kötülükle bakıyordu.

“Üvey babam bana Tristan’ın seni sevdiğini söyledi. Bu doğru mu?”

Başımı olumlu anlamda sallarken bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorladım. Ne kadar çok konuşursak, melezler o kadar uzaklaşabilirlerdi. “Ve ben de onu seviyorum.”

Roland, sanki pis bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. “Tabii ki de seviyorsun, bu kısım çok mantıklı.” Başını olumsuz anlamda sallarken alını kırıştı. “Benim anlamadığım onun seni sevmesi.”

Bu yaratık sevgiyi hiç anlamıyordu.

Biz konuşurken, Roland melezi bırakmıştı ve adam sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Hareketlenmesi Prens’in dikkatini çekti. Yüzü buruştu, “Bir haşere,” dedi dişlerinin arasından konuşarak. Bir elini kaldırdı ve hızla aşağı indirdi. Adam kırılan kemik sesleri ile yerde hareketsiz kaldı.

“Kardeşim şu an nerede?” diye sordu Roland. Cesedin üstüne basıp geçti ve ağır adımlarla bana yaklaşmaya başladı.

“Oldukça yakın,” diye yalan söyledim. Tristan buraya doğru ilerliyordu ama gelmesi birkaç uzun dakika sürerdi ve o kadar zamanım olmadığını düşünmeye başlamıştım. “Sizi gördüğüne sevineceğinden eminim.”

“Pek sanmıyorum.” Bana doğru atıldı ve ben hareket edemeden bileğimden yakaladı. Benden daha kısa ve hafif olmasına rağmen, bileğimi çevirdiği an dizlerimin üstüne çökmüştüm. Acıyla inlememi duymazdan gelip, elimdeki dövmeyle dikkatle incelemeye başladı. “Oldukça yakın olduğunu mu söylüyorsun?” Çocuksu gülüşü sokağı doldurdu. “Ben yeterince yakın değil diyorum!”

“Eğer bana zarar verirsen, ona da vermiş olursun. Bunu biliyorsun,” dedim. Ama bunu söylemenin bu acımasız yaratık üstünde ne etkisi olurdu ki? Ağabeyini düşünmüyordu. Kendisi dışında kimseyi düşünmüyordu.

“Bunu gayet iyi biliyorum,” dedi Roland beni geriye doğru iterek. Gözlerini kapattı ve bir anlığına güzel, küçük bir çocuk gibi göründü. Sonra gözlerini yeniden açtı ve sanki baktıklarım şeytanın gözleriydi. “Ben kral olduğum zaman, kaderimin senin gibi zayıf biriyle bağlanmamasını sağlayacağım. Hatta kaderim hiç kimseyle bağlanmayacak.”

Güçlkle ayağa kalktım.

“Roland, dur!”

Duyduğum ses Anaïs’in sesiydi ama çok geç kalmıştı. Kaçmak için arkamı döndüğümde, büyü tüm vücudumu sarstı ve beni havaya uçurdu. Yere düştüm ve ondan sonra tek hissedebildiğim acıydı.

Cécile

Uyandığımda, yaralarımın ciddi olduğunu bana ilk söyleyen hissettiğim acı oldu. Hatta ölümcül yaralar olduklarını... Hareket etmek acı veriyordu; nefes almak bile canımı acıtiyordu. Ve çok, hem de çok üşüyordum.

“Cécile?” Tristan yatağın başında oturuyordu. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu. “Çok üzgünüm.”

Kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Senin suçun değil.”

“Evet, benim suçum.” Sesi acılıydı. “Anaïs beni buna benzer bir şeyin olabileceği konusunda uyarmıştı. Roland’ı çok güçlenmeden öldürmemi söylemişti ama bunu reddettim.”

“Böyle olacağını bilemezdin,” diye fısıldadım. Daha yüksek sesle konuşamıyordum.

“Tehlikeli olduğunu biliyordum,” dedi Tristan üzgünce. “Bir şeyler yapamayacak kadar korkaktım, o kadar.”

Yüzüme düşen saçlarımı düzeltti. “Ama aynı hatayı iki

kez yapmayacağım. Onunla ilgileneceğim ve sen iyileştiğinde, Trollus senin için güvenli olacak.”

“Tristan,” dedim. “Sanırım yardıma ihtiyacım var. Doktor... Nefes alırken canım yanıyor.”

Dudağını ısırdı. “Burada hiç doktor yok.”

Bunu biliyordum. Trollus’ta doktora ihtiyaç yoktu. “Acıyor.”

Çenesi kasıldı. “Zamanla geçecek.”

Başımı, olumsuz anlamda, mümkün olduğunca salladım. “Ben bir trol değilim,” dedim. Sesimdeki acıyı gizleyememiştim. Güzel gözleri, elindeki altın işlemeli dövme-ye baktı. Bir zamanlar parlak ve canlı olan desenler, artık soluk ve paslıydı. “Bakmaya korkmuştum,” dedi. “Görebileceğim şeyden korkmuştum.”

“Ben ölüyorum,” diye fısıldadım. Sesim, içimde patlayan korku ve öfkeden bağımsız bir şekilde sakin çıkmıştı. Ölmek istemiyordum. Henüz bir gün önce geleceğim önümde vahşi, tutkulu, keşfedilmemiş bir deniz gibiydi. Ben ise dümeninin başında, rüzgârın beni götürdüğü yere giden bir kaptan gibiydim. Hayatımda kendimi hiç bu kadar mutlu ve hayat dolu hissetmemiştim. Şimdi hepsi sona erecekti. Alt dudağım titredi ve durması için dişlerimi ona geçirdim. Bu hiç adil değildi. Trollus büyüyle; imkânsız gerçekleştirebilecek büyüyle doluydu ama elinden bana yardım edebilecek bir şey gelmiyordu. Öfke, dudaklarımdan döküldü. “Lanet olsun, bu hiç adil değil,” diye küfrettim. “Böyle olmaması gerekiyordu.”

Göğsüme ağrı saplandı ve acı içinde nefes verdim. “Üzgünüm,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Çünkü en kötüsü de buydu: Kendim ölmekle kalmayacaktım, Tristan’ı da kendimle beraber öldürecektim.

“Hayır,” dedi ayağa kalkarak. “Hayır!” Eline bir süra-

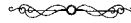
hi aldı ve fırlattı. Sonra elinin tersiyle bir vazoyu devirdi. Odada kırılacak her şeyi parçalamasını korku içinde izledim.

“Tristan, dur!”

Donup kaldı ve bana sırtını döndü. Bir cam parçası yanağını kesmişti ve hemen iyileşmeden önce bir damla kan aktı kesikten. “Burada sana yardım edebilecek birisi yok. Peki, başka bir yerde var mı?” Bana döndü. “Diğer insanlar sana yardım edebilirler mi?”

“Bilmiyorum. Belki bir cerrah edebilir.” Her zaman umut vardır diye düşündüm Pierre’in sözlerini hatırlayıp. Kurtulabileceğime dair bir umut... Tristan’la bir geleceğim olabilirdi ama umudum beni terk ediyordu.

“İnsanlar buraya her zaman gidip gelir. Her zaman bir şeyler satmak isterler. Altınımızı isterler.” Yüzünde kararlı bir ifade vardı. “İçlerinden biri sana yardımcı olabilir.”

Anaïs hemen dışarıda bekliyor olmalıydı. Çünkü Tristan çıktığı gibi odaya o girdi.

“Tristan sana bir cerrah bulacağını söyledi,” dedi yatağın yanına otururken. “Bir de sana iyi gelecek ilaçlar.”

Hiçbir şey söylemedim ama gözlerimden ne düşündüğümü anlamış olmalıydı. “Sana yardımcı olabilirler, değil mi?” diye yalvardı.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Sanmıyorum. Bir cadı olabilir, belki.” Ama Tips, cadıların limitlerini bana demin göstermişti.

“Trollus’ta öyle varlıklar yok.” Anaïs sandalyenin kolçaklarını o kadar sert sıktı ki gıcırdamaya başladılar. “Tabii görünüşe göre, senin dışında... Bütün şehir madenciye ne

yaptığını konuşuyor.” Gözleri parladı. “Sana malzemeleri getirsek kendini iyileştiremez misin?”

“Hayır,” dedim. Nefessiz hissediyordum. Yan tarafımdaki, içerden gelen acı keskindi. “Ölüyorum.” Sözcük, ağızımdan çok alçak sesle çıktı.

“Hayır!” diye bağırdı Anaïs. Ayağa fırladı. “Ölemezsin! Eğer sen ölürsen...”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye sordum. Konuşabilmek için derin ve bir o kadar da acı dolu bir nefes aldım. “Bağın nasıl işlediğini biliyorum, Anaïs!”

Öksürmeye başladım. Hareket etmenin getirdiği acı o kadar yoğundu ki başımın dönmesine neden oldu. Yeniden konuşabilene kadar uzun süre geçti ve Anaïs beni duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. “Yardıma ihtiyacım var, Anaïs. Babasına güvenmiyorum ve ikizler de Tristan kadar güçlü olan tek kişinin sen olduğunu söyledi. Onu hayatta tutmalısın. Onun Marc için yaptıklarını, sen de onun için yapabilir misin?”

Omuzları düştü ve bununla birlikte umutlarım söndü. Başını iki yana salladı. “Bu kadar uzun zamandır bize hükmetmelerinin nedeni bu, Cécile. Bu dünyada Montigny ailesinden daha güçlüsü yok. Durduramam. Onu ancak babası zapt edebilir ve o bile bunu zor yapar.”

Kısa ve kesik nefesler almaya çalıştım ama dilimdeki kanın tadını alabiliyordum. “Başka bir yolu yok mu?”

Anaïs’in yüzü düştü. “Demir.”

Kaşlarımı çattım.

Sanki bu bilgi, büyük bir sırmış gibi bana söylemekte tereddüt etti. Eğer büyülerini kontrole edebilecek bir şeyse, bu belki de büyük bir sırdı. “Mahkûmları idam edinceye kadar kontrol altında tutmak için kullanılır. Bazen de ceza vermek için,” dedi. “Bir trol, vücuduna demir ba-

tırıldığı zaman fiziksel olarak kontrol altına alınır. Demir, büyümüzü engeller. Eğer yeterince kullanılırsa, kontrol bile edilebilir.”

Ürperdim. Onu kurtarması için, işkence etmesi gerekiyordu.

“Buna baştan razı olması gerekiyor gerçi,” dedi. “Ve olmaz.”

Dudağımı ısırdım. “Tek yolu bu mu?”

“Evet.” Gözlerini kapattı ama parlayan gözyaşları kirpikleri arasında çıkmayı başardılar. “Bir şey daha var: O benim gerçek ismini biliyor.”

Gözlerimi yumdum ve başımı yavaşça evet anlamında salladım. Gerçek ismini bilmesinin ne anlama geldiğinden haberdar olduğumu anladı. Tristan, Anaïs’in üstünde mutlak kontrole sahipti ve böylesine bir durum söz konusu olduğunda bunu kullanmaktan çekinmezdi.”

“Aynısı Marc ve ikizler için de geçerli,” dedi acı acı. “Bu işi yapmaya cüret edebilecek kadar güçlü olan her trolün gerçek ismini biliyor.”

Peki ya onun gücünü azaltıp başka bir trol tarafından kontrol edilebilecek hâle getirebilseydim? Bunu yapabilir miydim? Buna gücüm var mıydı?

“Dolapta gizli bir kitap var.”

Anaïs kaşlarını çattı ve dolaba gidip elinde kara büyü kitabı ile geri döndü. “Bu nedir?”

“Anushka’nın kara büyü kitabı,” dedim. “İçinde trolle- re karşı kullanılabilecek büyüler var.”

Anaïs geriye sıçradı. “Kan büyüü!”

Başımı olumlu anlamda salladım ve bir trolü kendi büyüünden ayırabilecek büyüüyü anlattım.

“Benim kanımı kullanarak,” diye başladı beni dikkatlice baştan aşağı süzerken. “Yapabilir misin?”

“Umarım.”

“Kesinliği umuda tercih ederim.” Burun kıvrırdı. “İçimizden herhangi birini bile kontrol altına alabileceğini neye güvenerek düşünebiliyorsun? Hem de herhangi bir Fa...” Yarıda kesti. “Herhangi bir trol değil. Dünyadaki en güçlü trol.”

Gözlerimi kırtıptım. “Senin üstünde deneyebilirim sanırım.” Bakışlarım, metalik bakışlarıyla buluştu. “Eğer onu büyüsünden ayırabilirsem, daha güçsüz bir trol onu kontrol altına alabilir. Kendini toparlayana kadar biri ona demir batırabilir.”

Anaïs, fenalık geçiriyormuş gibi göründü.

“Bana yardım edersin, değil mi?” diye sordum ses düzeyimi ayarlamaya çalışarak.

“Ne gerekiyorsa yaparım,” dedi. “Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa...”

İçim rahatladı.

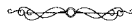
“İşlerin oraya geleceği kesin değil gerçi.” Anaïs omuzlarını dikleştirdi. “Sana yardım getirebiliriz. Sana yardımcı olabilecek başka bir cadı bulabiliriz.”

“Eğer Kral izin verirse tabii,” diye karşılık verdim. “Bence, şehre başka bir cadı daha sokacağına ölmemi tercih eder.

“Buna cesaret edemez, neden olacağı riskleri biliyor.”

“En kötü ihtimalle Roland var,” dedim sessizce.

Anaïs’in öfkesi arttıkça büyüsünü tenimde hissettim. “Eğer iş o noktaya gelirse, hepimiz mahvolduk demektir.

Tristan döndüğünde, odaya arkasından Jérôme ve Christophe de girdi. “Ah, canım kızım,” dedi yaşlı çiftçi odaya girerken. “Neler oldu sana?” Üstümdeki örtüleri kaldırdı.

Elini alnıma koydu ve kulağını göğsüme dayayıp hızla atan kalbimi dinledi. Sonra, dikkatle elini yan tarafımda gezdirdi ve ben acıyla bağırınca hemen elini geri çekti.

Jérôme, “Bu benim, hatta sizle iş yapan herkesin becerisini aşar, lordum,” dedi. “Kaburgaları kırılmış ve sanırım iç kanaması var. Becerikli bir cerraha ihtiyacı var. Hem de kısa süre içinde, yoksa yaşayamayabilir.”

“Büyükannesine ihtiyacı var,” dedi Chris köşede durduğu yerden. Parmağını Tristan’a doğrulttu. “Buranın onu öldüreceğini söylemiştim.”

“Büyükannesini getirin o zaman,” dedi Tristan. “Fiyatı siz belirleyin, öderim.”

“Böyle bir şeye ancak bir trol fiyat koymaya kalkabilir,” dedi Chris. Sesindeki iğrenmeyi gizlemedi.

“Kapat şu aptal ağzını,” diye çıkıştı Jérôme oğluna. “Büyükannesini getireceğiz, lordum. Yeterince hızlı sürersek, sabaha karşı gelmiş oluruz.”

“Ya da olmazsınız.” Kapı klik sesiyle kapandı. “Büyükannesi bir cadı ve görünüşe göre bu şehirde onlardan olması gerekenden fazla var.”

Jérôme ve Christophe dizlerinin üstüne çöktü. Anaïs elimi daha sıkı tuttu ve Tristan kapıya doğru döndü.

Kral’ın sesini duyduğum anda sonumun geldiğini anlamıştım. Ölmemi istiyordu ve bu işi ellerini hiç kirletmeden halletmiş olacaktı. Trollus’un karanlığında kaybolan insanlardan biri olacaktım.

“Aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı Tristan. “O yaralı! Eğer ona yardım etmezsek ölecek!”

Thibault, şişman dudaklarını aralayıp, “Tüh,” dedi. “Bu kesinlikle çok acıklı ama hayat hep böyle. Güçlü olan büyür, zayıf olan yok olur. Bu düzeni değiştiremeyiz.” Yatağın yanına geldi ve bana doğru eğildi. Gözleriyle, zayıf-

liğima iyice baktı. Kendimi, aç bir akbabanın huzurundaki küçük, yaralı bir şey gibi hissettim. “Zayıflığın içler acısı,” dedi bakışlarını çevirirken. Tristan’a döndü ve, “Eminim sana daha güçlü bir şey bulabiliriz,” dedi.

Tristan’ın gözleri öfkeyle parladı. “O benim eşim,” diye kükredi babasına.

“Majesteleri, yeniden düşünmelisiniz,” dedi Anaïs. “Eğer o ölürse...” Gözleri Tristan’a döndü.

Kral kıkırdadı. “Korkmana gerek yok, Anaïs. Oğlumun ölmesine izin vermem. Onu bizzat aylarca bağlamam ve elimle beslemem gerekse bile bunu yaparım.”

Yaklaşan ölümümünden bahsediyor olsa bile, Kral’ın sözleri içimi rahatlatmıştı. Tristan’ın ölmesine izin vermeyecekti. Tristan hayatta kalmak için işkenceye katlanmak zorunda kalmayacaktı. Bunu bilmek endişemi azaltsa da beni bekleyen şeye karşı duyduğum korkuyu hiç azaltmadı. Acının artmasına dayanabilir miyim bilmiyordum ama bilincimi kaybetme düşüncesi hepsinden daha korkunçtu. Son dakikalarımı bilinçsiz şekilde geçirmek istemiyordum. Yaşamak istiyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum ve ulu güçlerden araya girmelerini, bunun yaşayacağım son saat olmamasını diledim.

“Hayır,” dedi Tristan. Sesi, beni girdiğim transtan çıkardı. “Onsuz yaşayamam.”

Babası gülümsedi. “Ne kadar romantik. Ne yazık ki, krallar ve tahtın vârisleri romantizm gibi şeylerle zaman harcayamaz, Tristan. Öldüğü zaman, yatağına benim seçtiğim bir trol kızı alacaksın.” Anaïs’e bakıp çirkince kıkırdadı. “Sen değil, kanaması durmayan kız. Bu yüzden boşuna umutlanma. Güzel, kusurlu olmayan bir kadın. Birkaç vârisim olduktan sonra sen, Tristan, kendini nehre

atıp boğsan bile umurumda olmaz. Bir önemi olmayacak. Senin, bir önemin olmayacak.”

“Sen bir canavarısın,” dedim. Sesim öyle alçak çıkıyordu ki dediklerim, ancak duyulabildi.

Thibault bana doğru eğildi. Nefesi sıcaktı ve sarımsak kokuyordu. “Evet. Ama bunu Trollus’a gelmeden önce de biliyordun, değil mi Cécile?”

Üstüme eğilen yaratıktan uzağa sindim. Kral, sanki kâbuslardan çıkma bir şeydi. Gece yarısı köprü altında, ormandaki mağaralarda avlanan ve saldırma fırsatı yakalamak için sürekli izleyen, bekleyen bir yaratıktı.

Elini alnıma koydu. “Görünüşe göre çok acı çekiyorsun.” Jérôme’a baktı. Sanki onun da burada olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. “Ona verebileceğin bir şey var mı? Son günlerini acı içinde geçirmesine gerek yok.”

Jérôme’un gözleri korkudan bembeyaz olmuştu. “Evet, Majesteleri.”

Kral, yeniden Tristan’a döndü. “Bu işe herhangi bir şekilde müdahale etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Seni duyuyordum,” dedi Tristan. “Ama neden böyle yaptığını anlamaktan çok uzağım.”

“Önem taşıyan tek şey itaat etmen.” Kral uzun adımlarla yürüyüp odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

“Üzgünüm.” Odadaki sessizliğe rağmen sesim zor duyuldu.

“Ölmene izin vermeyeceğim,” dedi Tristan. Sözleri neredeyse bir inlemeye dönüşmüştü. İki adımda yatağın yanına geldi ve alnını benimkine bastırdı. Büyü, bizi çevreledi ve odadaki diğerlerinin bizi duymamasını sağladı. “Seni kaybedemem.” Sözcükleri saçlarımın içinde boğuldu. “Kaybetmeyeceğim.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedim. “Bensiz yaşama-

ya devam edeceğine söz vermekten başka.” Sesimi sakın ve mantıklı bir tonda tutmak için bütün gücümü harcadım. Buna neden uğraştığımı bile bilmiyordum çünkü ızdırabımın onun gözlerinden yansıdığını görebiliyordum. Hissettiklerimi o da hissediyordu.

“Hayır.”

“Bunu söylemen işimi hiç kolaylaştırmıyor,” dedim. Parmaklarım gömleğine sarıldı. Sesim çatladı ve acı içinde inledim.

“Gerçek bu.” Kalbinin fırtına gibi atışını kulaklarımda duyabiliyor, korkusunu ve üzgünlüğünü hissedebiliyordum. “Şansım varken seni göndermeliydim.”

“Bu senin kararın değildi.” Onu bütün gücümle öptüm. Geriye kalan azıcık gücümle ona sarıldım. “Asla gitmeyi seçmezdim.”

“Ölmek bu değil mi?” Tonundaki acı içimde yankılandı. “Gitmek.”

“Ama kendi tercihimle değil.” ızdırabımı içime gömüp Tristan’ın yaşayacağından emin olmak için nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu, yapabileceğim son şeydi ve buna bir denizcinin batan gemisine tutunduğu gibi tutundum.

“Sonuç aynıysa, ne farkı var ki? Seni kurtaracağım,” diye mırıldandı. “Ne olursa olsun.”

Jérôme’a döndü. “Ona acısını dindirmesi için bir şeyler ver.” Sonra Anaïs ve Chris’e el işareti yaptı ve ikisi de onunla beraber odanın kenarına geçti, büyü onları kapladı.

Jérôme birkaç bitkiyi karıştırıp ezdi ve suyla karıştırdı. Bir eliyle başımı kaldırdı ve diğer eliyle de karışımı bana içirdi. Tadı o kadar kötüydü ki içmekte zorlandım. “Bu, acını alacak ve rahatça dinlenebileceksin.”

“Ne konuşuyorlar?” diye sordum. Gözlerim Tristan’daydı. Önündeki kâğıda bir şeyler yazıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Jérôme. “Bu bitkileri sana bırakıyorum. İhtiyacın oldukça al.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, hepsini aynı anda al.”

Dikkatimi yeniden Tristan’a verdim. Chris’e katlanmış ve mühürlenmiş bir mektup verdi. Chris, Tristan’ın söylediklerini dinliyor ve başını evet anlamında sallıyordu. Beklenenin aksine, birbirlerinin omuzlarından tuttular. Tristan, Anaïs’e döndü ve sessizce tartışmalarını izledim. Anaïs, başını iki yana sallıyor ve vahşice el hareketleri yaparak ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Sonunda, başını evet anlamında salladı ve Tristan yatağın başına yeniden geldi.

“Seni Trollus’tan çıkaracağız,” dedi. “İhtiyacın olan yardımı zamanında getiremeyiz ama seni buradan kaçırsak, sanırım kurtarabiliriz.”

“Beni gönderemezsin!” Sıcak yaşlar gözlerimi doldurup Tristan’a bakışımı bulanıklaştırdı. Her şey bulanıktı. Jérôme’un ilacı etkisini gösteriyor, hem vücudumu hem de aklımı uyuşturuyordu. “Bunu yapamazsın, yapamazsın,” diye tekrar ederken hissettiğim şeyleri karşılayabilecek sözcükler bulmaya çalıştım.

“Seninle beraber gelecek, Cécile,” dedi Chris. “Endişelenmene gerek yok. Onu çıkarmanın bir yolunu bulduk.”

“Ne? Nasıl?” Yorgunluk, bir sis perdesi gibi üstüme çöktü ve gözlerim kapandı. Ne Chris, ne de Jérôme soruma cevap vermişti; odadan hızla çıktılar.

“Nasıl olduğunu boşver,” diye fısıldadı Tristan kulağıma. Nefesi sıcaktı. “Seni asla bırakmayı istemediğimi biliyorsun. Şimdi dinlen. Bu gece gideceğiz.”

Bulanıklık içinde, Tristan'ın hızla perdeye doğru yürüdüğünü gördüm. Eğildi ve dikişi yırtıp içine sakladığım kâğıtları çıkardı. Bunca zamandır, kâğıtları oradan çoktan alıp başka bir yere gizlediğini düşünmüştüm.

Planları ceketine tıktırdı ve arkasına bakmadan aceleyle odasından çıktı.

- 36 -

Tristan

Hızlı adımlarla Trollus'un sokaklarında yürümeye başladım. Koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Durumun aciliğinden ya da çaresizliğimden kimsenin haberi olmamalıydı, yoksa bana istediğimi vermeyebilirlerdi.

Şehir tozlu, kirli ve molozlarla doluydu. Çevreyi temizlemekle yükümlü olanların yüzleri de bir o kadar kirli ve yorgundu. Ama bu durumları, Döküntüler'in dış kısmını çevreleyen sokak lambalarını yakarak işaret verdiği mi fark etmelerine engel olmadı. Birkaçı işlerini bırakıp ayrı yönlere dağıldılar. İhtiyacım olanları toplamaları uzun sürmezdi.

Ama önce beni takip edenlerin icabına bakmam gerekiyordu.

Yeterince zaman geçirdiğime karar verene kadar, on beş dakika boyunca Döküntüler'de yürüyüp kardeşimin verdiği hasarı inceliyormuş gibi davrandım. Köşeyi sertçe döndüm ve bir kapı ağzında bekledim. Birkaç saniye sonra

Angoulême'nin adamlarının ayak seslerini duydum. Onlar geçerken öksürdüm ve bana doğru dönerlerken şapkamla selam verdim. “Bugün normalden biraz daha fazla mahremiyete ihtiyacım var,” dedim ve aniden büyüyle onları arkamdaki eve fırlattım.

Her zaman gittiğim hana ulaşmak birkaç dakikamı aldı. “Lordum,” diye selam verdi hanın sahibi ve kapıyı arkamdan hemen kapattı. “Prenses nasıl?”

“İyi olacak,” dedim. İyi olacaktı, sadece onu Trollus’tan çıkartıp tedavi edebilecek birine ulaştırmam gerekiyordu.

“Bu çok iyi bir haber,” dedi adam gülümseyerek. “Bugün yaptıkları için ona borçluyuz.”

Evet, ona borçlulardı.

“Herkes geldi mi?” diye sordum merdivenlerden inerken.

“Evet.”

“İyi. Etrafı kolla.”

Odaya girer girmez konuşmaya başladım. Kaybedecek zaman yoktu. “Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedim. “Kardeşimin bugün yaptıkları için üzgünüm. Onun yakında kontrolden çıkacak bir tehdit olduğunu anlıyorum ve Roland sorununu kalıcı olarak çözmeyi planlıyorum.”

Hepsi, sessizlik içinde bana baktı ama dediklerime kayıtsız kaldılar. Konuşmaya devam ettim, “Ancak buraya bu yüzden gelmedim. Bildiğiniz üzere, lanet etkisini hâlâ sürdürüyor. Damarlarında Trol kanı akan kimse Trollus’un sınırları dışına çıkamaz. Dün yaşadıklarımız en önemli sorunumuzun bir örneğiydi. Binlerce ton kaya üstümüzde büyü sayesinde duruyor, Montigny büyüü. Bizim gücümüz ve yeteneğimiz olmazsa, bütün Trollus halkının sonu gelir.” Odanın önündeydim artık. Döndüm ve bir mahzen dolusu meleze baktım. “Ve bu da sizin amacınıza ulaşamamanızın temel nedeni. Bize ihtiyacınız var.”

Yüzleri karardı ve odayı öfke dolu fısıltılar kapladı. “Bunu bize hatırlatmana gerek yok!” diye bağırdı biri. “Bize bir çözüm bulacağına dair söz verdin!” diye bağırdı bir başkası.

“Evet, verdim,” dedim. “Ve bugün burada buluşmamızın nedeni de size bu çözümü sunmak.” Yavaşça, ceketimden planları çıkardım. “Bu belgelerde, ağacın yerini alabilecek fiziksel bir yapının detaylı planları var. Bize ihtiyacınız kalmayacak.”

Sessizlik.

“Bu yapıyı sizin için inşa edeceğim ama bir bedeli olacak.”

“Zaten listesini yaptığın trollerin güvenliği hakkında sana garanti verdik,” diye hırladı Tips adındaki melez. Pantolonunun bacağı dizinin altından kıvrılmıştı ve bir arkadaşının omzundan destek alıyordu. Cécile’in döküntülerde olmasının sebebi oydu. Cécile’e borçluydu. “Daha ne istiyorsun?”

Konuşmakta tereddüt ettim. Cécile’in yaralandığından haberleri vardı ama ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorlardı. Eğer aralarından biri bile Cécile’in ne kadar kötü durumda olduğunu bilseydi, benle anlaşma yapmazlardı. Ama tek şansım buydu. “Bana *benim* güvenliğimin güvencesini vermediniz,” dedim. “Bu ihtilâli yöneterek, bu yapıyı inşa ederek pek çok düşman edineceğimi iyi anlayın. Riske attığım yaşam sadece benimki olsaydı...” Kâğıtlardaki dikkatle çizilmiş diyagramlara, yıllar süren araştırmamın sonucuna baktım. “Şartlar değişti. Eğer benim hayatım tehlikedeyse, Leydi Cécile’in hayatı da tehlikede demektir. Ve bu da, baylar, önceki anlaşmamızın bana kabul edilemez gelmesine neden oluyor. Sizlerin arasında güvende olacağından emin olmak istiyorum.”

“O kız bugün benim hayatımı kurtardı,” dedi Tips.

“Kardeşim dediğin o şeytanın karşısına çıkıp sayısız melezin hayatını kurtardı. Burada ona dokunmaya cüret edebilecek biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ona zarar vereceklerinden değil, onun için hayatlarını riske atmayacaklarından korkuyordum. Onlara, bunu yapacaklarından emin olacak kadar güvenmiyordum.

“Fiyatın bu o zaman” dedi Tips elini yumruk yapıp sıkıttı. “Birkaç kâğıt karşılığında Cécile’i dokunulmayacakların listesine eklemek. *Yoldaşların* arasında güvende olacağından emin olmak.” *Yoldaşların* sözcüğünü vurgu söylemişti. Kızgınca başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedim. “Sizden başka bir şey istiyorum.”

Eldivenli parmaklarım kâğıt rulosunun kenarını kırıştırdı ve elimdeki dövmenin tümüyle karardığını hayal ettim. Onu kurtarmam gerekiyordu. Hiçbir bedel bunun için fazla değildi.

“Belgeler ve bu yapıyı kurmak için elimde ne varsa yapacağıma dair söz vermemin karşılığında, Trollus’taki her melezin gerçek ismini istiyorum.” Bütün sempatizanlardan bunu isteyebilirdim ama safkanlara karşı kullanılabileceğim bir kozum yoktu. Melezlerle yetinmek zorunda kalacaktım.

Sessizlik.

“Üstümüzde mutlak kontrole sahip olacaksın,” dedi Tips uzun bir sessizlikten sonra. “Babanın şu an sahip olduğu kontrolden bile daha fazlasına...”

Dediklerini düşünüyormuş gibi başımı yana eğdim. “Cécile’in güvenliği dışında isimlerinizi kullanmayacağıma ve ölümle karşı karşıya olsam bile hiçbirinizin ismini açıklamayacağıma dair söz veriyorum.”

Birbirlerine düşünceli bakışlar atmaya başladılar. “Kararımızı vermek için zamana ihtiyacımız var,” dedi Tips.

“Şimdi verin,” diye çıkıştım. “Ya da sizi özgürlüğünü-

ze ulaştıracak kâğıtları yakmamı izleyin.” Açık avcumdan beyaz alevler yükseldi ve planları onun üstünde tutup kenarlarının sararmasını izledim.

Mahzeni korku dolu inlemeler doldurdu. Nesiller süren çaresizliklerinin üstüne oynuyordum. Hepsinden daha çok istedikleri tek şey karşılığında hiçbir trolün kolay kolay vaz geçemeyeceğİ bir şey istiyordum. Asıl soru şuydu: Gerçek isimlerini bilmem yeterli olacak mıydı?

- B7 -

Cécile

Tristan'ın ayrılmasından sonra geçen birkaç saat yarı bilinçlilik hâli içinde puslu bir algı ile geçti. Anaïs'in burada olduğundan, Tristan'ın teyzesinin onurlu bir şekilde öleyim diye temizlenmemi emrettiğinden, hizmetçilerimin bedenimi büyü ile sabitleyip bana elbise giydirdiklerinden ve kulaklarıma, bileklerime, boynuma takılmış mücevherden haberdardım.

Kral odaya girdi ve arkasından özel bir üniforma giymiş Lessa onu takip etti.

"Bizi yalnız bırakın," diye havladı. Zoé ile Élise odadan aceleyle çıktı ama Anaïs olduğu yerde kaldı. "Ona incitmene izin vermeyeceğim," dedi omuzlarını düzleştirip.

"Eğer amacım bu olsa," dedi. "Beni durdurabileceğine inanıyor musun?"

"O zaman Tristan'ı getireceğim," dedi ve odadan hemen çıktı.

Kral, Anaïs kapıyı arkasından çarpana kadar bekleyip,

“Lütfen getir, Anaïs. Lütfen gelsin,” dedi. Çenesiyle Lessa’yı işaret etti. “Onu takip et.” Aceleyle odadan çıkarken Lessa’nın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

Kral’ın bana doğru yaklaşmasını hiç kımıldamadan izledim.

“Öyle korkmuş gözlerle bakma, Cécile. Şu anda, canlıyken daha çok işime yararsın.” Gülümsedi. “Tristan hamlesini yaptığı zaman seni iyileştirecek bir cadı kadın hazır bekliyor.”

Neden bahsediyordu? Hantal aklım ne demek istediğini çözmeye çalıştı. Eğer beni iyileştirebilecek birisi varsa neyi bekliyordu? Anladım.

“Sen gelene kadar hiç hata yapmadı,” diye düşüncelere daldı Kral. Yanıma oturdu ve yatak, ağırlığı altında gıcırdadı. “Şimdi ise tedbirsiz hareket ediyor. Hareketlerini mantığıyla değil, duygularıyla yapıyor. Bu da benim işime geldi ama geleceğin Kral’ı için iyi bir özellik değil. Hareketlerinin sonuçlarına katlanırken, dersini çok iyi alacak.”

“Onunla oynuyordum,” dedim. Söylediklerim dilimde yoğun ve yapışkan bir tat bıraktı. “Madem onun sana karşı komplo kurduğunu biliyordun, neden durdurmadın? Neden işlerin bu kadar ileri gitmesine neden oldun?”

“Onu eğitiyordum,” diye cevap verdi Kral. “Bu komplo amacına ulaşamayacak ama o çok geçmeden yeniden harekete geçecek. Belki yine başarısız olacak ve yine daha sonra yine... Ama bir gün, tacı soğuk ve cansız ellerimden alacak kadar gelişecek. O zaman, Trollus’u yönetmek için olması gereken adam olacak. Duygusal, idealist bir çocuk değil...”

Sokağa çıkma yaşağının başladığını haber veren çanlar çalmaya başladı, sesleri odada yankılandı.

İç geçirdi. “Anladığım üzere Cécile, Tristan çocukken insanlıktan çok etkilendi.” Kalın parmağındaki yüzüğü

çevirdi. “Sürekli saraydan kaçıp çarşıdaki insanların yanına gider, onları sorularıyla rahatsız eder ve hayvanlarıyla oynardı. Biraz büyüdüğünde, bakıcılar onu sık sık nehir yolunun sonunda dış dünyayı izlerken bulmaya başladılar. Politika ve insanların ihtiyaçlarıyla hiç ilgilenmiyordu. Zaman geçtikçe, onun isteklerinin benimkiyle çeliştiğini öğrendim. Ama ona ne kadar diz çöktürmeye çalışsam da çökmedi. Tahtın tek vârisi olması ona güven veriyordu.”

“Onun yerine geçsin diye başka bir çocuk yaptın sende,” dedim fısıldayarak.

Kral başını iki yana salladı. “Sadece ona yerinin tehdit altında olduğunu hissettirmek için. Ama kardeşi doğduğunda bana ne söyledi biliyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Bir erkek kardeşi olmasından memnun olduğunu ve artık kral olmak zorunda kalmadığını...” Bu anın hatırası yüzünü öfke ile doldurmuştu. “Sanki onun için kral olmak bir seçimdi! Ben de ceza olarak, en sevdiği insanlardan birini gözü önünde paramparça ettirdim. Küçük, yaşlı bir adamcağızı parçalattım. Ona, onu bir daha çarşıdaki tüccarlarla konuşurken yakalarsam hemen öldürteceğimi söyledim ve o ağladı. Ama sonraki gün, tacın yolunu takip etmeye başladı.”

Kapı açıldı ve içeri aceleyle bir trol girdi. “Majesteleri, melezler isyan ediyor,” dedi nefes nefese.

“Aynen öyle.” Kral’ın yüzü ifadesizdi, bunu bekliyordu. “Yakalanmalarını emret ama zayıyatı mümkün olan en düşük düzeyde tut. Anlaşıldı mı?”

Trolün gözleri büyüdü. “Ama vahşice hareket ediyorlar, efendim. Şiddet kullanmadan onları nasıl kontrol altına alabiliriz bilmiyorum.”

Kral ayağa kalktı. “Halkımın ölmesini istemiyorum,” diye çıktı. “Bu iyi bilinsin. Zarar görmeden yakalanmalarını istiyorum. Kendi iradeleriyle hareket etmiyorlar.”

Trol, başını hızlı hızlı salladı ve odadan çıktı.

“Şimdiden daha zorlu birine dönüşüyor,” dedi ve düşüncelere daldı. “Kendi kardeşini öldüreceğine söz verdi. Kendi amaçlarını göz önünde tutarak takipçilerini en kötü şekilde kandırdı. Adamlarını, onların hayatından daha değerli gördüğü bir hayat için ölüme gönderiyor. Ve bunu yapmakta haklı. Sen, küçük cadı, özgürlüğümüzün anahatarısın.”

“Hayır,” diye fısıldadım. Kalbim dehşetle doldu. “Yalan söylüyorsun.”

“Ben yalan söyleyemem.” Kral, sanki bir şey duymuş gibi başını dikti. “Yakında gelir.”

Gerçekten de koridordan gelen ayak seslerini duymaya başladım ve tek hissettiğim şey Tristan’ın bize doğru geldiği idi. Onu uyarmak için bağırmayı denedim ama büyü beni engelledi. “Gördüğün üzere, Cécile, onu olması gereken vâris hâline getirene kadar defalarca parçalayacağım.” Eline bir yastık alıp üstüme geldi.

Kapı ağzına kadar açıldı.

“Uzak dur ondan,” diye bağırdı Tristan ve büyü ile babasını duvara vurdu. Kral inlercesine güldü ve Tristan görünmez yumrukların etkisiyle geriye doğru sendeledi.

“Aptalsın, evlat,” deyip kıkır kıkır gülmeye başladı. “İşyani şimdi, en zayıf olduğun zamanda başlatıyorsun. Eğer bekleseydin, belki başarabilirdin.”

Hava büyüden o kadar ağırlaştı ki zar zor nefes alabiliyordum. Sıcaklık sürekli artıyordu. Oda fırın gibi olana kadar da artmaya devam etti. Yatakta felç olmuş yatıyordum, aciz durumdaydım. Yapabildiğim tek şey izlemektir.

Benim gözlerime göre, savaş sadece verdiği darbelerle belli olan silahlarla yapıyordu. Büyüden kılıçlar ısıklık sesiyle havayı yarıp geçiyor, büyüden kalkanlara vurunca tıpkı demire çarpmış gibi ses çıkarıyordu. Tristan ve baba-

sı birbirlerine darbeler indiriyorlardı ve solgun ciltlerinde yaralar açılıyordu görünüyordu. Ama kesikler birkaç saniye sonra iyileşiyor, sanki hiç darbe almamışlar gibi görünüyordu.

Büyüyü ne kadar göremesem de, Tristan'ın kaybettiğini anlayabiliyordum. Beynimde hissettiğim yorgunluk, yüzündeki karanlık gölgeler ve kesik nefes alışları bunu onaylıyordu. Siyah saçlarından ve alnından terler akıyordu. Kral, Tristan'ın koluna bir darbe indirip sendelemesine neden olduğunda korku içinde nefes verdim. Uykusuz geceler, sluag saldırısı ve ağacı dik tutma çabaları etkisini gösteriyordu.

“Yeter,” diye mırıldandı Kral. Odadaki büyüünün sıkıştığını ve dolaştığını hissettim. Kral'ın büyüü, Tristan'ın uyguladığı güce bir gök gürültüsü gibi vurdu. Nefes almakta zorlanıyordum. Odadaki sıcaklık iyice artmıştı ve her nefes alışımda ciğerlerimi yakıyordu. Vücudum seğiriyor ve sarsılıyordu. Parmaklarım, yataktan zavallica çıkıp bir silah bulma çabasıyla çarşafa tutunmuştu. Ona yardımcı olabilecek herhangi bir şey... Tristan yüzünü buruşturup dizlerinin üstüne çöktü, babasına hiçbir şey olmamıştı.

Kral'ın, bakışlarını Tristan'dan hiç ayırmadan bir bıçak çekip bana fırlatmasını korku içinde izledim.

“Hayır!” diye bağırdı Tristan. Bıçak, büyüden bir duvara çarptı ve yatağa düştü. Ama olan olmuştu. Kral'ın, Tristan'ı duvara vurmasını acı ve korku dolu hıçkırıklarla izledim. Nefesi sessizce kesildi ve parmakları, boynuna yapışıp boğmaya çalışan büyüden onu kurtarmaya çalışıyordu.

“Zavallica,” dedi Kral ve alayla gülümsedi. “Tıpkı kendi iradeleri ile hareket etmeyen ve sokaklarda ölen ordun gibi.”

Tristan, babasının büyüsi altında ezildi. Gözleri benimkilerle buluştu ve içleri acı ile doldu. Dudaklarından sessizce tek bir sözcük döküldü: “Üzgünüm.”

Yakıcı havadan derin bir nefes aldım ve çığlık attım. Ses, tiz ve acı doluydu, sanki ölen bir hayvanınki gibi.

Sonra bir anda Anaïs geldi. Erkek kıyafetleri içinde camı kırarak, efsanelerden çıkma bir kadın savaşçı gibi içeri girdi. Takla atarak ayağa kalktı ve büyüsiyle Kral’ı köşeye itti. Tristan duvardan düştü ve nefesini toplamaya çalışırken göğsü inip kalktı. İkisinin birleşen güçleri Kral’a karşı savaşmaya başladığında odadaki hava yeniden sıkıştı.

Kral’ı etkisiz hâle getirmeleri çok uzun sürmedi. Angoulême’nin dediği gibi, Anaïs askeri eğitim görmüştü. Tristan’ın aksine, merhametsizce saldırıyordu.

“Başardık,” diye bağırdı Anaïs zafer sevinciyle. Savaş bitince kulaklarım açıldı. Kral dizlerinin üstüne çökmüştü ve yukarı kaldırdığı eli, yenildiğini gösteriyordu.

“Şimdi söylenileni yapma sırası sende,” dedi Tristan uzun adımlarla babasına doğru yürürken. “Cécile’e yardım bulacaksın. Ona ne karışacaksın, ne de onu korkutacaksın. Bu konuda söz ver.”

“Peki ya vermezsem?”

Tristan’ın yüzü sertleşti. “O zaman ölürsün.”

Thibault, oğlunun önünde korkudan sindi. “Kendi babanı öldürmezsin,” deyip yalvardı. “Bu seni bir canavar yapar. Eşin böyle bir şey yapmanı istemez.”

Tristan bana baktı. Kral’ın yerde bir şeye erişmeye çalıştığını gördüm ve Tristan’ı uyarmak için bağırdım. Benimki dâhil odadaki bütün ışıklar söndü. Ağır bir şeyin yere düştüğünü, bir şeyin tok bir sesle ıslak bir şeye çarptığını ve hafif, acı dolu bir haykırışı duyabildim sadece. Bir ışık küresi yeniden parladı; bu Kral’ın ışığıydı. Tristan yerde, bilincini kaybetmiş bir hâlde yatıyordu. Babasının onu bü-

yüden iplerle yere bağladığı, mücadele etmesinden anlaşıyordu. Anaïs duvara sabitlenmişti. Göğsüne bir sluag mızrağı saplanmıştı.

“Görünüşe göre kız kardeşinle aynı kaderi paylaşıyorsun,” dedi Kral ve yanına gidip Anaïs’in yanağını okşadı. “Yazık. Bakması çok güzel bir şeydin.”

Anaïs tükürdü. Tükürük damlası, havada Kral’ın büyü-sü ile savuşturuldu.

Kral, kaşlarını çatı. “Aptal kız.” Mızrağın sapını kavrayıp, geri kalan kısmını da içeri soktu. Anaïs çığlık atmaya çalıştı ama ağzından çığlık yerine kan çıktı. Parmakları mızrağı kavradı ama göğsünden çıkarmaya çalışmadı. Kral güldü ve bana döndü.

Çok koruyordum. Ölmek, verdiği acıya rağmen kolay ve çaba gerektirmeyen bir şeydi. Zor olan yaşamaktı. Sonsuz çaba ve iş gerektiriyordu; bütün çabalara rağmen, bir anda senden çalınabilirdi. Trollus’ta geçirdiğim bütün zaman, ölümün kapısından geçmemek için mücadele etmekle geçmişti. Ama bu, yaşama isteğimi kırmak yerine beni güçlendirmişti. Sadece kendi hayatım için savaşmıyordum; Tristan’ın hayatı için de savaşıyordum.

Ayrıca, tamamen güçsüz değildim.

“Zavallı Cécile,” dedi. “Zavallı kırılgan insan, nasıl da acı çekiyorsun. Yaşamana izin vermek istiyorum ama ne yazık ki sonsuza dek onun için bir engel olarak kalırdın.”

Tristan’ın bağırarak bir şey söylediğini duydum ama anlayamadım. Kral konuşmalarımızın duyulmasını büyü-sü ile engellemişti. Ama Anaïs, o daha yakındı.

“Beni öldürmek istemiyorsun,” dedim. “Yoksa neden Trollus’a beni iyileştirsin diye bir cadı getirmiş olarsın?”

“Doğru,” dedi Kral. Birbirimizi göremeyelim diye Tristan’la aramıza girdi. “Ama Tristan bunu bilmiyor. Ve şuan bile, sokaklardaki melezlerin hareketlerini kontrole

ediyor. Onların gerçek isimlerini biliyor. Bu işin sonunu görmek istiyorum. Bakalım ne kadar ileri gidecek.”

Melezler, benim için sokaklarda ölüyorlardı. Bir şey yapmalıydım.

“Anushka’nın kara büyü kitabını açtım,” diye fısıldadım. Tristan ile babası arasındaki bütün politikaya ve entrikalara rağmen, Kral’ın laneti kaldırmak istediği biliyordum.

Kral inanmakta tereddüt etti.

“Onun sırlarını biliyorum, trollere karşı kullandığı büyü... Eğer bunu şimdi bitirirsen, sana her şeyi anlattırırım.”

Kral güldü. “Öyle mi? Madem biliyorsun, neden şimdi kullanmıyorsun?”

Odada ağır, metalik bir kan kokusu vardı. Anaïs kendini sluag mızrağından kurtardı ve halının üstüne sürünmeye başladı. Ona bakmamaya çalıştım. Yapması gerekeni bildiğini umuyordum.

“Yalan söylüyorsun,” dedi bana doğru eğilip. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Kısa ve kesik nefesler almaya başladım. Geçen her dakika, daha çok melezin ölmesi demekti. Ve bunu durdurmak için sadece bir şansım vardı.

“Seni durduracak kadarını biliyorum,” diye fısıldadım.

Hava bir bardak süzüldü ve Kral’ın yüzüne kan sıçradı. Sıcak damlacıklar yanaklarımdan aşağı iniyordu. Kuzeyli sözcükler bana yabancı geldi ama içgüdüsel olarak ne anlama geldiklerini biliyordum.

Büyüyü bağla.

Gücün, topraktan bize doğru yükselip içime dolduğunu hissettim. Odada soğuk ve tazeleyici bir rüzgâr esti ve savaştan kalma yanık kokusunu yok etti. Tristan’ı labirentte iyileştirdiğim zaman olduğu gibi, gücü kandan aldım ve

tuhaf büyüyü hiçbir trolün yapamayacağı şekilde yönlendirdim.

“Mümkün değil,” diye tısladı Kral.

“Bazen,” diye fısıldadım. “Gerçekler acıtır.”

Kral sırtüstü düştü. Tristan’ın büyüü onu yere sabitledi ve küfürlerini bastırdı.

“Cécile!” Tristan göz açıp kapayıncaya benim yanımdaydı. “İyi misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Anaïs’e yardım et.”

Onun yanına çökmesini izledim. Kanı parlak, kırmızı bir nehir gibi sluag mızrağına akıyordu. “Anaïs?”

Gözlerini açtı. “Öldür onu, Tristan. Şimdi, şansın varken.”

Dönüp babasına baktı. Yattığım yerden Kral’ı göremiyordum ama gözlerindeki öfkeyi hayal edebiliyordum. Büyüsünden ayrılmış, Tristan ve Anaïs’in büyüleriyle yere serilmişti, bir şey yapmaktan acizdi. Yine de korktuğundan emin değildim. Korku, onun kusurlarından biri değildi.

Tristan kılıcını çekti ve sanki ilk defa görüyormuşçasına keskin kenarlarını inceledi. “Yapamam,” diye fısıldadı. “Böyle olmaz.”

“Er ya da geç kurtulacak, Tristan. Şimdi yapmalısın,” diye karşı çıktı Anaïs, sesi gerildi. Gözlerimi kapattım. Sözleri, aklımda geri plandaydı. Anaïs haklıydı ama Tristan’ın öz babasını öldüremeyeceğini biliyordum. Ne kadar hak etse de, yerde savunmasız yatarken yapamazdı bunu.

“O zaman ben yapayım!” Anaïs’in sözleri düşüncelerimi böldü ve gözlerimi açtım.

“Hayır,” dedi Tristan. Sesi metindi. “Yapmayacaksın.”

Anaïs duvara doğru yığıldı. “Mızrağı çıkarman gerek. Büyümü kısıtlıyor.” Eli önüne, görünmez bir şeye doğru uzandı.

“Kanamadan ölürsün,” dedi Tristan.

“Zaten öleceğim. Aksini düşünüyorsan aptal olmalısın.” Gülümsedi, kan içinde kalmıştı ama her zamanki kadar güzel görünüyordu. “Onu elimden geldiğince burada tutup sana zaman kazandırırım. Şimdi, git.”

Tristan olduğu yerde kaldı. Yüz ifadesinden kararsızlık okunuyordu.

“Seni böyle bırakamam,” dedi.

“Bana birçok iyilik borçlusun Tristan ve karşılığını şimdi istiyorum. Cécile’i buradan götür ve hesabı kapat.”

Tristan başını olumlu anlamda salladı. “Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın, bir kere bile.”

“Ve şimdi de uğratmaya niyetim yok,” diye fısıldadı. “Git ve yaşa.”

Tristan’ın mızrağı çıkarmasın izledim. “Özür dilerim,” dedi. “Her şey için. Sana istediğini vermediğim için, seni...” Cümlesini yarıda kesti. “Bana verdiğini sana veremediğim için.”

Anaïs, “Dileme,” diye fısıldadı.

Tristan başını hayır anlamında salladı. “Daha iyisini hak ediyorsun.”

Anaïs, “Seni seviyorum,” dedi. Gözyaşları, dudaklarındaki kanı pembeleştirdi.

Tristan’ın mızrağı tutan elleri titredi. “Anaïstromeria,” dedi, ismi sanki bir dua gibi söylemişti. Anaïs’in göz bebekleri açıldı ve içgüdüsel olarak Tristan’a odaklandı.

“Ağlama,” diye emretti ve Anaïs’in gözyaşları anında durdu. Konuşmaya devam etti ama söyledikleri daha önce hiç duymadığım bir dilleydi, bu dünyaya ait değildi. Ama ses tonundan, bunun bir veda konuşması olduğunu anladım. Dostlar arasındaki son konuşma... Konuşmayı bitirince, Tristan onu öpmek için eğildi. Ondan uzaklaşırken mızrağı da çekti.

Acı dolu inleme, yatağa sinmeme neden oldu.

Anaïs, “Git,” dedi nefes nefese. “Fazla zaman yok.”

Tristan yanına geldi. “Her şeyi biliyormuş,” dedim zorla. “Seni uyarmaya çalıştım ama...” Göğsümü yırtarcasına öksürdüm. “Şehirde bir cadısı var.”

Tristan’ın gözleri babasına döndü. “Bana nerede olduğunu asla söylemez. Şansımız varken Trollus’tan çıkmamız en iyisi olur.”

Hafif bir gülümseme Kral’ın yüzüne yayıldı.

Tristan, kaburgalarını hareket etmesin diye büyüyle göğsümü dikkatlice sardı. Sonra uyuşturulmuş, ölen vücudumu kollarının arasına aldı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım Anaïs’e, Tristan beni kırık pencereye doğru taşıırken.

“Bunu senin için yapmadım,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “Yine de teşekkürler.”

Tristan’ın omzunun üstünden, yerde yatan Kral’ı gördüm. Büyü ile yere sabitlenmişti. Düşündüğüm gibi, gözünde korkudan eser yoktu. Benim içimi korkuyla dolduran şey ise yüzündeki sakin ve düşünceli ifadeydi. Bütün olanlara rağmen, acaba her şey hâlâ planlarına uygun mu gidiyor, diye düşündüm.

Tristan ses bariyerini aşıp balkona çıktı. Bağırışmalar ve çığlıklar dolduruyordu havayı.

“Sempatizanların isyan başlatmasını emrettim.”

“Biliyorum,” dedim. “Onları durdurman gerek.”

“Henüz değil,” diye mırıldandı, aceleyle duvara doğru gitti. “Victoria? Vincent?”

“Buradayız!”

Havaya yükseldim ve farklı bir çift büyü beni tutup Vincent’in kocaman kollarına koydu. “Merak etme, Cécile,” dedi gülümseyerek. “Seni buradan götüreceğiz.”

Tristan duvardan atladı ve beni kollarına geri aldı. “Marc bekliyor mu?”

Başlarını evet anlamında salladılar.

“Gidelim, o hâlde.”

“Savaş Nehir Yolu’nda çok yoğun,” diye fısıldadı Victoria hepsi karanlık sokaklarda kimselere görünmeden koşarken. “Senin onu oradan çıkartacağını düşünüyorlar, bunu bozmamak için adamları oraya gönderdik.”

Büyünün büyüye, kılıcın kılıca çarpmasını duydum. Ölenlerin çığlıkları kulaklarımda yankılandı. Kan, gözümde canlandı. Benim yüzümden ölüyorlardı. Tristan onlara bunu emrettiği için ölüyorlardı. Ama hepsi bir rüya gibi geliyordu. Hastalığın etkisiyle bunları ben kuruyormuşum gibi hissettim.

Marc’ı, labirent geçidinin önünde gördüm. Anahtar elinde parlıyordu.

“Bizimle gel, bizimle gel,” diye mırıldandım onu tutmaya çalışarak. Ama o çok uzak görünüyordu.

“Sus, Cécile,” dedi Marc. “Yerimin burası olduğunu biliyorsun.”

“Ama seni geride bırakmak istemiyorum,” dedim hıçkırarak. Kimseyi bırakmak istemiyordum. Odaklanmaya çalıştım ama Trollus’un ışıkları hep bulanık kaldı. Sonra şehir kayboldu ve labirentte koşmaya başlamıştık. Marc’ın son sözleri bizi takip ediyordu: “Elveda, Prenses.”

İkizler bizimle beraberdi. Victoria önümüzde, Vincent arkamızdaydı. Bizi dar yerlerden ve karanlık tünellerden götürürken ne söylediklerini anlamaya çalıştım. Tristan’ın büyüü, attığı her adımda beni sıkıca tutuyordu. Sonra yeryüzünü hayal ettim. Tristan’la beraber...

“Sıcak olacak,” diye fısıldadım. “Sana at sürmeyi öğretirim sonra istediğimiz yere gideriz, sen ve ben. Daha fazla canavar olamayacak, bizi ayıracak hiçbir şey olmayacak. Sonsuza dek birlikte olacağız.”

Alnımdan öptü. “Sessiz ol, sevgilim. Burada ses çıkarmamız gerektiğini biliyorsun.”

Uyuyakaldım. Uyandığımda yalnızdık. “Vincent ve Victoria nerede?” diye sordum. Etrafa bakmaya çalıştım ama hareket etmek canımı yakıyordu.

“Bizim için zaman kazanmaya çalışıyorlar,” dedi Tristan.

“Elbette bizimle gelecekler,” dedim. “Ava çıkmayı ve herkese maceralarını anlatmayı çok isterler.”

“Belki sonra gelirler,” dedi Tristan.

Yeniden rüya gördüm. Bu sefer gördüklerim öyle mükemmeldi ki uzun süre bakınca gözlerim acımaya başladı. Çıplak ayaklarımın altında yeşil çimenler, çalılarda kırmızı güller, yukarıda masmavi bir gökyüzü... Renkler tanıdıkta ama nedense normalden çok daha canlıydılar. Yaz ve baharat kokan hava dudaklarıma tatlı geliyordu. Etrafım, akıl almaz güzellikte, zarifçe dans eden halkla doluydu. Meraklı gözleri mücevher gibi parlıyordu. Saçları ve ciltleri, gökkuşağının her rengini barındırıyordu. Kıvrak vücutları sis içindeydi ve etrafımda dans ediyorlardı.

“O kim, O kim?” diye şarkı söylemeye başladılar. Sesleri o kadar güzeldi ki gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

“Ölümlü bir hayalperest,” diye fısıldadı biri. Saçımdan tuttu ve sertçe çekti. Güldüler ve üstüme atladılar, keskin tırnaklarını bana geçirmeye başladılar. Dizlerimin üstüne çöküp çılgık attım. Kaçmaya çalıştığımda, dans etmeye başladığımı fark ettim.

“Dans et bizimle, ölümlü,” deyip güldüler. “Sonsuza dek dans et.”

“Durun.”

Ses, çayırdaki gök gürültüsü gibi yankılandı ve çevremdeki yaratıklar dizlerinin üstüne çöktüler. Önümde duran adamdan yayılan altın rengi ışık gözümü almasın diye eli-

mi kaldırdım. Parmaklarımın arasından, yanında bir kadın olduğunu gördüm. Cildinin rengi soluktu, saçları mürekkep siyahıydı ve gözleri mücevher yeşiliydi.

“O, ölümlü prensin hayatını paylaşan kişi,” dedi adam ve bütün çayır fısıltılarla doldu. “Neden buradasın?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Hatırlayamıyorum.”

Kadının sesi gaddardı, “İyilik dilenmeye geliyorsun ama ne hakkında olduğunu mu unutuyorsun?”

Çayırdaki yaratıklar gülmeye başladılar. Altın renkli adam ise gülmedi. “Amaçlarımız aynıken, istediğini vermek yine de ona bir iyilik yapmak mı olur, karıcığım?”

“Evet.” Kadının sesindeki sertlik nedeniyle sindim. “Yapılan iyilik bir borçtur.”

“Ama ben daha ne istediğimi bile bilmiyorum,” dedim.

Adam gülümsedi ve ayaklarının önünde dizlerimin üstüne düştüm. “Aradığın şey, en çok istediğinin ismi.” Başını yana eğdi ve eğişi bana tuhaf bir şekilde tanıdık geldi. “Eğer kullanmayı seçersen, bana borçlanacaksın.” Eğildi. Nefesinin sıcaklığı yanaklarımda esen yaz rüzgârı gibiydi ve kulağıma bir sözcük fısıldadı.

“Cécile, uyan!”

Tristan bana doğru eğilmişti. Gözleri kocamandı, çılgınca bakıyordu.

“Geldik.”

Gözlerimi kıptım. “Rüya görüyordum. Bitmeyen yazın hüküm sürdüğü bir...” cümlemi yarıda kestim. Kızarmış gözlerle etrafıma baktım. Luc’un beni ilk getirdiği yerdeydik. Sanki üstünden asırlar geçmiş gibiydi. Su, kayalara vuruyordu ama eskisine göre oldukça sığdı. Yaz sıcağı, göleti kurutmuştu ve mağaranın devasa görünmesine neden oluyordu. Tristan kayanın ucuna oturdu ve beni kucağına aldı. Küçük ışığım, onun büyük ışığı etrafında kaybolmuş bir yavru köpek gibi dönüyordu.

“Neyi bekliyoruz?” diye sordum.

“Gün doğumunu,” diye cevap verdi. “Bak.”

Soluk ışık suyun üstüne yansıyor, her geçen dakika daha da güçleniyordu. Su, mağaranın girişine ancak geliyordu. Şimdi daha iyi anlıyordum. Kuraklık zamanında, mağaraya ıslanmadan bile girilebilirdi. Konuşma sesleri ve at kişnemeleri duyduğumu sandım.

“Zamanı geldi mi, o hâlde?”

“Evet.” Ama Tristan hareket etmedi. Beni sıkıca sardı. Yüzünü saçlarıma gömdü.

“Tristan?”

Tristan bana döndüğünde ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onları silmek ve her şeyin iyi olacağını söylemek istedim ama vücudum acıdan kaskatı olmuştu.

“Bana iyileşeceğine dair söz ver,” diye fısıldadı. “Yeni-den güçlü olacağını söyle. Yazları çayırarda at süreceğini, bahar yağmurlarında dans edeceğini, kar tanelerinin dilinde eriyeceğini ve rüzgârın seni götürdüğü yere gideceğini söyle. Yaşayacağını...”

Kafam karışmıştı. “Ama sen de benimle olacaksın. Sen de bunları yapacaksın, değil mi?”

Dudağımdan öptü ve beni susturdu. “Söz ver.”

“Hayır,” dedim ona karşı mücadele vererek. “Hayır, benimle geleceğini söylemiştin. Öyle demiştin. Söz vermiştin.” Benimle geliyor olmalıydı. Geleceğini söylemişti ve Tristan yalan söyleyemezdi. Söylemezdi.

Ayağa kalktı ve suya adım attı. Ondan kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü. “Tristan, hayır, hayır, hayır!” Çılgılık atmaya çalıştım ama atamadım. Onu tutmaya çalıştım ama parmaklarımı kontrol edemiyordum. Suyun soğukluğu cildimi yakıyordu ve korku içinde hıçkırmaya başladım. “Beni asla bırakmayacağını söylemiştin!”

Durdu. Üzüntüsü, dünyadaki bütün dağlardan ağırdı. “Eğer başka bir seçeneğim olsaydı, bırakmazdım. Seni seviyorum, Cécile. Son nefesimi verinceye kadar da seveceğimi söylerken doğruyu söylüyorum.” Beni bütün gücüyle öptü. “Beni bağışla.”

Tristan beni suya daldırdı ve diğer taraftan çıktım nefes nefese. Güneş ışığı gözlerimi yakıyordu. Eteğimin ağırlığı beni dibe doğru çekti ve çekime karşı koymadım. Daldıkça daldım... Gözlerim nefes alabileceğim bir açıklık, geri dönmek için bir yol arıyordu ama bulamadım. İllüzyona yumruk attım ama bozulmadı. Bedenimi serbest bıraktım ayaklarım dibe değene kadar kendimi serbest bıraktım. Tristan beni görebiliyordu, ne yapmaya çalıştığımı anlar ve kaya illüzyonunu kaldırıp boğulmamı izlemek yerine geri dönmeme izin verirdi.

Birisi kollarımdan tuttu ve beni yüzeye doğru çekti. Başım sudan çıktı, kan ve su karışımı bir şey kustum.

“Tuttum onu!” Christophe’nin sesiydi.

“Hayır!” dedim öksürürken. “Geri dönmeliyim. Geri dönmeliyim!” Ama sesim çıkmıyordu. Nefes alamıyordum.

“Tamam, Cécile. Lütfen sakın ol.” Beni kıyıya, Tristan’dan uzağa çekiyordu. İkidenden çok elin beni tuttuğunu, sudan çıkardığını hissettim. Jérôme’un sesini duydum. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama söyledikleri hiçbir şey ifade etmiyordu. Geri dönmeliydim. Tristan kapana kısılmıştı. Tehlikedeydi. Biri Kral’ı kurtarınca, gücü Trolus’a hükmetmeye yeniden yetecekti ve Tristan da onun merhametine kalacaktı. Geri dönmem gerekiyordu.

“Tristan.” Adı, dudaklarımdan döküldü ve kayalara doğru uzanmaya çalıştım. Orada beklediğini hissedebiliyordum.

“Onu eve götürmeliyiz,” dedi Chris. “Çok zamanı kalmadı.”

Beni kaldırdılar. Atın kişnemesinin zar zor duydum. Sonra hızla, uzağa doğru hareket etmeye başladık.

- 38 -

Cécile

Yakıcı ılık, göz kapaklarımdan içeri girdi. İnledim ve başımı yana çevirdim. Pürüzlü, ev yapımı pike çeneme kadar çekilmişti ve duman kokusu burun deliklerime doldu. “Bir şey yanıyor.” Sesim sözcükleri yuvarlıyormuşum gibi çıkıyordu, kendi söylediklerimi zor anladım.

“Kendine geldi.”

Duyduğum tanıdık bir sestti. “Büyükanne?”

“Evet, canım. Evinde, güvendesin artık.” Yanıma oturdu ve döşek onun ağırlığıyla çöktü. “Neler olduğunu hatırlıyor musun?”

Anılarım geri geldi: Tristan beni labirentte taşıyor, onu affetmem için yalvarıyordu ve sonra affedilemez olan bir şey yaptı. Üzüntüyle inledim.

“Joss, git ve kız kardeşin için çorbayı ısıt.”

Kapı açıldı ve kapandı.

“Christophe ve Jérôme seni getirdiğinde, neredeyse gücümün yetmeyeceği kadar kötü bir durumdaydın. Üç gündür bilinçsiz yatıyorsun.”

Üç gün! Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kral, onu son gördüğümde ölmekten çok uzaktı ve Trollus'ta onun öfkesinden saklanılacak hiçbir yer yoktu. Kesik kesik nefes aldım. Onu hissedemiyordum. Tristan orada değildi. Başımın içi bomboştu.

“Cécile, sakın ol. Güvendesin artık.”

Örtüleri üstümden atmaya çalışırken büyükannemin söylediklerini zor duydum. Gözlerim güneş ışığı altında acıyor ve sulanıyordu. Sonunda, elimi örtülerden kurtardım ve üstündeki parıldayan işlemelere baktım. “Tanrıya şükür,” diye fısıldadım ve sakinleştim. Paniğim azaldıkça, Tristan'ı soluk da olsa aklımda hissedebildiğimi fark ettim. Acınası hâlde, acı içindeydi...

“Cécile, nerelerdeydin? Her yeri aradık. Haftalarca, aylarca! Öldüğünü sandık.” dedi büyükannem.

“Ben... Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Lütfen perdeleri kapatır mısın?”

İstedikimi yaptı ve loş ışık altında, büyükannemin yaşlandığını gördüm. Derin çizgiler yüzüne yerleşmişti ve eskiden dik duran omuzları çökmüştü. “Christophe, seni ön verandada bulduklarını ve doğrudan buraya getirdiklerini söyledi,” dedi sakince. “Ama elbisen sıırıslıkladı.” Gözlerimiz buluştu. “Bir haftadır yağmur yağmıyor. Ayrıca senin ayakkabıların yoktu ama ayakların temizdi.” Başını öteye çevirdiğinde içim ürperdi. Onu daha önce hiç ağlar-ken görmemiştim.

“Luc beni kaçırdı,” dedim sakince. “Kasabadan eve dönerken yolumu kesti.”

Büyükannem bana döndü. “Bunca zamandır Trianon'da mıydın?”

“Hayır,” dedim. “Beni sattı.”

Gözleri büyüdü. “Ama kime...” Odada dönüp durdu ve çekmeceleri açtı. İçlerini karıştırıp deri bir kese çıkardı

ve dikkatlice inceledi. Dudaklarından tiksinti dolu bir tıslama çıktı ve bir altın sikke yere düştü. “Trol altını. Ağır-lığından bilirim.”

“Evet.” Kendimi zorla oturur pozisyona getirdim. Kaburga kemiklerim hâlâ acıyordu.

“Yaratıklar.” Sesi korkuyla titredi.

“Bazıları öyle,” dedi ayaklarımı oynatıp. “Ama çoğunun büyüleyici olduğu söylenebilir.”

Büyükannem korku dolu gözlerle bana baktı. “Senden ne istiyorlardı?”

Kapı açıldı ve Joss başını uzatıp, “Girardlar geldi,” dedi.

“Aşağı inip onları karşılamalısın,” dedim. “Ben de giyinip gelirim.”

“Yataktan kalkmamalısın,” dedi büyükannem. “Dinlenmen gerekiyor.”

“Bir şey olmaz. Sen git.”

Merdivenlerden inene kadar bekledim ve eski elbisele-rimden birini aldım. Vücudum hareketlerime direniyor-du sanki. Göğüs kafesim boyunca uzanan büyük bir yara izi vardı. Pembe ve taze... Beni büyüyle iyileştirmişlerdi. Eğer Kral haklıysa büyükannemin büyüyle... Ama şuan bunu düşünecek zaman yoktu. Sessiz adımlarla, koridoru geçip babamın odasına girdim. Camı açtım, tırmandım ve yere atladım. Dizlerim büküldü ve titreyerek, derin nefesler alarak doğruldum. Buna harcayacak zamanım yoktu. Trollus’a geri dönmem gerekiyordu. Tristan benim yüzümden zarar görmüştü. Ona yardım etmeliydim.

Evin önüne kadar gizlice ilerledim. Chris’in atının ba-ğını çözdüm ve eyere tırmandım. Kapı açıldı ve Chris dışarı çıktı. Beni görünce şaşkınlıktan çenesi düştü. “Cécile, hayır!”

“Yapmalıyım,” diye fısıldadım. Atı çevirip topuklarımı vurdum ve dörtnala sürmeye başladım.

Çok uzaklaşmadım. Ormanın girişine geldiğimde, Chris babasının atı üstüne bana yetişmişti. Uzanıp, atımın dizginlerini yakaladı ve iki atı da durdurdu.

“Aklını mı kaçırdın sen ?” diye bağırdı.

Topuklarımla ata yeniden vurdum ve dizginleri Chris’in ellerinden kurtarmaya çalıştım ama atı buraya sürene kadar verdiğim çabadan dolayı yaralı olan yanım çok acıyordu. “Geri dönmeliyim!” Sözcükler, dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık şeklinde çıktı. “O yaralı. Ona yardım etmeliyim.”

“Nasıl?” Chris atından indi ve beni de tutup indirdi. “Ne yapabileceğini sanıyorsun? Trollus’a gidip onu serbest bırakmalarını mı isteyeceksin? Trollus’tan çıkamaz o, Cécile. Diğerleri gibi orada kalmaya lanetli.”

“Hiçbir şey yapmadan oturmamı mı bekliyorsun?”

“Aynen öyle. Tristan da bunu bekliyor.” Çenemi tutup kaldırdı ve gözlerime baktı. “Eğer geri dönersen, yaptığı her şey... Seni kurtarmak için feda ettiği her şey bir hiç olacak. Ona yardım edemezsin, Cécile, ama yaptığı fedakârlığın bir anlamı olmasını sağlayabilirsin.”

“Tabii böyle söylersin,” dedim, dişlerimin arısından konuşarak. “Ondan nefret ediyorsun. Onu kıskanıyorsun. Öldüğünü görsen bir damla gözyaşı bile dökmezsin. Tam tersi doğruymuş gibi davranma.”

Chris birden beni bıraktı. “Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun.”

Bakışlarımı çevirdim. Zayıf dizlerimin üstüne çöktüm.

“Birini kıskandığım için onun ölmesini isteyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Aksini kanıtla o zaman.” Sesim zor duyuluyordu. “Onu kurtarmama izin ver.”

“Senin Trollus’a geri dönmene izin vermek ona yardım etmek olmaz,” dedi Chris. Atların otlağa doğru gitmele-

rini izledi. “Seni güvende tutmam için bana söz verdirdi. Verdirmeseydi bile seni bırakmazdım. İstersen benden nefret et ama bir trol için hayatından vazgeçmene izin vermem.”

“Onun ismini bile söyleyememen gerekiyor.” Tırnaklarımla toprağı kazıdım. “Hatta Trollus ile alakalı hiçbir şey söylememen gerekiyor.”

“Beni o yeminlerden kurtardı ve sana bunu vermemi söyledi.” Eteğime, ikiye katlanmış bir mektup attı. Güneşin altında, altın kabartmalı mührü parılıyordu. Tereddüt içinde, mektubu aldım ve açtım. Tristan’ın el yazısını görmek ağır bir taş gibi mideme oturdu.

Cécile,

Sana söylemek istediğim çok şey var. O kadar çok ki bu mektubu yazmak için saatlerim, hatta günlerim olsa yetmez. Bu dünya ve öbür dünyadaki bütün sözcükler kifayetsiz kalır. Ama bu mürekkep sayfada kururken bile, sen ölüyorsun. Sana, seni sevdiğimi söylemekten, bunu okuyacak kadar hayatta kalmanı ummaktan ve seni uyardıktan başka şeye yetecek zaman yok. Trollus’a asla dönmemelisin. Seni burada yalnızca ölüm bekliyor.

Sayfanın geri kalanına göz gezdirdim, sonra tekrar gezdirdim... Kâğıt, parmaklarımın arasında titriyordu.

“Sana, hayatına yeniden başlayabilmen için bir şans veriyor, Cécile.” Chris yanıma çöktü ve titreyen kâğıdı kucağıma doğru indirdi. “Burada bir hayatın olabilir, istersen tabii. Burada, Oyuk’ta...”

Söylemese de ne düşündüğünü biliyordum. Boş gözlerle, ailemin bana doğru koşmasını izledim. Chris haklıydı: Doğru seçim, kendimi güvene alabileceğim Oyuk’ta kalmaktı. Bir gün evlenip çocuklarım olacaktı ve Trollus’u, büyüyü, Tristan’ı unutacaktım.

Trollus'a asla dönmemelisin.

Güneye, okyanusa, Trianon'a doğru baktım. Trollus bana yasak olabilirdi ama bu dünyadaki hiçbir güç, bana olanları unutturamazdı. Beni vazgeçiremezdi. Güçsüz değildim, güçsüz olmaktan çok uzaktım. Damarlarımda, bir trolü durdurabilecek kadar güçlü cadı kanı akıyordu ve bunun bir anlamı olmalıydı. Biraz egzersizden sonra neler başarabileceğimi kim bilebilirdi ki? Ben öğrenirken, av başlayacaktı. Onu nerede bulacağımı ya da bulunca ne yapacağımı bilmiyordum. Emin olduğum tek bir şey vardı.

Cadı ölmeliydi.

“Neden hep bu kadar mutsuzsun?” diye sordum.

“Kötülerin çirkin olduğuna inanmak doğamızda var sanırım,” dedi sorumu duymazdan gelerek. “Güzel olanın aynı zamanda iyi ve kibar olması beklenir; aksine inanmak doğanın kurallarına aykırı hareket ediyormuşuz gibi hissetmemize neden olur.”

“Trollerin kötü olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Sen ne düşünüyorsun?” derken cevabımı bulmayı beklermiş gibi gözlerimi inceledi.

LANET ÜÇLEMESİ I

TUTSAK ÇALIKUŞU

Bir cadının laneti, trolleri beş yüzyıl boyunca dağın altındaki şehirlerine hapsedmiştir. Cécile de Troyes kaçırılıp dağın altındaki şehre götürüldüğünde, trollerin laneti bozmak için ona güvendiğini anlar.

Cécile'in aklında ise tek bir şey vardır: Oradan kaçmak. Ancak troller zeki, hızlı ve insanüstü güçlere sahip yaratıklardır. Cécile, doğru fırsatı sabırla beklemek zorundadır.

Cécile, trollerle zaman geçirdikçe, içinde bulundukları zor durumu anlamaya başlar ve gittikçe büyüyen bir ayaklanmadan haberdar olur. Belki de Cécile, isyanın başarılı olması için trollerin tam da ihtiyaç duydukları kişidir.

instagram.com/AspendosYayinevi

facebook.com/AspendosYayinevi

twitter.com/AspendosY

aspendos

